

ओं

शिवायनमः

॥ श्रुतिसूक्तिमाला ॥

चतुर्वेदतात्पर्य सङ्ग्रहसहिता ॥

ஓம்

ஸ்ரீவாய நம:

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

சதுர் வேத³ தாத்பர்ய ஸங்க்³ரஹம்

சிவலிங்க பூபதியின்

ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானத்தைத் தழுவி
தமிழில் பதவுரையும் தாத்பர்யங்களும்

எழுதியவர்:

பண்டிதராஜ - ஸாம்ப ஸ்ரீ

கை. பாலஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகள்

தலைமை உபாத்தியாயர், ஸம்ஸ்க்ருத கல்லூரி

மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004

1968

ओं

शिवायनमः

॥ श्रुतिसूक्तिमाला ॥

चतुर्वेदतात्पर्य सङ्ग्रहसहिता ॥

ஓம்

ஸ்ரீவாயநம:

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

சதுர்வேத³ தாத்தர்ய ஸங்க்³ரஹம்

மங்கள ச்லோகம்

कल्पान्ते शमित त्रिविक्रम महा कङ्काळ बद्ध स्फुरत्

छेषस्यूत नृसिंह पाणि नखरप्रोतादि कोलामिषः ।

विश्वैकार्णव शंविहार मुदितौ यो मत्स्य कूर्मा वुभौ

कर्षन् धीवरतां गतो अस्यतु सतां मोहं महाभैरवः ॥

கல்ப்பாந்தே ஸமித த்ரிவிக்ரம மஹா கங்காள ப³த்³த⁴ ஸ்பு²ரத்

சே²ஷஸ்யூத ந்ருஸிம்ஹ பாணி நக²ரப்ரோதாதி³ கோலாமிஷ: ।

விஸ்வைகார்ணவ ஸம்விஹார முதி³தௌ யோ மத்ஸ்ய கூர்மா வுபௌ⁴

கர்ஷன் தீ⁴வரதாம் க³தோ அஸ்யது ஸதாம் மோஹம் மஹாபை⁴ரவ:॥

இந்த ச்லோகம் ஆதித்ய புராணத்தில் இருக்கிறது. சிவலிங்க பூபதியவர் கள் 'தத்துவ ப்ரகாசிகை' என்று தமது வ்யாக்யானத்திற்கு இதை மங்கள ச்லோகமாகக் அமைத்துக்கொண்டார் போலும், அவர் வ்யாக்யானத்தைத் தழுவிய இந்தத் தமிழ் வ்யாக்யானத்திற்கும், இதையே மங்கள ச்லோகமாகக் கொள்வோம்.

தி.வி.அ. சிரௌதி

(பதிப்பாசிரியர்)

குறிப்பு

வ்யாக்யானத்தில் வரும் அனேக ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களுக்கு விளக்கமாகத் தமிழில் அரும்பதவுரை அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

உ
|| ஓம் நமோ தக்ஷிணமூர்த்தியே ||

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

அல்லது

சதுர்வேத³ தாத்தர்ய ஸங்க்ரஹம்

பெயர் விளக்கம்

சுருதி - வேதங்களின், ஸூக்தி - நல்ல அழகிய, அதாவது உண்மைப் பொருளை விளக்கும் வாக்கியங்களாகிய மலர்களின், மாலா - மாலை. இஃது பரமேச்வரனுக்கு ஸ்துதி ரூபமாய் ஸம்ர்ப்பிக்கப்படும் வாடாமலர் மாலை. ஸாதாரண மலர்களில் மாலை கொஞ்சம் நேரம் அல்லது ஒரு நாளானபின் வாடிவிடும். இந்த ஸ்துதி மாலையின் மலர்கள் ஒரு நாளும் வாடா.

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசார்யார் தமது கிரந்தத்திற்குக் கொடுத்த சிறப்புப் பெயர் ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலை, (ச்லோகம் 151) ஆயினும் 2-வது ச்லோகத்தில்.

तात्पर्य सङ्ग्रहमहं विदधे महेश !

தாத்தர்ய ஸங்க்ரஹ மஹம் வித³தே⁴ மஹேஸ !

என்று சொல்வதால், “தாத்தர்ய ஸங்க்ரஹம்” என்ற மற்றும் ஒரு பெயரும் நிலவி வருகிறது. ஸ்ருதி என்ற பதம் பொதுவாக நான்கு வேதங்களையும் குறிக்குமாதலால், இந்த க்ரந்தம் மேலும் சற்று விளக்கமாக, “சதுர்வேத³ தாத்தர்ய ஸங்க்ரஹம் என்றும் பெரியோர்களால் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

வேதங்களின் உண்மைப் பொருளை அறியாதவர்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் மதம், கொள்கை, அபிமானங்களுக்கேற்ப, வேறு வேறு கருத்துக்களை சொல்பவர்களுக்கும், ப்ரபல ஸ்ருதி ப்ரமாணங்களாலும், மீமாம்ஸா ந்யாயங்களாலும் முழுமுதற் கடவுள் பரமேச்வரனே என்ற உண்மை தத்துவத்தை ஸ்தாபிக்கும் சிவபரத்வ, சைவ ஸ்தாபத க்ரந்தம்.

தி.வி.அ. சிரேளதி

॥ ஸ்ருதீஸூக்திமாலா ॥

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

சுலோகம் 1

यस्मै नमो भवति यस्य गुणाः समग्राः
नारायणोपनिषदा यदुपासनोक्ता ।
यो नः प्रचोदयति बुद्धिं धीक्रतौ यः
तं त्वामनन्यगतिरीश्वर संश्रयामि ॥ १ ॥

யஸ்மை நமோ ப⁴வதி யஸ்ய கு³ணா: ஸமக்³ரா:
நாராயணோபநிஷதா³ யது³பாஸனோக்தா ।
யோ ந: ப்ரசோத³யதி பு³த்தி⁴ம தி⁴க்ரதௌ ய:
தம் த்வாமனன்யக³திரீஸ்வர ஸம்ஸ்ரயாமி ॥ 1 ॥

பதவுரை

यस्मै	=	எவருக்கு,
यस्मै		
नमः	=	நமஸ்காரங்கள்,
नमः		
भवति	=	செல்கின்றனவோ;
प ⁴ वति		
यस्य	=	எவருக்கு,
यस्य		
समग्राः	=	பரிபூர்ணமான,
समग्राः		
गुणाः	=	(ஆறு) குணங்கள்,
कु ³ णाः		
भवन्ति	=	இருக்கின்றனவோ,
प ⁴ वन्ति		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

நாராயணோபனிஷதா	=	தைத்ரீயா ரண்யகம் பத்தாவது
நாராயணோபநிஷதா ³		நாராயணோபநிஷத்தால்,
யதுபாஸனா	=	எவருடைய உபாஸனை,
யது ³ பாஸனா		
उक्ता	=	சொல்லப்பட்டதாக,
உக்தா		
भवति	=	இருக்கிறதோ,
ப ⁴ வதி		
यः	=	எவர்,
ய:		
नः	=	நம்முடைய,
ந:		
बुद्धिं	=	அந்தக் கரணத்தை,
பு ³ த்தி ⁴ ம்		
प्रचोदयति	=	(அந்தர்யாமியாகவிருந்து) தூண்டிவிடுகிறாரோ,
ப்ரசோத ³ யதி		
यः	=	எவர்,
ய:		
क्रतौ	=	யாகங்களுக்கு,
க்ரதௌ		
अति	=	தலைவரோ, (பல ப்ரதாவோ),
அதி		
तं	=	அப்பேர்ப்பட்ட,
தம்		
त्वां	=	உம்மை,
த்வாம்		
ईश्वर	=	ஹே பரமேச்வரனே!
ஈஸ்வர		
अनन्यगति	=	வேறு கதியில்லாத நான்,
அனன்யக ³ தி		(மற்ற தேவதைகளை ஆச்ரயிக்காமல்)
संश्रयामि	=	நன்கு சரணமடைகிறேன்.
ஸம்ஸ்ரயாமி		பிரபக்தி ரூபமாகச் சரணமடைகிறேன்.

கருத்துரை

நமஸ்காரங்கள் எவரை அடைகின்றனவோ, எவர் நமச்சேஷியோ, எவர் பகவத் பத வாச்யரோ, பூர்ணமான ஆறு குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவரோ, (32 உபாஸனைகளுக்குள் சிறந்ததான) எவருடைய உபாஸனை நாராயணோபநிஷத் கூறுகிறதோ, எவர் காயத்ரீ மந்திர ப்ரதி பாத்யராக, எல்லார் ஹ்ருதயத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருந்து, புத்தியைச் செலுத்திச் செயல்களில் ஈடுபடுத்துகிறாரோ, எவர் ஸர்வ யாகங்களுக்கும் சேஷியாகச் கர்மடர்களால் அவலம்பிக்கப் படுகிறாரோ, இவ்விதம் விசேஷமான ஐந்து சிறப்பு லக்ஷணங்கள் பொருந்திய, கடவுளாகிய உம்மை ஹே, பரமேச்வரா! வேறு கதியில்லாத நான், மற்ற தெய்வங்களை உபாசிக்காமல் உம்மையே முழுமுதற் கடவுளாகவும், பரமென்றும், ஏகாந்தமாக உபாசிக்கிறேன்.

என்று இந்த க்ரந்தத்தின் விஷயத்தைச் சொல்வது மூலம் ஸ்ரீ ஹரதத்தாசா ர்யவர்யர் முதல் சுலோகத்தில் மங்களத்தையும் ஈச்வர வணக்கத்தையும் சொல்லுகிறார்.

விசேஷவுரை

இந்த முதல் சுலோகத்தால் பரமேச்வரனுக்கு சொல்லப்பட்ட சிறப்பு லக்ஷணங்கள் ஐந்து: (1) நமச்சேஷித்வம்; (2) நிரதிசய ஐச்வர்யாதி மத்வம்; (3) நாராயணோபநிஷத் உதீரிதோபாஸ்யத்வம்; (4) காயத்ரீ மந்திர ப்ரதி பாத்யத்வம்; (5) க்ரது சேஷித்வம் என்பன. இவ்வைந்தும் அதிவ்யாப்தி, அவ்யாப்தி, அஸம்பவம் என்ற முப்பிழையின்மையால், பரமேச்வரன் லக்ஷணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவ்வைந்தும் வேத வாக்கியங்களைக் கொண்டு நிலைநாட்டப் படுவதால், பிரமாணமும் விளக்கப்பட்டதாகும்.

லக்ஷண ப்ரமாணுப்யாயம் வஸ்து ஸித்தி:

என்ற நியாயப்படி க்ரந்த ஆரம்பத்தில் வஸ்து நிர்தேசம் குறிக்கப்பட்டது. பரமேச்வரன் தான் வஸ்து; பரதெய்வம் பரமார்த்த தத்வம். சதுர்வேத தாத்பர்ய விஷயீ பூதப்பொருள் பரமேச்வரன் தான் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது.

முழு முதற் கடவுளை வணங்குவதாகிய முதல் சுலோகத்தால் க்ரந்தம் நிர்விக்னமாக முடிவடையும் பொருட்டு, க்ரந்த ஆரம்பத்தில் மங்களம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற ஸம்ப்ரதாயத்தை சிஷ்யர்களுக்கு அறிவித்துவிட்டு, இரண்டாவது சுலோகத்தால், “பிரதிக்கை” என்ற பாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கி

றார், செய்யப்போகும் கார்யத்தை, சொல்லப் போகும் விஷயத்தைக் குறித்தால் தான், ஜிஞ்ஞாஸூக்களான ச்ரோதாக்கள், வாசகர்கள், கவனமாகக் கேட்க முன் வருவார்கள்.

சுலோகம் 2

वेदेषु वा तदनुयायिषु वा विचार्य

तन्त्रेषु वाक्यमखिलं प्रतिपादकन्ते ।

तात्पर्यं सङ्ग्रहमहं विदधे महेश

मह्यं प्रसीद नय मामृजुना पथा त्वम् ॥ २ ॥

வேதேஷ வா ததனுயாயிஷ வா விசார்ய

தந்த்ரேஷ வாக்யமகிலம் ப்ரதிபாதகந்தே ।

தாத்பர்ய ஸங்க்ரஹமஹம் விததே மஹேஸ

மஹ்யம் ப்ரஸீத நய மாம்ருஜுனா பதா த்வம் ॥ 2 ॥

பதவுரை

वेदेषु वा	=	வேதங்களிலும்,
வேதேஷ வா		
तदनुयायिषु वा तन्त्रेषु	=	வேதங்களைப் பின் பற்றி வந்திருக்கும் புராண,
ததனுயாயிஷ வா தந்த்ரேஷ		சிவதர்ம, முதலிய ஆகம ஸித்தாந்தங்களிலும்,
ते	=	நமச்சேஷித்வம் முதலிய ஐந்து லக்ஷணங்க
தே		ளால் குறிப்பிடப்பட்ட, உங்களுடைய,
प्रतिपादकं	=	உபக்ரமம், உபஸம்ஹாரம் முதலிய ஆறுவித
ப்ரதிபாதகம்		தாத்பர்ய லிங்கங்களைக் கொண்டு ஒரே
		நோக்கமாகத் தெரிவிக்கிற,
अखिलं वाक्यं	=	எல்லா வாக்ய ப்ரமாணங்களையும்,
அகிலம் வாக்யம்		
विचार्य	=	நன்கு விசாரித்து, (விசிந்த்ய - நன்கு
விசார்ய		யோஜித்து),
अहं	=	நான்,
அஹம்		
तात्पर्यं सङ्ग्रहं	=	வேதபுராண வாக்ய தாத்பர்ய சுருக்கமாகிய
தாத்பர்ய ஸங்க்ரஹம்		இந்த க்ரந்தத்தை, (ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலை),

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

विदधे	=	செய்கிறேன்,
वि॒த॑தே॒ ⁴ म॒हेश	=	பரமேச்வரனே!
म॒हो॒ष म॒ह्यं	=	என் விஷயத்தில்,
म॒ह्य॒य॒म॒ प्र॒सी॒द	=	(பிரஸன்னமாகி) அருள் புரிய வேண்டும்
प्र॒स॒ी॒त॑ ³ त्वं	=	நீர்,
त्वं मां	=	என்னை,
मा॒म॒ रु॒जु॒ना	=	கோணல் இல்லாத, நேர்மையான,
रु॒जु॒ना प॒था	=	மார்க்கத்தினால்,
प॒था॒ ² न॒य	=	போகும்படி செய்யவேண்டும்.
न॒य		

அந்தர்யாமியாக இருந்து, அனைத்தையும் தூண்டுகிற தாங்கள், நல்ல வேதவாக்கியங்கள், உண்மையான தாத்தர்யங்களை விளக்கும், நேர்மையான வழியில் என்னைப் போகும்படி தூண்டவேண்டும். வாயு ஸம்ஹிதையிலும், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்திலும், பரமேச்வரனே புத்தி ப்ரேரகன் என்ற விஷயம் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

விரிவுரை

முழுமுதற் கடவுளால் இயற்றப்பட்டதால் வேதங்கள் ப்ரமாணங்களாகும் என்பதும். காளிதாஸன் க்ரந்தம் போல வேதமும் ஒரு மகாபுருஷன் செய்தது தான் என்பது அனுமானத்தால் சித்திக்கும் என்பது. தார்க்கிகர்கள் கொள்கை. புருஷஸூக்த மந்த்ரமும் (யக்ஞேச்வரனா) - பரமேச்வரனிடமிருந்து மூன்று வேதங்களும் உண்டானதாகக் கூறுகிறது.

ஜைமினி மகரிஷியும், அவரைப் பின் பற்றும் மீமாம்ஸகர்களும். வேதங்கள் அபௌருஷேயமானதால், புருஷ தோஷம் கொஞ்சமும் சங்கிக்க இடமற்றது; ஆதலால் ப்ரமாணங்கள் என்கிறார்கள்.

மூச்சு விடுவதுபோல் சிரமமில்லாமல் (அனாயஸமாகக்) கடவுளிடமிருந்து வேதங்கள் வெளிவந்தன. ஆதலால் ஈச்வரன் என்ற புருஷஸம்பந்தம் இருந்தாலும் மற்ற கிரந்தங்களைப்போல், மானிட, க்ருதி யில்லாததால் தோஷமற்றவை, ப்ரமாணங்களாகும் என்பது வ்யாஸர், அவரைப் பின்பற்றியவர்களுடைய கொள்கையாகும்.

க்ரந்தகாரர் ஸ்ரீ ஹரதத்தாசார்யார் இந்த மூன்று கொள்கைகளையும் அங்கீகரித்து விளக்கம் செய்திருக்கிறார்.

वेदस्वयं भवतु वा तव वा प्रणीतिः

வேத³: ஸ்வயம் ப⁴வது வா தவ வா ப்ரணீதி:

(சு - 108)

ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அறியப்படாத தர்மத்தையும் பிரம்மத்தையும் தெரிவிப்பதால், வேதம் என்ற பெயர் அந்வர்த்தமாகிறது. (காரணப் பெயராகத் பொருந்தியிருக்கிறது) புராணம், ஆகமம் முதலியவை வேதார்த்தத்தை விளக்க வந்தமையால், அவைகளில் சொல்லப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களும் ஏற்கத்தக்கவை என்பது ஜைமினி முனிவரால் ஸ்ம்ருத்யாருத்யாதிகரணத்தில் விசாரித்து ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்கு 'வா' என்ற பதம் 'உம்' என்ற பொருளையும், 'தந்த்ரம்' என்ற பதம் 'ஸித்தாந்தம்' என்ற பொருளையும் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

'उपक्रम-उपसंहारौ-अभ्यासो-अपूर्वता फलम्।

अर्थवाद- उपपत्ति च लिङ्गं तात्पर्य-निर्णये' ॥ १८४ ॥

वेदान्त-सार अध्याय ५ आत्मज्ञान के साधन तद्- उक्तं

'உபக்ரம-உபஸம்ஹாரௌ-அப்யாஸோ-அபூர்வதா ப²லம்।

அர்த்வாத³- உபபத்தீ ச லிங்க³ம் தாத்பர்ய-நிர்ணயே' ॥ 184 ॥

வேதா³ந்த-ஸார அத்யாய 5

ஆத்மஜ்ஞான கே ஸாத⁴ன தத்³- உக்தம்

என்ற ஆறு தாத்பர்ய க்ராஹக லிங்கங்களைக்கொண்டு நோக்க மறிய வேண்டும். அம்முறை வ்யாஸமுனிவராலும், ஸத்வித்யா, பூம வித்யா ப்ரகரணங்களில், ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் அவர்களாலும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுலோகம் 3

मन्त्रार्थवादविधिभिर्बहुधा विभक्तो

यश्शब्द राशिरनपेक्षतया प्रमाणम् ।

सोयं विमत्सरविमृष्टपदार्थतत्त्वो

वेदः प्रकाशयति केवलमीश्वरं त्वाम् ॥ ३ ॥

மந்த்ரார்த²வாத³விதி⁴பி⁴ர்ப³ஹுதா⁴ விப⁴க்தோ

யஸ்ஸப்³த³ ராஸிரனபேக்ஷதயா ப்ரமாணம் ।

ஸோயம் விமத்ஸரவிம்ருஷ்டபதா³ர்த²தத்வோ

வேத³: ப்ரகாஸயதி கேவலமீஸ்வரம் த்வாம் ॥ 3 ॥

ஐந்து லக்ஷணங்களில் நமச்சேஷித்வம் என்ற முதல் லக்ஷணத்தை விவரிக்கவேண்டி, முதலில் “ஈச்வரன்” என்ற பதம் மகாதேவன், (பரமேச்வரன்) ஒருவனைத்தான் குறிக்கும் என்பதை வேத ப்ரமாணங்களால் ஸ்தாபிக்க ஆரம்பிக் கிறார்.

பதவுரை

मन्त्रार्थवादविधिभि

= மந்திரங்கள், அர்த்த வாதங்கள், விதி

मन्त्रार्थ²वாத³विதி⁴पि⁴

= வாக்யங்கள் என்று மூன்று விதமாகவும்,

बहुधा

= இன்னும் பலவிதமாகவும்,

प³ஹுதா⁴

विभक्तः

= பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும்,

विप⁴क்தः

अनपेक्षतया

= (சொன்னவரின் மகிமையை) வேறு ப்ரமாண

अनपेक्षतया

த்தை அபேக்ஷிக்காமல் ஸ்வதந்தரமாகவே,

प्रमाणम्

= ப்ரமாணதுமான,

प्रमाणम्

यः

= யாதொரு,

यः

शब्द राशिः

= சப்தக் கூட்டமாகிய வேதம் இருக்கிறதோ,

शब्द³ राशिः

सः

= அப்பேர்ப்பட்ட

सः

அய்	=	இந்த ப்ரத்யக்ஷமான,
அயம்		
வேத:	=	வேதமானது,
வேத ³ :		
विमत्सरविमृष्टपदार्थतत्त्व:	=	அஸுயை, பொருமை இல்லாதவர்களால்
விமத்ஸரவிம்ருஷ்ட		பதார்த்த உண்மை விசாரிக்கப்படுமாகில்,
பதா ³ ர்த ² தத்வ:		
त्वाम् केवलं	=	உம்மைமட்டும் தான்,
த்வாம் கேவலம்		
ईश्वरं	=	ஈச்வரபதத்திற்கு உண்மை அர்த்தமாக,
ஈஸ்வரம்		
प्रकाशयति	=	வெளிப்படுத்தி, ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறது.
ப்ரகாஸயதி		

விரிவுரை

வேதத்தில் மந்தரங்கள் சர்வணத்துக்கு உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அர்த்தவாதங்கள் ஒரு விஷயத்தைப் புகழ்வோ, நிந்திக்கவோ உபயோகப்படுகின்றன. விதிகள் (நிஷேதங்கள்) உலகில் அறியப்படாத, செய்ய வேண்டிய தர்மங்களையும், விலக்கவேண்டிய அதர்மங்களையும் தெரிவிக்கின்றன என்பது மீமாம்ஸக ஸித்தாந்தம். ஸ்ம்ருதிகள் வேதார்த்தத்தை விளக்குவதால் பரதந்த்ர ப்ரமாணம், வேதமொன்றுதான் பிறரை மூலமாக அபேக்ஷிக்காமல் ஸ்வதந்த்ர ப்ரமாணம் என்பதும் மீமாம்ஸகர் முடிவு செய்த ஸித்தாந்தம். ஒவ்வொரு பதத்தின் உண்மைப் பொருளை அஸூயை பக்ஷபாதமின்றி விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

"ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां

“ஈஸான: ஸர்வவித்யாநாமீஸ்வர: ஸர்வபூ⁴தா³னாம்
 ப்ரஹ்மாதி⁴பதிர்ப்ரஹ்மணோ(அ)தி⁴பதிர்ப்ரஹ்மா
 ஸிவோ மே அஸ்து ஸதா³ஸிவோம்”

तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं देवतानां परमं च दैवतम् ।

தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தே³வதாணாம் பரமம் ச தை³வதம் ।
பதிம் பதீ³ணாம் பரமம் பரஸ்தாத்³விதா³ம தே³வம் பு⁴வனேஸமீ³யம் ॥

முதலியவை, ஈச்வர பத அர்த்தத்தை விளக்கும் மந்த்ரங்கள்.

யத ஈஷ்டே ஈச்வர: முதலியவைகள், தாது, ப்ரத்யங்களைப் பிரித்துக் காட்டி, ஈச்வரபதத்தை விளக்கும் அர்த்தவாதங்கள்.

காரணம் து த்யேய: ; ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பன்ன:

ஸர்வேச்வர: ச சம்பு: - முதலியவை, ஈச்வர பதார்த்தத்தை விளக்கி அவரை த்யானம் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளையிடும். விதிகள் இம்மாதிரி பலவிடங்களில் மந்திரார்த்தவாத விதிகள். அதர்வசிரஸ், ச்வேதாச்வதரோப நிஷத், மாண்டூக்யம், முதலியவைகளில் பலவாறு சொல்லப்பட்டிருப்பவை இங்கு ப்ரமாணமாகும்.

சுலோகம் 4

शब्दोयमीश्वर इति श्रुतिगोचरस्सन्
आनीलकण्ठमवतंसितचन्द्रलेखम् ।
त्वामेव बोधयति नाथ निजार्थपोषात्
अन्यं पुनः प्रकरणादिनिपीडनेन ॥ ४ ॥

ஸப்³தோ³யமீஸ்வர இதி ஸ்ருதிகோ³சரஸ்ஸன்
ஆநீலகண்ட²மவதம்ஸிதசந்த³ரலேக²ம் ।
த்வாமேவ போ³த⁴யதி நாத² நிஜார்த²போஷாத்
அன்யம் புன: ப்ரகரணாதி³னிபீட³னேன ॥ 4 ॥

பதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை யோக வ்யுத் பத்தியால் அறிய வேண்டும். அவ்விதமே ரூடமான பதங்களுமுண்டு ஈச்வரன் என்ற பதம் யோகமுறையிலும் ரூடமுறையிலும் பரமேச்வரனைத்தான் குறிக்கிறதென்று 4-வது, 5-வது சுலோகங்களால் விளக்கம் செய்கிறார்.

பதவுரை

अयं	=	இந்த,
अयम्		
ईश्वरः इति	=	ஈச்வரனென்ற,
ஈஸ்வர: இதி		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

शब्दः	=	சப்தமானது, வார்த்தையானது,
श्रुति ³ :		
श्रुतिगोचरस्सत्	=	காதால் கேட்கப்படும்போது, லக்ஷணா வருத்தி
ஸ்ருதிகோ ³ சரஸ்ஸத்		யைக் கைக்கொள்ளாமல், அபிதா என்ற
आनीलकण्ठ*	=	சக்திமாத்ரத்தால் விஷயீகரிக்கப்படும்போது
ஆநீலகண்ட ² ம்		நஞ்சுண்டபொழுது அடையாளமாகக் கொஞ்சம்
अवतंसितचन्द्रलेखम्	=	தான் கருத்த கழுத்தை உடையவரும்,
அவதம்ஸிதசந்த ³ ரலேக ² ம்		ஆபரணமாகத் தலையிலணியப்பட்ட
नाथ	=	சந்திர கலையை உடையவருமரன,
நாத ²		தலைவரே!
त्वामेव	=	உம்மையே,
த்வாமேவ		
निजार्थपोषात्	=	நிகரற்ற ஐச்வரியம் என்ற தன் சொந்த அர்த்தம்
நிஜார்த ² போஷாத்		நிரம்பியிருப்பதால்,
बोधयति	=	அறிவிக்கிறது,
போ ³ த ⁴ யதி		
अन्यं पुनः	=	மற்ற தேவதைகளையோ,
அன்யம் புன:		
प्रकरणादिनिपीडनेन	=	ப்ரகரணம் ஒளசித்யம், லிங்கம் முதலிய 14
ப்ரகரணாதி ³ னிபீட ³ னேன		ஸங்கோச ப்ரமாணங்கள், பதாந்தர ஸம்பிவ்யா
		ஹாரம். “வா” பதச் சேர்க்கை முதலிய காரணங்
		களால் (முக்யார்த்தத்தை விடவேண்டிய
		வருவதால்)
बोधयति	=	அறிவிக்கிறது,
போ ³ த ⁴ யதி		

* விஷம் உடல் முழுதும் பரவும் தன்மையுள்ளதாயினும் கடவுளை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஈச்வரன் ஸ்வேச்சையால் விஷத்தைக் கழுத்தில் நிறுத்தி கழுத்தின் நிறத்தையும் சிறிது நீலமாக்கி காட்டுகிறார்; தான் செய்த பரமானுக்ரஹத்திற்கு ஒர் ப்ரத்யஷ ப்ரமாணமாக அமைத்துக் கொள்கிறார், ஈச்வரனுக்கு நீலகண்டன் என்று காரணப் பெயரும் அமைகிறது. (தி.வி.அ)

விசேஷ வுரை

வ்யாகரணத்தில் ஈச்வரசப்தம் ஸ்தேசபாஸபிஸகஸோவரச் என்ற ஸூத்ரத்தால் 'வரச்' ப்ரத்யயாத்தமாவும் 'வநிப்' ப்ரத்யயம் வைத்து "வனோரச" என்ற ஸூத்ரத்தால் 'ர' என்ற எழுத்து வருவதாலும் "அக்னோதேராசுகர்மணி வரட் ச" என்ற உணுதி ஸூத்ரத்தால் 'வரட்' ப்ரத்யயாந்தமுமாக மூன்று விதமாக வ்யுத்பத்தி காண்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. "ஆசு கர்ம வர தாம்னாதி க்ரியா யஸ்ய சீக்ர தாதா ஆசுதோஷ: என்று விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. "ஈச்வர: - கூழிப்தம் என்பது ப்ருஹாதரண்யக சாங்கர பாஷ்யம். எல்லாரையும் விட ஐச்வர்யமுள்ள ஸ்வதந்த்ரன் தான், பிறர் அபேக்ஷையில்லாதலால், சீக்கிரத் கார்யங்களைச் செய்ய முடியும். துஷ்டநிக்ரஹமோ சிஷ்டபரி பாலனமோ அனாயாஸமாக சீக்கிரம் செய்பவர் ஈச்வர பதத்தின் யோகத்தால் அர்த்தம் கிடைக்கிறது. ஹாலஹல விஷத்தை உடன் சாப்பிட்டுக் கஷ்டங்களை நீக்கியவரும், சந்திரனைத் தலையில் தரித்து அம்ருத கிரணங்களை ஸுகல ஜகத்துக்கும் ஊட்டி சுகம் தருபவரும் பரமேச்வரனாதலால் ஈச்வரபதம், ப்ரகரணம் முதலிய ஸங்கோசக ப்ரமாணம் இல்லாத காலத்தும், யோகவ்யுத்பத்தியால் அவரைத் தான் குறிக்கும் என்பது தாத்பர்யம் - ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலிய கடவுளுக்கு நிக்ரஹானுக்ரஹ சக்தியளித்தவர் சிவபெருமான் தான்.

“ஹரிம் ஹரந்தம் அனுயந்திதேவா:
விச்வஸ் யேசானம் வருஷபம் மதீனம்”

என்ற வேதவாக்யங்களிலும், வேதத்தைத் தழுவிய பிரஹஜ்ஜாபால ச்ருதி:, பிரம்மாண்டபுராணம், வாயவிய ஸம்ஹிதை, மகாபாரதம் வனபர்வம், த்ரோணபர்வம் முதலிய பல இடங்களிலும், பரமேச்வரனுடைய ஈச்வரத்வம்; மற்ற எல்லாரையும் அடக்கியாளும் சக்தி நன்கு விளங்கும்.

சுலோகம் 5

शब्दस्त वायमभिधानमनन्यशब्दो

नैघण्डुका शिवपदा दिवदेनमाहुः ।

वस्तु स्वभावकृतमेव तु पूज्यभावं

ब्रूते महेश्वर महान्परमञ्च शब्दः ॥ ५ ॥

ஸப்³த³ஸ்த வாயமபி⁴தா⁴ன மனன்ய ஸப்³தோ³

நைக⁴ண்³டு³கா ஸ்ஸிவபதா³ தி³வதே³ன மாஹு: ।

வஸ்து ஸ்வபா⁴வக்ருதமேவ து பூஜ்யபா⁴வம்

ப்³ருதே மஹேஸ்வர மஹான்பரமஞ்ச ஸப்³த³: ॥ 5 ॥

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

யோக வ்யுத்பத்தியைக் கவனிப்பது இருக்கட்டும். ஈச்வரன் என்பது உமக்குப் பெயராக அமைந்து விட்டது. ஆதலால் ஞடம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அல்லது யோகஞடமாகப் பங்கஜம் என்ற பதம்போல இருக்கட்டும் என்று விளக்குகிறார் இந்த 5-வது ச்லோகத்தால்.

பதவுரை

अयं शब्दः	=	இந்த ஈச்வரன் என்ற சப்தமானது,
अयम् शब्दः तवायमभिधानं	=	சிவசப்தம் போல உமக்கு அஸாதாரணப் பெயராகும்,
तवायमभिधानं अनन्यशब्दः	=	பிறரைக் குறிக்காத சப்தமுமாகும்,
अनन्यशब्दः नैघण्टुका	=	நிகண்டு கிரந்தத்தை யுணர்ந்தவர்கள்,
नैघण्टुका एनं	=	இந்த ஈச்வர பதத்தை,
एनं शिवपदा दिवद्	=	சிவன் பதம் முதலியவை போல,
शिवपदा दिवद् शिवपदा ³ तिवत् ³	=	சொல்லுகிறார்கள்.
शिवपदा ³ तिवत् ³ आहुः	=	மகான் என்ற அடைமொழியும்,
आहुः महेश्वर महान् शब्दः	=	பரம என்ற அடைமொழியும், இரண்டும்
महेश्वर महान् शब्दः परमः च शब्दः	=	ஈச்வரபதத்தின் விசேஷணங்கள்,
परमः च शब्दः परमः च शब्दः वस्तु स्वभावकृतं	=	ஈச்வர சப்தார்த்தமான வஸ்துவின்
वस्तु स्वभावकृतं वस्तु स्वभावकृतम्	=	ஸ்வபாவத்தால் கிடைத்த,
वस्तु स्वभावकृतम् पूज्यं भाव मेव	=	பூஜிக்கத் தகுந்த தன்மையையே,
पूज्यं भाव मेव पूज्यम् पा ⁴ व मेव	=	சொல்லுகின்றன.
पूज्यम् पा ⁴ व मेव ब्रूते	=	
ब्रूते पु ³ रुते	=	

பிறர் ஈச்வரனாகலாம், சிவபெருமான் பரமேச்வரன், மகேசரன் என்பதால், பரம, மகத் சப்தங்கள் அடைமொழியாக வந்து பிறரை விலக்கவில்லை. ஆனால், அயோக வ்யவச் சேதகமாக நின்று. ஈசரத்வம் சிவபெருமானுக்குப் பூரணமாக

உள்ளத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ஆதலால் ஈச்வர சப்தம் அடைமொழியில்லாத காலத்திற்கூட சிவபெருமானைத்தான் குறிக்கும் என்பது பொருள்.

ஒரு குழந்தை தந்தையைப் பார்த்துப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகிறாயா, ஈசரன் கோயிலுக்குப் போகிறாயா, என்று கேட்பது, ஆபால கோபாலம் பிரஸித்தமனதல்லவா? இது வாயவிய ஸம்ஹிதையில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. காளிதாஸ் மகாகவியும், விக்ரமோர்வசீயம் நாந்திச்லோகத்தில்

யஸ்மின் ஈச்வர இத்யனன்ய விஷய: சப்தோயதார்த்தாக்ஷா: என்றும்

ரகுவம்ச காவ்யத்தில்

மகேச்வர: த்ர்யம்பக ஏவ, ந அபர: என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

சுலோகம் 6

यस्योपसर्जनमसौ परमो महान्वा

शब्दस्तदर्थमभिधातुमलं प्रकृष्टम् ।

शब्देन पूज्यवचनेन समस्यमानः

पूजां ब्रवीति यदि शब्दविदः प्रमाणम् ॥ ६ ॥

யஸ்யோபஸர்ஜன மஸௌ பரமோ மஹான் வா

ஸப்³த³ஸ் தத³ர்த² மபி⁴தா⁴து மலம் ப்ரக்ருஷ்டம் ।

ஸப்³தே³ன பூஜ்ய வசனேன ஸமஸ்யமான:

பூஜாம் ப்ரவீதி யதி³ ஸப்³த³வித³: ப்ரமாணம் ॥ 6 ॥

பரம:, மஹான், இவ்விரண்டு பதங்கள் சிறந்தவர் என்ற அர்த்தத்தை யல்லவா குறிக்கின்றன. பூஜ்ய பாவத்தின் அயோக வ்யவச்சேதகம் என்பது பொருந்தாதே என்ற சங்கையை இந்த சுலோகத்தில் நீக்குகிறார்.

ஸமாஸத்தில் விசேஷ்யம் பூஜ்யவாசக மானதால், அத்துடன் கூடிய அடை மொழியும் பூஜ்யார்த்தத்தைக் கூறுவது இயல்பு தான் என்ற ஸமாதனம் கூறப்படுகிறது.

பதவுரை

असौ

=

இந்த,

असेन

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

परमः शब्दः	=	பரம சப்தமோ,
பரம: ஸப் ³ த ³ :		
महान् वा शब्दः	=	மகான் சப்தமோ,
மஹான் வா ஸப் ³ த ³ :		
यस्य	=	எந்த சப்தத்திற்கு,
யஸ்ய		
उपसर्जनं	=	விசேஷணமாகக் கொடுக்கப்படுகிறதோ,
உபஸர்ஜனம்		
तदर्थं	=	அந்த விசேஷயத்தின் அர்த்தத்தை,
தத ³ ர்த ² ம்		
प्रकृष्टम्	=	சிறந்ததாக,
ப்ரக்ருஷ்டம்		
अभिधातुमलं	=	அறிவிக்கச் சக்தியுள்ளது,
அபி ⁴ தா ⁴ துமலம்		
पूज्यवचनेन शब्देन	=	பூஜிக்கப்படுகிறவர், என்று பொருள் தரும்
பூஜ்யவசனேன ஸப் ³ தே ³ ன		
समस्यमानः यदि	=	சப்தமாகிய ஈச்வர பதத்துடன், ஸமாஸம் செய்யப்பட்டிருப்பதாலும்,
ஸமஸ்யமான: யதி ³		
शब्दविदः	=	பதங்களின் உண்மை அர்த்தங்களை நிர்ணயம்
ஸப் ³ த ³ வித ³ :		
		செய்வதில் நிபுணர்களான வையாகரணர்களும், மகத், பரம சப்தங்கள் மிகவும், சிரேஷ்டம், உத்தமம். பூஜ்யத் தன்மைகளைக் குறிப்பதாக விளக்கம் செய்திருப்பதாலும்,
पूजां ब्रवीति	=	பூஜித்தல் என்ற கார்யத்தின் சிறப்பைத்தான்
பூஜாம் ப்ரவீதி		
		சொல்லும்.

‘யதி’ என்னும் பதம் ‘ஆனால்’ என்ற பதம் போல, ஸந்தேகத்தை இங்கு குறிப்பதல்ல. நிச்சயத்தை குறிப்பது, விசேஷம் காண்க.

ஸந்மகத் பரமோத்தமோத்க்ருஷ்டா: பூஜ்யமாஜின:

என்பது, வ்யாகரண ஸூத்ரம். (பாணினீயம் 2-1-61)

சுலோகம் 7

नानीश्वरं भवितुमर्हति विश्वमेतत्
 बह्वीश्वरञ्च नितरामयथाप्रमाणम् ।
 तल्लोक वेद विदितेश्वरवर्जनेन
 कोयं भ्रमः कतिचिदीश्वरमन्यमाहुः ॥ ७ ॥

நானீஸ்வரம் ப⁴விதுமர்ஹதி விஸ்வமேதத்
 ப³ஹ்வீஸ்வரஞ் ச நிதரா மயதா²ப்ரமாணம் ।
 தல்லோக வேத³ விதி³தேஸ்வர வர்ஜனேன
 கோயம் ப்⁴ரம: கதிசிதீ³ஸ்வரமன்ய மாஹு: ॥ 7 ॥

யஜமானனை வேலைக்காரன் நமஸ்கரிப்பது வழக்கம். அது தான் ஈச்வர ப்ருத்யந்நியாய மெனப்படும்.

ஈச்வரபதம் வேதபுராணங்களில் பரமேச்வரனையே குறிப்பதாக யோக ரூட பதமென்பது முன்சொல்லியபடி தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதால், ப்ருத்ய ஸ்தானியர் களானவர்களால் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் பரமசிவனைத்தான் சேரும் என்பது 'ஈச்வர' சப்தார்த்ததைக் கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டது. அதனால் உலகுக்கு ஈச்வரன் கிடையாது என்ற நிரீச்வரவாதமும், பல கடவுள்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற 'ப³ஹ்வீஸ்வர' வாதமும், சிவபெருமானைத்தவிர வேறு கடவுள் உண்டு என்ற 'அன்யேச்வர' வாதமும், இம்மூன்றும் ஸரியல்லவென்பதை இந்த 7வது ச்லோகத்தால் கூறுகிறார்.

பதவுரை

एतत्	=	இந்த,
ஏதத்		
विश्वं	=	ப்ரபஞ்சம் (உலகம்) அனீச்வரம் முழு
விஸ்வம்		முதற்கடவுள் இல்லாமல்,
भवितुं	=	உண்டாவதற்கோ, இருப்பதற்கோ,
ப ⁴ விதும்		
नर्हति	=	தகுந்ததில்லை,
நார்ஹதி		
बह्वीश्वरं	=	பல கடவுள்களை உடைத்தாயிருப்பதும்,
ப ³ ஹ்வீஸ்வரம்		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

नितरां न	=	முற்றிலும் தகுந்ததில்லை.		
निदराम् न अयथा प्रमाणम् तत्	=	பெரிய மாளிகை, கோபுரங்களில் பலபேர் கர்த்தாவாகக் காணப்படுவதால் ஒப்புக் கொள்ளலாம். ப்ரமாணமில்லாததால், உலகுக்குப் பல கர்த்தாக்களை அங்கீகரிக்க முடியாது.		
लोक वेद विदितेश्वरवर्जनेन	=	புராணங்களிலும், வேதங்களிலும் அறிவிக்கப் பட்டுள்ள ஈச்வரனான நீலகண்டன், சந்திரசேகரனைத் தள்ளிவிட்டு, कतिचित्	=	சிலர்,
कतिचित् अन्यं	=	மற்று பிரம்மாவை, விஷ்ணுவை அனீச்வரனை ஈச்வரனல்லாதவர்களை,		
अन्यम् ईश्वरं	=	ஜகத்கர்த்தாவாக,		
ஈஸ்வரம் आहुः	=	சொல்லுகிறார்கள், அவர்கள் மூடர்கள்.		
आहुः कायं भ्रमः	=	ஏன் இந்த மயக்கம்? வேத புராணங்கள் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும் போதுகூட, ஏன் இந்த மயக்கம் அவர்களுக்கு?		
கோயம் ப்ரம:				

விசேஷ வுரை

கன்று வளர்ச்சிக்காகப் பால் சுரப்பது போல, அசேதனமாகிய உலகம். ஜீவாதியர் சுகத்திற்காக சேதனன் இல்லாமல் உண்டாகவோ, சேஷடிக்கவோ முடியாது. பால் சேதனனாகிய பசுவின் உதவியால் சுரக்கிறது. அயஸ் காந்தமும் இரும்பை சேதனனால் சமீபத்தில் வைக்கப்பட்ட பிறகுதான் இழுக்கிறது. ஆதலால், அசேதன உலகுக்கு சேதனன் ஈச்வரன் இருந்தே ஆகவேண்டும். அவன் ஒருவன் ஸர்வ சக்தனாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுவது லாகவ ந்யாயத்தால். ச்ருதியும்,

தத் விஜிஞாஸஸ்வம்
தஸ்மாத் ஸப்தார்ச்சிஷ; ஸமிதஸ் ஸப்தஜிஹ்வ:
த்யாவா ப்ருதிவீ ஜனயந் தேவ ஏக:

என்ற விடங்களில், ஏகவசனத்தாலும், ஏகபதத்தாலும் ஓர் காரணம் என்கிறது. ச்வேதாச்வதரம், சிவரகஸ்யாகமம், வாயவீய ஸம்ஹிதை, லிங்கபுராணம், காளிகா கண்டம், பத்ம புராணம், மகாபாரதம் சாந்திபர்வம் ஆனுசாஸனிகபர்வம், ஸ்காந்தம் முதலிய கிரந்தங்களில் ப்ரம்மாவை வலது பக்கத்திலிருந்தும், விஷ்ணுவை இடது பக்கத்திலிருந்தும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு முகங்களிலிருந்தும் படைத்துப் பரமேச்வரன் உலகத்தை நடத்துவதாகவும், யுக முடிவில் அழிப்பதாகவும் கூறப்பட்டிருப்பதால் கார்யகோடியில் சேர்ந்த பிரம்மா, விஷ்ணு தேவதைகள் உலகின் காரணமாகவோ, ஈச்வரனாகவோ இருக்கமுடியாதது பற்றி, அன்யேச்வர வாதமும், ப்ரமையால் ஏற்பட்டதுதான், என்பது தாத்பர்யம்.

ஹிரண்ய கர்ப்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே

என்ற ப்ரமாணங்கள் விச்வாமித்ரர் உலகில் சிலவற்றைப் படைத்தது போல், பிரம்மா விஷ்ணுக்களும் சிலவற்றைப் படைத்தவர் ஆவார்கள். அப்படைத்தலும் பரமேச்வரன் அருளால்தான் என்பது தாத்பர்யம். ஆனதால், மற்ற ப்ரமாணங்களோடு விரோதமாகதவை.

சுலோகம் 8

विश्वं निरीश्वरमिदं जगदाह साङ्ख्यो

योगश्च सेश्वरमुभावनुवादिनोऽन्ये ।

नत्वेव संभवति सेश्वरतां ब्रुवाणः

पद्मासनादिभिरनीश्वरशब्दवाच्यैः ॥ ८ ॥

விஸ்வம் நிர்ீஸ்வரமிதம் ஜகதாஹ ஸாங்க்யோ

யோகஸ்ச ஸேஸ்வரமுபாவனுவாதினோன்யே ।

நத்வேவ ஸம்பவதி ஸேஸ்வரதாம் ப்ருவாண:

பத்மாஸநாதிப்ரீஸ்வரஸப்தவாச்சயை: ॥ 8 ॥

வேத புராணங்களைக் கவனிக்கும் எவனும் அன்யேச்வர வாதியாக இருக்க முடியாது. அப்படியிருந்தால் தன் வார்த்தையில் முன்பின் முரண்பாடாகப் பேசுவனானான் என்ற கருத்துடன் 8-வது சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

साङ्ख्यः	=	ஸாங்க்ய சாஸ்திரம் இயற்றிய கபில முனிவர்,
ஸாங்க்ய:		
इदं जगत्	=	இந்த உலகம், நிரீச்வரம் கடவுள் இல்லாமல்
இதம் ஜகத்		உண்டாகி நடப்பதாக,
आह	=	சொல்லுகிறார் (கருதுகிறார்),
ஆஹ		
योगः च	=	யோக சாஸ்திரம் படைத்த ஹிரண்ய கர்ப்பன்
யோக: ச		(பதஞ்சலி முனிவர்),
विश्वं	=	உலகை,
விஸ்வம்		
शेखरमाह	=	கடவுளால் படைக்கப்பட்டு நடப்பதாகக்
ஸேஸ்வரமாஹ		கருதுகிறார்,
अन्ये	=	மற்றவர்கள் அனைவரும்,
அன்யே		
उपौ	=	அவ்விரு முனிவர்களை,
உபௌ		
अनुवादिनः	=	பின்பற்றிச் சொல்பவர்கள்.
அனுவாதின:		
अनीश्वरशब्दवाच्यैः	=	ஈச்வர சப்தத்தால் சொல்லப்பட முடியாதவர்
அனீஸ்வரஸப்த்வாச்சயை:		களான,
पद्मासनादिभिः	=	பிரம்மா முதலியவர்களால்,
பத்மாஸநாதிபி:		
शेखरतां	=	உலகில் ஈச்வரனுள்ள தன்மையை,
ஸேஸ்வரதாம்		
ब्रुवाणः	=	சொல்லுகிற அன்யேச்வர வாதியானவன்,
ப்ருவாண:		
पुरुवाणः		
नत्वेव संभवति	=	ஒருவனும் இருக்க முடியாது.
நத்வேவ ஸம்பவதி		

சுருதி புராணங்களில், பிரம்மா விஷ்ணு முதலியவர்களுக்கு ஈச்வரத்வம் இல்லையென்பது தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கும் போது. அன்யேச்வரவாதீ எங்ஙனம் ஸம்பவிக்கக்கூடும். அப்படி ஸம்பவித்தால் அவன் வார்த்தை அனீச்வரனால், 'ஸேச ரம் ஜகத்' என்று முன்பின் வ்யாஹதமான தாகுமல்லவா?

த்ரிபுரதாஹத்திலும், ஆதித்ய புராணத்திலும், பசுபதி ஒருவன்தான் ஸர்வேச் வரன் என்பது விளக்கிக் கூறப்பட்டிருப்பதால், “மே மாதாவந்த்யா” என் தாயார் மலடி என்ற வாக்கியம் போல அந்யேச்வர வாதியின் வாக் கியம் ப்ரமாணமாகாது. (அபத்த வாக்கியம்).

நாராயணேன ஸப்ராம்மகம் ஜகத்,
ப்ரம்மணா ஸநாராயணகம் ஜகத்

என்ற வாக்கியங்கள் போலவும், வ்யாஹதமான, அந்யேச்வர வாதியின் வாக்கி யம் தள்ளத்தகுந்தது.

சுலோகம் 9

ऐश्वर्यमग्रयमनुपाधिनिबन्धनन्ते

यद्धूतनाथ नमसामपि पात्रमेकम् ।

तत्प्रायशश्श्रुतिषु दुर्लभमेव वाक्यं

मुक्त्वा नमो भवति यत्र भवत्प्रसङ्गम् ॥ ९ ॥

ஐஸ்வர்ய மக்ரய மனுபாதி⁴ நிபந்த⁴னந்தே

யத்³பூ⁴தநாத² நமஸாமபி பாத்ரமேகம் ।

தத்ப்ராயஸஸ்ருதிஷு துர்லப⁴மேவ வாக்யம்

முக்த்வா நமோ ப⁴வதி யத்ர ப⁴வத்ப்ரஸங்க³ம் ॥ 9 ॥

ஈச்வரன் என்ற பதத்துக்கு இவ்விதம் பரமசிவன்தான் பொருள் என்று தெளிவு படுத்திய பிறகு அதனால் பரமேச்வரன் நம: சேஷி யென்ற லக்ஷணம் முதலாவது கூறப்படுவது நியாயமே என்ற விஷயம் 9 முதல் 21 முடிய, 13 ச்சோலகங்களால் நன்கு விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

भूतनाथ = ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தலைவரே!

पू⁴तनाथ²
ते = உம்முடைய,

ते
अग्र्यं = சிறந்த, ஐச்வர்யம் ஈசத்தன்மையானது,

अग्र्यम्

अनुपाधिनिबन्धनं = வேறு காரணங்களால் ஏற்பட்டதல்ல,
अनुपाதி⁴निप³न्त⁴नम् = ஸ்வபாவமாக அமைந்தது.

அன்ய தேவதைகளன்றோ, உம்மை ஆராதித்து அவரவர்கள் அதிகாரத்திலமர்ந்து, வரப்ரஸாதத்தால், சிலவற்றிற்கு ஈச்வரர்களாக விளங்குகிறார்கள், ஆதலால் அவர்களின் ஐச்வரியம் ஸங்குசிதம்; வரப்ரஸாதலப்த மாதலால் ஸ்வபாவிகமல்ல. உம்முடைய ஐச்வரியம் ஸங்குசிதமல்ல, சிறந்தது; வரப்ரஸாதலப்தமல்ல; ஸ்வபாவிகம். உமக்குமேல் ஆராதிக்கக் கூடிய தெய்வம் இருப்பதாக வரம் கொடுக்க வல்லமை யுள்ளதாக வேதபுராணங்கள் கூறவில்லையே. ப்ரம்மகைவர்தம், பராசரபுராணம், சிவரஹஸ்யம், ஆனுசாஸனிகபர்வம், த்ரோணபர்வம், பாத்ம புராணம், வாமன புராணம், ஸனத்குமாரஸம்ஹிதா, கூர்மபுராணம் ஆதித்யபுராணம், ஹரிவம்சம் முதலிய கிரந்தங்களில் ப்ரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவதைகள் சிவலிங்கத்தைப் பூஜை செய்ததும், இஷ்டஸித்திகளைப் பெற்றதும், நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலால், அவர்களின் ஈசத்வம் உபாதையால், தபோபலத்தால், சிவபூஜா பலத்தால் கிடைத்தது, ஸ்வபாவிகமல்ல. உமக்கு ஆராத்ய (நீர் ஆராதிக்கும்படியான) தெய்வம் ஒன்றும் கிடையாதென்பதும், மேற்படி புராணங்களிலும் வேதங்களிலும் கூறப்பட்டிருப்பதால், உமது ஐச்வரியம் ஸ்வபாவிகமானது; சிறந்தது; ஸங்குசிதமானதல்ல.

यद् = எந்தக் காரணத்தால் இவ்விதமான,
यत्³ = ஸ்வபாவிக சிறந்த, ஐச்வரியம்
உம்மிடத்திருக்கிறதோ,

तत् = அந்தக் காரணத்தால்,

तत् =
तत् =
नमसामपि = நமஸ்காரங்களுக்கும்,

नमसामपि =
नमसामपि =
त्वं = நீர்,

त्वं =
त्वं =
एकं = நிகரற்ற, ஒரே விதமான,

एकं =
एकं =
पात्रं = விஷயமாக இருக்கிறீர்,

पात्रं =
पात्रं =
भवत्प्रसङ्गम् मुक्त्वा = உம்முடைய ஸம்பந்தம் இல்லாமல்,

भवत्प्रसङ्गम् मुक्त्वा =
भवत्प्रसङ्गम् मुक्त्वा =
यत्र वाक्ये = எந்த வாக்கியத்தில்,

यत्र वाक्ये =

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

नमो भवति	=	நமஸ்காரம் சொல்லப்படுமோ,
नमो प॑वति		
तत् वाक्यं	=	அப்படிப்பட்ட வாக்கியம்,
तत् वाक्यम्		
श्रुतिषु	=	வேதபுராணங்களில்,
स्मृतिषु		
प्रायः	=	பெரும்பாலும்,
प्रायः		
दुर्लभमेव	=	காண்பது அரிதுதான்.
दुर्लभमेव		

நமோ பிரம்ஹணே, நமோ ஸ்தவக்னயே நம: ப்ருதிவ்யை நம
ஓஷதீப்ய:; நமோ வாசே, நமோ வாசஸ் பதயே, நமோ விஷ்ணவே, ப்ருஹதே
கரோமி

என்ற சில விடங்களில், தேவாந்தரங்களுக்கு நம: பதம் கூறப்பட்டிருப்பது,
அந்த தேவர்கள் உம்முடைய விபூதியாவார்கள் என்பது பற்றியே என்பது
தாத்தர்யம். இங்கு ப்ராய: (பெரும்பாலும்) என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது காண்க.

சுலோகம் 10

देव त्वदेकविषयाणि नमांसि पुंसां

यस्मै नमश्श्रुतिबलादवधारयामः ।

देवान्तरेषु विहितान्यपि तान्यमूनि

स्रोतांसि सागर इव त्वयि संपतन्ति ॥ १० ॥

தேவ த்வதேக விஷயாணி நமாம்ஸி பும்ஸாம்

யஸ்மை நமஸ்ஸ்ருதி ப்லா த்வதா⁴ரயாம: ।

தேவாந்தரேஷு விஹிதான்யபி தான்யமூனி

ஸ்ரோதாம்ஸி ஸாக்ர இவ த்வயி ஸம்பதந்தி ॥ 10 ॥

இரண்டு ப்ரதானமான ச்ருதி வாக்க்ய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு நம:
சேஷித்வ லக்ஷணத்தை ப்ரதிக்கொ செய்கிறார்.

संपतन्ति = வந்து சேர்கின்றன.
ஸம்பதந்தி

விரிவுரை

வாயவிய ஸம்ஹிதை, மார்க்கண்டேய புரானம், மாண்டுக்கேயோப நிஷத் கிரந்தங்களில், கடவுள் விளையாட்டாக, அனாயாஸமாக, உலகத்தைப் படைக்கிறார். அதனால் க்ருத, க்ருத்யனான, பரிபூர்ணவஸ்துவான அவருக்கு யாதொரு லாபமும் கிடையாது.

லோகவத்து லீலா கைவல்யம்.

என்ற ந்யாயம்தான் படைத்தலுக்குப் பயன் என்ற அர்த்தம். தேவபதத்துக்கு, நன்கு விளக்கம் கூறப்பட்டிருத்தல் இங்கு கவனிக்கத் தகுந்தது. த்ரோண பர்வம், காளிகா கண்டம், லிங்க புராணம், காசிகா கண்டம் முதலிய க்ரந்தங்களில், துருவனுக்கு, மகாவிஷ்ணு த்ருவபதத்தை, ஈச்வர ப்ரஸாதத்தால் அடைந்ததை, பக்தனுக்குக் கொடுத்ததாக விரிக்கப்பட்டுள்ளது ஆதலால், மற்ற தேவதைகளின் நமஸ்காரங்கள், அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியும், ஆராத்ய தேவரும், வரப்ரதான தேவருமாகிய உம்மைத்தான் வந்தடையும் என்பது திண்ணம்.

சுலோகம் 11

यस्मै नमश्श्रुतिरनूध्य नमस्विनन्त्वां

एका नियोजनमुवाच पशोः कपर्दिन् ।

अन्या च दिव्यशिशुमारशिरो भवन्तं

शक्यन्तदित्थमुभयेन नमो विधातुम् ॥ ११ ॥

யஸ்மை நமஸ்ஸ்ருதிரனூத்⁴ய நமஸ்வினந்த்வாம்

ஏகா நியோஜன முவாச பஸோ: கபர்தி³ன் ।

அன்யா ச தி³வ்ய ஸிஸுமார ஸிரோ ப⁴வந்தம்

ஸக்யந்த தி³த்த² முப⁴யேன நமோ விதா⁴தும் ॥ 11 ॥

யஸ்மைநம: என்று ஆரம்பிக்கும் இரண்டு சுருதிகளுக்கு அர்த்தம் கூறும் சுலோகம்.

பதவுரை

कपर्दिन् = கபர்தமென்ற ஜடா பாரமணிந்த கடவுளே!
கபர்தி³ன்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

एका	=	ஒரு,
ஏகா		
यस्मै नमश्श्रुति	=	யஸ்மை நமஸ்தஸ்மை த்வாஜுஷ்டந்நியு
யஸ்மை நமஸ்ஸ்ருதி		நஜ்மி - என்ற வேதமானது,
नमस्विनं त्वां	=	நம: சேஷியான உம்மை,
நமஸ்வினம் த்வாம்		
अनूद्य	=	உத்தேசித்து,
அனூத் ⁴ ய		
पशोःनियोजनं	=	பசுவைக் கட்டுவதை,
பசோ:நியோஜனம்		
उवाच	=	சொல்லுகிறது.
உவாச		
अन्या	=	மற்றதான "யஸ்மை நம' தத் சிர:." என்ற வேத
அன்யா		மந்த்ரம்,
भवन्तं	=	உம்மை,
ப ⁴ வந்தம்		
दिव्यशिशुमारशिरः	=	ஆகாயத்தில் ப்ரகாசிக்கும் சிசுமாரத்தின்
தி ³ வ்யஸரிஸுமாரஸிர:		சிரஸ்ஸாக,
आह	=	ரூபகாலங்கார விதமாகக் கூறுகிறது.
ஆஹ		
तत्	=	ஆகையால்,
தத்		
इत्थं	=	இந்த வ்யாக்யான முறைப்படி,
இத்த ² ம்		
उभयेन	=	இரண்டு வேத ப்ரமாணங்களால்,
உப ⁴ யேன		
नमः	=	நமஸ்காரத்தை,
நம:		
विधातुम्	=	உமக்கு சேஷமானதென்று தாத்தபர்யம் கூற,
விதா ⁴ தும்		
शक्यं	=	இயலும்.
ஸக்யம்		

श्रुत्योर्द्वयोरपि नमस्विनमुच्यमानं
 त्वामेव तन्तमनुसन्दधतः प्रदेशम् ।
 शंसन्ति मन्दमतयोऽपि किमापतन्तं
 मध्यन्दिने हि सवितारमपन्हूवीरन् ॥ १२ ॥

ஸ்ருத்யோர் த்³வயோரபி நமஸ்வின முச்யமானம்
 த்வாமேவ தந்த மனுஸந்த³த⁴த: ப்ரதே³ஸம் ।
 ஸம்ஸந்தி மந்த³மதயோ(அ)பி கிமாபதந்தம்
 மத்⁴யந்தி³னே ஹி ஸவிதார மபன்ஹு வீரன் ॥ 12 ॥

கீழே குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு வாக்கியங்களிலும் நம: சேஷீ ஒருவர் குறிப்பிடப்படுவது உண்மை. அவர் பரமசிவன் தான் என்பது எங்ஙனம் அறியப்பட முடியும் என்ற கேள்விக்கு, முன் பின் ஸந்தர்ப்பங்களைக் கவனித்தால் பரமேச்வரன் தான் அவ்வேத வாக்கியங்களால் நம: சேஷியாகக் கூறப்படுவது தெளிவாகும் என்ற விஷயத்தை விளக்குகிறார்.

பதவுரை

तं तं प्रदेशम्	=	முன் கூறப்பட்ட வேதவாக்கியங்களின்
தம் தம் ப்ரதே ³ ஸம்		அந்தந்த முன்பின் வாக்கிய ஸந்தர்ப்பத்தை,
अनुसन्दधतः	=	நன்கு பர்யாலோசித்துப் பார்க்கும்
अनुसन्त ³ த ⁴ த:		வித்வான்கள்,
द्वयोरपि श्रुत्यो:	=	அந்த இரண்டு சுருதி வாக்யங்களுக்கும்,
त् ³ वयोरपि श्रुत்யோ:		
त्वामेव	=	உம்மையே,
त्வாமேவ		
नमस्विनमुच्यमानं	=	நம: சேஷியாகக் கூறப்படுவதாகச்,
நமஸ்வின முச்யமானம்		
शंसन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்.
ஸம்ஸந்தி		
मन्दमतयः	=	மூடபுத்தியுள்ளவர்களும்,
மந்த ³ மதய:		

आपतन्तं	=	மேலே கிளம்பி கொண்டிருக்கிற,
ஆபதந்தம்		
आतपन्तं	=	(நன்கு வெய்யில் அடித்துக் கொண்டிருக்கிற),
ஆதபந்தம்		
मध्यन्दिने	=	உச்சிவேளையிலுள்ள,
மத்யந்தி ³ னே		
सवितारं	=	ஸூர்யனை,
ஸவிதாரம்		
किं हि अपन्हुवीरन्	=	இல்லை யென்று மறுத்துச் சொல்வார்களா
கிம் ஹி அபன்ஹுவீரன்		என்ன? மிகவும் தெளிவாகத் தெரிவதை
		ஒருவரும் மறைக்கமுடியாது என்பது
		தாத்தர்யம்.

சுலோகம் 13

कर्मैव शूलधर शूलगवन्त्वदीयं
 मन्त्रा भवन्तमखिलाः प्रतिपादयन्ति ।
 त्वामन्तरेण नमसा कृतलक्षणाय
 कस्मै पशु नियुनजानि नियोजय त्वम् ॥ १३ ॥

கர்மைவ ஸூலத⁴ர ஸூலக³வந் த்வதீ³யம்
 மந்த்ரா ப⁴வந்த மகி²லா: ப்ரதிபாத³யந்தி ।
 த்வாமந்தரேண நமஸா க்ருதலக்ஷணாய
 கஸ்மை பஸும் நியுனஜானி நியோஜய த்வம் ॥ 13 ॥

பதவுரை

शूलधर	=	சூலத்தைக் கையில் தரித்த சூலபாணியே!
ஸூலத ⁴ ர		
शूलगवं	=	போதாயனர், ஆச்வலாயனர், முதலிய மகர்ஷி
ஸூலக ³ வம்		களால் ப்ரதி வருஷம் வஸந்த ருதுவிலோ,
		சரத் ருதுவிலோ, மார்கழி மாதம் பூர்ணிமா
		திதியிலோ, நித்தியகர்மாவாக, அவசியம்
		செய்யப்பட வேண்டிய விதிக்கப்பட்டிருக்கும்
		பாக யக்ஞங்கள் ஏழில் ஒன்றாகிய 'சூலகவம்'
		என்று பெயருள்ள,

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

कर्मा	=	கர்மாவானது,
कर्म त्वदीयमेव	=	உம்மையே தேவதையாகக் கொண்டது. சூலம் என்ற பதம், சூலம் தரித்த சூலியைக் குறிக்கும் - அவரைப் பசுவால் (கோ) பூஜிப்பது பற்றி, இந்தக் கர்மா சூலகவம் என்ற பெயர் பெற்றது காண்க.
त्वतीयमेव	=	
अखिलाः मन्त्राः	=	அந்தக்கர்மாவில் உபயோகிக்கப்படும் எல்லா
अक्षिलाः मन्त्राः	=	மந்த்ரங்களும் பவந்தம் (ஏவ)
प्रतिपादयन्ति	=	தங்களையே தேவதையாகக் குறிக்கின்றன.
प्रतिपादयन्ति	=	

ஈசானாய த்வா ஜுஷ்டமுபாகரோமி

என்பது, பசுவை தர்ப்பையால் தொட்டு ஸங்கல்ப்பிக்கும் காலத்தில் சொல்லப்படும் மந்த்ரம்.

ஈசானாய த்வா ஜுஷ்டம் ப்ரோக்ஷாமி

என்பது, பசுவை ப்ரோக்ஷிக்கும்போது சொல்ல வேண்டிய மந்த்ரம்.

ஏதமேவ தேவம் மத்யே கோஷ்டஸ்ய யஜேத என்ற விதி வாக்கியத்தில் தேவசப்தந்தால் பரமசிவனைச் சொல்லி, அந்த தேவதைக்குச் செய்யவேண்டிய சூலகவ யக்கும் என்று தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறது.

தேவ: பூஜ்ய: பினாகீ - என்பது நிகண்டு. தேவஸ்யாய தனே ப்ரதிதிசம் ப்ரத்யோதயதி என்று போதாயன ஸூத்ரத்தில் பரமசிவன் தேவ சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டிருப்பதும்.

‘தேவமேவானுப்ரவிசதி’

என்று அதர்வசிரஸ்ஸிலும், தேவ சப்தப்ரயோகம் பரமசிவனைக் குறிக்கக் காணப்படுவதும் இங்கு காணவேண்டும். ஈச்வர சப்தம், போல, தேவ சப்தமும் பரமசிவனுக்கு யோகருடமான சப்தம். மகாதேவ: பரமேச்வர: என்ற நாமாக்களால் அடைமொழியாகிய மகத் பரம சப்தங்கள் பூஜ்யத் தன்மையான அயோக வ்யவச் சேதகமே யல்லாது அன்யயோகவ்யவச் சேதகமல்ல என்று முன்னம் விளக்கப்பட்டதும், நினைவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். ஆதலால்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

அனுவாதகமன மகத் பரமசப்தமில்லா விட்டாலும் ஈச்வர, தேவ பதங்கள் சிவபெருமானைத் தவிர மற்ற தேவதைகளைக் குறிக்காது. ஆதலால் அவை பங்கஜ பதம்போல யோக ரூடங்களாகும். இவ்விஷயம் சப்தா தேவ ப்ரமித: என்ற அதிகரணத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் வ்யாஸமுனிவரால் தீர்மானிக்கப் பட்டிருப்பதும், “ஈசானோ பூத பவ்யஸ்ய” என்ற கடோபநிஷத் வாக்யார்த்த விசார முறையும் இங்கு கவனிக்கதக்கவையாகும்.

பவாய தேவாய ஸ்வாஹா நமஸ்தே ருத்ர மன்யவ

யஸ்மை நம: தஸ்மை த்வா ஜுஷ்டம் நியுநஜ்மி இதி ஹராய க்ருசாய சர்வாய சிவாய பவாய மகாதேவாய உக்ராய பசுபதயே ருத்ராய சங்கராய ஈசானாய ஸ்வாஹா.

இம்மாதிரி ஸகல மந்த்ரங்களும் சூலகவ கர்மாவிற்கு உங்களையே தேவதையாகக் குறிக்கின்றன. தத்திதத்தால், நான்காவது வேற்றுமையால், மந்த்ரார்த்த பர்யாலோசனையால், மூன்று உபாயங்களாலல்லவா கர்மாவின் தேவதை அறியப்படுகிறது. உம்முடைய தேவதா பாவத்தில் மூன்று ப்ரமாணங் களுமிருப்பதால் நீர் தான் சூலகவ கர்ம தேவதை யென்பது சந்தேகமற்ற விஷயம்.

त्वामन्तरेण	=	உம்மைத்தள்ளிவிட்டு,
த்வாமந்தரேண		
नमसा कृतलक्षणाय	=	நமஸ்காரத்தால் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்ட,
நமஸா க்ருதலக்ஷணாய		
कस्मै	=	எந்த தேவதையின் பொருட்டு,
கஸ்மை		
पशु नियुनजानि	=	பசுவை யூபத்தில் கட்டமுடியும்?
பஸும் நியுனஜானி		
त्वम्	=	நீரே,
த்வம்		
नियोजय	=	என்னை நியாயமான வழியில் தூண்டி விடும்.
நியோஜய		

ஈச்வரனாகிய உம்மாலும், வேத தாத்பர்யத்துக்கு மாறாக செய்யச் சொல்ல முடியாது என்று தாத்பர்யம்.

अङ्गान्तरेषु विबुधान्तरसंस्तुतेषु
यशिशुमारशिरसः परिशिष्यसे त्वम् ।
तस्मै नमो भवितुमीश्वर सांप्रतन्ते
देवान्तराय न कथञ्चिदनीश्वराय ॥ १४ ॥

அங்கா³ந்தரேஷு விபு³தா⁴ந்தர ஸம்ஸ்துதேஷு
யஸ் ஸிம்ஸு³மார ஸிரஸ: பரிஸிஷ்யஸே த்வம் ।
தஸ்மை நமோ ப⁴விது மீஸ்வர ஸாம்ப்ரதந்தே
தே³வாந்தராய ந கத²ஞ்சி த³னீஸ்வராய ॥ 14 ॥

இவ்விதம் இரண்டாவதான “யஸ்மைநம: தத்சிர:” என்ற மந்த்ரமும், முன்பின் ஸந்தர்ப்பத்தை யோஜித்தாலும், பாரிசேஷ ந்யாயத்தைக் கொண்டும், அதாவது சொல்ல வேண்டியவர்கள், மற்றவையால் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால் வேறு ஒருவரும் பாக்கியில்லாததால் பாக்கியுள்ள அவர்தான் இக்குறிப்புக்கு இலக்காவார் என்ற ந்யாயத்தாலும்) ஈச்வரனையே ஐயமறத் தெரிவிக்கிறது என்று விளக்கம் செய்கிறார்.

பதவுரை

अङ्गान्तरेषु = தலைபைத் தவிர மற்ற அவயவங்கள்,
அங்கா³ந்தரேஷு

- (1) முர்தா - தர்ம தேவதை,
- (2) மேல்தாடை - பிரம்மா,
- (3) கீழ் தாடை - யக்ஞேச்வரன்,
- (4) ஹ்ருதயம் - விஷ்ணு,
- (5) ஆண்குறி - ஸம்வதஸரதேவதை,
- (6) முன் கால்கள் - அசுவினி தேவதைகள்,
- (7) நடுவு - அத்திரிமுனிவர்,
- (8) பின் கால்கள் - மித்ரா வருண தேவதைகள்
- (9) வாலின் முதல் பாகம் - அக்னி தேவதை,
- (10) வாலின் இரண்டாவது பாகம் - இந்திரதேவதை,
- (11) முன்றாவது பாகம் - ப்ரஜாபதி தேவதை,
- (12) நான்காவது பாகம் - ஸம்ஸார பயம் நீக்கும் அபயபத வாச்ய பிரம்மா என்று இவ்வாறாக,

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

விபுधान्तरसंस्तुतेषु	=	சிம்சுமாரமாக வர்ணிக்கப்படும் கச்யபருடைய
விபுதா ⁴ ந்தர ஸம்ஸ்துதேஷு	=	அவயவங்கள், மூர்த்தா முதலியவைகள் தர்ம தேவதை முதலிய மற்ற தேவதைகளாக அமைத்துப் புகழப்பட்டிருக்கும் போது,
शिशुमारशिरसः	=	சிசுமாரன் தலையின் துதிக்காக,
श्रीशुमारशिरसः	=	
यः	=	யாதொரு,
यः	=	
त्वं	=	நீர்,
த்வம்	=	
परिशिष्यसे	=	மிச்சப் படுகிறீரோ,
பரிசிஷ்யஸே	=	
ईश्वर	=	ஹே பரமேச்வரா, ஈச்வர சப்தத்தால்,
ஈஸ்வர	=	யோக ரூட பதத்தால் அனிதா ஸாதாரணமாக சொல்லப்படும் கடவுளே, நமஸ்காரங்களுக்கு அஸாதரண உத்தேச்யமான பரம்பொருளே,
तस्मै	=	அப்பேர்ப்பட்ட,
தஸ்மை	=	
ते	=	உமக்குத்தான்,
தே	=	
नमो भवितं	=	நமஸ்காரம் உரித்தானது என்பது,
நமோ ப ⁴ விதம்	=	
सांप्रतं	=	யுக்தமாகும்.
ஸாம்ப்ரதம்	=	

அனீச்வரனான மற்ற தேவதைக்கு நமஸ்காரம் உரித்தாவது, யுக்தமாகுமா? அனீச்வரன் இயற்கை யாகவே நமஸ்காரத்திற்கு தகுந்தவனல்லன். ஸரியான ஈச்வரன் இருக்கும்போது அவன் எவ்வித நமஸ்கார அர்ஹனவான். ஈச்வரத்வம் தான் நமஸ்கார ஸ்வாமித்வத்துக்குக் காரணம் என்பது ஸம்போதனத்தால் தெளிவு படுத்தப் படுகிறது.

अनीश्वराय नीश्वराय	=	ஈச்வரனல்லாத மற்ற தேவதைகளுக்கு,
அனீஸ்வராய நீஸ்வராய	=	
कथञ्चित्	=	எவ்விதத்திலும்,
கத ² ஞ்சித்	=	

नमो भवितं = நமஸ்காரம் செல்லுவதற்கு,

நமோ ப⁴விதம்

न सांप्रतं = தகுந்ததல்ல.

ந ஸாம்ப்ரதம்

தெளிவான ஆயிரம் ந்யாயங்களால், ஸ்தாபிக்கப்பட்ட போதிலும் முடர்கள் புத்தியில், மகேச்வரபத வாச்யன், நம: சேஷி என்பது ஏறுகிறதில்லை. துஷ்காலமுள்ளவன் கையில் வைக்கப்பட்ட நல்ல ரத்னமும் ஓடிவிடுமல்லவா? ப்ராப்தமில்லையானால், கைக்குக் கிடைத்ததும் நழுவி விடுமன்றோ? பாக்ய மிருந்தால் தான் சிவன் நம: சேஷி என்ற உண்மைப் பொருள் விளங்கும். அல்லாது மயங்கி மடியவேண்டியது தான் பாத்ம புராணத்தில் ஈச்வரனுக்கு விஷ்ணு நமஸ்கரித்ததாகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“தேவ தேவஞான ஈசனே உமக்கு நமஸ்காரம். சாச்வதப் பொருளே! மாறப் பொருளே! உமக்கு நமஸ்காரம் தங்களை நான் அறியமுடியவில்லை. உம்மை நீர்தாம் அறியமுடியும், நமஸ்காரம், நமஸ்காரம் உம்மைச் சரணமடைந்தேன். எனக்கு உம்மையறியும் கண்ணைக் கொடும். என்னால் நமஸ்காரம் தான் செய்யமுடியும் உம்மையறிய முடியவில்லை.” என்பது பாத்ம புராணம்.

நம: சேஷித்வம் என்பது வேத புராணங்களால், யஸ்மை நம: என்ற இந்த மந்திரத்தாலும் தெளிவு.

சுலோகம் 15

या वज्रिणी भवति शङ्कर शङ्खनी या
मुद्रा च या कमलिनी भरतोपदिष्टा ।
ताभिर्भवन्त्यभिनया विबुधान्तराणां
मौलिस्पृशा करपुटाञ्जलिमुद्रया ते ॥ १५ ॥

யா வஜ்ரிணீ ப⁴வதி ஸங்கர ஸங்க²னீ யா
முத்³ரா ச யா கமலினீ ப⁴ரதோபதி³ஷ்டா ।
தாபி⁴ர்ப⁴வந்த்யபி⁴னயா விபு⁴தா⁴ந்தராணாம்
மௌளிஸ்ப்ருஸா கரபுடாஞ்ஜலி முத்³ரயா தே ॥ 15 ॥

நாடக மேடையில் நடிக்கும் ஜனங்கள் கூட நமஸ்கார முறையால், உம்மை ஸமிக்ளை காட்டுகிறபடியால் நமஸ்கார முத்திரைக்கு நீர்தாம்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

அஸாதாரணமான அர்த்தம் என்று பரதநாட்டிய சாஸ்திரம் தெரிவிப்பதால், நம: சேஷித்வம் உமக்குத் தான் பொருந்தும் என்று விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

शङ्कर	=	சுகத்தைத்தரும் கடவுளே!,
शङ्कर भरतोपदिष्टा	=	பரத முனிவரால், அபிநய சாஸ்திரத்தில்
प४रत॑थोप॒दि॒ष्टा वज्रिणी॑ या मुद्रा	=	உபதேசிக்கப்பட்ட, வஜ்ரிணீ யென்ற யாதொரு முத்திரை,
वज्रिणी॑ या मु॒द्रा शङ्खनी॑ या कमलिनी॑ ति च =		சங்கினீ, கமலினீ யென்ற முத்ரைகளும்,
शङ्ख॑नी॒ या कम॑लिनी॒ ति च भवन्ति॑	=	இருக்கின்றவவோ,
प४व॑न्ति ताभिः	=	அவைகளால்,
ताभिः विबु॑धान्तराणां	=	மற்ற இந்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா என்ற
विबु॑धा॒न्त॒रा॒णां अ॒भिन॑या भवन्ति	=	தேவதைகளின், அபிநயங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அந்தந்த
अ॒भि॒न॒या॒ प४व॑न्ति	=	முத்ரைகளால், அந்தந்த ஆயுதம் கொண்ட தேவதைகள் அஸாதாரணமான அந்த அந்த அபிநயங்க ளால் தெரிவிக்கப் படுகிறார்கள்.
ते अ॒भिन॑याः	=	உமக்கு அஸாதாரண அபிநயமானது,
ते अ॒भि॒न॒याः मौ॒ल॒ि॒स्पृ॒शा	=	தலைமேல் வைக்கப்பட்ட,
मौ॒ल॒ि॒स्पृ॒शा मे॒ग॒ள॒ி॒ஸ்ப்ரு॒ஷா क॒र॒पु॒टा॒ञ्ज॒लि॒मु॒द्र॒या	=	கூப்பிய இருகைகளாகிய அஞ்சலி
क॒र॒पु॒टा॒ञ्ज॒लि॒मु॒द्र॒या भव॑ति	=	முத்ரையால், ஏற்படுகிறது.
प४व॑ति		

பரத சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாவது:-

வஜ்ரிணீ முத்ரையால் (வஜ்ராயுதம்) இந்திரனையும் பத்மினி முத்ரையால் (பத்மம் தாமரை) பிரம்மாவையும், சங்கினீ முத்ரையால் (சங்கு) விஷ்ணுவையும், தலைக்கு மேல் இரு கைகளையும் கூப்பிய அஞ்சலி முத்ரையால் (நமஸ்கார முத்ரையால்) ருத்ரனையும் அபிநயத்தால் தெரிவிக்க வேண்டும். (இங்கே ருத்ரன் என்றால் ஈச்வரன் என்றே அர்த்தம்) மற்றவர்களுக்கு ஆயுதம் அடையாளத்தால் அபிநயம் காட்டுவது போல, ஈச்வரனுக்கு த்ரிதூலம் ஆயுதமுத்ரையால் அபிநயம் விதிக்கப்படலாம். ஆயினும், பரதமுனிவர் அவ்வாறு ஆயுத முத்ரை விதிக்காமல், தலைக்குமேல் கை கூப்பிய நமஸ்கார முத்ரையால் அபிநயம் விதித்ததாலும். நம: சேஷித்வம் அவருக்குத்தான் பொருந்தும் என்பது அறிவிக்கப்பட்டது.

சுலோகம் 16

दत्तमनःकिमपिशुश्रुम देवताभ्यः

त्वामन्तरेण नमसामवसानभूमिम् ।

तास्तद्ग्रहीतुमनलन्न हि कश्चिदीष्टे

चोरोपनीतमिव धारयितुं किरीटम् ॥ १६ ॥

தத்தம்நம: கிமபிஸுஸ்ரும தேவதாப்ய:

த்வாமந்தரேண நமஸா மவஸான பூமிம் ।

தாஸ்தத் க்ரஹீதுமனலன்ன ஹி கச்சிதீஷ்டே

சோரோபனீதமிவ தா⁴ரயிதும் கிரீடம் ॥ 16 ॥

இவ்விதம் நமஸ்காரங்கள் சிவபெருமானைச் சேர்ந்ததானது பற்றி, மூட ஜனங்களால் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் மற்ற தேவதைகள் நமஸ்காரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தகுந்தவர்களல்ல. நான் சொந்தக்காரனல்ல என்று, கொடுத்த நமஸ்காரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல், சொந்தக் காரனாகிய உமக்குத்தான் கொடுத்துவிட வேண்டியவர்கள். மாறுதலாகத் தவறிவந்த ஒரு பொருளை, நான் வைத்துக் கொள்ளாமல் ஒழங்கானவன், பொருளின் சொந்தக்காரனிடம் பொருளைச் சேர்த்து விடுவானல்லவா?

பதவுரை

देवताभ्यः

= தேவாந்தரங்களுக்கு,

त्वामन्तरेण

दत्तं

= கொடுக்கப்படுகிற,

तत्तम्

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

नमः	=	நமஸ்காரத்தை,
नमः किमपि	=	சில மந்த்ரங்களில் (நமோ ப்ரம்மணே, நமோ
किमपि		ஸ்த்வக் னயே) ஏன்றவைகளை சிலவற்றை,
शुश्रुम	=	கேள்விப்படுகிறோம்,
सूयन्तु नमसामवसानभूमिम्	=	நமஸ்காரங்களுக்குத் தாத்தபர்ய விஷயமான,
नमसा मवसान पू०मिम् त्वामन्तरेण	=	உம்மைத்தவிர,
त्वामन्तरेण		
ताः	=	மற்ற அந்த தேவதைகள்,
ताः तत्	=	அந்த நமஸ்காரத்தை,
तत् प्रहीतुं	=	பெற்றுக் கொள்வதற்கு,
प्रहीतुं क्षत्रहृत्	=	சக்தியற்றவர்கள்,
क्षत्रहृत् अनलं	=	ஏனென்றால்,
अनलं हि	=	
हि कश्चित्	=	உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரும் அந்த
कश्चित् कम्पितम्	=	நமஸ்காரத்தை,
कम्पितम् चोरोपनीतं	=	திருடனாகக் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட,
चोरोपनीतं सोरूपनीतम्	=	அரசன் தரிக்கத்தகுந்த தலையாபரணமாகிய
सोरूपनीतम् किरीटमिव	=	கிரீடத்தைப்போல,
किरीटमिव धारयितुं	=	தாங்களே வைத்துக் கொண்டு தரித்துக்
धारयितुं ता०रयितुम्	=	கொள்ள,
ता०रयितुम् न ईष्टे	=	சக்தியற்றவர்கள்.
न ईष्टे न ऋषे	=	

ருக்வேதத்தில் உள்ள ரிக் ஒன்று கவனிக்கத் தகுந்தது.

ஸ்தோமம் வோ அத்ய ருத்ராய சிக்வஸே கூஷயத் வீராய நமஸா
திதிஷ்டன | ஏபி: சிவ ஸ்வவாம் ஏவ யாவபி. திவ: ஸிஷக்தி ஸ்வயசா: நிகாமபி:

இதன் பொருள்: - ஓ தேவர்களே! உங்களைக்குறித்து நாங்கள் கொடுக்கும் நமஸ்காரங்களையும், ஸ்துதிகளையும் ருத்ர பெருமானுக்குக் கொடுத்து விடுங்கள். அவைகளுக்கு அவர் தான் உரித்தானவர். அவர் ஸர்வசக்தன். வீரபத்திரன் முதலிய மகா மகிமை வாய்ந்த விபூதியுள்ளவர், எங்கும் புகழ் பெற்றவர் ஈச்வரன் என்று அஸாதரணமாக அழைக்கப்படுகிறவர். அவரவர்கள் வேண்டும் பயன்களை தேவர்களுக்கும், உங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் கொடுக்க வல்லவர். ஆதலால் மற்ற தேவதைகள் தமக்குப் பிறரால் கொடுக்கப் பட்ட ஸ்துதிகளையும் நமஸ்காரங்களையும் ஈச்வரனுக்கு கொடுத்துவிட வேண்டும். அவர் தாம் நமஸ்காரங்களுக்கு சொந்தக்காரர். (நமஸ்காரம் சிவன் சொத்து) இல்லையேல் திருடன் கொடுத்த கிரீடத்தைத் தரிப்பதால் திருட்டுக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கஷ்டம் அடைவது போல் தீங்கு நேரிடும் என்பது நன்கு உணர்த்தப்படுகிறது. நமஸ்காரம் செய்யத் தகுந்தவர்தாம் துதிக்கத்தகுந்தவர். காளிதாஸ் மகாகவியும் - பிறரை துதிக்காதவரும், அனைவராலும் துதிக்கப்படுகிறவரும், பிறரை நமஸ்கரிக்காதவர், ஆனால் அனைவராலும் நமஸ்காரம் செய்யப்படுபவர் என்று பரமேச்வரனை வர்ணித்திருக்கிறார்.

இந்த அபிப்ராயத்துடன் தான், தைத்ரீய ஆரண்யகத்தில், சிசுமார துதியின் கடைசியில் பூதாதி பதியாக துதிக்கப்பட்ட கச்யபருக்கு “ஸர்வம் தே நம:” என்று கடைசியில் நமஸ்காரம் செய்யப் படுகிறது.

ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதா கச்சதி ஸாகரம் |

ஸர்வதேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதி கச்சதி ||

என்று ப்ரதிதினம் நாம் செய்யும் ஸந்த்யா வந்தன முடிவு சுலோகத்தில் மற்ற தேவதைகளின் நமஸ்காரங்கள், நதிகள் மழைஜலம் சமுத்ரத்தை அடைவது போல் விஷ்ணுவை அடைவதாகப் ப்ரசித்தமாகத் தெரிகிறது. ஆயினும் கீழ் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரம் ஸோமம் வ: ருக்வேதத்தில் உள்ளதால், இந்த சுலோகம் ஸ்ம்ருதி என்ற புராணவசன மாதலாலும் சுருதிக்கு முரண்பாடாக விருப்பதாலும் விரோதாதி கரண ந்யாயப்படி வேதம் சொல்லும் அர்த்தம் தான் கொள்ளப்பட வேண்டும். அதற்கு விரோதமான, இந்த ஸ்ம்ருதி (புராண) வசனம் தள்ளப்பட வேண்டியது. மேலும் கேசவம் ப்ரதிகச்சதி என்பதற்கு யாது பொருள் என்று விசாரிக்க வேண்டும். கேசவம் என்ற பதம் யௌகிகம். ‘கே’ பிரம்மா; ‘அ’ விஷ்ணு; ‘ஈச’ ருத்ரன் ஸம்ஹார கர்த்தா. இம்மூவரையும் தமக்கு உட்படுத்தி வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் கேசவன். வ என்பது மத்வர்த்தியமாகும். மும்மூர்த்திகளுக்குமீசனை நமஸ்காரங்கள் அடைகின்றன என்பது ப்ருக்ருத சுலோகத்திற்கு ஸமாஹர்த்தமானதால் விரோதமே கிடையாது.

तस्मै नमो भवतु यत्र निषीदसीति
 सर्वं नमस्यमनया तु दिशा महेश ।
 अप्योषधीः प्रति नमो वयमामनामो
 देहीव देहमधितिष्ठसि येन सर्वम् ॥ १७ ॥

தஸ்மை நமோ ப⁴வது யத்ர நிஷீத³ஸீதி
 ஸர்வம் நமஸ்ய மனயா து தி³ஸா மஹேஸ ।
 அப்யோஷதீ⁴: ப்ரதி நமோ வயமாமநாமோ
 தே³ஹீவ தே³ஹமதி⁴திஷ்ட²ஸி யேன ஸர்வம் ॥ 17 ॥

பரமசிவனைத் தவிர மற்றவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வேத
 புராணங்களிலுள்ள நமஸ்காரங்களை ஸமஞ்சஸமாக நயனம் செய்வதற்காகச்
 சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

यत्र निषीदसी	=	எங்கு அபிவ்யக்தமாக இருக்கிறீரோ,
यत्त्र निषीद ³ ஸீ		
तस्मै	=	அந்த அதிஷ்டானத்துக்கும்,
தஸ்மை		
नमो भवतु	=	நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்,
நமோ ப ⁴ வது		
इति	=	என்ற,
இதி		
अनया दिशा	=	இந்த ந்யாயமாக, இந்த விதமாக,
அனயா தி ³ ஸா		
महेश	=	பரமேச்வரனே! ஸர்வம் எல்லா வஸ்துவும்,
மஹேஸ		
नमस्यं	=	நமஸ்கரிக்கத்தகுந்தது,
நமஸ்யம்		
येन	=	எந்தக் காரணத்தால்,
யேன		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

देहं	=	உடம்பில்,
तेह्येव देहीव	=	ஜீவன் இருப்பதுபோல,
तेह्येव सर्वम्	=	எல்லா வஸ்துவிலேயும்,
सर्वम् अधितिष्ठसि	=	நீர் அந்தர்யாமியாக வீற்றிருக்கிறீரோ,
अति ⁴ திஷ்ட ² ஸி तेन	=	அந்தக் காரணத்தால்,
तेन ओषधीरपि प्रति	=	அசேதனமான செடி கொடிகளுக்கும்,
ओषधी ⁴ ரபி ப்ரதி वयं	=	நாங்கள்,
वयम् नमः	=	நமஸ்காரத்தை,
नमः आमनामः	=	அடிக்கடி சொல்லுகிறோம்.
आमनामः		

ஓம் நமோ ப்ரம்மணே என்ற மந்திரத்தை, அத்யயனத்தின் முடிவில் மூன்று தடவை சொல்வதல்லவா அத்யயன ஸம்ப்ரதாயம். அதைத்தான் ஆமநாம: என்ற க்ரியாபதம், ம்நா தாதுவால் அறிவிக்கிறது. பிரஹதாரண்யக அந்தர்யாமி ப்ராம்மணம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத், அதர்வசிரஸ், வாயவீய ஸம்ஹிதை முதலிய க்ரந்தங்களில் ஈச்வரன் அத்தர்யாமியாக இருப்பது ப்ரமாணஸித்தம் என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால்தான் மந்தாதிகாரிக ளுக்கு ப்ரதீகோபாஸ்தி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மஞ்சளில்கூட பிள்ளையார் பூஜை செய்யப்படுகிறது. ஆனால் உத்தேச்யம் பரமசிவனுக்குத்தான். உலகில் யஜ்மானன் தரித்த புஷ்பமாஸையை ஆதரவுடன் வைத்துக்கொள்வது யஜ்மானன் திருப்தியை அளிப்பதும் இந்திரன் சிவநிர்மால்யத்தை அலக்ஷ்யம் செய்து யாஜின தலையில் வைத்துக் கசக்கியதால் துர்வாஸரால் சபிக்கப்பட்டதும், அதிஷ்டான பூஜையால், அந்தர்யாமி திருப்தியடைவதை அன்வயல் திரேக ந்யாயத்தால் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறதல்லவா? ஆதலால் உம்முடைய அதிஷ்டானமான தால் உலகில் எல்லாம் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்ததே.

सर्वम् त्वया जगदधिष्ठितमेव मत्वा
 श्वान श्रुतौ नमसिताः पतयश्च तेषाम् ।
 लोके पुनस्तव महेश्वर भक्तियोगात्
 आरोपिता अपि वयं बहुमानपात्रम् ॥ १८ ॥

ஸர்வம் த்வயா ஜக³த³தி⁴ஷ்டி²தமேவ மத்வா
 ஸ்வான ஸ்ருதௌ நமஸிதா: பதயஸ்வ தேஷாம் ।
 லோகே புனஸ்தவ மஹேஸ்வர ப⁴க்தியோகா³த்
 ஆரோபிதா அபி வயம் ப³ஹு³மான பாத்ரம் ॥ 18 ॥

இந்த ந்யாயத்தை அனுஸரித்து தான் சத ருத்ரீய மந்த்ரங்களில் அத்யந்த நிக்ருஷ்ட நாய் முதலிய ஜந்துக்களுக்கும் நமஸ்காரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பதவுரை

सर्वम् जगत्	=	எல்லா உலகமும்,
ஸர்வம் ஜக ³ த்		
त्वया	=	உம்மால்,
த்வயா		
अधिष्ठितं	=	ப்ரவேசிக்கப்பட்டிருப்பது,
அதி ⁴ ஷ்டி ² தம்		
मत्वैव	=	நினைத்துத்தான் (உண்மை தெரிந்து),
மத்வைவ		
श्वान	=	நாய்களும்,
ஸ்வான		
तेषां पतयः च	=	அவைகளின் தலைவர்களும்,
தேஷாம் பதய: ச		
नमसिताः	=	நமஸ்கரிக்கப்படுகிறார்கள். ருத்ரபாஷ்யத்திலும்,
நமஸிதா:		
महेश्वर वयमपि	=	நாங்களும்,
மஹேஸ்வர வயமபி		
तव	=	உங்களுடைய,
தவ		

भक्तियोगात्	=	பக்தி செய்த ஸம்பந்தத்தால்,
प४क्तियोक३त्		
लोके	=	உலகில்,
लोक॑		
लोक॑		
बहुमानपात्रम्	=	கௌரவத்திற்கு, மரியாதை பெறுவதற்கு
प३ह्णु॑मान पात्र॑म्		விஷயமான நிலையை,
आरोपिता पुनः	=	அடையப் பெற்றிருக்கிறோம் அன்றோ.
आरोपिता पुनः		

சிவதத்வ நிரூபணம், ஆதித்திய புராணம் வாயவிய ஸம்ஹிதை முதலிய க்ரந்தங்களில், ஈச்வர பக்தர்களுடும் பூஜித்துப் போற்றவேண்டும்; பக்த அபசாரம், அபராதம், கடவுள் அபராதத்தைக் காட்டிலும் அதிகம் என்று விளக்கப் பட்டிருக்கிறது காண்க.

சுலோகம் 19

द्वेधा नमो विमृशतः प्रतिभाति लोके
 वेदेषु वा विषमलोचन नान्यरूपम् ।
 यत्तन्मस्त्वयि तदीश्वरताप्रयुक्तं
 त्वत्सन्निकर्षविहितं यदनीश्वरेषु ॥ १९ ॥

த்வேதா⁴ நமோ விம்ருஸத: ப்ரதிபா⁴தி லோகே
 வேதே³ஷ வா விஷமலோசன நான்யரூபம் ।
 யத்தந்நமஸ்த்வயி ததீ³ஸ்வரதா ப்ரயுக்தம்
 த்வத்ஸந்நிகர்ஷ விஹிதம் யத³னீஸ்வரேஷ ॥ 19 ॥

பதவுரை

विषमलोचन	=	முக்கண்ணனே,
विषमलोचन		
विमृशतः	=	யோஜிக்கும் மனிதனுக்கு,
विमृशतः		
विमृशतः		
लोके	=	புராணங்களிலும்,
लोके		
लोक॑		
वेदेषु वा	=	வேதங்களிலும்,
वेदेषु वा		
वेदेषु वा		

நம:	=	நமஸ்காரம்,
நம: ஹே	=	இரண்டு விதமாக,
த ³ வேதா ⁴ புதிபாதி	=	குறிக்கப்பட்டிருப்பது விளங்குகிறது.
புதிபா ⁴ தி அந்யரூபம்	=	மூன்றாவது ப்ரகாரமுள்ள நமஸ்காரம்,
அந்யரூபம் ந	=	காணப்படவில்லை,
ந யத் த்வயி நம: தத்	=	உம்மிடத்தில் செய்யப்படும் யாதொரு
யத் த்வயி நம: தத் இஷ்வரதாபுருஷம்	=	நமஸ்காரம் உண்டோ அது, நீர் ஸர்வேச்வரன் என்ற உண்மையால்
ஈஸ்வரதாபுருஷத்தம் அநிஷ்வேஷு யத் நம: தத்	=	ஏற்பட்டது. ஈச்வரனல்லாத மற்றவர்களிடத்தில் காணப்
அநிஷ்வேஷு யத் நம: தத் த்வத்ஸந்நிகர்ஷ விஹிதம்	=	படும் யாதொரு நமஸ்காரம் உண்டோ அது, நீர் அந்தர்யாமியாகவிருப்பது பற்றியும், நீர் அந்தர்யாமியாகவிருப்பது பற்றியும், வந்தது, என்ற இரண்டுவிதம்தான் நமஸ்காரம். மூன்றாவது விதம் கிடையாது.

சுலோகம் 20

த்வத்ஸந்நிகர்ஷ க்ருத ஏவ நம: ப்ரயோக:

புராயோ வஸீயஸி யவீயஸி த்ருஷ்யமான: ।

ஸ்ரேஷ்டபுருஷ இதி கல்பயிதும் ந ஸக்யம்

அஸ்ரேயஸாமபி நமாஸி நிர்ஷிதானி ॥ 20 ॥

த்வத் ஸந்நிகர்ஷ க்ருத ஏவ நம: ப்ரயோக³:

ப்ராயோ வஸீயஸி யவீயஸி த்ருஷ்யமான: ।

ஸ்ரேஷ்ட² ப்ரயுக்த இதி கல்பயிதும் ந ஸக்யம்

அஸ்ரேயஸாமபி நமாஸி நித³ர்ஸிதானி ॥ 20 ॥

என்ற வேத வாக்யத்தால், நமஸ்காரம் முதலிய உபசாரங்களுக்குச் ச்ரேஷ்டதா காரணமென்றல்லவா தெரிகிறது என்ற சங்கை நீக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

त्वत्सन्निकर्षकृत एव नमः	=	உம்முடைய ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட
த்வத் ஸந்நிகர்ஷ க்ருத ஏவ நம:		நமஸ்கார ப்ரயோகம்,
प्रायः	=	அனேகமாக,
ப்ராய:		
वसीयसि	=	சிறந்த ப்ராம்மணர்களிடத்திலும்,
வஸீயஸி		
यवीयसि	=	தாழ்ந்த நாய்களிடத்திலும்,
யவீயஸி		
दृश्यमानस्सन्	=	காணப்படுகிற போது,
த் ³ ருஸ்யமானஸ்ஸன்		
श्रेष्ठप्रयुक्त इति	=	சிறப்பால் ஏற்பட்டதென்று,
ஸ்ரேஷ்ட ² ப்ரயுக்த இதி		
कल्पयितुं	=	முடிவு செய்வது,
கல்பயிதும்		
न युक्तं	=	தகுதியாகாது,
ந யுக்தம்		
यतः	=	ஏனென்றால்,
யத:		
अश्रेयसामपि	=	தாழ்ந்த நாய்களுக்கும்,
அஸ்ரேயஸாமபி		
नमांसि	=	நமஸ்காரங்கள்,
நமாம்ஸி		
निदर्शितानि	=	சதருத்ரீய மந்த்ரங்களில் காண்பிக்கப்பட்டன.
நித ³ ர்ஸிதானி		

ஆதலால் உங்களுடைய ஸம்பந்தம் தான் நமஸ்கரிக்கப்படுவதற்குத் தகுந்த, அவ்யபசரிதமான காரணமாகும். சிறந்ததாக இருப்பது. தாழ்ந்த நமஸ்கரிக்கப்படும் இடங்களில்லாததால், வ்யபசரிதம் என்பது பற்றி நமஸ்கரிக்கப்படுவதற்குக் காரணமாகக் கொள்ள முடியாது என்று தாத்பர்யம். “நமஸ்க்ருத்யஹி” என்ற வேதம், உமது ஸம்பந்தத்தால் கிடைத்த சிறப்பை அநுவதிக்கிறது.

श्रेष्ठप्रयुक्तमपि नाम नमस्त्वदीयं
 श्रेष्ठोऽसि यः क्रतुभुजां पतिरघ्नियानाम् ।
 श्रेष्ठश्रुतोसि भगवन्नविशेषतस्त्वं
 मन्त्रेषु कृच्छ्रपठितेषु च सामगानाम् ॥ २१ ॥

ஸ்ரேஷ்ட²ப்ரயுக்தமபி நாம நமஸ் த்வதீ³யம்
 ஸ்ரேஷ்டோ²(அ)ஸி ய: க்ரதுபு⁴ஜாம் பதிரக்⁴ரியா³னாம் ।
 ஸ்ரேஷ்ட² ஸ்ருதோஸி ப⁴க³வன்னவிசேஷதஸ்த்வம்
 மந்த்ரேஷு க்ருச்ச்²ர படி²தேஷு ச ஸாமகா³னாம் ॥ 21 ॥

“தூஷ்யது துர்ஜன:” என்பது ஓர் ந்யாயம், துஷ்டன் ஸந்தோடஷப்படட்டும் என்று அவன் சொல்லும் கஷ்டியை அங்கீகரித்தே நமது கொள்கைக்குப் பாதக மில்லை என்று ஸாதிப்பது சாஸ்திரக்காரர்கள் வழக்கம். அந்த ந்யாயப்படி மேற் கொண்ட நமஸ்க்ருத்ய ஹி வஸீயாம்ஸம் என்ற வேதப்படி, சிறந்த நிலை தான் நமஸ்கரிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் என்று அங்கீகரித்தாலும் நம் கஷ்டிக்கு பாதக மில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

श्रेष्ठप्रयुक्तमपि नमः = சிறந்த மேன்மையால் ஏற்படும் நமஸ்காரமும்,
 ஸ்ரேஷ்ட²ப்ரயுக்தமபி நம:
 त्वदीयं नाम = உம்மைச் சேர்ந்தது தான்,
 த்வதீ³யம் நாம
 अघ्नियानाम्पति = பசுபதியாகிய,
 அக்⁴ரியா³னம்பதி
 यः त्वं = யாதொரு நீர்,
 ய: த்வம்
 क्रतुभुजां = தேவர்களுக்குள்,
 க்ரதுபு⁴ஜாம்
 श्रेष्ठोऽसि = சிறந்தவராக இருக்கிறீரோ,
 ஸ்ரேஷ்டோ²(அ)ஸி
 भगवन् = பகவானே!,
 ப⁴க³வன்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

सामगानाम्	=	சாமவேதிகளினுடைய,
ஸாமகா ³ னாம்		
कृच्छ्रपठितेषु	=	க்ருச்சர் க்ரந்தத்தில் சொல்லப்படுகிற,
க்ருச்சர் ² படி ² தேஷ		
मन्त्रेषु	=	மந்த்ரங்களில்,
மந்த்ரேஷ		
अविशेषतः	=	பொதுவாக (அபேக்ஷிக மன்னியில்),
அவிஸேஷத:		
त्वं	=	நீர்,
த்வம்		
श्रेष्ठः	=	சிறந்தவர் என்று,
ஸ்ரேஷ்ட ² :		
श्रुतोसि	=	சொல்லப் பட்டிருக்கிறீர்.
ஸ்ருதோஸி		

“நமோ ஜ்யேஷ்டாய ச்ரேஷ்டாய என்பது ஸாமவேதிகளின் க்ருச்சர் க்ரந்தத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கும் மந்த்ரமாகும். நக்ஷத்ரேஷ்டியில் திருவாதிரை நக்ஷத்திர ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்படும் ஆர்த்ரயா ருத்ர: ப்ரதமான ஏதி ச்ரேஷ்டோ தேவானாம் பதிரக்னியானாம் என்ற மந்த்ரம். பசுபதி ஸர்வ தேவர்களுக்குள் சிறந்தவர் என்பதை விளக்குவது இங்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

சுலோகம் 22

देवान्तरेस्सह नमस्स्तुतिहूतयस्ते

तोषाय नालमलमेव विपर्ययाय ।

पुत्रार्थिनश्चरुविधौ सह चन्द्रमौले

सोमेन हूतमनु शुश्रुम रुद्रमग्निम् ॥ २२ ॥

தே³வாந்தரேஸ்ஸஹ நமஸ்துதிஹூதயஸ்தே

தோஷாய நாலமலமேவ விபர்யயாய ।

புத்ரார்தி²னஸ்சருவிதௌ⁴ ஸஹ சந்த்³ரமௌளே

ஸோமேன ஹூதமனு ஸுஸ்ரும ருத்³ரமக்³னிம் ॥ 22 ॥

இவ்விதம் 9 முதல் 21 முடிய 13 சுலோகங்களால் வேத, புராண வசனங்களைக் கொண்டும், சுருதி, ஸ்ம்ருதி லோக (புராணம்) ந்யாய ரீத்யா, நம: சேஷித்

வம் என்ற லக்ஷணம் அதிவ்யாபதி, அவ்யாப்தி, அஸம்பவ ரூப தோஷ த்ரயமி
ல்லாமல் பரமசிவனைக் குறிக்கும் என்பதை விளக்கி விட்டு,

இப்போது உத்தேச க்ரமமாக வந்த இரண்டாவது லக்ஷணமாகிய பகவத்
பத வாச்ச்யத்வம் என்பதை 29 முதல் 34½ வரை 6½ ச்லோகங்களால் உபபாதனம்
பண்ணும் நோக்கத்துடன்

நடுவில் 22 முதல் 28 முடிய 7 ச்லோகங்களால் சிவபெருமான் வேதங்க
ளில் பிறதேவதையுடன் சேர்க்கப்பட்டு துதிக்கப்படுவதோ நமஸ்கரிக் கப்படுவ
தோ, கூப்பிடப்படுவதோ கிடையாது, தனியாகத்தான் துதி, நமஸ்காரம், ஆஹ்வா
னம் செய்யப்படுகிறார். ஏனெனில் ஸமாஸமாப்யாம் விஷமே பூஜாத: என்ற
கௌதமாத்ரி வசனப்படி, சிறந்தவரைத் தாழ்ந்தவர்களோடு ஒன்று கூட்டி
மரியாதை செய்வது தகாது என்ற முறையுள்ளதல்லவா என்ற விஷயத்தை
ப்ரதிபாதிப்பதால், சிவபெருமான் நம: சேஷித்வ லக்ஷணத்தையும் சிறப்பையும்,
ஸ்தாணா நிக்ந ந்யாயப்படி த்ருடப்படுத்துவதற்கு, இந்த ச்லோகம் ஆரம்பம்.

பதவுரை

देवान्तरैस्सह	=	மற்ற தேவதைகளோடு கூட,
தேவாந்தரேஸ்ஸஹ		
नमस्तुतिहूतयः	=	நமஸ்காரம், ஸ்துதி, ஆஹ்வானங்கள்,
நமஸ்துதிஹூதய:		
ते	=	உம்முடைய,
தே		
तोषाय	=	சந்தோஷம் பொருட்டு,
தோஷாய		
नालं	=	சக்தியுள்ளவை அல்ல,
நாலம்		
विपर्ययायेव	=	கோபத்தின் பொருட்டேயாகும்,
விபர்யயாயேவ		
चन्द्रमौले	=	சந்திரனை சிரசில் தரித்திருப்பவரே!,
சந்த்ரமௌளே		
पुत्रार्थिनः	=	ஸந்ததியை விரும்புகிறவனுக்கு,
புத்ரார்தின:		
पुत्रार्थिनः		
चरुविधौ	=	விதிக்கப்பட்ட சருவை த்ரவ்யமாகக் கொண்ட
சருவிதௌ ⁴		யாகத்தில்,

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

सोमेन सह	=	ஸோமதேவதையோடு கூட,
ஸோமேன ஸஹ		
हूतं	=	கூப்பிடப்படுகிற,
ஹூதம்		
रुद्रं	=	ருத்ரனை,
ருத்ரம்		
अग्निम्	=	அக்னி தேவதையாக,
அக்னிம்		
अनु शुश्रुम	=	நாங்கள் வேதங்கள் வாயிலாக அறிகிறோம்.
அனு ஸுஸ்ரும		
		ஆதலால் ஸோமாரௌத்ர சருவில், தாங்கள் ஸோமனோடு சேர்ந்து பூஜிக்கப்படவில்லை. ஸோமனும் அக்னியும் சேர்ந்து பூஜிக்கப்படு கிறார்கள்.

விரிவுரை

மாத்வா ருத்ர சுக்ருதாமா நமோபி: - ருத்ரதேவதையே! உம்மைப் பிறருடன்
சேர்த்து நமஸ்கரிப்பதால் கோபிக்கச் செய்ய மாட்டோம்.
வ்ருஷப - வேண்டியதை வர்ஷிக்கும் ஸ்வதந்த்ர தெய்வமே!
துஷ்டுதீ - மற்றதேவதை களுக்கு சமமாகச் செய்யும் ஸ்துதியாலும்,
மா சுக்ருதாம - கோபமூட்ட மாட்டோம்;
மா சுக்ருதாம ஸஹூதீ - வேறு தெய்வங்களோடு சேர்த்துக் கூப்பிடுவதாலும்,
(யாஜ்யா புரோணுவாக்யா - மந்த்ரங்களால் சேர்த்து யக்ஞத்துக்கழைப்பதாலும்)
கோபிக்கச் செய்யமாட்டோம். இந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் நிருக்தத்தில் சொல்லப்
பட்டிருப்பதாவது.

கிம் ச துல்ய நமஸ்காரை: தேவாந்தரகாமிபி: |

துஷ்டுத்யா ஸத்ருச ஸ்துத்யா ஸமானாஹ்வான

கர்மணா ந வயம் சுக்ருதாம த்வாம் ஸர்வதேவ நமஸ்க்ருதம் ||

சிவபெருமானையும் விஷ்ணுவையும் கூடச்சேர்த்து ஸமமாக பாவிப்
பவன் சண்டாள துல்யனாகிறான். அவன் ஸங்கர ஜாதியைச் சேர்ந்தவனென்பது
அனுமானம் செய்யப்படலாம். தூர்யனுக்கும் மினுமினுப் பூச்சிக்கும் போல,
சிவனுக்கும் விஷ்ணுவிற்கும் வித்தியாசமுளது என்றெல்லாம், தத்வம்,
சிவதத்வ நிரூபணம், ஆதித்ய புராணம், பராசர புராணம், ஸ்காந்தம் ஹூத
ஸம்ஹிதை முதலிய க்ரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதை காண்க. ஸ்ரீமத்
பாகவத்தின் 3, 4, 8-வது ஸ்கந்தத்தில் விஷ்ணுண்டு உலகனைத்தையும் காத்த

சிவபெருமானுக்கு நிகரான தெய்வம் கிடையாது என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை, வைஷ்ணவர்களும் (முக்யமாக வைஷ்ணவப் பற்றுதல் உள்ள ஸ்மார்த்த ப்ராம்மணர்களும் தி.வி.அ) நன்கு கவனித்து தத்துவறிய வேண்டிய விஷயமாகும்.

ஸோமா ரௌத்ரம் சரும் நிர்வபேத் ப்ரஜாகாம:

என்பது சந்தானத்துக்காக விதிக்கப்பட்ட யக்ஞத்தைத் தெரிவிக்கும் வேதவாக்யமாகும்.

சுலோகம் 23

अग्निं प्रकृत्य खलु रुद्रपदं प्रयुङ्क्ते
तद्ब्राह्मणं भवति यत्र तयोस्सहूतिः ।
आह्वानमत्र भवतः पृथगेव दृष्टं
यत्प्रातरग्निमिति सूक्तविदः पठन्ति ॥ २३ ॥

அக்³னிம் ப்ரக்ருத்ய க²லு ருத்³ரபத³ம் ப்ரயுங்க்தே
தத்³ ப்³ராஹ்மணம் ப⁴வதி யத்ர தயோஸ்ஸஹூதி: ।
ஆஹ்வானமத்ர ப⁴வத: ப்ருத²கே³வ த்³ருஷ்டம்
யத் ப்ராதரக்³னிமிதி ஸூக்த வித³: பட²ந்தி ॥ 23 ॥

ஸோமா ரௌத்ர சரு விதியில் ஸோமனோடு சேர்த்துக் குறிக்கப்படும் ருத்ரன் தாங்கள் அல்ல அக்னிதான் என்பது அடுத்த இரண்டு அர்த்தவாத வாக்கியங்களால் தெளிவாகிறது.

“ஸந்திக்தேஷு வாக்யசேஷாத்” என்றல்லவா, ஜைமினியின் மீமாம்ஸ வாக்ய ந்யாயம்?

அக்தா சர்க்கரா உபதம் தாதி என்ற விதியில் பொதுவாக நனைத்த கல்லை மேடைகட்ட உபயோகிக்க விதியிருந்தாலும், நெய்யில் நனைக்கப்பட்ட கல்லை மேடைகட்ட உபயோகிக்க வேண்டுமென்று விசேஷமான பொருள். தேஜோவை க்ருதம் என்ற துதி, பர அர்த்தவாதத்தினால் கொள்ளப்படுவது வழக்க மல்லவா என்ற நோக்கத்துடன், அந்த சந்தேகத்தைத் தெளிய வைக்கும் அர்த்த வாதங்களை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பதவுரை

यत्र तयोस्सहूतिः	=	எந்த ஸோமாரௌத்ர சருவில் ஸோமனுக்கும்
யத்ர தயோஸ்ஸஹூதி:		ருத்ரனுக்கும் சேர்ந்து ஆஹ்வானம் காணப்படு
तत्	=	கிறதோ,
தத்		அந்த,
ब्राह्मणं भवति	=	அர்த்தத்தை நிர்ணயித்துக் கொடுக்கக் கூடிய
ப்ராஹ்மணம் பவதி		அர்த்த வாக்யம் இருக்கிறது, இங்கு ப்ராம்மண
		பதம் விதி வாக்யத்தைக் குறிக்காது. அர்த்த
		வாத வாக்கியத்தைக் குறிக்கும். சேஷே
		ப்ராம்மண சப்த: என்று ஜைமினி விதிவாக்யத்
		திற்குப் போல, அர்ந்தவாத வாக்கியத்திற்கும்
		பிராம்மண பதம் வாசகம் என்பதை நிலை
		நாட்டியிருக்கிறார்.
अग्निं प्रकृत्य खलु	=	அக்னியைச் சொல்லியல்லவா,
அக் ³ னிம் ப்ரக்ருத்ய க ² லு		
रुद्रपदं	=	ருத்ரன் என்ற பதத்தை,
ருத் ³ ரபத ³ ம்		
प्रयुङ्क्ते	=	ப்ரயோகம் செய்கிறார்,
ப்ரயுங்க்தே		
अत्र	=	தங்களைக் கூப்பிடுமிடத்தில்,
அத்ர		
भवतः आह्वानं	=	தங்களைக் கூப்பிடுவது,
பவத: ஆஹ்வானம்		
पृथगेव	=	தனியாகத்தான்,
ப்ருத ² கே ³ வ		
दृष्टं	=	காணப்படுகிறது,
த் ³ ருஷ்டம்		
सूक्तविदः	=	ஹூக்தங்களை கண்டு பிடித்தவர்கள்,
ஸூக்த வித ³ :		
यत्	=	எந்த ஹூக்தத்தை,
யத்		
प्रातरग्निमिति	=	ப்ராதரக்னிம் ப்ராதரிந்திரம் ஹவாமஹே
ப்ராதரக் ³ னிமிதி		என்பது முதலாக,

पठन्ति = படிக்கிறார்களோ, அங்கு உம்மைத் தனியாக
படந்தி அல்லவா கூப்பிடுவது தெளிவாகக் காணப்படு
கிறது.

சுலோகம் 24

अग्न्यादिभिस्तव महेश्वर हूतिशङ्का
माभूदिति प्रकृतमप्यनुषङ्गयोग्यम् ।
मन्त्रः क्रियापदमपास्य पदान्तरेण
त्वमाह्वयन्नुतपदेन भिनत्ति रीतिम् ॥ २४ ॥

அக்³ன்யாதி³பி⁴ஸ்தவ மஹேஸ்வர ஹூதிஸங்கா
மாபூ⁴தி³தி ப்ரக்ருதமப்யனுஷங்க³ யோக்³யம் ।
மந்த்ர: க்ரியா பத³ மபாஸ்ய பதா³ந்தரேண
த்வமாஹ்வயன் னுதபதே³ன பி⁴னத்தி ரீதிம் ॥ 24 ॥

பதவுரை

मन्त्रः = ப்ராரதரக்னிம், ப்ராதரிந்திரம் ஹவாமஹே
मन्त्रः என்ற மந்த்ரம்,
अग्न्यादिभिः = அக்னி முதலிய தேவதைகளோடு,
अक्³ன்யாதி³பி⁴:
तव = உம்மை,
तव
हूतिशङ्का = கூப்பிடப்படும் ஸந்தேஹம்,
हूतिशङ्का
ஹூதிஸங்கா
माभूद् इति = (ஜனங்களுக்கு) ஏற்படக்கூடாது என்ற
माभूद् इति
प्रकृतं = நோக்கத்துடன்,
प्रकृतं = முன்பு சொல்லப்பட்ட,
प्रकृतं
प्रकृतं
अनुषङ्गयोग्यम् = பின் வாக்கியத்தில், ஸம்பந்தப்படுத்தத் தகுத்த
अनुषङ्गयोग्यम्
अनुषङ्गयोग्यम्
क्रियापदं = தாயிருந்த போதிலும்,
क्रियापदं = ஹவாமஹே என்ற வினைச்சொல்லை,
क्रियापदं
क्रियापदं

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

अपास्य	=	விட்டுவிட்டு, உமது வாக்கியத்தில் அனுஷங்க
अपास्य		ந்யாயப்படி, மற்றதேவதை வாக்யத்தில் போல
पदान्तरेण	=	சேர்த்து ஸம்பந்தப்படுத்தாமல் விட்டு,
पता ³ न्तरेण		உத ருத்ரம் ஹவேம் என்றபடி, ஹவேம
त्वमा	=	என்று மற்றொரு தனி வினைச் சொல்லால்,
त्वमा		உம்மை,
आह्वयन	=	கூப்பிடுகிறதாய் இருந்து கொண்டு,
आह्वयन		
उतपदेन	=	உத என்ற பதத்தினால்,
उतपदे ³ न		
अभि	=	என்ற சப்தத்திற்கு ஸமானமான
अभि		அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் சக்திவாய்ந்ததினால்,
अपि ⁴	=	உமக்கு தேவதாந்தர ஸாத் ருச்யத்தை,
रीतिम्		மஹேச்வரா!
रீतिम्	=	அடியோடு விலக்குகிறது.
भिनत्ति		
पि ⁴ नत्ति	=	ருத்ரனைக்கூட,
रुद्रं उत		
रुद्र ³ रम् उत	=	தனியாகக் கூப்பிடுவதற்கு அவகாசம்
हवेम		அடைகிறோம் என்பது தாத்பர்யம்.
हवेम		

உத பதத்தால் பிரித்து, மற்றவர்களுக்கு அனுஷங்க ந்யாயப்படி, ஸம்பந்தப் படுத்தப்பட்ட க்ரியா பதத்தைக் தங்களுக்குச் சேர்க்காமல், தனியாக வினைச் சொல் கூறி உம்மைக் கூப்பிட்டது, எங்கும் எப்பொழுதும் உம்மைத் தனியாகவே கூப்பிட வேண்டும், மற்ற தாழ்ந்த சிறு தேவதையுடன் சேர்த்துக் கூப்பிட்டு ஸ்துதி நமஸ்காரம் செய்வது தவறு; உமக்கு ப்ரதீயாகாது என்ற தத்வத்தை நன்கு விளக்குகிறது.

சுலோகம் 25

न्यासीकृतं वसु बलादमरैरवाप्तुं
 अन्वागतो रुदितवानिति रुद्रमग्निम् ।
 रुद्रांस्त्वदुद्धवतया मरुतो गणान्वा
 रुद्रावणेन च भवन्तमवैमि रुद्रम् ॥ २५ ॥

ந்யாஸீ க்ருதம் வஸு ப்லா த்மரை ரவாப்தும்
 அன்வாகுதோ ருதித்வானிதி ருத்ரமக்னிம் ।
 ருத்ராம்ஸ்த்வதுத்ப்வதயா மருதோ க்ணான்வா
 ருத்ராவணேன ச ப்வந்த மவைமி ருத்ரம் ॥ 25 ॥

அக்னியை ருத்ர சப்தத்தால் சொல்வதற்கு காரணம் விளக்குகிறார்.

பதவுரை

अमरैः	=	தேவர்களால்,
अमरैः न्यासीकृतं	=	நியாஸமாக ஒப்படைக்கப்பட்ட,
न्यासी क्द्रुतम् वसु	=	ஸொத்தை,
वसु बलाद्	=	பலாத்தாரமாக,
पलात् अवाप्तुं	=	அடைவதற்கு,
अवाप्तुम् अन्वागतः	=	பின் தொடர்ந்து வரப்பட்டவன்,
अन्वागतः रुदितवान्	=	அழுதான் அல்லது அழச்செய்தான்,
रुदितवान् इति	=	என்ற காரணத்தால்,
इति अग्निं	=	அக்னி தேவதையை,
अग्निं रुद्रं	=	ருத்ர சப்தத்தால் சொல்லப்படுவதாக,
रुद्रं अवैमि	=	அறிகிறேன்.
अवैमि मरुतः	=	ஸப்த மருத்துக்களையும்,
मरुतः गणान्वा	=	உமது சபையோர்களான பார்ஷதர்களையும்,
गणान्वा क्णान्वा	=	

दुद्रवतया	=	உம்மிடமிருந்து உண்டான காரணத்தால், “
த் ³ வதுத் ³ ப ⁴ வதயா		கார்ய காரணமோ ரபேத ந்யாயேன”
रुद्रान्	=	குடத்தை மண் என்பதுபோல,
ருத் ³ ரான்		ருத்ர சப்தவாச்யர்களாகவும்,
भवन्तं	=	உம்மை,
ப ⁴ வந்தம்		
रुद्रावणेन	=	துக்கத்தையும் பாபத்தையும் நசிக்கச் செய்வ
ருத் ³ த் ³ ராவணேன		தால், ருதி என்ற வேதஸ்வரூபமான சப்தத்
		தைக் கலப்பத்தின் முதலில் பிரம்மாவிற்கு
		ததாதி கொடுப்பதாலும்,
रुद्रं	=	ருத்ர சப்தவாச்யனாக,
ருத் ³ ரம்		
अवैमि	=	அறிகிறேன்.
அவைமி		

சுலோகம் 26

यज्ञेऽपि रुद्रपदमारुणकेतुकोक्तं

तत्छब्दमीश्वर तदीयमपि स्मरन्ति ।

यत्तत्प्रदेशागतरुद्रपदावकाशे

यज्ञस्य शब्दमनुशुश्रुम सामगेभ्यः ॥ २६ ॥

யஜ்ஞே(அ)பி ருத்³ரபத³மாருண கேதுகோக்தம்

தத் ச²ப³த³ மீஸ்வர ததீயமபி ஸ்மரந்தி ।

யத்தத் ப்ரதே³ஸக³த ருத்³ர பதா³வகாஸே

யஜ்ஞஸ்ய ஸப³த³ மனுஸூஸ்ரும ஸாமகே³ப⁴ய: ॥ 26 ॥

பதவுரை

यज्ञेऽपि	=	யாகம் என்ற அர்த்தத்திலும்,
யஜ்ஞே(அ)பி		
रुद्रपदं	=	ருத்ரம் என்ற பதமானது,
ருத் ³ ரபத ³ ம்		
आरुणकेतुकोक्तं	=	ஆருண கேதுகம் என்ற சயனத்திலும்,
ஆருணகேதுகோக்தம்		சூர்ய நமஸ்காரத்திலும் உபயோகிக்கப்படும்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

மந்த்ரங்கள் அடங்கிய தைத்ரீய ஆரண்யகம்
முதல் ப்ரச்னத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ईश्वर	=	பரமேச்வரனே!
ஈஸ்வர तदीयमपि	=	அவனுடைய பொருளையும்,
ததீயமபி तच्छब्दं	=	அவன் பெயரால் சொல்லப்படுவதாக,
தத்ச²ப்³த³ம் स्मरन्ति	=	பெரியவர்கள் கருதுகிறார்கள். ஸ்வஸ்வாமி
ஸ்மரந்தி		பாவ ஸம்பந்தந்தால், ராஜாவைச் சேர்ந்தவர், ராஜாவென்று சொல்லப்படுவது ஸஹஜமே. அது போல ருத்ரனை ஸ்வாமியாகக் கொண்ட யக்கும் ருத்ர சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ஸாமவேத ச்ருதி பர்யாலோசனாயாம் யக்கும் ருத்ர சப்தவாச்யமாக விருப்பது, ருத்ரஸ்வாமி கம் என்பதால் என்ற அர்த்தம் தெளிவாகிறது.
यत्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
யத் तत्प्रदेशागतरुद्रपदावकाशे	=	அந்த ஆருண கேதுகம் என்ற பெயருள்ள
தத்ப்ரதே³ஸக³தருத்³ரபதா³வகாஸே	=	யஜுர்வேத ஆரண்ய பாகத்திலுள்ள ருத்ரத்தின் ஸ்தானத்தில்,
सामगेभ्यः	=	ஸாமவேதம் கரை கண்டவர்களிடமிருந்து,
ஸாமகே³ப்⁴ய: यज्ञस्य शब्दं	=	யக்ஞஸ்ய என்ற சப்தத்தை,
யக்ஞஸ்ய ஸப்³த³ம் अनुश्रुम	=	கேட்கின்றோம்.
அனுஸூஸ்ரும		

ஒரே அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சுருதிகளில், பதபேதமாக ஒரிடத்தில் யக்ஞ சப்தமும், மற்றொரிடத்தில் ருத்ரபதமும் கூறப்படுவதால், கதிஸாமன்ய ந்யாயத்தால் இரண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை குறிக்கின்றன என்பது ஏற்படு மாதலால், யக்ஞத்தை ருத்ர சப்தம் யஜுர் வேதத்தில் குறிப்பிடுவது திண்ணம்.

सन्ताप्य रोदयितरि प्रसभं जनानां
 आहुज्वरेऽपि विषमेक्षण रुद्रशब्दम् ।
 रौद्रज्य तत्प्रकृतिकं प्रतिरूपकं वा
 शब्दान्तरं भवति वायसशब्दकल्पम् ॥ २७ ॥

ஸந்தாப்ய ரோத்யிதரி ப்ரஸப்யம் ஜனானாம்
 ஆஹுர் ஜ்வரே(அ)பி விஷமேக்ஷண ருத்ரஸப்யம் ।
 ரௌத்ரஞ்ச தத்ப்ரக்ருதிகம் ப்ரதிருபகம் வா
 ஸப்யாந்தரம் பவதி வாயஸ ஸப்ய கல்பம் ॥ 27 ॥

ருத்ர பதம் ஆறவது அர்த்தமாக, கடும் ஜ்வரத்தையும் குறிக்கும்.

பதவுரை

विषमेक्षण	=	முக்கண்ணனே!
विषमेक्षण		
प्रसभं	=	பலாத்காரமாக,
प्रसभं		
सन्ताप्य	=	தபிக்கச் செய்து,
सन्ताप्य		
जनानां	=	ஜனங்களை,
जनानां		
रोदयितरि	=	அழச்செய்கிற,
रोदयितरि		
ज्वरे अपि	=	ஜ்வரம் என்ற அர்த்தத்திலும்,
ज्वरे अपि		
रुद्रशब्दम्	=	ருத்ரம் என்ற பதத்தை,
रुद्रशब्दम्		
रौद्रज्य	=	ப்ரயோகம் செய்கிறார்கள்,
रौद्रज्य		
आहु	=	ப்ரயோகம் செய்கிறார்கள்,
आहु		
ज्वरं च	=	ஜ்வரம் என்ற பதம்,
ज्वरं च		
रौद्रं च	=	ரௌத்ரம் என்ற பதம்,
रौद्रं च		
रौद्रं च		

तत्प्रकृतिकं தத்ப்ரக்ருதிகம்	=	இந்த ஜ்வரத்தைக் குறிக்கும் ருத்ர சப்தத்தின் மேல், தஸ்யேதம் என்ற பாணி ஸூத்ரப்படி, அண் ப்ரத்யயம் வந்ததால் ஏற்பட்ட சப்தமாகக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரதி ரூபகம் சப்தாந்தரம் வா பவதி அல்லது ரௌத்ரசப்தம் தத்தித ப்ரத்யயம் வராமலே, தத்தித ப்ரத்யயாந்தம் போலத் தோன்றும் வேறொரு புதிய சப்தமாகவும் ஆகலாம்,
वायसशब्दकल्पम् வாயஸ ஸப்³த³ கல்பம்	=	வாயஸ, ராக்ஷஸ முதலிய சப்தங்கள் வயஸ், ரக்ஷஸ் பதத்தின் மேல், அண் ப்ரத்யயம் வைத்து வந்த, தத்திதாந்த சப்தங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன. அல்லது அண் என்ற தத்திதம் வராமல், பூராவும் தத்திதாந்தம் போலத் தோன்றும் வேறு பதங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன. அவை போல்தான் ரௌத்ரமென்ற சப்தமும், கடுமையான ஜ்வரத்தை ருத்ரசப்தம் சொல்வதால், அதிலிருந்து வந்த கடுமையைத் தெரிவிக்கிறது என்பது யுக்தம்.

சுலோகம் 28

सन्त्येव तद्धितपदप्रतिरूपकाणि

भूरीणि भागवतसात्वतसन्निभानि ।

स्यात्तादृगेव भगवानिति शब्दरूपं

षाड्गुण्यहेतुकमपि त्वदुपैति नान्यम् ॥ २८ ॥

ஸந்த்யேவ தத்³தி⁴தபத³ ப்ரதிருபகாணி

பூ⁴ரீணி பா⁴க்³வத ஸாத்வத ஸன்னிபா⁴னி ।

ஸயாத் தாத்³ருகே³வ ப⁴க்³வானிதி ஸப்³த³ரூபம்

ஷாட்³கு³ண்யஹேதுகமபி த்வது³பைதி நான்யம் ॥ 28 ॥

பதவுரை

तद्धितपदप्रतिरूपकाणि

= தத்திதாந்தம் போலத் தோன்றும்

तत्³தி⁴தபத³ ப்ரதிருபகாணி

அகண்ட பதங்கள்,

भागवतसात्वतसन्निभानि

= பாகவதஸாத்வத, மைத்ர முதலிய,

पा⁴क्³वत ஸாத்வத ஸன்னிபா⁴னி

भूरीणि	=	பலபதங்கள்,
पु॒रீ॒णि सन्त्येव	=	இருக்கின்றன,
ஸந்த்யேவ भगवानिति शब्दरूपं	=	பகவான் என்கிற சப்த ரூபமும்,
प॒क॒वा॒नि॒ति॒ श॒ब्द॒रू॒प॒म् तादृगेव	=	அப்படியே தத்திதாந்த ப்ரதிரூபகம் அகண்ட
தாத்ருகேவ		பதம் என்றே இருக்க வேண்டும்.

பவான் என்பதுபோல பகவான் என்பது பூஜ்ய பதம் ஆனதால், ரூட பதமாகக் கொள்ளவேண்டும் தனவான் என்பதில் போல மது பூ ப்ரத்யயம் வரவேண்டிய ஆவச்யகமில்லை. உம்மிடமே ஈச்வர சப்தம் ரூடமென்று நிரூபிக்கப் பட்டதால், பூஜ்யதையும் ஈச்வரனாகிய உமக்காகையால், பகவான் சப்தம் முக்கியமாக உமக்குத் தான் பொருந்தும். அப்படி தனவான் என்பது தனவான் போல, பக: அஸ்யாஸ்தீதி பகவான் என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, தத்திதாந்தமாகக் கொண்டு, ஆறுகுணங்கள் உடையவரைக் குறிக்கும் யௌகிக சப்தமாகக் கொண்டாலும், ஷாட்குண்யஹேதுகமபி, அந்த பகவான் என்ற சப்தரூபம்,

त्वत्	=	உம்மைத் தவிர,
த்வத் अन्यम्	=	மற்றவரை,
அன்யம் न उपैति	=	அடையத்தக்கதில்லை குறிக்கத்தல்ல.
ந உபைதி		

(1) தேவாஸுரர்கள் யுத்தம் நேர்ந்ததும் தேவர்கள் தம் ஸொந்த த்ரவ்யங்களை அக்னியிடம் கொடுத்து, ந்யாஸமாகச் செய்து விட்டுச் சென்ற தாகவும், பிறகு ஜயம் பெற்றுவந்து கேட்க, அக்னி கொடுக்கமனமில்லாமல் ஓட, பின்பற்றப்பட்டு அழுததாகவும் தேவர்களை அழச் செய்ததாகவும், வரலாறு யஜுர் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் அக்னி சில இடங்களில் ருத்ர பதத்தால் குறிக்கப் படுகிறார்.

(2) ருத்ரனிடமிருந்து உண்டானதால், மருத்துக்கள், பார்ஷதர்கள் தந்தைபெயரால் கூறப்படுகிறார்கள்.

(ஆத்மாவை புத்ர நாமாஸி என்ற ந்யாயப்படி)

(3) துக்கத்தையும் பாபத்தையும் அழிப்பதால்,

(4) ப்ரம்மாவிற்கு வேதத்தை உபதேசிப்பதால், நாதத்தால் ஸகல உலகத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் நாதஸ்வரூபி என்பதால் ஓங்காரத்தால், வேதசப்தத்தால், ஜபிப்பவர்களுக்கு இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதால், கஷ்டப்படும் ஜனங்களைப் பார்த்து, தந்தைபோல தையயால் தான் கஷ்டப் படுவது போல் அழுவதால், ப்ரளய காலத்தில் ஸம்ஹார மூர்த்தியைப் பார்த்து உஅலகம் அழுவதால் மகாதேவோ மர்த்யான் ஆவிவேச என்றபடி கத்திக் கொண்டு, ஜனங்கள் உட்ப்ரவேசித்து ஆயுளை முடிப்பவர் என்றதால் மோகாத்மக மாயையை நீக்குவதால் பக்தர்களின் ஸம்ஸார துக்கத்தை விலக்குவதால் என்ற 9 விதமான வ்யுத் பத்தியும் ஒருங்கே பொருந்துவதால் ருத்ரசப்தத்திற்குப் பரமேச்வரன் முக்கிய பொருளாவார்.

(5) ருத்ராஸ்ய ஸ சிர: ப்ரதிததாதி என்று யக்ஞத்தில் ருத்ர சப்தப்ரயோகம்.

(6) ருத்ர ஏனம் பூத்வா ஹந்யாத் என்று வாஸ்தோஷ்பதி ஹோமம் செய்யாதவனுக்குக் கடுமையான ஜ்வரம் ஸம்பவிக்கும் என்ற இடத்தில் ருத்ரசப்தம் ஜ்வரவாசகம். ரௌத்ர சப்தம் கடுமை என்ற அர்த்தத்தைக் குறிப்பது இதிலிருந்து தான் தத்திதாத்த சப்தமான தென்று, ஆறு அர்த்தங்கள் ருத்ர சப்தத்துக் கூறப்பட்டன.

சுலோகம் 29

ऐश्वर्यमग्रयमनुपाधिமती च लक्ष्मी:

ज्ञानं च वीर्ययशसी च विरागता च ।

एते गुणाः षडपि ते भगसंज्ञयोक्ता:

सन्तीत्यनेन भगवन् भगवानसि त्वम् ॥ २९ ॥

ஐஸ்வர்ய மக்ரய மனுபாதி⁴மதீ ச லக்ஷ்மீ:

ஜ்ஞானம் ச வீர்ய யஸஸீ ச விராக³தா ச ।

ஏதே கு³ண: ஷட்³பி தே ப⁴க்ஸஞ்ஜஞ யோக்தா:

ஸந்தீத்யனேன ப⁴க்வன் ப⁴க்வானஸி த்வம் ॥ 29 ॥

இவ்விதம் முதல் சுலோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஐந்து லக்ஷணங்களில், நம: சேஷித்வம் என்ற முதல் லக்ஷணத்தை அதிவ்யாப்தி இல்லாததாக நிரூபணம் செய்து, அஸாதாரணமாக நிலை நாட்டிய பிறகு, இரண்டாவது லக்ஷணமான

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

பகவத் பதவாச்யத்வம் என்றதை, அஸாதாரணமாக சிவபெருமானுக்கே உரித்து என்று இது முதல் 6½ சுலோகங்களால் விளக்குகிறது. (29 - 34½).

பதவுரை

अग्र्यं	=	சிறந்த,
अक्षर्यम् ऐश्वर्यं	=	ஈசத்தன்மையும்,
ஐஸ்வர்யம் अनुपाधिमती	=	காரணத்தால் ஏற்படாத, ஸ்வபாவகமாள,
अनुपाதி ⁴ मती लक्ष्मी: च	=	ஸம்பத்தும்,
லக்ஷ்மீ: ச ज्ञानं च	=	அறிவும்,
ஜ்ஞானம் ச वीर्यशशी च	=	பலமும் புகழும்,
வீர்ய யஸஸீ ச विरागता च	=	வைராக்யமும், இந்த உலகிலுள்ள
விராக ³ தா ச एते	=	பயன்களில் ஆசையற்றிருத்தல், இந்த,
ஏதே षडपि गुणाः	=	ஆறு குணங்களும்,
ஷட ³ பி கு ³ ண: भगसंज्ञा	=	பக என்ற பதத்தால்,
ப ⁴ க ³ ஸஞ்ஞா उक्ताः	=	சொல்லப்படுகின்றன,
உக்தா: ते	=	அவைகள்,
தே सन्ति	=	உம்மிடத்தில் இருக்கின்றன,
ஸந்தி		
इत्यनेन	=	என்ற காரணத்தால்,
இத்யனேன भगवन्	=	பெரியவரே,

ப⁴க³வன்

त्वम् = நீர்,

த்வம்

भगवानसि = பகவத் சப்த வாச் யராக இருக்கிறீர்.

ப⁴க³வானஸி

சுலோகம் 30

ऐश्वर्यमीश्वरपदश्रुतिरुग्रशब्दो

वीर्यम् यशश्शिवपदं च तवाभिधत्ते ।

सर्वज्ञकामरिपुशब्दसमर्थितौ च

सार्वज्ञरागविरहौ भवतः पुरारे ॥ ३० ॥

ஐஸ்வர்ய மீஸ்வர்பத்³ ஸ்ருதி ருக்³ர ஸப்³தோ³

வீர்யம் யஸஸ்ஸிவபத்³ம் ச தவாபி⁴த⁴த்தே ।

ஸர்வஜ்ஞ காம ரிபு ஸப்³த³ ஸமர்தி²தௌ ச

ஸார்வஜ்ஞ ராக³ விரஹௌ ப⁴வத: புராரே ॥ 30 ॥

மேற்கூறிய ஈசத்வம் முதலிய ஆறு குணங்கள் சிவபிரானிடத்து உள்ளதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

ईश्वरपदश्रुतिः

= ஈச்வரன் என்ற பதமாகிய சுருதியானது,

ஈஸ்வர்பத்³ஸ்ருதி:

(இங்கு சுருதி யென்றால் வேதமென்பது பொருள் அல்ல, பூர்வமீமாம்ஸையில் விநியோஜக ப்ரமாணங்கள் ஆறில் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட ஜைமினி பரிபாஷைப்படி, நிரபேகேஷா.. சப்த: ச்ருதி: - எந்த சப்தத்தால் கேட்டவுடனே பிறர் ஸந்தர்ப்பாதிகள் உதவியில்லாமல் அர்த்தம் அறியப்படுகிறதோ, அது சுருதி என்பது கருத்து) ஈச்வரன் கோயில் என்றால் ஸந்தர்ப்பம் தேவையில்லாமல் சிவபெருமான் ஆலயம் தான் அர்த்தமாகுமல்லவா).

तव ऐश्वर्यं

= உம்மிடமிருக்கும் ஈசத்வத்தை,

தவ ஐஸ்வர்யம்

अभिधत्ते

= சொல்லுகிறது.

अपि⁴த⁴த்தே

उग्रशब्दः

= உக்ர என்ற சப்தம் (லிங்கவிதமாக),

உக்ரஸப்³த³:

वीर्यम् = பலத்தையும்,

வீர்யம்

शिवपदं यश च = புகழையும்,

ஸிவபத³ம் யஸ ச

अभिधत्ते = சொல்லுகிறது,

अपि⁴த⁴த்தே

पुरारे = த்ரிபுரஸம்ஹாரக் கடவுளே,

புராரே

(ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களை
எரித்து, ஞானத்தால் முக்தியளிப்பவரே!)

सार्वज्ञरागविरहौ

= ஸகல அறிவும், ஆசையற்றலும்,

ஸார்வஜ்ஞராக³விரஹௌ

सर्वज्ञ शब्दः = ஸர்வக்ஞ சப்தத்தாலும்,

ஸர்வஜ்ஞ ஸப்³த³:

कामरिपुशब्द = காமரிபு - (காமனை எரித்தவர்) என்ற

காமரிபுஸப்³த³

சப்தத்தாலும்,

समर्थितौ भवतः

= நிலைநாட்டப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன.

ஸமர்தி²தௌ ப⁴வத:

உக்ர என்ற பதம் குருரன் என்ற பொருளைத் தராது பலமுள்ளவன், பிறரால் அவமதிக்கப்படாதவன் என்ற பொருளைத்தான் குறிக்கும்.

உக்ரோஸ்யுக்ரோஹம் ஸ ஜாதேஷுப்யாஸம்

என்ற பிரார்த்தனை காணப்படுகிறது. அங்கு நீங்கள் பிறரால் அவமதிக்கப்படாமல் பலவானாக இருக்கிறீர். நானும் அவ்வண்ணமே, பந்துக்களால் அவமதிக்கப்படாமல் பலவானாக இருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பது தான் பொருத்தமானது.

“உக்ரேப்ய: கச்சித் ஓஜீயாந்”

என்ற மற்ற ஸ்ருதியும், ஓ ஜீயாந் - பலமுள்ளவர்களுக்குள் மிகுந்த பலமுள்ளவர் என்ற பொருளைத்தான் கொடுக்கிறது.

அதவா, அசேஷ கல்யாண குணைக கன ஈச்வர: |

சிவ இத்யுச்யதே ஸத்பி: சிவதத்வார்த்த வேதிபி: ||

என்ற புராண வசனப்படி, ஸமஸ்த கல்யாணகுண கூட்டத்தைச் சொல்லும் பதம் சிவபதம் என்பது திண்ணம். அக்கூட்டத்தில் புகழும் அடங்கியபடியால், சிவபதம் புகழைச் சொல்வதாக மூலத்தில் கூறப்படுகிறது.

இந்த்ரியம் முதலிய உதவி அபேகைகளில்லாமல் எல்லா விஷயத்தையும் அறியும் சக்தியுடைமை ஸர்வஞ்ஞயத்வம் எனப்படும். நமக்குக் கண் அபேகை இல்லாமல், ரூபஞானம் வருவதில்லை. ஸாதன அபேகையில்லாமல், ஸகல ஞானமும் இருக்க வேண்டும் அது தான் ஸார்வஞ்ஞயம் என்பது வாயவிய ஸம்ஹிதையில் தெளிவாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரனை நிலைநாட்ட எழுதப்பட்ட ந்யாய குஸுமாஞ்சலி என்ற கிரந்தத்தில் ஸ்ரீமான் உதயனாசார்யார் அவர்களும் ஈச்வரனுடைய ஸார்வஞ்ஞயத்தை இவ்விதமே வர்ணித்துள்ளார்.

ஸாக்ஷாத் காரிணி, நித்ய யோகினி

பாத்வார அனபேக்ய ஸ்திதௌ பூதார்த்தானுபவே என்று ஆரம்பித்து, தன்மே ப்ரமாணம் சிவ: என்று, சிவனே ஸர்வஞ்ஞர் என்று அபிப்பிராயத்துடன் முடித்திருக்கிறார்.

சுலோகம் 31

अर्थश्रिया शिव न कोऽपि विरज्यतस्ते

श्रेष्ठस्तया त्वमसि दाशतयीभिरुक्तः ।

लब्धुं श्रियं जनिम चारुविचित्ररूपं

अभ्यर्च्यतं तव मरुद्भिरुदाहरन्ति ॥ ३१ ॥

அர்த்¹ஸ்²ரியா ஸிவ ந கோ(அ)பி விரஜ்யதஸ்தே

ஸ்ரேஷ்ட²ஸ்தயா த்வமஸி தா³ஸதயீபி⁴ருக்த: ।

லப்து⁴ம் ஸ்ரியம் ஜனிம சாரு விசித்ரரூபம்

அபர்ச்சிதம் தவ மருத்³பி⁴ருதா³ஹரந்தி ॥ 31 ॥

ஆறுகுணங்களில் ச்ரீ என்ற குணமுள்ளவராக சிவபெருமான் கூறப்படவில்லையே. வாஸுதேவனல்லவா ஸ்ரீபதி எனப்படுகிறார் என்ற சங்கை ஏற்பட, ஆத்மானந்த த்ருப்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு விஷயங்களில் வெறுப்பு இருந்த போதிலும், ஸ்ரீமான் என்ற பதம் சுருதிகளில் காணப்படாவிடினும், ச்ரியாச்²ரேஷ்ட: என்ற அடைமொழி சிவபெருமானுக்குக் காணப்படுவதாலும், மற்றெல்லாரும் ச்ரீயை அடைய விரும்பி சிவபெருமானைப் பூஜித்து, அஷ்டைச்

வர்யங்களை அடைந்தார்களென்று காணப்படுவதாலும், சிவபெருமான் ஸ்ரீமான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை, என்று இந்த ச்லோகத்தில் விளக்குகிறார்.

பதவுரை

शिव	=	சிவபெருமானே!
शिव विरज्यतः	=	உலக விஷயங்களில் முற்றிலும் பற்றுதல்
विरज्यतः ते	=	இல்லாத, உமக்கு,
ते श्रिय	=	லக்ஷ்மியால்,
श्रिय न कोप्यर्थः	=	ஒரு பயனுமில்லை,
न कोप्यर्थः न कोप्यर्थः	=	ருக் வேதத்திலிள்ள ருக் மந்த்ரங்களால்,
न कोप्यर्थः दाशतयीभिः	=	தா ³ ஸதயீபி ⁴ :
दाशतयीभिः तया श्रेष्ठः	=	அந்த லக்ஷ்மியால் நிரம்பியவராக,
तया श्रेष्ठः तया श्रेष्ठः	=	சிறந்த லக்ஷ்மீவானாக, த்வம் நீர்,
तया श्रेष्ठः उक्तोसि	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறீர்.
उक्तोसि உக்தோஸி		

ச்ரேஷ்டோ ஜாதஸ்ய ருத்ர: ச்ரியாஸி
தபஸ்தமஸ் தபஸாம் வஜ்ரபாஹோ

என்பதல்லவா ருக்வேத மந்த்ரம். இந்திர உருவமெடுத்து ஆவிர் பவித்த தாங்கள்,

तपशां	=	ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறவர்களுள்,
तपशां तपस्तमः	=	அதிகமாக ஸ்துதிக்கப்படுபவர்,
तपस्तमः श्रिया श्रेष्ठोसि	=	ஸம்பத்துள்ளவர்களுக்குள்ளும் சிறந்தவராக
श्रिया श्रेष्ठोसि श्रिया श्रेष्ठोसि	=	இருக்கிறீர். அநித்யமான உலக ஸூகத்தைத்
श्रिया श्रेष्ठोसि श्रिया श्रेष्ठोसि	=	துறந்து, ஸஞ்சல லக்ஷ்மியை வேண்டாதிருப்
श्रिया श्रेष्ठोसि श्रिया श्रेष्ठोसि	=	பதல்லவா நித்யமான ஸ்ரீ ஆகும். இது பற்றியே.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

ஸா ஹி ச்ரீ ரம்ருதா ஸதாம் என்று, வேதங்கள் தான் அழியா ஸம்பத்தென்பது பொருந்தும். வேதத்ரய ப்ரதிபாத்யனான ஈசானன் தான் அழியாத ஸம்பத்துள்ளவன் என்பது தாத்பர்யம்.

श्रियं लब्धुं	=	ஸம்பத்தை யடைவதற்கு,
ஸ்ரியம் லப்து ⁴ ம்		
विचित्ररूपं	=	விசித்ர உருவமுள்ள,
விசித்ரரூபம்		
शारु	=	அழகான, மங்களகரமான,
ஸாரு		
तव	=	உம்முடைய,
தவ		
जनिम	=	மகாலிங்கரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்த அருணா
ஜனிம		சலேச்வர, மத்யார்ச்சனேச்வர உருவத்தை,
मरुद्धि	=	தேவகணங்களால்,
மருத் ³ பி ⁴		
अभ्यर्चितं	=	நன்கு பூஜிக்கப்பட்டதாக,
அப் ⁴ யர்ச்சிதம்		
उदाहरन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்.
உதா ³ ஹரந்தி		

மகாலிங்க மூர்த்தியை ஆராதித்ததால் ஸகல தேவர்களும் தங்கள் பதவி களையும், ஸம்பத்தையும் அடைந்தார்கள் என்பது பிரஸித்தம். அதிகம் சொல் வானேன். வாஸுதேவன் ருக்மிணி முதலிய மகிஷிகளை மணந்ததும், ஸாம்பன், சம்பு, ப்ரத்யும்னன் முதலிய புத்ரர்களை யடைந்ததும், உபமன்யு மக்ர்ஷியின் பிரஸாதத்தால் கிடைத்த உபதேசத்தின் படி, சிவபெருமானைப் பூஜித்து உபாஸித்ததால் தான் என்ற விஷயம் அனுசாஸன பர்வத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ருக்வேதம்: - தவ ச்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த: ருத்ர யத்தே ஜனிம சாரு சித்ரம் பதம் யத் விஷ்ணோருப மந்நிதாயிதேன பாஸி குஹ்யந் நாமகோனாம்.

ருத்ர - ஹே பரமேச்வரா! **மருத:** - தேவர்கள், **யத்** - யாதொரு பிரஸித்தமான, **தே** - உம்முடைய, **சாரு சித்ரம்** - மங்களகரமான, ஆச்சர்யமுண்டு பண்ணும், **ஜனிம** - மகாலிங்க ப்ராதுர்பாவத்தை, **மர்ஜயந்த:** - 12 சுபத்ரவ்யங்களால், சதருத்ரீய மந்த்ர ஜபத்துடன் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

(எதற்காக) ச்ரியே - லக்ஷ்மியை அடைவதற்காக எந்த ப்ராதூர் பாவத்தைப் பூஜித்தார்கள்?

விஷ்ணு: பரமம் பதம் லிங்கம் - என்பது ஸனத்குமரரஸம்ஹிதையில் விஷ்ணுவால் சொல்லப்பட்ட வசனம். விஷ்ணு: பரமம் பதம் என்ற சொற்றொடர் மகாலிங்க மூர்த்தியைக் குறிப்பதாக, விஷ்ணுமூர்த்தியால் கூறப்பட்டது எனில். தன்னை யே குறிக்க வில்லை யென்பது விளங்குமல்லவா? மேலும் ருத்ர என்ற விளி வேற்றுமை, விஷ்ணுவை பூஜித்தார்கள் என்ற அர்த்தத்துடன் பொருந்தாது.

தத் பதம் லிங்கமாக்யாதம் சிவோ யேனைவ த்ருச்யதே
தல்லிங்கஸ்யாபி மாகாத்மயம் யுவாம் த்ரஷ்டும் ந ஹி கூஷமௌ,
ஸூரயோ யத் ப்ரபச்யந்தி தத் விஷ்ணு: பரமம் பதம்.
தத்விஷ்ணு: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:
திவீவ சகூராததம்.
தத்விப்தஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே
விஷ்ணுர் யத் பரமம் பதம் ||

முதலிய சுருதிகளும், உப ப்ரும் ஹண, புராண வசனங்களும், விஷ்ணு: பரமம் பதம் என்ற சொற்றொடர், வ்யாபகமான, சிறந்த, பிரமம் விஷ்ணுக்களும் காண்பதற்கரிய, மகாலிங்க, ஜ்யோதிர்மய மூர்த்தியைக் குறிப்பிடுவதாக நன்கு விளக்குகின்றன.

சுலோகம் 32

सत्यं क्षमा धृतिराधेष्टितिरात्मबोधः
सृष्टिर्विरागतपसी मतिरीश्वरत्वम् ।
नत्वद्वियन्ति न कदाचिदपैति धर्मः
किन्तन्नयद्भवति ते गुणसंमतेषु ॥ ३२ ॥

ஸத்யம் கூஷமா த்ருதி ராதேஷ்டி²திராத்மபோ³த⁴:
ஸ்ருஷ்டி²ர் விராக³ தபஸீ மதிரீஸ்வரத்வம் ।
நத்வத்³ வியந்தி ந கதா³சித்³பைதி த⁴ர்ம:
கிந்தன் னயத்³ ப⁴வதி தே கு³ண ஸம்மதேஷு ॥ 32 ॥

வாசஸ்பதி மிசர்ர் என்ற வேதாந்த நிபுணர் வேதத்தையும் வேதப் பொருளான சிவபெருமானையும், சிலேடையாக அடைமொழி கொடுத்து வணங்கு கிறார்.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

ஷட்பி ரங்கை ருபேதாய விவிதை ரவ்யயைரபி |
சாச்வதாய நமஸ்குர்மோ வேதாய ச பவாய ச ||

வேதத்தின் உண்மை விளங்க சிஷ்டா, வ்யாகரணம் சந்த:, நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்ப்ப: என்ற ஆறு அங்கங்கள் தேவை. ஈச்வரனுடைய ஆறு குணங்கள் (அங்கங்கள்) ஆவன.

ஸர்வக்ஞதா த்ருப்தி ரனாதி போத:
ஸ்வதந்த்ரதா நித்ய மலுப்தசக்தி:
அனந்தசக்தி: ச விபோர் விதிஞா:
ஷடாஹுரங்கானி மஹேச்வரஸ்ய ||

அவ்விதமே அழியாத, அவ்யயமான மற்றும் பத்து குணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஞானம் வைராக்ய மைச்வர்யம் தபஸ் ஸத்யம் கூஷமா த்ருதி:
ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ மாத்ம ஸம்போதோ ஹ்யதிஷ்டா த்ருத்வமேவ ச ||
அவ்யயானி தசைதானி நித்யம் திஷ்டந்தி சங்கரே |

ஆதலால் ஸகல குணங்களுக்கும், (சமுத்ரம்போல சிறந்த பதார்த்தங்களுக்கு) அழியா இருப்பிடமான, ரத்னாகரன் சிவபெருமான் தான்.

பதவுரை

सत्यं = தர்மத்தையும், ஸத் வித்யையையும்
ஸத்யம் தெரிவிக்கும், பிரம்ம ப்ரதிபாதகமான
வேதவாக்யம்.

(சிவ பெருமான் மூச்சு போல் வெளிவந்தமையால், அவருக்குச் சொந்தமாக, அவருடைய அழியா குணமாக சொல்லப்படுகிறது).

क्षमा = பக்தர்களின் அபராதத்தைப் பொறுத்தல்.
கூஷமா

ஆசுதோஷி என்ற பெயர். சிவபெருமானுக்கே உரித்து; வணங்குவதால் உடன் ஸந்தோஷ மடைகிறவர்; உடன்வரம் அளிப்பவர். இவ்விதம் தான் பாணினி வ்யாகரணத்தில் உணாதிஸூத்ரம் ஈச்வரசப்த்தத்துக்கு அர்த்தம் கூறுகிறது.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

அக்ஷேதே ராகுகர்மணி வரட் ச

சீக்ரம் ஸந்தோஷத்தால் பயன் கொடுக்கும், எங்கும் நிரம்பிய ஆசுதோச ஷர் என்பது ஈச்வர பதத்தின் உண்மைப் பொருளென்று, உணாதி ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம்.

धृति	=	சிரமமில்லாமல் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம்
த் ⁴ ருதி		முதலிய வீரச்செயல்கள்;
अधिष्ठिति:	=	எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாக ஸர்வ
अति ⁴ ஷ்டி ² தி:		ஆதாரமாக இருத்தல்;
आत्मबोध:	=	அகண்ட சைதன்ய ரூபமாக ப்ரகாசித்தல்;
ஆத்மபோ ³ த ⁴ :		
सृष्टि:	=	உலகங்களைத்தையும் படைத்தல்;
ஸ்ருஷ்டி:		

(பிரம்மாதிபதி; பிரம்மணோதி பதி; என்பது ச்ருதி; உலகங்களைப் படைத்த பிரம்மதேவனையும் படைத்த சிவபெருமானைச் சேர்ந்தது ஸ்ருஷ்டி என்பது உண்மையே)

विरागतपसी	=	வைராக்யம்; உலகத்தைப் படைப்பதில்
विराक ³ தபஸீ		தடையற்ற ஸத்யஸங்கல்ப்பம்;
मति:	=	கார்யங்களை ஆலோசித்தல்,
மதி:		
ईश्वरत्वम्	=	தலைவனாக இருந்து காத்தல், இவைகள்
ஈஸ்வரத்வம்		பத்தும்,
त्वत्	=	உம்மிடமிருந்து,
த்வத்		
न वियन्ति	=	எப்பொழுதும் பிரிந்து போகிறதில்லை.
ந வியந்தி		

ஆகையால் இவை பத்தும் அவ்யயங்கள் எனப்படுகின்றன. வேற்றுமை மாற்றத் தால் மாறாத சப்தத்திற்கு அவ்யயம் என்ற பெயர் பாணினியால் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதுபோல, இந்த பத்து குணங்களும் ஒருபொழுதும் பிரியாமல் மாறாமல் இருப்பதால் அவ்யயங்கள் எனப்படுவது யுக்தமே.

धर्म: = அணிமாதி அஷ்டைச்வர்யங்களும்.

த⁴ர்ம:

ஆறு குணங்கள் அடைந்தவர் பகவான் எனப்படுவர்; பத்து அழியாக் குணங்கள் நிரம்பியவர் பகவான் எனப்படுவர், என்ற மத த்வயப்படி, சிவபெருமான் தான் பகவத் சப்த வாச்யர் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. சில பெரியார்கள் ஞானம் வைராக்யம் இந்த இரண்டு குணங்கள் நிரம்பியிருந்தாலும், அவரே பகவான் என்று சொல்வார்கள்.

பதவுரை

वृद्धा:	=	பெரியோர்கள்,
वृद्धा ⁴ :		
ईश्वरान् नैव	=	பணம் இருப்பதற்காக அல்ல,
ஈஸ்வரான் நைவ		
शसा महतः नैव	=	புகழ் மிகுந்தவர் என்பதற்கல்ல,
ஸஸா மஹத: நைவ		
वीरान् न	=	வீரர்களையும் அல்ல;
வீரான் ந		
श्रीमतः क्षितिपतीन्	=	பூமியின் தலைவர்களான ஸம்பத்தைப்
சார்மத: க்ஷிதிபதீன்		
सार्वभौमानपि न		படைத்தவர்களையுமல்ல,
ஸார்வபௌ ⁴ மானபி ந		
अन्यादृशानपि	=	இந்த குணங்கள் இல்லாவிடினும்,
அன்யாத் ³ ருஷானபி		
वीतरागां प्रज्ञावतः	=	ஆசையற்ற, சிறந்த அறிவு வாய்ந்தவர்
வீதராகாம் ³ ந் ப்ரஜ்ஞாவத:		களையே,
वैतराकां प्रज्ञावतः	=	பகவத் சப்த வாச்யர்களாகக் கூறுகிறார்கள்.
பை ⁴ காவத: ப்ரவத ³ ந்தி		

ஆதலால், ஞானமூர்த்தியான, சிறந்த வைராக்யம் படைத்த உம்மை, பகவான் என்பது பெரியோர்களின் உண்மையான கருத்து.

சுலோகம் 34

आथर्वाणा मदनशासन निब्रुवाणाः
नामानि नाम भगवानिति ते निराहुः ।

अत्याश्रमोपनिषदाह भगेश्वरं त्वां

नैघण्टुकाच भगवन्तमुशन्ति पूज्यम् ॥ ३४ ॥

ஆதர்வாண மதனஸாஸன நிப்ருவாண:

நாமா னி நாம பக்வானிதி தே நிராஹு: ।

அத்யாஸ்ரமோ பநிஷதாஹ பக்வேஸ்வரம் த்வாம்

நைகண்டுகா: ச பக்வந்த முஸந்தி பூஜ்யம் ॥ 34 ॥

பகவான் என்ற பதம் ஈச்வரனைக் குறிப்பது என்று சுருதியும் சொல்லுகிறது.

பதவுரை

मदनशासन	=	(பிறப்புக்காரணமான) மன்மதனை
मत्तन्नासासन		அடக்கியவரே!
आथर्वाणा	=	அதர்வவேதம் பயின்றவர்கள்,
आथर्वाणा		
ते	=	உம்முடைய,
ते		
नामानि	=	பெயர்களை,
नामानि		
निब्रुवाणा:	=	வ்யுத்பத்தியால் விளக்குகிறவர்களாய்,
निब्रुवाणा:		
भगवान् इति नाम	=	பகவான் என்ற பெயரை.
भगवान् इति नाम		
निराहु:	=	வ்யுத்பத்தியால் உம்மைச் சேர்ந்ததாக
निराहु:		
निराहू:		வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அத கஸ்மாத் உச்யதே மஹாதேவ: - ய: ஸர்வான் பாவான் பரிதயஜ்ய, ஆத்மஞானயோக, ஐச்வர்யே மஹதி மஹீயதே தஸ்மாத் உச்யதே மகாதேவ: என்பது அதர்வ வேதம் மகாதேவ சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிறது. அப்படியே அத கஸ்மாத் உச்யதே பகவான்- ய: ஸர்வான் பாவான் நிர்ஶுதி, ஆத்மஞானம் நிர்ஶுயதி, யோகம் கமயதி தஸ்மாத் உச்யதே பகவான் என்று பகவத் சப்தத்தின் அர்த்தத்தையும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. ஆதலால், பங்கஜ சப்தம்போல, பகவான் சப்தம் யோக ரூபியாகக் கருதப்பட்டு, சிவபெருமானத்தான் குறிக்கும். இங்கு சப்தாதேவ ப்ரமித: என்ற வ்யாஸ ஸூத்ரத்தின் கருத்து ஸாதகமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். சுக்ரா சார்யாரும் சுக்ரபகவான் என்று கௌணமாகச் சொல்லப்படுகிறார். அவ்விதம் வந்த பெயர் தான் பாகவதம் என்பது, கிருஷ்ண

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

சரித்திரம் விளக்கும் வாஸுதேவ புராணத்துக்கு ஏற்பட்ட பெயர். மஹேச்வர! சிவபெருமானே!

त्वां = உம்மை,
த்வாம்
अत्याश्रमोपनिषत् = பஸ்மோத் தூளனம் செய்து கொள்பவர்களுக்கு,
अत्याश्रमोपनिषत् உபதேசிக்கப்படுகிற அத்யாச்ரமோப நிஷத்தும்,

தர்மாவஹம் பாபநுதம் பகேசம் என்று,

भोशं = பகவான் என்று கூறுகிறது,
प॒केश॑म्
नैघण्ट॑काच = நிகண்டு என்ற வ்யுத் பத்தி க்ரந்தத்தை
नैघण्ट॑का: स யறிந்தவர்களும்,

பூஜ்யம் பகவந்தம் உசந்தி, பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களையே பகவான் என்று சொல்லுகிறார்கள். பூஜிக்கத்தகுந்தவர் தாங்கள் ஆதலால், பகவத் சப்தம் உங்களைத்தான் குறிக்கும்.

தத்ர பவான் பகவானிதி சப்தோ வருத்தை: ப்ரயுஜ்யதே பூஜ்ய: என்பது நிகண்டு வசனம் நமஸ்தே அஸ்து பகவத: அதீஹி பகவோ ப்ரும்ஹேதி என்ற சுருதிகளிலும், பூஜ்யனை பகவத் சப்தம் கூறுகிறது. சுருதி நிகண்டுகளில், பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள் அனைவர்களையும் பகவத் சப்தம் குறிப்பிடுவதாக இருந்தாலும், வாக்கு, மனது, உடல், முக்கரணங்களால் துதித்துப் பூஜிக்கத்தகுந்தவராக சுருதி. தமுஷ்டுஹி என்பது உம்மையே கூறுவதால், நீர்தான் பகவான் முக்கியமானவர். மற்றவர்களை உம்மைப்போல் பூஜிக்கப் படவேண்டியது பற்றி ஸிம்ஹோ மாணவக: என்பது போல பகவத் சப்தம் குறிக்கிறது என்பது தாத்பர்யம். ஆதலால், ஆறு குணங்களோ, ஞான வைராக்கியமோ, பூஜ்யதையோ, இம்மூன்றில் எது, ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொண்டாலும், பகவான் தாங்கள் தாம். மற்றவர்கள் உம் ஸம்பந்தத்தால் பொருளாவார்கள். ஆதலால் பகவத் சப்த வாச்சயத்வம் அதிவ்யாப்தி இல்லாத இரண்டாவது லக்ஷணமாவது திண்ணம்.

அதாபி யத் பாத நகாவஸ்ருஷ்டம்

ஐகத் விரிஞ்ச்சோ பஹ்ருதார்ஹணம்ப: |

ஸேசம் புனாத்யன்யதமோ முகுந்தாத்

கோநாம லோகே பகவத்பதார்த்த: ||

என்ற வசனம் முகுந்தனைத்தவிர, பகவத்சப்த வாச்யத்வம் வேறு ஒருவனுக்குக் கிடையாது என்று கூறுகிறது. ஆதலால் முகுந்தனிடத்தில் அதிவ்யாப்தம், சிவபெருமானிடம் அவ்யாப்தம் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்ற கேள்வி எழும்புகிறது கீழே சொல்லப்பட்ட அதர்வண வேதம் அத்யாசரமோபநிஷத் என்ற மந்த்ரோப நிஷத் ஆகிய சுருதிகள் சிவபெருமானை பகவானாகக் கூறும்போது, அதற்கு விருத்தமான இந்த வசனம் விரோதாதிகரண ந்யாயப்படி தள்ளப்பட வேண்டியதுதான். ஒளதும் பரீ என்னும் கட்டையைப் பூராவும் வஸ்த்ரத்தால் மறைக்க வேண்டும் என்ற ஸ்ம்ருதிகூட ஒளதும்பரிக் கட்டையைத் தொட்டுக் கொண்டு ஸாமகானம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லும் சுருதிக்கு விரோதமானதால் தள்ளப்பட வேண்டியதாக ஜைமினி முனிவர் சொல்லிய மீமாம்ஸ ந்யாயம் இருக்கிறது.

மேலும் இந்த வாக்கியமே த்வேசஷத்தால் எழுதப்பட்டதென்பது தெளிவு. ஸேசம் ஜகத் புனாதி என்றதால், வாஸுதேவன் பாததீர்த்தம் சிவபெருமானை யும் புனிதமாக்கினதாகச் சொல்வது ஸரியான முறையல்ல அபத்தம். மகாலிங்கம், ஜ்யோதிர்லிங்கம், ப்ராதுற்பவித்ததும், ப்ரம்மா, விஷ்ணு இருவர்களும் அன்னம் வராகம் ரூபம் கொண்டு மேலும் கீழும் பலகாலம் தேடிச் சென்றும் காணமுடியாத வரலாறும், ஈச்வரனுக்கு ஆயிரம் நாம அர்ச்சனை செய்த வாஸுதேவன், ஓர் தாமரை குறைந்ததால், தன் கண்ணை பக்தியுடன் அர்ச்சித்து, ஈச்வரனிடம் சக்ராயுதம் பெற்றதும், ப்ரம்மா ஸாரதியாகவும், விஷ்ணு பாணமாகவும் வர, ஸாதனங்களை எதிர்பாராமல் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தில் நடந்தத்ரிபுர ஸம்ஹார வரலாறும், தேவர்கள் அமிர்தம் வேண்டி ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தபோது உண்டான கால கூட விஷ தாபத்தால் ஓடிவாடிய பிரம்ம விஷ்ணுக்களையும் மற்றும் ஸகலதேவர்களையும், சிவபெருமான் விஷத்தை தாம் ஏற்றுக் காப்பாற்றிய சரித்திரத்தாலும், பிரம்ம விஷ்ணுக்களையும் தன்வசப்படுத்தின காமனை, எரித்த வரலாற்றாலும், தேவியின் ஸ்வயம் வரத்தில், குழந்தை யுருவமெடுத்து வந்த சிவபெருமான், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை ஸ்தம்பிக்கச் செய்த வரலாற்றாலும் மத்ஸ்ய, கூர்ம வராஹ,த்ரிவிக்ரம, ந்ருஸிம்ஹம் விஷ்வக்ஸேனார் முதலியவர்களை அடக்கிய வரலாறுகளாலும், ப்ரம்மாவின் ஐந்தாவது தலையைப் பொய் சொன்னதற்காகக் கிள்ளி சதுர் முகனாகிய சரித்தாலும், சுருதி ஸ்ம்ருதி புராண இதிகாஸங்கள் அனைத்தும் சிவபெருமானை மகாதேவனாக அங்கீகரிக்கும்போது, அவரை சுத்தப்படுத்தியது முகுந்தன் பாத தீர்த்தம் என்று ஒரு வசனம் எழுதி வைத்தது எங்ஙனம் ப்ரமாணமாகும்?

த்யஜேத்ரகம் குலஸ்யார்த்தே, க்ராமஸ் யார்த்தே குலம் த்யஜேத் | க்ராமம் ஜனபதஸ்யார்த்தே ஹியாத்மார்த்தே ப்ருதி வீம் த்யஜேத் என்றல்லவா உலக ந்யாயமும், பகாஸுரானால் உபத்ரவும் நீங்க, தினந்தோறும் ஒரு சிறு

பிள்ளையை ஏகசக்ரபுரத்தில் தியாகம் செய்து வந்த பாரத வரலாற்றுப்படி, பல சுருதி விரோத மானத்தால், கீழே சொன்ன முகுந்தன் பாததீர்த்த சுலோகமும், த்வேஷத்தால் எழுதப்பட்டது தள்ளத் தகுந்தது.

கங்கா தேவி மலையரசன் பெண்ணாக ஹிமய மலையிலிருந்து விழும் ஸமயம், கர்வாப ஹரணத்துக்காக ஈச்வரனால் ஜடையில் தாங்கப்பட்டாள். விஷ்ணுபாத தீர்த்தமாக வாமனாவதார காலத்தில் இருந்தது வேறு ஜன்மாவில் என்றல்லவா ஜன்ம பேதம் சொல்லப்படுகிறது.

த்வம் தேவேஷு ப்ராம்மணோஸி. அஹம் மனுவேஷு.
விஷ்ணோரதி பத்யம் கூத்ரம் ஸ்ம்ருதம்.

என்ற ப்ரமாணப்படி, சிவபெருமான் ப்ராம்மணத்வம், ப்ராம்மணாதிபத்யம் படைத்தவர். முகுந்தன் கூத்திரியன், கூத்ரியாதி பத்யம் படைத்தவன் என்ற சித்தாந்தமும் ஸர்வஸம்மதமாக இருக்க, பிராம்மணர் சிவன், கூத்ரியன் விஷ்ணு பாத தீர்த்தத்தால் புனிதனானான் என்று, விவேகமுள்ள எந்த மனிதனும் சொல்லமாட்டான், ஒப்புக் கொள்ளமாட்டான்.

ப்ரம்ஹாசாஸௌ அதிபதி: ச ப்ரம்ஹாதிபதி:
என்ற கர்மதாரய ஸமாஸத்தை, நிபாதஸ்தபத் யதிகரண ந்யாயப்படி ஆச்ரயித்து, சிவபெருமான் ப்ராம்மணர், ப்ராம்மணர்களுக்கு அதிபதி என்பதை ஈசான மந்த்ரம் நன்கு வெளியிடுகிறது.

ஈசான ஸர்வவித்யானாம் . . . ப்ரம்மணோதிபதி:

சுலோகம் 35

पूजा तमुष्टुहिवता विहिता महेश

मन्त्रेण वाङ्मनसकाय निबन्धना ते ।

सर्वाभिरप्युपनिषद्भिरुपासनोक्ता

नारायणोपनिषदं परिभावयामः ॥ ३५ ॥

பூஜா தமுஷ்டுஹிவதா விஹிதா மஹேஸ

மந்த்ரேண வாங்மனஸ காய நிப³ந்த⁴னாதே ।

ஸர்வாபி⁴ ரப்யுபநிஷத்³பி⁴ ரூபாஸனோக்தா

நாராயணோப நிஷத்³ம் பரிபா⁴வயாம: ॥ 35 ॥

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

பகவத்பத வாச்யம்போல, பூஜாசேஷித்வம் என்பதும் சிவபெருமானுக்கு லக்ஷணம் அதிவ்யாப்தி இல்லாததாகச் சொல்ல முடியும் என்று கூறப்படுகிறது.

பதவுரை

महेश	=	சிவபெருமானே!
महेश		
तमुष्टुहिवता मन्त्रेण	=	தமுஷ்டுஹி என்ற பதத்துடன் ஆரம்பிக்கும்
தமுஷ்டுஹிவதா மந்த்ரேண		சதருத்ரீயமந்த்ரத்தினால்,
ते	=	உம்முடைய,
தே		
वाङ्मनसकाय निबन्धना पूजा	=	வாயால் துதிப்பதும் மனதால் த்யானிப்பதும்
வாங்மனஸகாய நிபந்தனா		உடம்பால் நமஸ்கரிப்பதுமாகிய பூஜையானது,
पूजा		
विहिता	=	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது,
விஹிதா		
सर्वाभि रुपनिषद्धि	=	எல்லா உபநிஷத்துக்களால்,
ஸர்வாபி ரூபநிஷத் ³ பி ⁴		
उपासनोक्ता	=	உபாஸனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
உபாஸனோக்தா		
अपि	=	ஆனாலும்,
அபி		
नारायणोपनिषदं	=	நாராயணோபநிஷத் என்ற மஹோப
நாராயணோபநிஷதம்		நிஷத்தை,
परिभावयामः	=	யுக்திகளைக் கொண்டு தத்வார்த்தம் என்ன
பரிபாவயாம:		வெளியாகிறது என்பதாக விமர்சனம் செய்
		வோம்.

மஹோபநிஷத்தில் சிவன் உபாஸிக்கப்படுவதாகவும் முகுந்தன் உபாஸகனாகவும் தாத்பர்யம் வெளிப்படுத்தப்பட்டால், மற்ற உபநிஷத்துக்களிலும் சிவபெருமான்தான் உபாஸயர் என்ற கருத்து தெளிவாகி விடும். என்ற நோக்கத்துடன், 36 முதல் 55 முடிய, 20 செய்யுள்களால், மஹோபநிஷத் உபாஸ் யத்வம் என்ற மூன்றாவது லக்ஷணத்தை அதிவ்யாப்தி, அவ்யாப்தி தோஷம் இல்லாமல் ஸமன்வயப் படுத்துகிறார்.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

यः	=	எவர்,
यः त्रिषु	=	அக்னிமனீகம், ஸோமம், சல்யம் விஷ்ணும்
த்ரிஷு		தேஜனம் -

என்ற சுருதிப்படி கட்டை, தார், கூறு என்ற மூன்று பாகங்களாக அமைந்த, விஷ்ணு, ஸோமன், அக்னி, தேவர்களாகிய பாணத்தை உடையவரும், அல்லது கர்ணபர்வசரிதப்படி விஷ்ணுவை பாணமாக கொண்டவரும், ஸுதன்வாலிங்க புராணப்படி மேருவை வில்லாகக் கொண்டவரும், கர்ணபர்வப்படி ஸம்வத்ஸர தேவதையை வில்லாகக்கொண்டவரும், அல்லது சாந்திபர்வப்படி பிரணவம் என்ற ஓங்காரத்தை வில்லாகக் கொண்டவரும், (ஓங்காரம் வில்லாகவும், காயத்ரீ நாணுகவும், பஞ்சாக்ஷரங்களை பாணமாகவும் வைத்துத் த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்ததாக சாந்தி பர்வா சொல்லிகிறது.) ப்ரணவ வ்யாக்ருதி ஸஹிதி காயத்ரீ ஜபத்தாலும், பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தாலும், ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண மென்ற முப்புரம் நீங்கி முக்தியடையலாம் என்ற தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறது.

यः விச்வச்யபேஷஜஸ்ய க்ஷயதி ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மருந்தாகிய ஞானத்துக்கு எவர் இருப்பிடமோ, எவர் ஞானப்ரதாதாவோ,

तमु	=	அந்த சிவபெருமாளையே ஏ மனதே,
तमु सतुहि	=	துதிப்பாயாக,
ஸதுஹி महे	=	உத்ஸவ காலத்தில்,
மஹே सोमान साय	=	நல்ல மனம் பெறவேண்டி,
ஸோமான ஸாய तमुयक्ष्व	=	அவரையே குறித்து மனதால் த்யானம் செய்.
தமுயக்ஷ்வ असुरं	=	உயிரைக் கொடுக்கும் ஆபத்பாந்தவனாகிய,
அஸூரம்		
रुद्रं देवं	=	ருத்ரக் கடவுளை,
ருத்ரம் தேவம் नमोपिः	=	நமஸ்காரங்களால்,
நமோபி:		

तुवस्व = पणिविदे सय्वयाक.
துவஸ்வ

என்று ருக் வேதமந்த்ரம் முக்கரணங்களால் பூஜிக்க வேண்டியது சிவன் ஒருவனையே என்ற விதியை, உபரிதாரண ந்யாயப்படி கற்பிக்க வேண்டுமென்பதத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. மேற்படி ந்யாயம் மீமாம் ஸகர்களுக்குப் பிரஸித்தம். வாயவீய ஸம்ஹிதையில் ஸாம் பூஜா த்ரிதா ப்ரோக்தா மனோ வாக்காய ஸாதனை: || என்று சொல்லப்படுவதும் காண்க.

சுலோகம் 36

वाक्यं यदाह दहरान्तरुपासनन्ते

यद्वा समर्पयति रूपविशेषमस्मै ।

अन्तर्गतैरपि तदौपयिकाभिधेयैः

भाव्यं वचोभिरिति वाक्यविदां प्रवादः ॥ ३६ ॥

வாக்யம் யதா³ஹ த³ஹராந்த ரூபாஸனந்தே

யத்³வா ஸமர்பயதி ரூப விஸேஷமஸ்மை ।

அந்தர்க³தைரபி ததௌ³ பயிகாபி⁴ தே⁴யை:

பா⁴வ்யம் வசோபி⁴ரிதி வாக்யவிதா³ம் ப்ரவாத³: || 36 ||

அங்காங்கு எல்லா உபநிடதங்களிலும் உபாஸனை செய்யப்பட வேண்டுமென்று முதலில் விதிகாணப்படுகிறது. பிறகு உபாஸிக்கப்படவேண்டிய, செயப்படு பொருளின் பெயர், உருவம், குணவிசேஷங்கள் கூறப்படுகின்றன. பிறகு உபாஸனையின் பயன் கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் ப்ருஹதராண்யகம், பஹ்ருசாரண்யகம். ஸாமவேத ஸம்பந்தமான தலவகார உபநிஷத், அதர்வவேத ஸம்பந்தமான முண்டகோபநிஷத், அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகை, கைவல்யம், ச்வேதாச்வதரம், தைத்ரீ யோபநிஷத், ரிக்வேத ஸம்பந்தமான ஐத்ரேயகம், முதலிய பல இடங்களில், உபநிஷத்துக்களில், உபாஸனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் நாராயணோப நிஷத்துக்கு மஹோப நிஷத் என்ற ப்ரஸித்தி இருப்பதால், அதைப் பரிசீலனை செய்து, உண்மையான அர்த்தம் கூறப்பட்டால், மற்ற உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தமும் அப்படித்தான் என்பது கைமுதிக ந்யாயப்படி ஸித்திக்குமாதலால், நாராயணோப நிஷத்தைப் பரிசீலனை செய்ய ஆரம்பிக்கிறார்.

யாஞ்ஞிக்யுபநிஷத் ப்ரோக்த உபாஸ்யத்வம் பரமசிவனுடைய அஸாதாரணமான அதிவ்யாப்தி தோஷமற்ற மூன்றாவது லக்ஷணம் என்றதை ஸ்தாபிக்க

ஆரம்பிக்கிறார். தைத்ரீய உபநிஷத் நாலாவது ப்ரச்னத்தில், அதாவது தைத்ரீயாரண்யகம் பத்தாவது ப்ரச்னத்தில், பரமேச்வரன் உபாஸனை ஸம்பந்தமாக மூன்று அநுவாகங்கள் கூறப்படுகின்றன. அனேரணீயாந் - என்பது 12-வது அநுவாகம் ஸ்ஹஸ்ர சீர்ஷம் தேவம் என்பது 13 வது அநுவாகம் பிறகு சில அநுவாகங்களுக்குப் பிறகு இதன் முடிவு ருதம் ஸத்யம் என்ற 23 வது அநுவாகத்தில் காணப்படுகிறது. ஸப்த ப்ராணா: என்ற மந்த்ரங்களால், ஸகலஜகத்துக்கு பரிணாமயுபாதான காரணமான, அதிஷ்டாதாவான, மகேச்வரனை விளக்கி, அவர் அனுக்ரஹத்தால் பச்யதி வீத சோக: என்று ஸகல துக்கங்கள் நீங்கும்படி ஸாக்ஷாத்காரம் வருவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது, இவ்விதமே ச்வேதாச்வர மந்த்ரமும் கூறுகிறது. தேனேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் என்ற மந்த்ரம் வரையில் உபாஸ்ய மகேச்வரப்ரபாவம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ந கர்மணா என்ற மந்த்ரத்தால் த்யாகத்தின் ஆவச்யகம் கூறப்பட்டது, வேதாந்த விஞ்ஞான என்ற மந்த்ரத்தால், வேதப்பொருளை நன்கு அறிந்து ஸர்வகர்ம ஸந்யாஸ பூர்வகமான யோகத்தால் பிரம்மலோகமடைந்து, பரார்த்த த்வய காலத்துக்குப் பிறகு, அம்ருதவாச்யரான மகேச்வரனை யடைந்து முக்தி யடைகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஜாபாலம் முதலிய உபநிஷத்துக்களால், அம்ருதம் என்ற பதம் பரமசிவனைக் குறிக்குமென்பது தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயம்.

தஹரம் விபரபம் என்ற மந்த்ரத்தால், ததுபாஸிதவ்யம் என்று, த்வய ப்ரத்யய முள்ள விதி ப்ரத்யயத்தால்

ஸ்வாத்யாயோ த்யேதவ்ய:

என்ற ப்ரஸித்த விதிபோல உபாஸனாவிதி கூறப்பட்டுள்ளது. பிறகு அந்த உபாஸ்ய வஸ்துவின் பெயர், ஓங்கார ப்ரதிபாத்யமான, ஓங்கார ப்ரதீகமான மஹேச்வரனென்று கூறப்படுகிறது நாதத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் லயிக்கும் படி வைத்துக் கொண்டிருப்பதால், ப்ரணவம் ப்ரக்ருதி லீன: என்று சொல்லப்படுகிறது. பிறகு மஹேச்வரன் ரூபம் என்னவென்பதை, 23-வது அநுவாகம் ருதம் ஸத்யம் என்பது, கிருஷ்ண பிங்களம் ஊர்த்தவ ரேதம், விருபாக்ஷம் என்று அஸாதாரணமான பரமேச்வரன் ரூபங்களைக் கூறுவதால் விளக்குகிறது.

இவ்விதம் உபாஸனா விதிவாக்கியம், அதன் பயன், உபாஸ்ய வஸ்துவின் நாம ரூபங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இந்த மகேச்வரன் உபாஸனா ஸந்தர்ப்பத்தின் நடுவில் கூறப்படும் நாராயண பரமான, ஸகஸ்ர சீர்ஷம் என்ற 13-வது அநுவாகத்துக்கு எப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்துவது என்பதை வாக்ய நியாயங்களைக் கொண்டு மீமாம்ஸ சாஸ்திர முறையில் நிச்சயிக்க வேண்டும். மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் உபக்ரமாத்ரி கரணத்திலும் அச்வப்ரதிக்ரஹேஷ்டி அதிகரணத்திலும் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதைத் தழுவி பின்னால் சொல்லப்

படுவது விரோதமாகவிருந்தால் மாற்றி அர்த்தங் கொள்ள வேண்டுமென்பது ந்யாயமாக ஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளது இங்கு முதலிலேயும், முடிவிலேயும், 12, 23 அநுவாகங்களில் மஹேச்வர உபாஸனை சொல்லியிருப்பதால், நடுவில் உள்ள நாராயணபரமான 13 அநுவாகம் மஹேச்வர உபாஸனா பரமாக இருக்க முடியாது. இதுதான் ஸந்தம்சம் ந்யாயம் என்றும், இல்லாவிடில் வாக்யபேதம் வரும். உத்கர்ஷம் வரும் என்றும், பலவாறாக மீமாம்ஸையில் தூஷிக்கப்பட்டு, ஏக வாக்யத்தை வேண்டும் என்று, கைமுதிக ந்யாயத்தைக் காட்டி ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் நாராயண பரமான நடு 13-வது அநுவாகம் தனியல்ல. மஹேச்வர உபாஸனா விதியில் அங்கமாகச் சேர்க்கப்படவேண்டியது என்பது ந்யாய ப்ராப்தம். உபாஸனை, உபாஸ்ய நாம ரூபம், இரண்டும் சொல்லப்பட்டு விட்ட படியால் பாக்கியுள்ள உபாஸகன், (அதாவது யார் உபாஸிக்கிறான் என்பது) 13-வது அநுவாகத்தால் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நாராயணன் தன் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில், பரமேச்வரனை உபாசித்தார். ஆதலால், வேதாந்தத்தால் பரம் பொருள் அறிந்தவர்கள் த்யாகிகளாக, முக்திக்காக பரமேச்வரனை உபாஸிக்க வேண்டுமென்பது தாத்தர்யம்.

மேலும் 13-வது அநுவாகத்தில் நாராயணனை ப்ரதிபாதிப்பதில், அவரை உபாஸிக்க வேண்டும் என்று விதி காணப்படவில்லை. நாராயணன் மகிமையைச் சொல்லுவதால் உபாஸனா விதியைக் கல்ப்பித்தது ஆகாது. உபாஸிதவ்யம் என்ற 12-வது அநுவாகத்தில் உள்ள பரமசிவன் உபாஸனா விதிப்பதத்தை அனுஷங்கம் செய்து, நாராயண உபாஸனை விதிப்பதாக அங்கீகரிப்பது ந்யாய விருத்தம். ஓர் விதிவாக்யத்தில் உபாஸ்ய ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டிருந்தால், மற்றொரு வாக்யத்திலுள்ள உபாஸ்யரூபம் அந்த விதியோடு அந்வயிக்காது என்பது ஜைமினி ந்யாயம். வைச்வ தேவயாகத்தில் ஆமிக்ஷா என்ற ஹவிஸ் சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், மறு வாக்யத்திலுள்ள வாஜினம் என்ற ஹவிஸ் சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், மறு வாக்யத்திலுள்ள வஜினம் என்ற ஹவிஸ் அந்தக் கார்யத்தில் அந்வயிக்கமுடியாமல், வேறு கார்யத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. கர்மபேதம் என்றல்லவா மீமாம்ஸகர் கொள்கை? ஆதலால் உபாஸனா பேதம் சொல்ல வேண்டும். அதுவும், உபக்ரம உபஸம்ஹாரத்துக்கு மாறுபாடாக நடுவில் இருப்பதால் முடியாது. முதல் முடிவுகளில் சொல்லப்பட்ட பரமேச்வரன் உபாஸனைக்கு அனுகுணமாக இருந்தால் தான் பொருத்தமுடியும். ஸ்வதந்த்ர நாராயணோ பாஸனையாக இருக்க முடியாது. பொருந்தாது. நாராயணனை உபாஸகராகச் செய்து பொருத்துவதைத் தவிர வேறு வழி கிடையாது. ஆதலால், மஹேச்வரன் உபாஸ்யர், முக்தி பயன். நாராயணன் உபாஸகர். அவர்போல, மற்ற இக்காலத்து த்யாகிகளும் உபாஸித்து முக்திபெறலாம் அம்ருத பதவாச்ய ரான மஹேச்வரனை யடைந்து, பவ பாசத்திலிருந்து விடுபடலாம் என்பது தான்

இதி वाक्यविदां	=	வாக்ய ந்யாயத்தை அறிந்த மீமாம்ஸகர்களின்,
வாக்யவிதா ³ ம்		
प्रवादः	=	தீர்மானம், உத்கோஷம்.
प्रवாதः		

சுலோகம் 37

नारायणस्य यदुपास्यतयाऽभिधानम्
यद्वा फलन्तदिह नोपलभे कथञ्चित् ।
उत्पत्तिशिष्टभवदन्वयमन्यगामि
शक्यं महेश्वर न कर्तुमुपासनन्ते ॥ ३७ ॥

நாராயணஸ்ய யது³பாஸ்யதயா(அ)பி⁴ தா⁴னம்
யத்³வா ப²லந்ததி³ஹ நோபலபே⁴ கத²ஞ்சித் ।
உத்பத்தி³ஸிஷ்ட ப⁴வத³ன்வய மன்யகா³மி
ஸக்யம் மஹேஸ்வர ந கர்த்து முபாஸனம் தே ॥ 37 ॥

நடு அநுவாகத்தில் நாராயணனையே ஸ்பஷ்டமாகக் குறிப்பதால் எவ்விதம் பரமசிவன் உபாஸனையுடன் சேர்க்க முடியும், தனியாக நாராயண உபாஸனை விதியைக் கற்பிப்பதோ, முன் உபாஸிதவ்யம் என்ற விதியை அநுஷங்கம் செய்து, நாராயண உபாஸனையும் அங்கீகரிப்பதோ, உசிதமானது என்ற சங்கைக்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

इह	=	இந்த நடுவாகிய 13-வது அநுவாகத்தில்,
इह		
नारायणस्य	=	நாராயணனுடைய,
नारायणस्य		
उपास्यतयाऽभिधानम्	=	உபாஸிக்கும்படி சொல்லும் விதியும்,
உபாஸ்யதயா(அ)பி ⁴ தா ⁴ னம்		
यद्वा फलं	=	அதன் பயனும் ((முன் 12-வது அநுவாகத்தில்
யத் ³ வா ப ² லம்		மஹேஸ்வர உபாஸனைக்குக் காணப்படு
		வதுபோல)

तत्	=	அவ்விரண்டும்,
तत् कथञ्चित्	=	சிரமப்பட்டாலும், எந்த விதமாகவும்,
कतृ ² ஞ்சித் नोपलभे	=	காணமுடியவில்லை,
नोपलभे ⁴ महेश्वर	=	பரமேச்வரனே!
महेश्वर ते	=	உம்முடைய,
ते उपासनं	=	உபாஸனாவிதி - பல விதிகளை,
उपासनं उत्पत्तिशिष्टभवदन्वयं	=	விதியின் உத்பத்தி வாக்யத்திலேயே
उत्पत्तिशिष्टभवदन्वयं உத்பத்திஸிஷ்டப ⁴ வத ³ ன்வயம்	=	அன்வயிக்கும்படி உமது கர்மபாவத்தை 12-வது அநுவாகத்திலேயே சொல்லப்பட்டு ஆகாங்கக்ஷை முடிந்து விட்டதால்,
अन्यगामि	=	வேறு, உத்பந்ந சிஷ்டமான கர்மாவைப்
अन्यगामि कर्तुं न शक्यं	=	பொருந்துவதாக, செய்யமுடியாதல்லவா? இது தான்
कर्तुं न शक्यं கர்த்தும் ந ஸக்யம்	=	குணந்யாயம், வாஜினி ந்யாயமென்று சொல்லப்படுவது காண்க.

யத்வேதாதௌ - என்ற 12-வது அநுவாக மந்த்ரத்தால், மஹேச்வர: ப்ரக்ருதி லீனஸ்ய பர: என்று பரமேச்வரனை உபாஸ்ய ரூபமாக உத்பத்தி காலத்திலேயே சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால், 13-வது அடுத்த அநுவாக ப்ரதிபாத யனான நாராயணனை அந்த விதியில் உபாஸ்யனாக அபேக்ஷ இல்லாததால் பொருத்தமுடியாதல்லவா? அப்படியானால் 13-வது அநுவாகத்தில் மகேச்வரன் உபாஸனா விதிபரமான இரண்டு அநுவாகங்களின் மத்தியில் நாராயணன் மகிமையைத் தெரிவிப்பது வீணாகிவிடாதா - என்ற சங்கைக்குப் பரிகாரம் 38-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

சுலோகம் 38

नासावुपासनमुपास्यकथैव दूरे
तस्मादुपासकतया परिशेषसिद्धिः ।

अन्तर्व्यवस्थितगिरा परमात्मनस्ते

शब्दादृतेऽपि विहितन्तदुपासकत्वम् ॥ ३८ ॥

நாஸா வுபாஸன முபாஸ்யகதை²வ தூ³ரே

தஸ்மா து³பாஸகதயா பரிசேஷஸித்³தி⁴: ।

அந்தர் வ்யவஸ்தி²த கி³ரா பரமாத்மனஸ்தே

ஸப்தா³த்³ருதே(அ)பி விஹிதந்தது³பாஸகத்வம் ॥ 38 ॥

பதவுரை

असौ	=	இந்த 13-வது அநுவாகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும்
असेन		நாராயணன் முன் பின்னுள்ள,
उपासनं	=	உபாஸனாக்ரீயையாக;
உபாஸனம்		
न	=	இருக்கமுடியாது. சேதனனான புருஷன்
न		அசேதன க்ரீயை ரூபமாக எப்படியிருக்க
		முடியும்?
उपास्यकथा दूर एव	=	உபாசிக்கப்படும் கர்மாவாக அந்வயிப்பதோ
உபாஸ்யகதா ² தூ ³ ர ஏவ		அங்கீகரிக்கவே முடியாது.
तस्मात्	=	ஆதலால், க்ரீயையும் இல்லை கர்மாவும்
தஸ்மாத்		இல்லையென்றதால், உபாஸகதயா பரிசேஷ
		ஸித்தி: மீதி,
उपासकतया परिशेषसिद्धिः	=	உபாஸனா கர்த்தாவாகத்தான் நாராயணன்
உபாஸகதயா பரிசேஷஸித் ³ தி ⁴ :		சொல்லப்பட்டவராக ஆகிறார்.
परमात्मनस्ते	=	பரம் பொருளாகிய நீர்,
பரமாத்மனஸ்தே		
अन्तर्व्यवस्थितगिरा	=	நாராயனுடைய ஹ்ருதய புண்டரீக ஜோதியின்
அந்தர் வ்யவஸ்தி ² த கி ³ ரா		நுனியில் வீற்றிருப்பதாகச் சொல்லப் பட்டிருப்
		பதால், அந்த வாக்கியத்தின் லிங்கத்தைக்
		கொண்டு,
शब्दादृतेऽपि	=	உபாஸகர் என்ற பதமில்லாவிடினும்,
ஸப்தா ³ த் ³ ருதே(அ)பி		
तदुपासकत्वम्	=	அந்தப் பரம்சிவனைத் தன் ஹ்ருதய புண்டரீக
தது ³ பாஸகத்வம்		ஜோதியில் உபாசித்துக் கொண்டிருப்பவர்
		நாராயணர் என்பது,

विहितं = न्यायத்தால் லிங்க மூலம் ஒப்புக் கொள்ளப்
विहितात् பட வேண்டியதாக இருக்கிறது.

ஸ்ருவம் என்ற பாத்ரத்தால், எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற வாக்யத்தில். சக்தியை, லிங்கத்தை யனுஸரித்து, த்ரவத்ரவ்யமான நெய், பால், எடுப்பதில் ஸ்ருவம்; முட்டை, மற்ற கடின த்ரவ்யத்தில் கையால் எடுப்பது, மாம்ஸத்தை வழுக்குமாதலால் கத்தியால் எடுப்பது என்று பதமில்லாவிடினும், சக்தி என்ற லிங்கத்தால் நிர்ணயித்திருக்கிறார். கர்மகாண்டத்தில் மீமாம்ஸகர்கள் அனுச்ருதியே நேராகச் சொன்னதாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ந்யாயவித் ஸித்தாந்த மல்லவா? நாராயணன் ஹ்ருதய புண்டரீக ஜோதி நுனியில் பரமசிவன் இருப்பதாகச் சொல்வது. அவர் உபாஸகர் என்பது ஒப்புக் கொள்ளப் படாவிடில் பொருந்தாது அல்லவா? இது தான் அர்த்தாபத்தி என்ற ப்ரமாணமகக் கருதப்படும். ஆதலால், உபாஸகபதம் வாசகமாக இல்லாவிடினும், வாக்ய சேஷந்யாயப்படி லிங்கத்தால், மஹேச்வர உபாஸனா விதியில் மிக மகிமை வாய்ந்த நாராயணன் உபாஸகன் என்பது சொல்லாமல் ஸித்திக்கும். இதுவே பரிசேஷ ஸித்த ந்யாயம் என்றும் சொல்லப்படும். எங்குமுள்ள ஸர்வ வ்யாபியான ஸர்வாந்தர்யாமி பரமசிவன், நாராயணன் ஹ்ருதய ஜோதியில் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அவர் உபாஸிக்கிறவராக இருந்தால் தான் பொருத்தமாக அந்வயிக்கும். நாராயணன் தன் இஷ்டம் நிறைவேற ஸாம்பாதி புத்ர லாபார்த்தமாக பரமசிவனை உபாஸிக்கிறவர் என்ற விஷயம் மகா பாரதத்தில் சாந்திபர்வாவில் நரநாராயண ஸம்வாதத்தில், நரனுக்கு நாராயணன் தானே தன் வாயால் சொன்னதாக, நன்கு ஐயமறக் கூறப்பட்டிருப்பது ஸித்தாந்தத்திற்கு நல்ல உபப்ரஹ்மணமான அத்தாகூதியாகும் ருத்ரம் ஸம் பூஜயாம்யஹம் என்று தன் வாயால் சொல்வது காண்க.

புத்ரார்த்தம் ஆராதிதவான் ஆத்மா ஆத்மானம் ஆத்மன: என்பதும் காண்க.

சுலோகம் 39

यस्य स्थितोसि हृदये परमस्त्वमात्मा

युक्तन्न तस्य परमात्मतयाऽभिधानम् ।

स्वेन स्वयं मनसि वह्निशिखान्तराळे

तिष्ठन्नुपास्य इति हास्यपदं न कस्य ॥ ३९ ॥

யஸ்ய ஸ்தி²தோஸி ஹ்ருத³யே பரமஸ்த்வமாத்மா

யுக்தன்ன தஸ்ய பரமாத்ம தயா(அ)பி⁴தா⁴னம் ।

ஸ்வேன ஸ்வயம் மனஸி வஹ்நிஸிகா²ந்தராளே

திஷ்டன் னுபாஸ்ய இதி ஹாஸ்ய பத³ம் ந கஸ்ய ॥ 39 ॥

ஆத்மா நாராயண: பர: என்ற சுருதி நாராயணனைப் பரமாத்மாவாகக் கூறுகிறது. அவரை யல்லவா தஸ்யா சிகாயாமத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: என்ற சிகாவாக்யத்திலும் ஹ்ருதயஜோதி நுனியில் இருப்பதாகச் சொல்ல வேண்டும், அப்பொழுது நாராயணன் உபாஸ்ய தெய்வமாக அல்லவா ஆவார். உபாஸகனாக எப்படி அங்கீகரிக்க முடியும் என்ற சங்கைக்கு ஸமாதானம் கூறப்படுகிறது.

பதவுரை

परमः आत्मा त्वं	=	பரமாத்மாவாகிய தாங்கள்,
பரம: ஆத்மா த்வம்		
यस्य हृदये स्थितोसि	=	எந்த நாராயணன் ஹ்ருதயத்தில் இருக்கிறீரோ,
யஸ்ய ஹ்ருத ³ யே ஸ்தி ² தோஸி		
तस्य	=	அந்த நாராயணனை,
தஸ்ய		
परमात्मतयाऽभिधानम्	=	ஆத்மா நாராயண: பர: என்ற பாகத்தால்
பரமாத்ம தயா(அ)பி ⁴ தா ⁴ னம்		பரமாத்மாவாகச் சொல்வது,
न युक्तं	=	பொருத்தமாகாது,
ந யுக்தம்		
मनसि	=	ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில்,
மனஸி		
वह्निशिखान्तराळे	=	ஜோதி நுனியின் நடுவில்,
வஹ்நிஸிகா ² ந்தராளே		
स्वयं तिष्ठन्	=	தானே பரமாத்மாவாக இருந்து கொண்டு,
ஸ்வயம் திஷ்டன்		
स्वेन उपास्यः	=	தன்னால் உபாஸிக்கப்படுகிறார்,
ஸ்வேன உபாஸ்ய:		
इति	=	என்று அர்த்தம் கொள்வது பதமாக இருக்காது.
இதி		

ஒருவனுக்கு கர்த்தரு பாவமும் கர்மபாவமும் ஏற்பது பொருந்தாதல்லவா? நல்ல சிணை பெற்ற நாட்டியப் பெண்ணும், தன் தோளில் தானே ஏற முடியுமா? பரமாத்மா என்ற பதம் பரமசிவனைத்தான் குறிக்கும். மற்ற தெய்வத்துக்குப் பொருந்தாது என்று ஸித்தாந்தம், மகாபாரதம் சாந்தி பர்வம்

ஸபாபர்வங்களில் வ்யாஸ முனிவரால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது, மற்ற புராணங்களிலும், தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்தம புருஷஸ்து அன்ய: பரமாத்மா

இதி - உதாஹ்ருத:

என்ற கீதா வாக்யம் மூவுலகத்தையும் அந்தர்யாமியாக வ்யாபித்துத் தாங்கும் ஈச்வரனை அநுவதித்து, பரமாத்மா என்ற ஸம்ஞையை விதிக்கிறது. வாயவீய ஸம்ஹிதையிலும் மந்திர சாஸ்திரங்களிலும் இது ப்ரஸித்தமானது காண்க.

ஈச்வர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுமதிஷ்டதி ।

என்று ஹ்ருதயத்தில் பரமேச்வரன் அந்தர்யாமியாக வீற்றிருப்பதைச் சொல்லி, தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வ பாவேண பாரத || என்று அச்சிவபெருமானையே சரணமடையும்படி கிருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கு உபதேசிக்கிறார். தன்னைச் சரண மடையும்படி சொல்லவில்லை. 'மாயினம் து மகேச்வரம்' என்றபடி மாயையைக் கொண்டு உலகைப் படைத்து ஆள்பவர் பரமேச்வரன் என்பது ஸித்தாந்தம். தமேவ என்று ஏவ பதமும் அவரையே சரணமடையும் படி அழுத்தமாகக் கூறுகிறது. ஒரு பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீ பரபுருஷனால் அபகரிக்கப்பட்டாலும், தன் புருஷனையே குறிக்கோளாகக் கொள்வதுபோல, ஈச்வரன் என்ற ச்ருதி வாணி, ப்ரகரணத்தால் நாராயணன் ஸமீபம் கொண்டு போகப்பட்டாலும் பரபுருஷனாகிய அவரைக் குறிக்காது என்பது திண்ணம். மகாகவி காளிதாஸரும்.

அணிமாதி குணோபேத மஸ்ப்ருஷ்ட புருஷாந்தரம், யஸ்மின் ஈச்வர இத்ய னன்ய விஷயச் ச்ப்தோ யதார்த்தா கூஹ: என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பது இங்கு காணப்பட வேண்டும்.

சுலோகம் 40

नारायणस्य हृदयं सुषिरं महाग्निः

अग्नेशिखा च परमात्मपदं यदुक्तम् ।

सर्वोप्युपासनविधेरयमर्थवादः

श्रद्धा विशिष्ट पुरुषाचरणा द्विधेये ॥ ४० ॥

நாராயணஸ்ய ஹ்ருத³யம் ஸூஷிரம் மஹாக்³னி:

அக்³னேஸிகா² ச பரமாத்மபத³ம் யது³க்தம் ।

ஸர்வோப்யுபாஸன விதே⁴ரயமர்த்வாத³:

ஸ்ரத்³தா⁴ விஸிஷ்ட புருஷா சரண³த்³ விதே⁴யே ॥ 40 ॥

வேதாந்த விக்ஞான ஸுநிச்சிதார்த்தா: |

என்ற மந்த்ரத்தால் உபாஸகர்கள், யதாத்மாவாகிய சுத்தமனதுள்ளவர்கள் என்று கூறப்பட்டிருப்பதால்

யதாத்மாஜ்ஞ முக்திகாமா: மஹேச்வரம் உபாஸீரந் - என்ற விதி பூர்தி (அடங்கிய மனமுள்ளவர்கள் முக்திக்காகம் பரமசிவனை உபாசிக்க வேண்டும்) ஏற்பட்டுவிட்ட படியால் பரிசேஷந்யாயத்தால், நாராயணன் உபாஸகன் என்ற கக்ஷி அர்த்த மற்றதாகும் அல்லவா, என்ற சங்கை நீக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

नारायणस्य	=	நாராயணனுடைய,
नारायणस्य		
सुषिरं	=	த்வாரமுள்ள,
सुषिरम्		
हृदयं	=	ஹ்ருதய புண்டரீகமும்,
हृरुतयम्		
महाग्निः	=	அதன் மத்தியில் பெரிய ஒளியும்,
मह्राक्³னிः		
अग्नेशिखा च	=	அந்த ஒளியின் நுனியும்,
अक्³नेशिका² स		
परमात्मपदं	=	பரமாத்மாவாகிய பரமேசுவரன் வஸிக்கும்,
परमात्मपद³म्		உபாசிக்கப்பட வேண்டிய இடமாக,
यदुक्तम्	=	யாதொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ,
यदु³क्तम्		
सर्वो अपि	=	அது எல்லாம்,
सर्वो³पि		
सर्वो³पि		
द्विधेये	=	செய்யப்பட வேண்டிய கார்யத்தில்
विधे⁴ये		(ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதற்காக)
श्रद्धा विशिष्ट पुरुषाचरणाद्	=	சிறந்த புருஷனான நாராயணனும் மிகுந்த
श्रद्धा³ता⁴ विशिष्ट पुरुषाचरणात्³		ச்ரத்தையுடன் இந்த உபாசனையைச்
		செய்திருக்கிறார் என்று யதார்த்தத்தைச்
		சொன்னதால்,
उपासनविधेः अयं अर्थवादः	=	உபாசனை விதிக்கு இது அர்த்தவாதமாக

உபாஸனவிதே⁴: அயம் அர்த²வாத³: பூதார்த்தவாதமாகச் கருதப்படுகிறது.

பெரியோர்கள் செய்து பயனடைந்த கார்யமிது. ஆதலால் முக்திவேண்டுபவர் பரமசிவனையே, ஹ்ருதய கமல ஜோதியில் உபாசியுங்கள் என்பது ருசியை உண்டு பண்ணுவதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது. கர்ம காண்டத்தில் இம்மாதிரி ஒரு கர்மாவை விதித்துவிட்டு, அதில் சிரத்தை வருவதற்கு தேவேந்திரன் செய்த கார்யமிது என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஸஹஜம்.

சுலோகம் 41

नारायणप्रकरणे हृदयं यदुक्तं
तस्यैव तद्वदितुमर्हति नापरेषाम् ।
दृष्टं यतिप्रकरणे यतिभिर्गृहीतं
पूर्वानुवाकविहितं यदुपासनन्ते ॥ ४१ ॥

நாராயண ப்ரகரணே ஹ்ருத³யம் யது³க்தம்
தஸ்யைவ தத்³ப⁴விது மர்ஹதி நாபரேஷாம் ।
த்³ருஷ்டம் யதிப்ரகரணே யதிபி⁴ர் க்³ருஹீதம்
பூர்வானுவாக விஹிதம் யது³பாஸனந்தே ॥ 41 ॥

பதவுரை

ஹே, பரமேச்வரா!
ते = உம்முடைய,
தே
पूर्वानुवाकविहितं = 12-வது அனுவாகத்தில், பொதுவாக
பூர்வானுவாக விஹிதம் = விதிக்கப்பட்ட,
यदु उपासनं तत् = யாதொரு உபாஸனமுண்டோ அது,
यदु³ உபாஸனம் தத்
यतिप्रकरणे दृष्टं = மனதை அடக்கியவர்களின் ஸந்தர்ப்பத்தில்
यतिप्रकरणे त्³ருஷ்டம் = சொல்லப்பட்டதால்,
यतिभिर्गृहीतं = ஸந்யாஸிகளான யதாத்மாக்கள் செய்யும்
यतिपि⁴ர் க்³ருஹீதம் = உபாஸனை என்று தர்சபூர்ணமாஸ
ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரயாஜம்
என்ற அங்கம், ப்ரகரண ப்ரமாணத்தால்
அதோடு மாத்ரம் ஸம்பந்தப்படுவது போல,

யத்யுபாஸனா கர்மாவாக விசேஷிக்கப்பட்டது.
அது போல், நாராயண ப்ரகரணே யதுக்தம்.
हृदयं = நாராயண ப்ரதிபாதகமான 13-வது
ஹ்ருதயம் அநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹ்ருதய
புண்டரீகமும்,
तस्यैव तद् भवितं अर्हति = அந்த நாராயணனுடைய ஹ்ருதயத்தைத்
தஸ்யைவ தத்³ ப⁴விதம் அர்ஹதி தான் விசேஷித்துச் சொன்னதாக
ப்ரகரண ப்ரமாணத்தால் கொள்ள வேண்டும்,
अपरेषां न भवितं अर्हति = மற்றவர்களின் ஹ்ருதய கமலத்தை
அபரேஷாம் ந ப⁴விதம் அர்ஹதி சொன்னதாக, ஆகத் தகுந்ததில்லை.
ஆதலால் தன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள, பரமாத்மாவான பரமேச்வரனை முக்திகா
மனையால், புத்ரகாமனையால் நாராயணன் உபாஸிக்கிறார் என்பது ப்ரகரண
ந்யாயப்படிக்கும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

சுலோகம் 42

ब्रह्मोच्यते परमसौ परमं च तत्त्वं
ज्योतिः परं च परमेश्वर पद्मनाभः ।
त्वद्भावनैकरसिकस्त्वदनन्यभावात्
मन्त्री यथा गरुडभावनैया गरुत्मान् ॥ ४२ ॥

ப்³ரஹ்மோச்யதே பரமஸௌ பரமம் ச தத்வம்
ஜ்யோதி: பரம் ச பரமேஸ்வர பத்³மநாப⁴: ।
த்வத்³ பா⁴வனைக ரஸிகஸ் த்வத்³னன்ய பா⁴வாத்
மந்த்ரீ யதா² க³ருட்³பா⁴வனையா க³ருத்மான் ॥ 42 ॥
நாராயணன் உபாசகன் என்று சொன்னால் நாராயண பரம் பிரம்ம என்று
பரப்ரம்மமாக நாராயணன் கூறப்படுவது எங்ஙனம் பொருந்தும் என்ற சங்கைக்
குப் பரிகாரம் சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

परमेश्वर = ஹே பரமேச்வரனே,
பரமேஸ்வர
पद्मनाभः = தொப்புள் தாமரையிலிருந்து பிரம்ம
பத்³மநாப⁴: தேவனை வெளியிட்ட நாராயணன்,
त्वद्भावनैकरसिकः = உன் உபாஸனா காலத்தில் தன்மயமாக

த்வத் ³ பா ⁴ வனைகரஸிக:		பேதபுத்தியில்லாமல் உபாசிப்பதில்
त्वदनन्यभावात्	=	ஊக்கம் கொண்டிருந்தவராதலால்,
த்வத் ³ னன்யபா ⁴ வாத்		த்யானம் செய்பவன், த்யானிக்கப் படுபவன்
मन्त्री	=	என்ற வேற்றுமையற்று தங்களோடு
மந்த்ரீ		கலந்து போன தன்மையால்,
गरुडभावनया	=	மந்த்ர ஜபம் செய்யும் விஷ வைத்தியன்,
க ³ ருட ³ பா ⁴ வனயா		தன்னை கருடனாக வேற்றுமையில்லாமல்
गरुत्मान् यथा	=	த்யானிப்பதால்,
க ³ ருத்மான் யதா ²	=	எப்படி கருடனாக இருந்து விஷத்தை
तता	=	நீக்குகிறானோ, கருடனாகவும் கௌணமாகச்
ததா		சொல்லப் படுகிறானோ,
परब्रम्	=	அப்படியே,
பரப் ³ ரம்ம		பரப்பிரம்மம் என்னும், பரம் தத்வம்
परं ज्योतिः	=	பாதிக்கப்படாத உண்மை,
பரம் ஜ்யோதி:		ஒளிக்கெல்லாம் ஒளி, என்றும் பலவாகுக,
उच्यते	=	அஸௌ இந்த நாராயணன்,
உச்யதே		சொல்லப் படுகிறார்.

எல்லாப் புராணங்களிலும், மகாபாரதத்திலும், ஹரி வம்சத்திலும், நாராயணர் பரமசிவ உபாசகர் என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால் இந்த நாராயணோபநிஷத் நாராயணனை உபாஸகனாகச் சொல்லுகிற தென்பது, ந்யாயப்படியும் உபப்ரம்மணப்படியும் பொருத்தமே. ஸௌர ஸம்ஹிதையில் ஸாக்ஷாத் வேதாந்த வாக்யானாம் நிஷ்டா ருத்ர: பசோ: பதி: என்று யுக்திகளால் நாட்டப் பட்டிருக்கிறது.

‘அனோரணியாந்’ என்ற முதலநுவாகத்தில் தஹரோபாஸனாவிதியும், தன் பலனிம், உபாசிக்கப்பட வேண்டிய தெய்வத்தின் மஹேச்வரன் என்ற நாமமும் சொல்லப்பட்டு, ருதம் ஸத்யம் என்ற 3-வது அநுவாகத்தில் கிருஷ்ண பிங்களம், ஊர்த்தவரேதம் விருபாக்ஷம் என்ற அஸாதாரண உருவங்கள் சொல்லப்பட்டு, தஹரவித்யா முடிவு ஏற்பட்டிருப்பதால், நடு அநுவாகமான நாராயண அநுவாகம் ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் முதலாக ஆரம்பிக்கப்படுவது ஸந்தம்சம் ந்யாயம், பாரி சேஷ்யந்யாய முதலிய ந்யாயாங்களைக் கொண்டு நாராயணன் தஹரவித் யோபாஸகன் என்பதைக் குறிப்பிடுவதாகவும், அவர் உபாஸ்யரல்ல என்றும்,

தனியாக அவர் உபாஸனா விதியை அச்ருதமானதைக் கல்ப்பிக்க ந்யாயம் இல்லை என்பதும் இதுவரைக் கூறப்பட்டது. நாராயணர் மஹேச்வர உபாஸகர் என்பது இதிஹாஸ புராணங்களில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால் மத்யமா நுவாகம் உபாஸகன் என்பது சொல்லப்படுகிறது. ஆரண்யபர்வம், த்ரோணபர்வம், கர்ணபர்வம், ஸௌஷுப்திகபர்வம் சாந்தி பர்வம் இந்த இடங்களில் ஷே விஷயம் விளக்கப்பட்டிருப்பது காண்க. பெரியோர்கள் செய்து பயனடைந்த இந்த தஹரோபாஸனையை, மஹேச்வரோபாஸனையை முக்திக்காகவும் புக்திக்காகவும் அனைவரும் செய்ய வேண்டுமென்பது மூன்று அநுவாகங்களின் ஏகவாக்யதா லப்த தாத்பர்யமாகும்.

இங்கு ஓர் சங்கை நாராயணத்மா என்பதற்கு நாராயணனுடைய அந்தர்யாமி பரமேச்வரன் உபாஸ்யன் தன் ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் ஹரி ரீச்வர: என்ற விஷ்ணு புராண வசனம் மாந்தரீகன் தத்பாவனையால் கருடனாவதால், கருடன் என்று சொல்லப்படுவது போல ஈச்வரோபாஸனையால் ஈச்வரனாவதால் அபேதமாகச் சொல்லப்படுவது கூடகமான ஸூசகம்; நாராயணன் உபாஸகன் என்ற ஸித்தாந்தத்துக்கு என்பதும் பொருந்தாது. ஏனெனில் நாராயண பரப்ரம்ம” என்று பரப்ரம்மமாக நாராயணன் விளக்கப் பட்டிருக்குறார் ஆதலால் பத்ம கோசப்ரதீகாசம் என்று வர்ணிக்கப்படும் ஹ்ருதயம் புண்டரீகம் நாராயண உபாஸகனுடைய ஹ்ருதய கமலமல்ல, மற்ற உபாஸகருடைய ஹ்ருதய கமலம்; தஸ்யமத்யே வன்ஹிசிகா என்பதால், அணுவாகிய ஜீவன் சொல்லப் படுகிறான். தஸ்யா: சிகாய என்பதால் ஜீவாத்மாவால் அந்தர்யாமியான நாராயணன், முன் பரப்ரம்மாகச் சொல்லப்பட்டவர் உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்படுகிறார். ஸ் ப்ரம்மா, ஸ சிவ: என்ற மந்தரத்தால் ப்ரம்மா, சிவன், இந்திரன் முதலிய ஆதிகாரிக புருஷர்கள் உபாஸ்ய விபூதிகளாகக் கூறப்படுகிறார்கள், அந்த விபூதியில் நாராயணபத மில்லாததால், சிவபதம் இருப்பதால், நாராயணன் தான் உபாஸ்யன், சிவன் உபாஸ்யனாக முடியாது - என்ற சங்கைக்குப் பதில்:-

பத்ம கோச ப்ரதீகாசம் என்று குறிக்கப்படும் ஹ்ருதய கமலம் நாராயணனுடையதுதான், மற்றவர்களின் ஹ்ருதய கமலம் பூர்வாநுவாகத்திலே யே, தஹரம் விபாபம் என்ற வாக்யத்தால் உபாஸனா விதியின் பக்கத்தில் குறிக்கப் பட்டு விட்டது. மறுபடியும் சொல்லப்படுவது, உபாஸகன் நாராயணன் தன் ஹ்ருதய கமலத்தில் பரமேச்வரனை உபாசித்தான் என்பதை விளக்குவதற்காகவே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: என்பது பரமேச்வரனைத்தான் குறிக்கிறது. த்யாதா - நாராயணன், த்யேயன் அவர் ஹ்ருதயகமலத்தில் பரமாத்மா மஹேசன் ஸப்ரம்ம ஸ சிவ: ஸ ஹரி: ஸேந்த்ர: என்று விபூதி வாக்யபாடம். அதில் ஹரி பதத்தால் விஷ்ணுவும், சிவபதத்தால் ருத்ரனும், முத்தொழில் ஆதிகாரிக புருஷர்கள் ப்ரம்ம, விஷ்ணு ருத்ரர்கள், த்ரிலோகாதிபதி இந்திரனப்போலக் கூறப்பட்டு பரமேச்வரனுடைய விபூதியாகச் சொல்லப் படுகிறார்கள். ஸ ஹரி:

என்ற பாடம் சில சாகையில் இல்லை. ஆயினும் ஸோகூர: பரம: என்ற பாகத் தால் நாராயணன் பரமேசுவரன் விபூதியாகக் கூறப்படுகிறார்.

விச்வம் நாராயணம் தேவம் அகூரம் பரமம் ப்ரபும் என்ற முனிவாக்யம் நாராயணனைப் பல பதங்களால் கூறி மகிமையைத் தெரியப்படுத்துவது போல பரமம் அகூரம் என்று கூறியிருப்பதால் இங்கு விபூதி வாக்யத்தில் அந்த நாராயணனைக் குறிப்பிடுவதுதான் ப்ரத்யபிஞ்ஞா ப்ரமாணத்துக்கு உகந்ததாகும். பிரம்மாண்ட புராணத்தில் இந்த விபூதி வாக்கியம் அர்த்தத்தால் அநுவதிக்கப்பட்டிருப்பதும் இதற்கு ஆதாரமாகும்.

ஸ ப்ரம்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ர: ஸோச்யுத: பரமஸ் ஸ்வராட் - அச்ச்யுத பதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது ஸ்வராட் - தன் சொந்தமான ஸவரூபத்தில் விளங்கும் ஈசுவரன் என்பதால், இவர்கள் ஈசுவரன் விபூதிகள் என்பது விளக்கம்.

ருதம் ஸத்யம் என்ற மூன்றாவது அநுவாகம் ஸ்வராட் பத விவரணமாக ஏற்பட்டிருப்பது ஈசுவரனைக் குறிக்கும், கைவல்யோபநிஷத்திலும் 'உமாஸஹா யம் பரமேசுவரம் ப்ரபும்' முதலிய மந்த்ரங்களால் உபாஸ்யன் பரமேசுவரன் என்பது ஸம்வாதமாகும் இங்கு.

லிங்க பூயஸ்த்வாத் தத்ஹி பலீயஸ் ததபி என்ற உத்தரமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின் 3.3-44 வ்யாஸ ஸூத்ர ஸ்ரீ சாங்கர பாஷ்யமும், ஸ்ரீ ராமானுஜ பாஷ்யமும் விமர்சகர்களால் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் சங்கரர் அடுத்த பூர்வ விகல்ப: என்ற ஸூத்ரத்தின் முதல் ஸூத்ரமாக ஒரே அதிகரணமாக பாஷ்யம் செய்திருக்க, பின் வந்த ராமானுஜர் 3.3-44 வது ஸூத்ரத்தைத் தனி அதிகரணமாக வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார். அதில் இந்த ஸஹஸ்ர சீர்ஷம் என்ற நாராயண அநுவாகத்தை விஷயவாக்யமாக எடுத்துக் கொண்டு விசாரித்து நாராயணன் தஹர வித்யாவில் மட்டும் உபாஸ்யனல்ல; மற்ற பிரம்ம, பரமாத்மாத்வி, பரவித்யா எல்லாவற்றிலும் நாராயணன் தான் உபாஸ்யர்; மற்று மஹேசுவரன் உபாஸ்யன் அல்ல என்று வ்யாஸர் அபிப்ராயப்படுகிறார் என்றும் ஸந்தம்சந்யாயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இந்த நாராயண அநுவாகம் இந்த ப்ரகரணத்திலிருந்து லிங்கத்தை அனுஸரித்து அப்புறப்படுத்தி அர்த்தம் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதிகிறார். சங்கரர் அப்படி வ்யாக்யானம் செய்யாமலிருக்க ராமானுஜ பாஷ்யம் வேறுக வந்திருப்பதிலிருந்து அவருக்குப் பூர்வ காலத்திய சிதிகண்டபாஷ்யப்படி ஏற்பட்ட அபிப்ராயத்தை தூஷிக்க, இப்படி வ்யாக்யானம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பது ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கு நமது ஹரதத்தருடைய சிதி கண்டபாஷ்யானுஸாரி விசாரத் தையும் பிறகு ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர், ஸ்ரீமத் நீலகண்ட தீக்ஷிதர், வித்யா

வ்ருத்தி முதலிய 5 க்ரந்தங்கள் எழுதிய மாங்குடி மணிய சிவனார், ஐவர்களின் விசார முறையையும், ஸ்ரீ ராமானுஜபாஷ்யானுஸாரி விசாரத்துடன் ஒத்துப் பார்த்து விமர்சகர்கள் நன்கு யோகிக்க வேண்டும். விரிவாகும் என்று விமர்சன ப்ரகாரம் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

சுலோகம் 43

गीतासु योगजविभूतिविभावनाय

नारायणश्शिवपदं प्रतिवाचमूचे ।

योगनिशामय महेश्वरगोचरं मे

दिव्यं ददामि तव चक्षुरिति प्रसन्नः ॥ ४३ ॥

கீதாஸு யோகஜ விபூதி விபாவனாய

நாராயணஸ்ஸிவபதம் ப்ரதிவாசமுசே ।

யோகந் நிஸாமய மஹேஸ்வர கோசரம் மே

திவ்யம் ததாமி தவ சக்ஷுரிதி ப்ரஸன்ன: ॥ 43 ॥

நாராயணனுடைய மகிமையைத் தெரிவிக்கும் கீதைகளிலிருந்தும் நாராயணன் பரமேஸ்வரனுடைய உபாஸகன் என்பது, - தெளிவு என்று விளக்கம் செய்கிறார்.

பதவுரை

दिव्यं चक्षुः

= ஞானக்கண்ணை,

திவ்யம் சக்ஷு:

तव

= உனக்கு,

तव

ददामि

= கொடுக்கிறேன்,

तथा

महेश्वरगोचरं

= மஹேஸ்வரனை உபாஸித்ததால் கிடைத்த,

महेश्वरगोचरं

தத்விஷயமான,

मे

= என்னுடைய,

योगं

= உபாஸனா பலமான விச்வரூபத்தை,

योग

योकम्

निशामय	=	பார்,
निशामय इति	=	என்று,
इति प्रसन्नः	=	ஸந்தோஷமடைந்த,
प्रसन्नः		
नारायणः	=	நாராயண அவதாரமாகிய வாஸுதேவன்,
नारायणः		பகவத் கீதாசார்யனான கிருஷ்ணன்,
गीतासु	=	கீதையில்,
क्रीडासु		
योगज विभूति विभावनाय	=	ஈச்வர உபாஸனையில் உண்டான
योकज विभूति विभावनाय		விச்வரூபத்தை,
प्रतिवाचं	=	பதில் வார்த்தையால்,
प्रतिवाचं		
प्रतिवाचं		
उचे	=	கூறினார்.
उचे		
उचे		

பச்யமே யோக மைச்வரம் - ஈச்வர உபாஸனா ப்ராப்தமாகிய யோக பலத்தை, விச்வரூப பாவத்தைப்பார், இது உன் கர்மக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது, அதற்காக ஞானக்கண்ணைத் தருகிறேன். மே யோகம் என்பதால், விஷ்ணுவிற்கு கர்த்தருத்வ போக்தருத்வமும், ஐச்வரம் என்ற சைவிக தத்தித ப்ரத்யயத்தால் அப்பயன் ஈச்வர உபாஸனா ப்ராப்த மென்பதும் நன்கு சொல்லப் பட்டிருப்பதால், நாராயணன் உபாஸகன் மஹேச்வரன் உபாஸ்யன் என்ற ந்யாய ஸித்த அர்த்தம் நிலை நாட்டப்படுகிறது.

ஏவ முக்த்வா ததோ ராஜன் மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: |
தர்சயாமாஸ பார்த்தாய பரமம் யோகமைச்வரம் ||

என்ற பல இடங்களைக் குறிப்பதற்காக இங்கு கீதாஸு என்று பன்மை உபயோக ப்பட்டிருப்பது காண்க.

சுலோகம் 44

त्वामन्तरेण न कथंचिदुपासनीयं
अन्यं ब्रवीति सशिवस्तुतिरन्तकारे ।

यद्ब्रह्मशब्दसमभिव्यवहारयोगात्

संहारकारिणिहरे शिवशब्दमाहुः ॥ ४४ ॥

த்வா மந்தரேண ந கத²ஞ்சி து³பாஸனீயம்

அன்யம் ப்³ரவீதி ஸஸிவஸ்துதி ரந்தகாரே !

யத்³ ப்³ரஹ்மஸப்³த³ ஸமபி⁴வ்யவஹார யோகா³த்

ஸம்ஹார காரிணி ஹரே ஸிவஸப்³த³ மாஹு: ॥ 44 ॥

விபூதி வாக்யத்திலுள்ள ஸ சிவ:

என்ற பாகத்தால் சிவன் உபாஸ்யனாக இருக்க முடியாது என்ற சங்கை நீக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

अन्तकारे	=	யமனை அழித்த கடவுளே!,
अन्तकारे सशिवस्तु:	=	ஸ சிவ: என்ற அர்த்தவாத பாகம்,
सशिवस्तुति: त्वामन्तरेण	=	உம்மைத்தவிர,
त्वामन्तरेण अन्य मुपासनीयं	=	வேறு ஒருவரை உபாஸ்யாரக,
अन्य मुपासनीयं कथंचित्	=	எவ்விதத்திலும்,
कथंचित् कतञ्चिद्	=	
न ब्रवीति	=	கூறவில்லை,
न पृथ्वीति यद्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
यद् ब्रह्मशब्दसमभिव्यवहारयोगात्	=	ஆதிகாரிக இந்திரனைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால்,

ப்ரம்ம சப்தமும் ஜகத்தின் படைப்பவனான ப்ரஜாபதி என்ற ஆதிகாரிக புருஷனைக் குறிக்குமாதலால், அவர்களுடன் கூறப்பட்டிருக்கும் சிவபதமும் ஸம்ஹாரத் தொழில் புரியும் ஆதிகாரிக புருஷனாகிய காலாக்னி ருத்ரனைத்தான் குறிக்கு மாதலால், ஸம்ஹார காரிணி ஸம்ஹாரத் தொழிலைப் (முத்தொழிலில் மூன்று

வது தொழிலைப்) புரிய நியமிக்கப்பட்ட ஆதிகாரிக புருஷனாகிய காலாக்னி ருத்ர னிடத்தில், அவனைக் குறிக்கும் ஹரனிடத்தில்,

சிவசுந்தரமஹு: = சிவபதம் விபுதி வாக்யத்தில் குறிக்க
ஸிவஸுந்தர மஹு: வேண்டி உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருப்பதாக
சொல்லுகிறார்கள்.

சுலோகம் 45

விஷ்வாதிகஸ்த்வமஸி விஷ்வமயம் மூராரி:
யஜேஸ்வரஸ்த்வமஸி யஜமமும் குணந்தி ।
ஆத்யா ஜகத்ரகூதிநிஷ்வமஸி நிமித்தம்
ஆத: கதன்னு பகவந்யுவயோரபேத: ॥ 45 ॥

விஸ்வாதி⁴கஸ்த்வமஸி விஸ்வமயம் முராரி:
யஜேஸ்வரஸ்த்வமஸி யஜமமும் க்ருணந்தி ।
ஆத்யா ஜகத் ப்ரக்ருதிநேஷ பவாந் நிமித்தம்
ஆத: கதன்னு பகவன் யுவயோ ரபேத: ॥ 45 ॥

சிவபதம் காலாக்னி ருத்ரவாசகம் என்பது கைவல்யோபநிஷத்தில் தெளிவு. பல புராணங்களில் ஹரி, ஹர, அபேதம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அதையனுஸரித்தும் பதம் விஸ்வஸ்யாத்மானேஸ்வரம் சாச்வதம் சிவம் அச்யுதம் என்ற மந்திரத்தின் நடுவில் உபாஸ்ய வஸ்துவை பராமர்சிக்கும் போது, சிவம் அச்யுதம் என்ற பதங்களால், தெளிவாக, ஹரியும் ஹரனும் உபாஸ்ய வஸ்து ஒன்றுதான் என்று அபேதம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஹரன் உபாஸ்யன், ஹரி உபாஸகன் என்று நாராயணோப நிஷத் தாத்பர்யார்த்தம் சொல்வது யுக்தமாகாது என்ற சங்கைக்கு, விருத்தமான தர்மங்கள் கொண்ட ஹரி, ஹரர்களுக்கு, அபேதம் சொல்வது இருட்டுக்கும் வெளிச்சத்துக்கும் அபேதம் சொல்வதுபோல் பிழை என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பதவுரை

த்வம் = நீர்,
த்வம்
விஷ்வாதிக: அசி = உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் மேலான
விஸ்வாதி⁴க: அஸி வராக இருக்கிறீர்,

अयं मुरारिः = விச்வாதிகோ ருத்ரோ மகர்ஷி என்பது சுருதி,
முரன் என்ற அஸுரனைக் கொன்ற
अयम् मुरारिः இந்த விஷ்ணுவோ, விச்வமாக,
உலகமாக இருக்கிறார்.

‘விச்வம் நாராயணம் தேவம்’ என்ற சுருதி நாராயணனை உலகமாகப் பறைசாற்றுகிறது.

त्वं यज्ञेश्वरोसि = நீர் யாகங்களுக்குத் தலைவராக இருக்கிறீர்.
த்வம் யஜ்ஞேஸ்வரோஸி

காதபதில், மேதபதில் ருத்ரம் ஜலாஷ பேஷஜம்
ஆவோராஜானம் அத்வரஸ்ய ருத்ரம்

என்ற சுருதிகள் காண்க.

अम् = இந்த நாராயணனை யக்கும்
अमुम् யக்ஞரூபமாகத் துதிக்கிறார்கள்.

(யக்ஞோ வை விஷ்ணு என்பது சுருதி)

एषः = இந்த நாராயணன்,
ஏஷ:
आद्या जगत्प्रकृतिः = ஜகத்தைப் படைத்து நிலையாக விருக்கச்
செய்யும் முதலாவது (ஈச்வரனுடைய) சக்தியா
ஆத்மயா ஜகத்ப்ரக்ருதி: வார் - வாஸுதேவ: ப்ரக்ருதி: (ப்ரக்ருதி) என்ற
சுருதியும், கூர்மபுராணம், விஷ்ணு புராண
வசனங்களும் இதற்கு ப்ரமணமாகும்,
மகேச்வரனைப் புருஷனாகவும், நாராயணனை
ப்ரக்ருதியென்ற ஸ்த்ரீயாகவும் புராணங்கள்
கூறுகின்றன. ஐயப்பன் உத்பத்திவரலாறும்
இதைத் தெளிவாக்கும்.
भवान् = தாங்கள்,
பவான்
निमित्तं = நிமித்தகாரணமாக, (குயவன் மண்ணு
நிமித்தம் க்குப்போல்) இருக்கிறீர்,

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

भगवन्	=	ஹே பகவானே,
प४क३वन्		
आतः	=	இந்த மூன்று விருத்த தர்மங்களுடன்
ஆத:		கூடியிருப்பதால்,
युवयोः	=	உங்கள் இருவர்களுக்கும்,
युवयोः		
कथन्तु	=	எந்த விதமாக,
कथ॑न्तु		
अभेतः	=	அபேதம் (வேறானவர்கள் இல்லை
अपे॑तः		- ஒருவரே என்பது) அங்கீகரிக்க முடியும்?

சைத்ய, ஒளஷணயமுள்ள ஜலமும், நெருப்பும் ஒன்றெனச் சொல்லலாமா? புராணங்களில் சில வசனங்களால் ஹரி, ஹர அபேதம் எழுதிவைக்கப் பட்டிருப்பது, உண்மைக்கு விரோதம் ஸூத ஸம்ஹிதையில் பரமேச்வரன், விஷ்ணு பிரம்மாவைக்காட்டிலும் பெரியவர்; ஸமமாகக் கொள்ளக் கூடாது என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் முரண்பாடு காணப்படும் போதும், ப்ரம்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ந காரணம் - என்ற சுருதியை அனுஸரித்தும், ஆதித்ய புராணம், மகாபாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களை யனுஸரித்தும் சொல்லும் வாக்கியங்களுக்கு ஈச்வரமூர்த்தி விசேஷங்களான ஹரிமூர்த்திகளும் அந்த அந்த பலனைக் கருதி உபாஸக்கப் படலாம் என்ற கூர்ம புராண வசனப்படி விரோதமற்றவைகளாகக் கருதப்படலாம், மகாதேவோ அல்ப: என்று சொல்வது மே மாதா வந்த்யா என்ற வாக்யம் போல் முன் பின் முரண்பாடான அர்த்தம் கூறும் வாக்யம். மகாதேவன் = தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரியவன் தேவர்களுக்கெல்லாம் பூஜிக்கப்படுகிறவன் எப்படி சிறியவனாக இருக்க முடியும்? விஷ்ணு புருஷோத்தமன் என்று கூறப்பட்ட போதிலும், பிறவியுள்ளவர்களுள் சிறந்தவன் என்பதுதான் கிடைக்கும். மேலும் மகாதேவ: என்பது வாசகசப்தமாதலால் சுருதி எனப்படும், புருஷோத்தமன் என்பது அஸாதாரணமான வாசகப்தமல்ல, ஆதலால் லிங்க மெனப்படும். சுருதி லிங்காதிகரண ந்யாயப்படி, சுருதியான மகாதேவ: என்ற பதம் பலமுள்ளதால், சிவன் சிறந்தவனாவான் விஷ்ணு உபாஸகனாகவும் பரமசிவனை உபாஸித்து வரம சக்தி பெற்றதாலும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்குள் சிறந்தவராவார், ஆனால் பரமசிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே, ஸமமாகமாட்டார். என்பது தான் சுருதி ஸ்ம்ருதி புராண இதிகாஸங்களின் முக்கிய தாத்பர்யம்.

சிவ புராணங்கள் தாமஸ புராணங்கள் என்ற வாசகம் பொருந்தாது, சுத்த ஸ்படிக ஸங்காச மூர்த்தியான ஸத்வகுண ப்ரதானரூப முள்ள, ஞான ப்ராதான மான பரமசிவனை ப்ரதி பாதிப்பதால் விஷயத்தால் தாமஸமல்ல, கர்த்தர

வ்யாஸர் தாமஸர் என்றால், விஷ்ணுபுராணதிகளும் தாமஸமாகிவிடும் வைஷ்ணவ புராணங்களில் விஷ்ணு பெரியவர் என்றும், சிவ புராணங்களிலும் சிவன் பெரியவர் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இம்முரண்பாட்டை பராசார புராணம் நன்கு விளக்கி உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. விஷ்ணு புராணங்களின் தாத்தர்யம், பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் பெரியவனே கிடையாது, அஷ்டாதச புராணமும் நிஷ்டா காஷ்டா மஹேச்வர: என்பது ஸித்தாந்தம். த்ரிமூர்த்திகள் பரமேச்வரனிடமிருந்து உண்டானார்கள், அவர் விபூதிகள் என்பது திண்ணமாக நிலை நாட்டப்பட்டிருப்பதால், பரமேச்வரன் தான் பெரியவர்.

அவர் விபூதிகளான மூவர்களிலும், ருத்ரன் மற்ற இருவரைவிடப் பெரிய வன் என்பது பாத்ம புராணத்திலுள்ள பிதா புத்ர ஸம் வாதத்தாலும், விஷ்ணுக்ஷணம், ததீசி மகரிஷியின் மகிமை, உபமந்யு சரித்திரம், தேவதாருவன ரிஷிகள் சாபக் கதை, ப்ருகு சாபாக்யானம் முதலியவைகளால் நிர் விவாதமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டிய விஷயமாகும்.

சம்பவ்யுஷி இயத்தா ந காலகாலோ யத: சிவ: என்ற வாக்யத்தால் ஸதாசிவன் தான் காலத்துக்கு உட்படாத பெரியவர்.

சுலோகம் 46

विश्वात्मनस्तुतिषु विश्वपतित्ववादः

सङ्गच्छते स्तुतितयैव रथाङ्गपाणे: ।

विश्वस्यपत्युरथ विश्वतयाभिधानं

नालं गुणाय गुणगृह्यनिकर्षहेतुः ॥ ४६ ॥

விய்வாத்மனஸ்துதிஷு விய்வபதித்வவாத:

ஸங்க³ச்ச²தே ஸ்துதிதயைவ ரதா²ங்க³பாணே: ।

விய்வஸ்ய பத்யுரத² விய்வ தயாபி⁴தா⁴னம்

நாலம் கு³னாய கு³ணக்³ருஹ்ய நிகர்ஷஹேது: ॥ 46 ॥

நாராயணன் விச்வாத்மகன் என்றால், பதிம் விச்வஸ்யாத் மேச்வரம் என்ற நாராயண அநுவாக மந்த்ரத்தில் விச்வபதி நாராயணன் என்று கூறப்படுவது எங்ஙனம் பொருந்தும் என்ற சங்கை தீர்க்கப்படுகிறது.

பதவுரை

विश्वात्मनः

=

உலகத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட,

विव्वात्मनः

रथाङ्गपाणे:	=	சக்ரபாணியான நாராயணனுடைய,
रथाङ्गपाणे:		
स्तुतिषु	=	ஸ்தோத்ரங்களில்,
स्तुतिषु		
विश्वपतित्ववादः	=	உலகத்துத் தலைவன் என்ற சொல்,
विश्वपतित्ववादः		
विश्वपतित्ववादः	=	ஸ்தோத்ரமாகவே பொருந்தும்.
विश्वपतित्ववादः		
विश्वस्यपत्युः	=	உலகத் தலைவனுடைய,
विश्वस्यपत्युः		
अथ	=	பூராவும்,
अथ		
विश्वतयाभिधानं	=	உலகமாக இருப்பதாகச் சொல்வது,
विश्वतयाभिधानं		
गुणगृह्यनिकर्षहेतुः	=	குணங்களைக் குறைக்கும் காரணமாக
गुणगृह्यनिकर्षहेतुः		
गुणाय नालं	=	இருப்பதால்,
गुणाय नालं		
गुणाय नालं	=	ஸ்தோத்ரமாக முடியாது.
गुणाय नालं		
गुणाय नालं		

உயர்ந்த குணங்களைச் சொன்னால் ஸ்தோத்ரமாகும். தாழ்ந்த குணங்களைச் சொல்வது நிந்தையாகும். ஸ்துதிக்காக விச்வபதியாகச் சொல்லப்படுகிறான். உண்மையாக விச்வபதியாகக் கொண்டால், விச்வனாகச் சொல்வது நிந்தையாகு மாதலால் பொருந்தாது. ஆகவே உண்மையில் விச்வனை ஸ்துதிக்காக சுருதி விச்வபதி என்று சொல்லுகிறது.

சுலோகம் 47

विश्वं महेश्वर भवानधितिष्टतीति

विश्वात्मतामुपचरन्ति यदागमास्ते ।

तत्पण्डिता विदितवेदरहस्यशीलाः

जानन्ति मन्दमतयस्तु तदेव सत्यम् ॥ ४७ ॥

विश्वं महेश्वर भवानधितिष्टतीति

विश्ववात्मतामुपचरन्ति यदागमास्ते ।

तत्पण्डिता विदितவேதரஹஸ்யஸீலா:

ஜானந்தி மந்த மதயஸ்து ததேவ ஸத்யம் ॥ 47 ॥

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

சுருதிகளில் ஸர்வோவை ருத்ர: என்று ருத்ரனும் விச்வாத் மகனாகச் சொல்லப் படுகிறானே என்ற சங்கை நீக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

மகேச்வரா!

विश्वं	=	உலகத்தை,
विश्वम्		
भवान्	=	தங்கள்,
प॒वान्		
अधिति॑ष्टीति	=	தாங்குதலாக இருந்து கொண்டு தரிக்கிறீர்
अति॑தி॒ஷ்ட॒தீति		- என்ற காரணத்தால்,
आगमाः	=	ஸர்வோவை ருத்ர: என்ற வாக்கியங்கள்,
आ॒क॒माः		
ते	=	உமக்கு,
ते		
विश्वा॑त्मतां	=	உலக ஸ்வரூபமாக இருக்கும் தன்மையை,
वि॒श्व॒वा॒த்ம॒தாம்		

उपचरन्ति	=	கௌணமாகச் சொல்லுகின்றன,
उ॒प॒ச॒ர॒ந்தि		
इति॑ यद्	=	என்பது யாதொன்று உண்டோ,
इति॑ यत्		
तत्	=	அதை,
तत्		
वि॒दि॒त॒वे॒द॒र॒ह॒स्य॒शी॒लाः	=	அறியப்பட்ட உபநிஷத் வாக்கியங்களைத்
वि॒தி॒த॒வே॒த॒ர॒ஹ॒ஸ்ய॒ஸீ॒லா:		திருப்பித் திருப்பி உபக்ரமாத் ஆறுவிதமான
		தாத்தர்ய லிங்கங்களால் பரிசீலனை செய்யும்
		ஸ்வபாவமுள்ளவர்களான,
पण्डिता	=	வித்வான்கள்,
पण्॑डिता		
जानन्ति	=	அறிகிறார்கள்,
जा॑नन्ति		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

मन्दमतयस्तु	=	உழைப்பில்லாத மூடர்களோ,
मन्त ³ मतयस्तु		
तदेव	=	அந்த விச்வாத்மதையை,
तदे ³ व		
सत्यं	=	லக்ஷ்ணவ்ருத்தியில்லாமல் உண்மையான
ஸத்யம்		தென்று,
जानन्ति	=	அறிவார்கள்.
ஜானந்தி		

புராணங்களில் பரமேச்வரனுடைய ஸத்யோஜ் ஜாதாதி பஞ்ச மூர்த்திகளும் பவாதி அஷ்டமூர்த்திகளும், அதிஷ்டாதாவாக இருப்பது பற்றியும், ப்ரவேசச்ருதிகளை யனுசரித்தும், விச்வாதிஷ்டாதாவாகிய பரமசிவன் விச்வாத்மகனாக சொல்லப்படுகிறார், என்பது நன்கு விளக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த சுலோகத்தில் கூறுகிறார். ஆதலால் ருத்ரனுடைய விச்வாத் மகத்வம் கௌணம் அதிஷ்டாத்ருத்வம் முக்கியம் நாராயணனுடைய விச்வாத்மகத்வம் முக்கியம். விச்வபதித்வம் ஸ்துதி ரூபம் என்று வைலக்ஷண்யம் இரண்டு சுலோகங்களால் விளக்கப்பட்டது.

சுலோகம் 48

तुभ्यं नमो विद्धदीश्वर तन्तमर्थं

आतिष्ठते सकलकर्मसु विश्वदर्शी ।

सर्वानुवाद मिद मुक्तसमर्थनाय

कात्यायनो मुनिरुदाहरति स्म गृह्ये ॥ ४८ ॥

துப்⁴யம் நமோ வித்³த⁴தீ³ஸ்வர தந்தமர்த்த²ம்

ஆதிஷ்ட²தே ஸகல கர்மஸு விஸ்வத³ர்ஸீ ।

ஸர்வானுவாத³ மித³ முக்த ஸமர்த²னாய

காத்யாயனோ முநிருதா³ஹரதி ஸ்ம க்³ருஹ்யே ॥ 48 ॥

பதவுரை

ईश्वर	=	பரமேச்வரனே!
ஈஸ்வர		
सर्वदर्शी	=	எல்லாம் அறிந்த,
ஸர்வத ³ ர்ஸீ		

कात्यायन मुनिः	=	காத்யாயன மகரிஷி,
कாத्यायन मुनिः गृह्ये	=	க்ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில்,
क्³रुह्ये तन्तमर्थ मातिष्ठते	=	அந்தந்த மார்க்கம், மரம் மலை,
தந்தமர்த்த² மாதிஷ்ட²தே तुभ्यं	=	முதலியவைகளுக்கு அதிஷ்டாதாவாகிய, உமக்கு,
तुप्⁴यम् सकलकर्मसु	=	லௌகீக, வைதீக ஸகல கர்மாக்களில்,
ஸகல கர்மஸு नमो विद्धत्	=	நமஸ்காரத்தைச் செய்யும்படி மந்த்ரங்களை
நமோ வித்³த⁴த் उक्तसमर्थनाय	=	விதிப்பவராகக் கொண்டு, சொல்லப்பட்ட விஷயத்துக்கு மந்த்ரங்களுக்கு
உக்தஸமர்த²னாய इत्	=	ஆதாரமாக, அனுகுணமாக, இந்த,
இதம்		
सर्वानुवादं	=	ஸர்வோவை ருத்ர: ருத்ரோ ஹ்யேவை தத்
ஸர்வானுவாத³ம் उदाहरतिस्म	=	ஸர்வம், என்ற இந்த இரண்டு மந்த்ரங்களை, எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.
உதா³ஹரதிஸ்ம		

நமோ ருத்ராய பதிஷதே, வனஸ்பதிஷதே, கிரிஷதே, ஸ்வஸ்தி மா ஸம்பாரய --- என்று

நமஸ்கார மந்த்ரத்தை விதித்து, ஸர்வாத்மக மந்த்ரத்தை ஆதாரமாகக் காண்பித்தால் ஸர்வாத் மகமந்த்ரத்துக்கு ஸர்வாதி ஷ்டாதா என்றுதான் அர்த்தம் என்பது தெளிவாகிறது. உண்மை ஸர்வஸ்ருபியானால், நமேருத்ராய பதே, வனஸ்பதயே, கிரயே, ஸ்வஸ்தி மா ஸம்பாரய என்ற மந்த்ரத்தைக் காத்யாயனர் விதித்திருக்க வேண்டும், யோ ருத்ரௌ, அகனௌயோ அப்ஸு, ய ஒஷதீஷு, யோருத்ரோ விச்வா, புவனா விவேச தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து - என்ற மந்த்ரம் பரமேசுவரனை ஸர்வாதிஷ்டாதாவாகக் கூறுவதால் ஸர்வாத் மகத்வம் பரமசிவனுக்கு கௌணம் என்பது திண்ணம்.

स्थानं यदान्तरमुपास्तिरुपासको वा
 या सा परा परतया विविधा विभूतिः ।
 यद्वा पुनर्विषमनेत्रमुपासितव्यं
 नारायणोपनिषदाह तदत्र सर्वम् ॥ ४९ ॥

ஸ்தா²னம் யதா³ந்தர முபாஸ்தி ருபாஸகோ வா
 யா ஸா பரா பரதயா விவிதா⁴ விபூ⁴தி: ।
 யத்³வா புனர்விஷமநேத்ரமுபாஸி தவ்யம்
 நாராயணோப நிஷதா³ஹ தத³த்ர ஸர்வம் ॥ 49 ॥

கீழே விவரிக்கப்பட்ட நாராயணோபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை ஒன்று சேர்த்து முடிவு சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

यत्	=	யாதொரு,
यत्		
आन्तरं	=	ஹ்ருதயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற,
ஆந்தரம்		
स्थानं	=	உபாஸனையின் இடம் உண்டோ,
ஸ்தா ² னம்		
या सा उपास्तिः	=	யாதொரு உபாஸனையென்ற செய்கையு
யா ஸா உபாஸ்தி:		முண்டோ,
यस्योपासकः	=	யாதொரு உபாஸிப்பவன் வேண்டுமோ,
யஸ்யோபாஸக:		
परा परतया	=	உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமாக,
பரா பரதயா		
विविधा	=	பலவாறான,
விவிதா ⁴		
या सा विभूतिः	=	யாதொரு அந்த பிரஸித்தமான விபூதி
யா ஸா விபூ ⁴ தி:		என்ற மகிமையுண்டோ,
विषमनेत्राग्यं	=	முக்கண்ணன், மூவர்களின் தந்தை மூன்று
விஷமநேத்ரா ³ யம்		சக்திகளுடன் கூடியவர், மூன்று மாத்திரைகள்

यद् उपासितव्यं	=	உள்ள ஓங்கார ப்ரதிபாத்யன் என்ற, யாதொரு உபாஸிக்கப்பட்ட வேண்டிய
यत् ³ உபாஸிதவ்யம்		வஸ்துவோ,
तद् सर्वं	=	அவை எல்லாவற்றையும்,
तत् ³ ஸர்வம்		
नारायणोपनिषत्	=	இந்த நாராயணோபநிஷத்தானது,
नारायणोपनिषत्		
अत्र	=	இந்த வாக்கியங்களில்,
अत्र		

தஹரம் விபாபம் என்ற மந்த்ரத்தில் இடத்தையும் தஸ்மிந்யதந்தஸ் ததுபாஸி தவ்யம், என்ற மந்த்ரத்தில் உபாஸனாக்ரியா விதியையும், ஸஹஸ்ர சீர்ஷம் தேவம் - என்ற 2-வது அநுவாகத்தில் உபாஸகனான நாராயணனையும், ஸப்ரம்மா ஸ சிவ: ஸ - ஹரி: ஸேந்த்ர: என்ற மந்த்ரத்தில் உபாஸ்ய ஈச்வர விபூதியான ப்ரம்மா, விஷ்ணு, காலாக்னிருத்ரன், இந்திரன் முதலிய ஆதிகாரிக புருஷர்களையும்; யத்வாபுனரத்ர - யத் வேதாதெள என்ற மந்த்ரத்தில் ஓங்காரப்ரதி பாத்ய, மகேச்வரனான உபாஸ்யவஸ்துவையும் ஆஹ - சொல்லுகிறது, ஆதலால் இந்த தஹர வித்யா மூன்று அநுவாகங்களால் சொல்லப்படுவது, அபேக்ஷிதமான ஸகல அமசங்களையும் கூறுவதால், பரிபூர்ண மானது. உண்மை இவ்வாறாக, நாராயண அநுவாகம், இங்கு தஹர வித்யாப்ர கரணத்தில் பொருந்தாதென்று லிங்கத்தால் பிரகரணத்தை பாதித்து உத்கர்ஷிக்கப் படுகிறதென்றும், அந்த அந்த பரவித்யாக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சம்பு, பரமாத்மா, பரப்ரம்மா, பரதத்வம், அக்ஷரம் பரமபதம், சிவம், பரம்ஜோதி: என்ற பதங்களை இங்கு அநுவதித்து அவையாவும் நாராயணன் தான் என்று நாராயண அநுவாகம் சொல்வதால் இந்த அநுவாகம் பூராவும் லிங்க பூயஸ்தத்வத்தால் ப்ரகரணத்தில் தஹர வித்தையில் அந்வயிக்காமல் உத்கர்ஷிக்கப்பட்டு, ஸகல பரவித்யா உபாஸ்யன் நாராயணன் ஒருவன் தான் மற்ற ஹிரண்ய கர்ப்பன், மஹேசன் அல்ல என்பது நிர்ணயிக் கப்படுகிறது - என்று 3.3-44 வது வ்யாஸ ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்ரீராமானுஜர் பாஷ்யம் பொருத்தமில்லை யென்பதை விமர்சகர்கள் அறிய வேண்டும். அந்தர் பஹி: ச என்ற மந்த்ரத்தில் நாராயணன் உத்தேச்யமாகத்தான் கொள்ள வேண்டும். அப்படியே பிறமந்த்ரங்களிலும் நாராயணன் பரமாத்மா, நாராயணன் பரம்பிரம்மா, நாராயணன் பரம் ஜோதி என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம். அப்போது ப்ரகரண பாதத்துக்கு லிங்கமேது? பாரிசேஷந்யாய ஸித்த உபாஸகன் துதியல்லவா? தஹரவித்யா ஸம்பந்தமில்லாவிடில் இங்கு படித்தது வீணாகும். மற்ற எல்லா வித்யாஸம் பந்தம் கிடைத்த நாராயணன், தஹர வித்யா உபாஸ்யன் என்பது ஸித்தமாகாதா? எப்படி பாட ஸார்தக்யம் சொல்ல முடியும்.

ஆதலால் தான் அத்வைத பாஷ்யகாரர்கள், அவர்கள் முன்னோர்கள் அனைவரும்.

லிங்க பூயஸ்வாத்தத் ஹி பலீயஸ் ததபி

என்ற ஸூத்ரத்தைத் தனி அதிகரணமாக பாஷ்யம் செய்யாமல் பூர்வவிகல்பப் என்ற பின் ஏழுஸூத்ரங்களுடன் சேர்த்து, எட்டு ஸூத்ரங்கள் எல்லாம் மனஸ்சித, வாக்கித: என்ற சதபத ப்ராம்மண வாக்யத்திலுள்ள உபாசனையைப் பற்றிய விசாரமாகக் கருதி, அங்கு லிங்கத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபலமான சுருதி முதலியன இருப்பதால், சுருதி லிங்க வாக்யங்கள் மூன்றும் ப்ரகரணத்தைப் பாதிப்பதாகவும், ஸ்வதந்தர உபாசனையென்றும் சயன ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பது, சயனத்திலுள்ள பாஹ்ய ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஞாபகப்படுத்தி, ஸ்வதந்தரமாக உபாஸித்துவிடக் கூடியதைச் சொல்வதற்கென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏழு ஸூத்ரங்களுக்கு மற்றவர்களைப் போல வ்யாக்யானம் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர் இந்த ஓர் ஸூத்ரத்தை நாராயணோபநிஷத் பரமாகப் பார்த்தது எதற்கோ? விமர்சகர்கள் கவனிக்க! எப்படியாவது நாராயண அநுவாகம் தஹரோ பாஸனையில் உபாஸகர் ஆதலால் இது அனைவராலும் முக்திக்காகச் செய்யத் தகுந்தது என்பதை வலியுறுத்தவே நடுவில் படிக்கப்படுகிறது, உத்கர்ஷமோ உபாஸனா விதிகல்ப்பனையோ, பல கல்பனையோ அனாவச்யம் என்பது ந்யாய சித்தம் என்பதை ஸ்ரீ ஹரதத்தர் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறார். இதற்கு ஆதாரமாக வ்யாக்யாதாவாகிய சிவலிங்க பூபதி வாயவீயஸம் ஹிதையை விரிவாக விளக்குகிறார். ஆதலால் வேதங்களில், புராணங்களில், சாஸ்த்ரங்களில், ஸம்ருதிகளில் எங்கு, எங்கு பரப்ரம்ம சப்தம் காணப்படுகிறதோ, அங்கு அங்கு முக்கண்ணனான பரமேச்வரன் தான் பரப்ரம்ம சப்தத்தின் பொருள் என்பது ஜய துந்துபிகளால் ஸகல உலகங்களிலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டதும் என்று முடிவு காட்டியிருக்கிறார்.

நாராயண உபநிஷத் முதலிய எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் சொல்லப்படும் உபாஸனைகளால் உபாஸிக்கப்படுபவர் பரமேச்வரன் என்ற மூன்றாவது லக்ஷணம் அதிவ்யாப்தி, அல்யாப்தி, அஸம்பவம் என்ற முத்தோஷமற்ற லக்ஷணமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

சுலோகம் 50

यज्ञात्मना स्वयमसावृषिणोपदिष्टा

नारायणेन भवतः प्रतिपादयित्री ।

सूक्तं यथा पुरुषदैवतमन्तकारे

नारायणार्थमिति तद्व्यपदिष्टमाहुः ॥ ५० ॥

யஜ்ஞாத்மனா ஸ்வயமஸாவ்ருஷிணோபதி³ஷ்டா
 நாராயணேன ப⁴வத: ப்ரதிபாத³யித்ரீ ।
 ஸூக்தம் யதா² புருஷ தை³வத மந்தகாரே
 நாராயணர்ஷ மிதி தத்³வயபதி³ஷ்ட மாஹு: ॥ 50 ॥

நாராயணோபநிஷத் என்ற மஹோபநிஷத் ஈச்வர உபாஸனையைச் சொல்வது என்றால் நாராயண உபநிஷத் என்ற பெயர் பொருந்துமா என்ற கேள்விக்கு விடை விளக்குகிறார்.

பதவுரை

अन्तकरे	=	யமனை யடக்கினவரே!,
अन्तकारे		
यथा	=	எவ்விதம் புருஷதைவதம்
यथा ²		
सूक्तं	=	ஸஹஸ்ர சீர்ஷா என்று ஆரம்பிக்கும்
ஸூக்தம்		புருஷனை தேவதையாகக் கொண்ட
		ஸூக்தமானது (16 ரிக்குகள் கொண்டது)
नारायणार्थमिति	=	நாராயண ரிஷியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது
नारायणार्श मिதி		என்ற காரணத்தால் (சைவிக அணப்ரத்யயம்
		வந்திருக்கிறது என்று சுருதி)
तद्वयपदिष्टं	=	அந்த நாராயண பதத்தினால்
தத் ³ வயபதி ³ ஷ்டம்		குறிப்பிடப்படுகிறதோ,
तता	=	அவ்விதமே,
तता		
भवतः प्रतिपादयित्री	=	உம்மைத் தெரிவிக்கிற,
ப ⁴ வத: ப்ரதிபாத ³ யித்ரீ		
असौ	=	இந்த உபநிஷத்,
असौ		
असौ		
स्वयं यज्ञात् मना	=	உண்மையாக யக்ஞஸ்வ ரூபமான,
ஸ்வயம் யஜ்ஞாத் மனா		
नारायणेन रिषिणा उपदिष्टा	=	நாராயண ரிஷியால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு
नारायणेन रिषिणा उपदिष्टा		உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் இதையும் நாராயணோபநிஷத் என்று சொல்லுகிறார் தேவதை வேறுகிலும் கண்டுபிடித்த ரிஷியின் பெயரால் புருஷ ஸூக்த மந்த்ரங்கள் நாராயண அநுவாகம் என்று சொல்லப்படுவதுபோல, மகேச்வரன் உபாஸ்யனாக இருக்கிற நாராயணோபநிஷத், மஹேச்வரோபநிஷத் என்று சொல்லப்படாமல் கண்டு பிடித்த ரிஷி பெயரால் சொல்லப்படுவது பொருத்தமே. புருஷ ஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாத்யமான தெய்வம் பரமேச்வரன் தான் புருஷ பதத்தால் சொல்லப் படுகிறான் என்ற விஷயம் லிங்க புராணத்தைக் கவனித்தால் நன்கு விளங்கும்.

சுலோகம் 51

एषा महोपनिषदाह हिरण्यगर्भम्

जातं त्वदेव भगवन् प्रथमं सुराणाम् ।

नारायणाभिजनमे नमथापि मन्दाः

शंसन्ति तत्र भवतः कतिचित्प्रसूतिम् ॥ ५१ ॥

ஏஷா மஹோபநிஷதா³ஹ ஹிரண்யக³ர்ப⁴ம்

ஜாதம் த்வதே³வ ப⁴க³வன் ப்ரத²மம் ஸுரா¹ணாம் ।

நாராயணாபி⁴ஜனமே நமதா²பி மந்தா³:

ஸம்ஸந்தி தத்ர ப⁴வத: கதிசித்ப்ரஸூதிம் ॥ 51 ॥

புருஷோத்தமனாலும் உபாஸிக்கப்படும் ஈச்வரன் நாராயணன் நாபி கமலத்திலுண்டான ஹிரண்ய கர்ப்பன் நெற்றியில் பிறந்தவன் என்ற கொள்கையையும், அப்புராணங்களின் அபிப்ராய பேதத்தையும், இந்த நாராயணோபநிஷத் மேலே நன்கு விளக்குகிறது என்கிறார்.

பதவுரை

भगवन् = ஹே பகவானே!

प⁴क³वन्

एषा महोपनिषत् = இந்த யோ தேவானும், ப்ரதமம் புரஸ்தாத்

ஏஷா மஹோபநிஷத் ----- ஸம்யுனக்து என்ற மந்த்ரமானது,

सुराणां प्रथमं = தேவர்களுக்கு முந்தினவரான,

सुराणाम् प्रथमम्

हिरण्यगर्भम् = ஹிரண்ய கர்ப்பன,

ஹிரண்யக³ர்ப⁴ம்

त्वदेव	=	உம்மிடமிருந்தே,
त्वथे ³ व जातमाह	=	பிறந்தவனாகக் கூறுகிறது.
जातमाह		

பிரம்மா விஷ்ணுவான பத்மநாபரின் நாபிக்கமலத்திலிருந்து பிறந்தார் என்ற ப்ரமை நீங்கிய நல்ல நினைவுள்ள அறிவைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் இந்த மந்த்ரம் வேண்டுவது கவனிக்கத் தகுந்தது.

अथा अपि	=	இப்படிதத்வமிருந்த போதிலும்,
अथा ² अपि एनं	=	இந்த ஹிரண்யகர்ப்பன்,
ஏனம் नारायणाभिजनं	=	நாராயணனிடமிருந்து நாபிக்கமலத்தில்
नारायण ⁴ पि ⁴ जनं मन्दा: शंसन्ति	=	பிறந்தவராக, ந்யாய விசாரத்தால் சுருதியர்த்தம் செய்ய
மந்தா ³ : ஸம்ஸந்தி कतिचित्	=	இயலாத மூடர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சிலர்,
கதிசித் तत्र	=	அந்த ஹிரண்ய கர்ப்பனிடத்தில்
தத்ர भवत:	=	(அவன் நெற்றியில்) உம்முடைய,
ப ⁴ வத: प्रसूतिं शंसन्ति	=	பிறப்பையும் சொல்லுகிறார்கள்.
ப்ரஸூதிம் ஸம்ஸந்தி		

புராணங்களில் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும், பரமேச்வரனால் படைக்கப்பட்ட பிறகு தந்தையைக் குறித்துக்கடும் தவம் புரிந்து தந்தைக்குச் சமமான விச்வ ரூபாத்மக மகிமையை அடைந்தார்கள். பிறகு அவ்விருவர்களுக்கும் ஓர் ஸமயம் யார் பெரியவன் என்ற கலகம் நேரிட்டது. அப்போது பிரம்மன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து என் சரீரத்துக்குள் புகுந்து என் மகிமையைப்பார் என்று சொல்ல விஷ்ணுவும் பிரம்மா சரீரம் புகுந்து மகிமையைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தார். பிறகு விஷ்ணு ப்ரம்மாவைத் தன் சரீரத்தில் புகுந்து தன் மகிமையைப் பார்க்கச் சொன்னார். பிரம்மா விஷ்ணுவின் சரீரம் புகுந்தார். விஷ்ணுவின் மகிமையைப் பார்த்துவிட்டு, வெளியே வரவழியில்லாமல் சிறிது நேரம் தவித்துக் கடைசியில் நாபித்வாரம் வழியாக வெளிவந்தார். பிறகு ஈச்வரனைக் குறித்து பின்னும் கடும்

தவம் புரிந்தார். சிலகாலம் கழித்து தவத்தில் உபாஸ்ய மூர்த்தியான ஈச்வரன் உபாஸனா ஸ்தானமாகிய ப்ருமத்யஸ்தானம் என்ற ஆக்ஞாசக்ரத்திலிருந்து தோன்றி, ப்ரம்மாவிற்கு வரம் கொடுத்து அனுக்ரஹித்தார் என்ற விளக்கம் நன்கு காணப்படுகிறது. ஆகவே விஷ்ணுவின் நாபி வழியாக வெளிவந்த ப்ரம்மாவை விஷ்ணு புத்ரன் என்று சொல்வது ஹன்ஹூரிஷியின் காதிலிருந்து வெளிவந்த கங்கையை, ஜன்ஹுவின் புத்ரி ஜான்ஹவி என்று சொல்வது போல், தவருன அபிப்ராயம், வாயிற்படியின் வழியாக வெளிவருபவனை, வீட்டின் புத்ரன், வாயிற்படியின் புத்ரன் என்று சொல்லலாமா? உபாஸிக்கப் படுகிற பரமேச்வரன் ப்ருமத்யஸ்தானத்தில் ஆவிர்பவித்ததால், பிரம்மாவின் புத்ரன் என்று சொல்வது தவறு.

சுலோகம் 52

मध्ये ललाटमरविन्दभुवः क्षणेन

दृष्टो भवानिति क एवं निकर्षवादः ।

योगादिरूढमनसश्शिव मादृशोऽपि

स्थानेषु पञ्चसु न कस्य तवोपलम्भः ॥ ५२ ॥

மத்⁴யே லலாடமரவிந்த³பு⁴வ: கூஷணேன

த்³ருஷ்டோ ப⁴வானிதி க ஏவம் நிகர்ஷவாத: ।

யோகா³தி³ருட⁴மனஸஸ்ஸிவ மாத்³ருஸோ(அ)பி

ஸ்தா²னேஷு பஞ்சஸு ந கஸ்ய தவோபலம்ப⁴: ॥ 52 ॥

பிரம்மாவிற்கு பத்மஜன் என்று பெயர்; விஷ்ணுவிற்கு அக்ஷஜன் என்று பெயர்; அவ்விதமே ஈச்வரனுக்கு லலாடஜன் என்று பெயர். இந்தப் பெயர்கள் வெளிவந்த இடத்தைத் தான் குறிக்கின்றன. தந்தையைக் குறிக்கவில்லை யென்பது விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

अरविन्दभुवः

= தாமரையில் வெளிவந்த ப்ரம்மதேவனுடைய,

अरविन्द³பு⁴வ:

मध्ये ललाटं

= நடு நெற்றியில்,

मत्⁴யே லலாடம்

भवान्

= தாங்கள்,

प⁴வான்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

தல்லலாடாதபூத் சம்பு: ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம் தத் ந தூஷணம் என்று ப்ரம் மாண்ட புராண வசனம், ப்ரம்மாவிற்கு படைக்கும் சக்தியைக் கொடுக்க வந்த பரமசிவனுக்கு நெற்றியில் ஆவிர்ப்பவித்தது குறைவாகாது என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுவது புலப்படவில்லையா என்று சிவலிங்கபுபதி கேட்கிறார்.

த்யானம் செய்யும் என்னைப்போன்ற மனுவ்யனுடைய ஐந்து ஸ்தானங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் ஆவிர்ப்பவித்து வரமளிக்கும் ஆசுதோஷியான நீர் ஹிரண்ய கர்ப்பன், ஆதிதே வன் தவத்திற்கு, சிறந்த ஸ்தானமான ப்ருமத்ய ஸ்தானத்தில் ஆவிர்ப்பவித்து படைக்கும் சக்தியை அளிக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும்? அங்கு வாமனிக்க ஆவிர்ப்பவித்தீர் இந்த உண்மை தெரியாதவர்கள், உம்மை பிரம்ம புத்ரன் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் உம் புதல்வனுக்கு ப்ரஸம்சை தான் உமக்கும் ஸந்தோஷம் தான் புத்ரன் நன்மை தந்தைக் கில்லையா?

ब्रह्माणि पञ्चतन वशिष मन्त्ररूपा
 जीवातवः पशुपते शिवसंहितानाम् ।
 रुद्रेषु पुण्यमिव पञ्चकमक्षराणां
 अस्यां महोपनिषदीति महत्ववादः ॥ ५३ ॥

ப்ரஹ்மாணி பஞ்சதன வஸ்ஸிவ மந்த்ரரூபா
 ஜீவாதவ: பஸுபதே ஸிவஸம்ஹிதானாம் ।
 ருத்ரேஷு புண்யமிவ பஞ்சகமக்ஷராணாம்
 அஸ்யாம் மஹோபநிஷதீதி மஹத்வவாத: ॥ 53 ॥

ஏதத்தை மஹோபநிஷதம் வேதானாம் குஹ்யம் என்ற சுருதி வாக்யம்
 நாராயணோப நிஷத்தை - மஹோப நிஷத் என்று கூறுகிறது, அதற்குக் காரணம்
 விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

पशुपते	=	ஹே பசுபதியே!
पञ्चपदे शिवसंहितानाम्	=	சிவஸம்ஹிதைகளுக்கு,
शिवसमंஹிதானாம் जीवातवः	=	உயிராக விருக்கும் (பரதானமான),
जीवातवः पञ्च ब्रह्माणि	=	ஸத்யோஜ் ஜாதம் ப்ரபத்யாமி - ஸதாசிவோம்
पञ्च प्ब्रह्ममाணி शिव मन्त्र रूपास्तनवः	=	என்ற ஐந்து ப்ரம்மங்களாகிய, ஸதா சிவங்களான சரீரங்கள்,
शिव मन्त्र रूपास्तनवः अस्यां महोपनिषदीति	=	இந்த உபநிஷத்தில்,
अस्यां महोपनिषदीति रुद्रेषु	=	ருத்ராநுவாகங்கள் பதினென்றில்,
रुद्रेषु पुण्य मक्षराणां पञ्चकमिव	=	கீர்த்தன மாத்ரத்தில் புண்ய ப்ரதமான பஞ்சா
पुण्य मक्षराणां पञ्चकमिव	=	புண்ய மக்ஷராணாம் பஞ்சகமிவ க்ஷரங்கள் போல அனுப்ரவிஷ்டா: - நடுவில் அடங்கியிருக்கின்றன,

इति	=	என்ற காரணத்தால்,
इति		
महत्त्ववादः	=	மஹோப நிஷத் என்ற பெயர்
महत्त्ववाद्:		வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

பஞ்சாசுஹரமான “நம: சிவாய” என்பது நடுவில் இருப்பதால் ருத்ரமந்த்ரத்துக்குச் சிறந்த மஹிமை அப்படியே ஸத்யோ ஜாதாதி ஐந்து மந்த்ரங்கள் நடுவில் அடங்கியிருப்பதால் மஹோபநிஷத் என்ற பெயர். பஞ்சாசுஹரம் அடங்கியதால் ருத்ரநுவாகம், ருத்ரப்ரதி பாதகம் என்பது, எப்படி ஸந்தேக மற்றதோ அப்படியே, பஞ்சப்ரம்ம மந்த்ரங்கள் ஐந்தும் அடங்கியிருப்பதால், மஹோபநிஷத்தாகிய நாராயணோபநிஷத் பரமேச்வரன் உபாஸனையை விளக்குகிறது என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேகமில்லை. இந்த முத்ரை வைக்கப்பட்டு விட்டதால் அந்யதேவ தையைக் குறிக்கும் ஸம் பாவனைக்குக் கொஞ்சமும் இடம் கிடையாது.

சுலோகம் 54

विद्येश्वरस्त्यसि भूतपतिस्त्वमेकः

सृष्टुर्भवानधिपतिस्सृजति प्रपञ्चम् ।

यद् ब्राह्मणान्प्रति तव श्रुतमाधिपत्यं

तद्ब्रह्मणो मम सदाशिव जन्मलाभः ॥ ५४ ॥

வித்யேஸ்வரஸ்த்யஸஸி பூ⁴தபதிஸ் த்வமேக:

ஸ்ரஷ்டுர் ப⁴வானதி⁴பதிஸ்ஸருஜதி ப்ரபஞ்சம் ।

யத்³ ப்ராஹ்மணான் ப்ரதி தவ ஸ்ருதமாதி⁴பத்யம்

தத்³ ப்ராஹ்மணே மம ஸதா³ஸிவ ஜன்மலாப⁴: ॥ 54 ॥

முன் சுலோகத்தில் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சப்ரம்ம மந்த்ரங்கள் ஐந்தில் ஐந்தாவது மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் விளக்கப் படுகிறது.

பதவுரை

त्वं	=	நீர்,
त्वम्		
विद्येश्वरोसि	=	18 வித்யா ஸ்தானங்களுக்கும் தலைவராக
विद्येश्वरோஸி		இருக்கிறீர்,
एकस्त्वं	=	நீர் ஒருவர்தாம்,
ஏகஸ்த்வம்		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

भूतपतिरसि	=	ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் தலைவராக
पु॒त॒प॒ति॒र॒सि		இருக்கிறீர்,
सृष्टुः	=	பிரம்ம தேவருக்கு,
स्॒र॒क्ष॒ः		
अतिपति	=	தலைவராகிய,
अतिपति		
भवान्	=	தாங்கள்,
प॒वा॒न्		
प्रपञ्चम् सृजति	=	உலகத்தைப் படைக்கிறீர்,
ப்ரபஞ்சம் ஸ்ருஜதி		
यत्	=	எந்தக் காரணத்தால், ப்ராம்மண ஜாதியான,
यत्		
तव	=	உமக்கு,
तव		
तव		
ब्राह्मणन् प्रति	=	ப்ராம்மணர்களுக்கெல்லாம்,
ப்ராஹ்மணன் ப்ரதி		
आधिपत्यं	=	தலைவனாயி ருப்பது,
ஆதி ⁴ பத்யம்		
श्रुतं	=	இந்த ஈசான மந்த்ரத்தில்,
ஸ்ருதம்		
ப்ரம்மாதிபதி: - என்ற பதத்தில் கர்மதாராய ஸமாஸத்தை நிஷாதுஸ்தபதி ந்யாயப்படி ஆச்ரயித்து. பிராம்மணராகவும், அவர்களுக்குத் தலைவராகவும், இருப்பவர் என்று அர்த்தம் கொள்வதால், சொல்லப் பட்டிருக்கிறதோ,		
तत्	=	அந்தக் காரணத்தால்,
तत्		
सदाशिव	=	ஸதாசிவ ஸ்வரூபனே,
ஸதா ³ ஸிவ		
भवतः	=	பிராம்மணராகிய உம்மிடமிருந்து,
ப ⁴ வத:		
मम	=	பிராமணாகிய எனக்கு,
மம		
जन्मलाभः	=	ஜன்மா ஏற்பட்டது பெரிய லாபம்,
ஜன்மலாப ⁴ :		பெரிய பாக்யம்,

ப்ராம்மணராகிய தாங்கள் கூடஸ்த புருஷனாகவிருக்கும் ப்ராம்மண வம்சத்தில் நான் ஜனித்தது பல ஜன்மாக்களில் ஆர்ஜிதமான புண்ணியங்களின் பலன் - பெரியலாபம், க்ருத க்ருதயனானேன் என்று ஸ்ரீ ஹரதத்த பரமாசார்யார் தன் பிராம்மணப் பிறப்பைக் குறித்து மகிழ்ந்து பேசுகிறார்.

சுலோகம் 55

विद्येश्वरत्वपुनरुक्तया न वाच्यं

वेदाधिपत्यमयमेव महेश वेदः ।

विद्या भवन्ति शतशः प्रविभज्यमानाः

स्रोतांसि किन्न सरितेव पृथक् कृतानि ॥ ५५ ॥

வித்யேஸ்வரத்வ புனருக்த தயா ந வாச்யம்

வேதா³தி⁴ பத்யமயமேவ மஹேஸ வேத³: ।

வித்யா ப⁴வந்தி ஸதஸ: ப்ரவிப⁴ஜ்யமா³னா:

ஸ்ரோதாம்ஸி கின்ன ஸரிதேவ ப்ருத³க் க்ருதானி ॥ 55 ॥

ப்ரம்மாதிபதி: என்ற பதத்திற்கு வேதத்தின் தலைவர் என்ற பொருள் கூறாமல் ப்ராம்மணர் என்றும், ப்ராம்மணர்களுக்குத் தலைவரென்றும் பொருள் கூறியிதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது.

பதவுரை

विद्येश्वरत्वपुनरुक्तया

=

ஐந்தாவது மந்த்ரத்தில், ஈசானஸ்ஸர்வ

विद्येश्वरत्व

வித்யானாம் என்ற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட

पुनरुक्त तया

விஷயத்தாலேயே கிடைப்பதால், புனருக்தி

தோஷம் வராமல் இருப்பதற்காக வேதாதி

பத்யம் ந வாச்யம், பிரம்மா திபதி: என்ற

பதத்துக்கு வேதங்களுக்குத் தலைவன்

என்று அர்த்தம் சொல்லக் கூடாது,

महेश

=

பரமசிவனே!,

महेश्वर

शतशः

=

பலவிதமாக,

प्रविभज्यमानाः

=

பிரிக்கப்படுகின்ற,

पुनरुक्त तया

विद्या	=	வித்யைகள்,
विद्यया अयं एव भवन्ति	=	இந்த வேதமாகவே இருக்கின்றன.
அயம் ஏவ ப ⁴ வந்தி		

வேதமூலகமான வித்தைகள் வேதம் தானே; மண் குடம் மண் தான். ஆதலால் வித்தைகளுக் கதிபதி என்றால், வேதாதி தி என்பதும் அதிலிருந்தே கிடைத்து விடும். மறுபடி சொன்ன தோஷம் கூறியது கூறல் வராத வண்ணம் ப்ராம்மண ரும், அவர்கள் தலைவரும் என்ற புது அர்த்தம் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

सरिता	=	பெரிய நதியால்,
ஸரிதா पृथक् कृतानि	=	பிரிக்கப்பட்ட ஸ்ரோதா,
ப்ருத ² க் க்ருதானி सि	=	ப்ரவாகங்கள்,
ஸி सरिन् त भवन्ति किं	=	நதியாக ஆகாதா என்ன? நதியும்
ஸரின் த ப ⁴ வந்தி கிம்		ப்ரவாகமும் ஒன்று தான்.

ப்ரம்மம் பதத்துக்கு பரப்ரம்மம், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் படைப்பவன் (பிரம்மா) வேதம், ப்ராம்மணன் என்று நாலு அர்த்தங்கள் உண்டு. ப்ரம்ஹணோதி பதி: என்ற பாகம் படைக்கும் பிரம்மாவிற்கு அதிபதி என்று கூறிவிட்டது. வித்யாதி பதி: என்றதால்,ஸகல வித்தைகளுக்கும் மூலமான வேத ஆதிபத்யம் கூறப்பட்டுவிட்டது, பரப்ரம்மம் தானே தனக்கு அதிபதியாக இருக்க முடியாது, பரப்ரம்மத்திற்கு அதிபதி மற்றொருவர் இல்லை.

யஸ்மாத் பரம் நாபரம் அஸ்தி கிஞ்சித் என்பது சுருதி வாக்கியம். வாயவ ஸம்ஹிதையில் முனிவர்கள் பிரம்மாவைக் கேட்க ப்ரம்மா மஹேச்வரனுக்கு மேல் உயர்ந்த தெய்வம் கிடையாது என்று அவர் மகிமையை விளக்கும் வசனங்கள் பலவாறாக விவரிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க, மேலே கூறிய நாலு அர்த்தங்களில், மூன்றுக்கு அவகாசம் இல்லாததால் பாரி சேஷந்யாயத்தால் மிகுதியான, நாலாவதான ப்ராம்மண ஜாதி என்ற அர்த்தம் தான் பிரம்மாதிபதி என்ற பதத்துக்கு அர்த்தங் கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் இந்த மந்த்ரப்படி, பிராம்மணர்கள், பூஜிக்க வேண்டிய தெய்வம் பரமேச்வரன் தான் என்று வெளியாகிறது, பரமேச்வரனைப் பூஜிப்பவன் ப்ராம்மணனாகத் தான் இருப்பான்; கூடஸ்த புருஷன் வாஸனை அந்த வம்சத்திலுதித்தவனுக்குத் தானே ஏற்படும்.

விசேஷாத் ப்ராம்மணோ ருத்ரம் ஈசானம் சரணம் வ்ரஜேத் என்ற கூர்ம புராண வசனமும் காண்க.

இவ்விதம் 20 சுலோகங்களால் மூன்றாவது லக்ஷணமாகிய யாக்ஞிக்யோ பநிஷத் ப்ரோக்தோபாஸனா கர்மத்வம் என்ற லக்ஷணத்தை விவரித்தார்.

சுலோகம் 56

आदित्यमृग्यजुषसामनिधानकोशे

बिम्बे निविष्टमधितिष्ठति पूरुषो यः ।

एषा तमेष इति साभिनया भवन्तं

भूताधिपत्यवचनेन शशंस नाम्ना ॥ ५६ ॥

ஆதி³த்யம் ருக்³ யஜுஷஸாமநிதா⁴ன கோஸே

பி³ம்பே³ நிவிஷ்டமதி⁴திஷ்ட²தி பூருஷோ ய: ।

ஏஷா தமேஷ இதி ஸாபி⁴னயா ப⁴வந்தம்

பூ⁴தாதி⁴பத்ய வசனேன ஸஸம்ஸ நாம்னா ॥ 56 ॥

நான்காவதான காயத்ரீ ப்ரதிபாத்யன் என்ற லக்ஷணத்தை விவரிக்கும் முன் உபோத்காதமாக சூரியன் மகிமையைச் சொல்லுகிறார்.

பதவுரை

रुग्यजुषसामनिधानकोशे	=	ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று
ருக் ³ யஜுஷஸாமநிதா ⁴ னகோஸே		விதமான மந்த்ரங்களாகிற நிதியை வைத்திருக்கும் கஜானாவாகிய,
बिम्बे	=	சூரிய பிம்பத்தில்,
पि३म्पे३		
निविष्ट	=	இருக்கும், சூர்யனை,
निविष्ट		
यः पूरुषः	=	எந்த புருஷன்
यः पूरुषः		
अधितिष्ठति	=	ஆதாரமாகத் தங்கி (அதிஷ்டித்து)
अதி ⁴ திஷ்ட ² தி		உள்ளந்தர்யாமியாக இருக்கிறானே,
तं	=	அவனை,
தம்		

एषा उपनिषत्	=	ஆதித்யோவா ஏஷ - புருஷ: என்ற ஆதித்யோப
ஏஷா உபநிஷத்		நிஷத்தானது,
एषा इति	=	என்ற சப்தத்தால்,
ஏஷா இதி		
साभिनया	=	சுட்டிகாட்டி (ப்ரத்யக்ஷமாக எதிரிலிருப்பதைக்
ஸாபி ⁴ னயா		கைவிரலால் சுட்டிக்காட்டுவது போல்)
भूताधिपत्य वचनेन	=	பூதங்களுக்கு அதிபதி என்ற அர்த்ததை
பூ ⁴ தாதி ⁴ பத்ய வசனேன		விளக்கும்,
नाम्ना भूताधिपतिः	=	என்ற அஸாதாரணமான ரூடப் பெயரால்,
நாம்னா பூ ⁴ தாதி ⁴ பதி:		
भवन्तं	=	தங்களை,
ப ⁴ வந்தம்		
शशंस	=	சொன்னது, புகழ்ந்து வெளியிட்டது,
ஸஸம்ஸ		
त्येयः शता .. शक्रः	=	என்ற ஸ்ம்ருதி, சுருதிக்கு விரோதமாதலால்
த்யேய: ஸதா .. ஸக்ர:		தள்ளத் தகுந்தது, (விரோதாதிகரண ந்யாயம், மீமான்ஸகர்கள் ஸம்மதப்படி)

‘ஸௌர மண்டல மத்யஸ்தம் ஸாம்பம் ஸம்ஸார பேஷஜம் |
நிலக்ரீவம் விருபாக்ஷம் நமாமி சிவம் அவ்யயம் ||

முதலிய ஸ்ம்ருதிப்படிக்கும் ஸூர்ய மத்யவர்த்தீ புருஷன் பரமேச்வரன் தான், நாராயணன் அல்ல.

சுலோகம் 57

उक्तो हिरण्यपतिरेष हिरण्यबाहुः

उक्तोऽम्बिकापतिरुमापतिरेष उक्तः ।

आहुर्भवन्तमधिदैवतमुष्णरश्मेः

आतस्तदर्चनविधौ भगवन्नभिज्ञाः ॥ ५७ ॥

உக்தோ ஹிரண்யபதிரேஷ ஹிரண்ய பா³ஹு:

உக்தோ(அ)ம்பி³காபதி ருமாபதிரேஷ உக்த: ।

ஆஹுர் ப⁴வந்தமதி⁴தை³வதமுஷ்ணரஸ்மே:

ஆதஸ் தத³ர்சன விதௌ⁴ ப⁴க³வன்னபி⁴ஜ்ஞா: ॥ 57 ॥

பதவுரை

एषः	=	இந்த பரமசிவன்,
ஏஷ:		
हिरण्यपति उक्तः	=	உலகத்திலுள்ள தங்க மனைத்திற்கும்
ஹிரண்யபதி உக்த:		காரணமானவர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்.

பரமேச்வரன் ரேதஸ்ஸால், மேரு உள்பட, ஆயிரத்துக்கு மேல்பட்ட மலைகள், தங்கமயமாக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்றும், ப்ரம்மாண்டமும் தங்கமயமாக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்றும், ப்ரம்மாண்டமும் தங்கமயக் கோழிமுட்டையாகக் காணப்படுகிற தென்றும், பரமசிவனுடைய ரேதஸ்ஸின் திவிலை தான் கலியுகத்தில் மகாசக்தி யுள்ள தெய்வமாக விளங்கும் சரவணபவனான கார்த்திகேயன் என்றும், அக்னிக்கு அந்த ரேதஸ் அம்சமானதால் கொளுத்தும் சக்தி ஏற்பட்டதென்றும், கங்கைக்கு சரக்காட்டிற்கும் அந்த ரேதஸ் ஸம்பந்தத்தால் தான் மகிமை வளர்ந்த தென்றும், வாயவிய ஸம்ஹிதை, ஆதித்ய புராணம், ஸனத்குமார ஸம்ஹிதை, ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணங்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜம்பூலம் என்று சொல்லப்படும் நாவல் பழம் மகிமையும் ஜாம்பூநதம் என்று தங்கத்தின் பெயரும், பரமசிவன் ரேதஸ்ஸின் திவிலையிலிருந்து உண்டானது பற்றியே என்பதும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

एषः	=	இந்த பரமசிவன்,
ஏஷ:		
हिरण्यबाहुः	=	
ஹிரண்ய பாஹு:		

உக்த: கை முதலிய ஸர்வ அங்கங்களும் ஸ்வர்ணமயம் என்று சுருதி, ஸ்ம்ருதி இதிகாச புராணங்களில் சொல்லப் படுகிறது; சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் நகசிகை பர்யத்தம் தங்க மயமாக, சூர்ய மண்டலத்தில், ஈச்வர உபாஸனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவம் அக்ஷிணீ என்று, சூர்ய கிரணத்தால் மலர்ந்த தாமரைபோல் இருகண்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அக்ஷயாதித்ய புருஷேபாஸனை முக்கண்ணனைக் குறிக்காது என்பது ஸரியல்ல, மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தையைப்பற்றி, இவருடைய இரண்டு பிள்ளைகள் அக்னிக்கு ஸமமான தேஜஸ் உள்ளவர்களென்று சொன்னால் மூன்றாவது பிள்ளை அக்னி துல்யமாக இருக்கவில்லை யென்பது தான் பொருள்படும். அதுபோல் ஈச்வரனுடைய இரண்டு கண்கள் மலர்ந்த தாமரை போன்றது என்று சொன்னால், அவருடைய மூன்றாவது கண் மலர்ந்த தாமரை போன்றதல்ல, தாமரை மொட்டு போன்றது என்பது

கருத்தாகுமே யல்லாது இருகண்கள் உள்ளவனைத்தான் குறிக்கும் என்பது ந்யாய விருத்தம். காளிதாஸ் மகாகவி மூன்றாவது கண்ணைப் பற்றி உத்ப்ரேக்ஷித் திருப்பதும் இதற்கு ஸாதகமாகும். மன்மதன் எரிந்து சாம்பலா கிவிட்டதால், கருணா மூர்த்தி மூன்றாவது கண்ணைத் திறப்பதேயில்லை. இரவு, பகல் ஏற்பட தூர்ய சந்திரர்களான மற்ற இரண்டு கண்களைத்தான் திறந்து கொள் கிறார். இதை மகாகவி வெட்கத்தால் மூன்றாவது கண்ணை மூடியே வைத்திரு ப்பதாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். கொளுத்திய ஒரு மன்மதனுக்குப் பதில், பராசக்தி தன் கடாக்ஷப் பார்வையால், பல மன்மதன்கள் முளைக்கச் செய்து விட்டாள். வெட்கி த்து வெட்கித்து மூன்றாவது கண்ணை தேவி கடாக்ஷத்தின் அருகில் திறப்பதில்லை, ஆதலால் மொட்டுத் தாமரை போலிருப்பதென்று சொல்வதும் உசிதமே.

एषः अम्बिकापतिरुक्तः =

ஏஷ: அம்பிகாபதிருக்த:

இவர் அம்பிகாபதி யென்றும் சொல்லப்படுகிறார் துர்கா, லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ, என்ற மூன்று சக்திக்கும், அகார, உகார, மகார என்ற மூன்று எழுத்துக்களுக்கும் தலைவனல்லவா, ஓங்கார ப்ரதி பாத்யனான பரமசிவன்

एषः उमापतिरुक्तः =

ஏஷ: உமாபதிருக்த: -

இவர் கேளோபநிஷத்தில் சொல்லியபடி ப்ரம்மவித்யா ரூபணியான உமாதேவி க்குத் தலைவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறார்.

उणरश्मेः = தூரியனுக்கு,

உஷ்ணரஸ்மே:

अधिदैवतं = அதிஷ்டாதாவான தேவதையாக,

அதி⁴தை³வதம்

भगवन् = ஹே பரமேச்வரா! பவந்தம் உம்மை,

ப⁴க³வன்

आहुः = தூரியனுக்கு பரமசிவன் தைவதம் என்று

ஆஹு: கல்ப்பகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள்,

आतः = ஆதலால்,

ஆத:

तदर्चनविधौ = அந்த தூரிய பூஜை செய்யும் கார்யத்தில்,

தத³ர்சனவிதௌ⁴

அபிஜா:	=	விஷயமறிந்தவர்கள்,
அபி'ஜ்ஞா:		
भवन्तं आहुः	=	உம்மைத்தான் தேவதையாக பூஜிக்க
ப'வந்தம் ஆஹு:		வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஈச்வரம் பாஸ்கரம் வித்யாத் ஸ்கந்தமங்காரகம் ததா |
சுகரம் சசீபதிம் வித்யாத் உமாம் சைவ நிசாகரம் ||

என்ற வசனங்கள் ஆதாரமாக காணப்படுகின்றன. தேவர்ஷிகளின் ப்ரச்னத்துக்கு ஸூதர் பதில் அளிப்பதாகச் சொல்லப்படும் லிங்க புராணம் வசனங்கள், தூரிய ஜைப் பரமசிவனாகவும், சந்திரனை உமாதேவியாகவும் ப்ரம்மா, விஷ்ணு மற்ற தேவதைகளைப் பரிவார தேவதைகளாகவும் அர்த்தநாரீச்வரரை உபாஸிக்கும்படி கூறுகின்றன. ராமாயணத்திலும், ராமனுக்கு ராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்ய சக்தி உண்டாவதற்காக, ஸ்ரீ அகஸ்தியர் உபதேசித்த ஆதித்யஹ்ருதயத்தில், தூரியனை பாஸ்வதே ஸர்வபகூய ரௌத்ராய வபுஷே நம: என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் ஆதாரமாகும்.

சுலோகம் 58

यो मण्डलं तपति यश्च तदन्तरात्मा
या चानयोर्भवति भूतपते विभूतिः ।
जानान एतदपि यत्फलमश्रुते च
सर्वं यथावदिह तत्कथितं क्रमेण ॥ ५८ ॥

யோ மண்டலம் தபதி யஸ்ச தத³ந்தராத்மா
யா சானயோர் ப⁴வதி பூ⁴தபதே விபூ⁴தி: ।
ஜானான ஏதத³பி யத் ப²லமஸ்னுதே ச
ஸர்வம் யதா²வதி³ஹ தத் கதி²தம் க்ரமேண ॥ 58 ॥

ஆதித்யோ வா ஏஷ: என்ற அநுவாகத்தின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லும் சுலோகம்.

பதவுரை

भूतपते = ஸகல ஜகத்துக்கும் ரக்ஷகனே.
பூ⁴தபதே

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

यो मण्डलं तपति	=	எந்த சூரியன் வட்டமான மண்டலத்தில்
யோ மண்ட ³ லம் தபதி		ப்ரகாசிக்கிறேனோ,
यश्च तदन्तरात्मा	=	தேஜஸ்ஸுக்கும் அர்தர்யாமியான யாதொரு
யஸ் ^ச தத ³ ந்தராத்மா		புருஷனோ,
अनयोः	=	இவ்விருவர்களுடைய,
अनयोः		
या च विभूतिः	=	தேஜஸ், ஓஜஸ், பலம், யசஸ், சக்ஷஸ், காது,
யா ச விபூ ⁴ தி:		மந்யு, ம்ருத்யு, மித்ரன், வாயு, ப்ராணன், திக்பா
		லகன் முதலிய எவ்வளவு விபூதிகள் உண்டோ,
एतत्	=	இதை,
ஏதத்		
जानान	=	அறிந்து உபாஸிப்பவன்,
ஜானான		
यदपि फलमश्नुते	=	எந்தப்பயனை அடைகிறேனோ,
யத ³ பி ப ² லமஸ்னுதே		
तत्सर्वं च	=	அவையனைத்தும்,
தத்ஸர்வம் ச		
इह	=	இந்த இரண்டு அநுவாகங்களில்,
இஹ		
इवा		
यथावद्	=	உள்ளபடி,
யதா ² வத் ³		
क्रमेण कथितं	=	முறையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
க்ரமேண கதி ² தம்		

ஏஷ பூதானுமதிபதி: என்று தெளிவாக ஸூர்ய ஜ்யோதிஸ்ஸில் உபாசிக் கப்பட வேண்டிய ஸாயுஜ்ய, ஸாலோக்ய, ஸமானைச்வர்ய முக்தியைத்தரும் தெய்வம், பூத நாதனாகிய பரமசிவன் என்று கூறி, பிறகு ஸர்வோவை ருத்ர: என்று அடுத்த அநுவாகத்தால் விளக்கி, அம்பிகாபதயே, உமாபதயே நமோ நம: என்று கடைசியாக ஸூர்யோபாஸனை, உமாபதியாகிய பரமசிவனிடத்தில் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் உபக்ரம, உபஸம்ஹாரம் மத்யே பராமர்சம் என்ற தாத்தர்ய க்ராஹக ப்ரமாணத்தால் ஸூர்யோபாஸ்தி தாத்தர்ய விஷய மான தெய்வம் பரமசிவன் என்பது, மீமாம்ஸா வாக்ய ந்யாயத்தால் ஸித்தாந்தித விஷயமாகும்.

ஸகல உலகமும் ஸ்த்ரீ புருஷாத்மகம் அர்த்த நாரீச்வரரின் விபூதி யாகும், பெண்கள் உமாதேவியின் விபூதி, ஆண்கள் பரமேச்வரன் விபூதி,

ஸர்வப்ரபஞ்சம் - சப்தாத்மகம், வாக்காகிய சப்த்ராசிகள் தேவியின் விபூதி; அர்த்தப்ரபஞ்சம் சிவனுடைய விபூதி என்பதும் வாயவியஸம்ஹிதையில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த அநுவாக தாத்பர்யத்தை யறிந்தால், ஸாவித்ரீ மந்த்ர தாத்பர்யம் நன்கு அறியப்படும் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்.

சுலோகம் 59

मा नाम भूदखिलमन्यदिमं प्रदेशम्
अध्यापितास्तदिति मन्त्रविदो भवन्ति ।

वाच्यः किमस्य सविता सवितुर्वरेण्यः

किं वा भवानिति वितर्कपदं न तेषाम् ॥ ५९ ॥

மா நாம பூ⁴த³கி²லமன்யதி³மம் ப்ரதே³ஸம்

அத்⁴யாபிதாஸ் ததி³தி மந்த்ர விதோ³ ப⁴வந்தி ।

வாச்ய: கிமஸ்ய ஸவிதா ஸவிதுர் வரேண்ய:

கிம் வா ப⁴வானிதி விதர்கபத்³ம் ந தேஷாம் ॥ 59 ॥

பதவுரை

अन्यत्	=	இந்த,
अन्यत्		
आतित्योवा एषः	=	என்ற அநுவாகங்களைத் தவிர மற்ற,
ஆதித்யோவா ஏஷ:		
अखिलं	=	எல்லா வேதவாக்கியங்கள்,
அகி ² லம்		
मा नाम भूद्	=	வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டாம்,
மா நாம பூ ⁴ த் ³		
इमं प्रदेशं	=	இந்த அநுவாகத்தை,
இமம் ப்ரதே ³ ஸம்		
अध्यापिताः	=	அர்த்த ஞானத்துடன் தெரிவிக்கப்பட்டவர்கள்,
அத் ⁴ யாபிதா:		
तदिति मन्त्रविदः	=	“தத் ஸவிதுர் வரேண்யம்” என்று 24 எழுத்து,
ததி ³ தி மந்த்ரவித ³ :		மூன்று பாதங்கள் கொண்ட நித்யகர்மானு
		ஷ்டான யோக்ய மான மந்த்ரத்தின் உண்மை
		யான தாத்பர்யத்தை அறிந்தவர்களாக ஆகி
		விடுகிறார்கள்.

तेषाम्	=	அவர்களுக்கு,
தேஷாம்		
अस्य	=	இந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்துக்கு,
அஸ்ய		
किं सविता वाच्यः	=	ஸூர்யன் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவராகத்
கிம் ஸவிதா வாச்ய:		தாத்பர்யமா,
किं वा सवितुर्वरेण्यः भवान्	=	அல்லது, தூர்யனுக்கும் அந்தர்யாமியாக
கிம் வா ஸவிதுர்வரேண்ய:		வரம் அளிக்கும் தாங்கள் தாத்பர்ய
ப ⁴ வான்		விஷயமான பொருளா?
इति	=	என்ற,
இதி		
वितर्कपदं न	=	ஸந்தேக அவகாசமே ஏற்படாது.
விதர்கபத ³ ம் ந		

ஆதித்யாநுவாகத்தில் தூர்ய அந்தர்யாமியான பரம் ஜ்யோதி உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கவனிப்பவர்கள், காயத்ரீ மந்த்ரத்தில், அந்த ஸூர்யாந் தர்யாமி ஜோதியே பர்க்கன் எனப்படுவர் உபாஸ்ய தேவதையாகும் என்ற நிச்சயத்தை அடைவார்கள் என்பது திண்ணம்.

சுலோகம் 60

भास्वन्तमेष विषयी कुरुते न मन्त्रः
 शक्नोति वक्तुमधिदैवतमीश्वरं त्वाम् ।
 यस्मादयं त्वयि निरोहति भर्गशब्दः
 प्रज्ञाप्रचोदकतया तदधीयसे त्वम् ॥ ६० ॥

பா⁴ஸ்வந்தமேஷ விஷயீ குருதே ந மந்த்ர:
 ஸக்னோதி வக்துமதி⁴தை³வதமீஸ்வரம் த்வாம் ।
 யஸ்மாத³யம் த்வயி நிரோஹதி ப⁴ர்க³ ஸப்³த³:
 ப்ரஜ்ஞா ப்ரசோத³கதயா தத³தீ⁴யஸே த்வம் ॥ 60 ॥

பதவுரை

एषः	=	இந்த,
ஏஷ:		
तत्सवितुः	=	என்ற காயத்ரீ மந்த்ரம்,

தத்ஸவிது:

भास्वन्तं = ஸூர்யன,

பா⁴ஸ்வந்தம்

न विषयी कुरुते = குறித்துச் சொல்லவில்லை.

ந விஷயீ குருதே

अधिदैवतं = அந்தர் யாமியான,

அதி⁴தை³வதம்

ईश्वरं = பரமேச்வரனாகிய,

ஈஸ்வரம்

त्वाम् = உம்மை,

த்வாம்

वक्तुं शक्नोति = தெரியப்படுத்த சக்தியுள்ளதாக இருக்கிறது.

வக்தும் ஸக்னோதி

யத் காயத்ர்யா: பரம் தத்வம் தேவ தேவோ மஹேச்வர: என்று ஆதித்ய புராணத்தில் ப்ரஸித்தம். லிங்க புராணம் இதை நன்கு விளக்குகிறது.

यस्मात् = எந்தக் காரணத்தால்,

யஸ்மாத்

अयं भर्गशब्दः = இந்த காயத்ரி மந்த்ரத்திலுள்ள பர்க்க என்ற

அயம் ப⁴ர்க³ஸப்³த³:

निरोहति = அகாராந்த சப்தம், த்வயி உம்மிடத்திலேயே,

நிரோஹதி = நிரூடமாக இருக்கிறதோ, பிறரைக் குறிக்கச்

சக்தியற்றதாக இருக்கிறது.

ஹரஸ் ஸமர ஹரோ பர்க்க: த்ர்யம்பக: த்ரிபுராந்தக: என்ற அகாராந்த சப்தங்களின் நடுவில் பர்க்க: என்று அமரஸிம்ஹன் சிவ நாமாவாகப் படித்திருப்பது போதுமான சான்றாகும் ஸ்காந்தத்தில் ப்ருங்கியால் கூறப்படும் பசுபதி நாமாக்களில் அடங்கியது பர்க்க: என்ற சப்தம். ராவணன் ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் சம்போ பர்க்க பவ - என்று துதிக்கிறான்.

तत् = அந்தக் காரணத்தால்,

தத்

त्वं = தாங்கள்,

த்வம்

प्रज्ञाप्रचोदकतया = தர்மாத்ரம் புத்தியைத் தூண்டுபவராக,

ப்ரஜ்ஞா ப்ரசோத³கதயா
அதீயசே = வேதங்களில் கூறப்படுகிறீர்.
அதீயஸே

சுலோகம் 61

सान्तोऽयमन्तकरिपो यदि भर्गशब्दो
यत्तत्पदद्वयमनन्वयि लिङ्गभेदात् ।
अन्वेषये दुभयमन्यदभिच्चलिङ्गम्
अश्रूयमाणमसमञ्जस एष पेक्षः ॥ ६१ ॥

ஸாந்தோ(அ)யமந்தகரிபோ யதி³ ப⁴ர்க³ஸப்³தோ³
யத்தத் பத³த்³வயமனன்வயி லிங்க³ பே⁴தா³த் ।
அன்வேஷயே து³ப⁴யமன்ய த³பி⁴ச்சலிங்க³ம்
அஸ்ருய மாண மஸமஞ்ஜஸ ஏஷ பேக்ஷ: ॥ 61 ॥

இந்த காயத்ரீ மந்த்ரத்தைச் சில பெரியவர்கள் தூரிய பரமாக அர்த்தம் செய்கிறார்கள். தூரியனல்லவா நமது புத்திகளைத் தூண்டி ப்ரவ்ருத்தியை உண்டு பண்ணுகிறார் என்ற ஸந்தேகம் நீக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

अन्तकरिपो = यमனை அழிப்பவரே,
अन्तकरिपो
अयं = இந்த,
अयம்
भर्गशब्दः = பர்க்க: என்ற பதம்,
प⁴र्क³ஸப்³த³:
सान्तः यदि = ஸகாராந்தமான பர்க்கஸ் என்ற பதமாகக்
ஸாந்த: யதி³ கொள்ளப்பட்டால்,
यत्तत्पदद्वयं = ய:, தத், என்ற (காயத்ரீ மந்த்ரத்தில்
यत्तत्पद³த்³வயம் உள்ள) இரண்டு பதங்களும்,
लिङ्गभेदात् = புல்லிங்கம், நபும்ஸக லிங்கம் என்று
लिङ्ग³ பே⁴தா³த் லிங்கம் மாறியிருப்பதால்,
अनन्वयि = ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்து அர்த்தம்
अनन्वयि பண்ணமுடியாமல் பிரிந்து போய்,

अश्रूयमाणं	=	இந்த மந்த்ரத்தில் சொல்லப்படாத,
अश्रूयमाणम्		
अभिन्नलिङ्गं	=	பொருத்தமான லிங்கத்தோடு கூடிய,
अपि ⁴ ன்னலிங்க ³ ம்		
उभयमन्यत्	=	வேறு இரண்டு விசேஷணத்தையும்
உப ⁴ யமன்யத்		விசேஷ்யத்தையும்,
अन्वेषयेत्	=	ஆகாங்க்ஷித்து, அத்யாஹாரம் செய்து
அன்வேஷயேத்		கொள்ளச் செய்யும். ஆதலால்,
एष पक्षः	=	இந்த தூரிய பரமாக அர்த்தம் செய்யும்
ஏஷ பக்ஷ:		அந்வயபக்ஷம்,
असमञ्जसः	=	பொருத்தமானதாகாது.
அஸமஞ்ஜஸ:		

ய: ந: திய: ப்ரசோதயாத் - தஸ்ய - தேவஸ்ய ஸவிது: வரேண்யம் - யத்
 பர்க்க, தத்தீமஹி என்பது அவர்கள் மதப்படி அன்வயம் சொல்லவேண்டும்.
 அப்பொழுது, ய: தத், என்று இருபதங்களுக்கு பரஸ்பரம் அன்வயம் சொல்லப்
 படவில்லை என்பது ஓர் தோஷம். தஸ்ய என்ற ய: என்ற சப்தத்துக்குத் தகுந்த
 புல்லிங்க விசேஷ்யபதமும், தத் என்ற நபும்ஸக லிங்கத்துக்குத் தகுந்த யத்
 என்ற விசேஷண நபும்ஸக லிங்கபதமும் இரண்டு விசேஷண, விசேஷ்ய
 பதங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அந்வயம் சொல்ல வேண்டியிருப்பதால், அத்யா
 ஹாரத்வயம் என்ற மற்றொரு தோஷமும் ஏற்படுவதால், இந்த அன்வயபக்ஷம்
 ஸமஞ்சஸமாகாது, அகாராந்த பர்க்க: என்ற பதத்தைக் கைக்கொண்டால்
 மந்த்ரத்திலுள்ள ய: தத் பதங்களே அத்யாஹாரத்வயம் இல்லாமல் பரஸ்பரம்
 அன்வயிக்கும்படி அர்த்தம் சொல்லலாம். யோ பர்க்க: ந: திய: ப்ரசோதயாத் - (தத்
 - தம்) தேவஸ்ய ஸவிதுர்வரேண்யம் (பர்க்கம்) தீமஹி என்பதல்லவா, ஸித்தாந்த
 பக்ஷத்தில் அன்வயம். இந்த பக்ஷத்தில் பரஸ்பராந்வயம் உண்டு. அத்யா
 ஹாரத்வய க்லேசமுமில்லை, ஆனால், தத் என்ற நபும்ஸக லிங்கம் சாந்தஸ
 ரீதியாகப் புல்லிங்கமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும் இது சிறிய தோஷம் மேலும்
 மைத்ராயணீய சுருதியும், தலவகார ப்ராம்மணமும், கூர்மபுராண வசனமும்,
 சைவபுராண வசனமும், யாக்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியும் சாதாதப வாக்யமும் ருத்ர
 ஏவ பர்க்க: என்ற சுருதி வசனமும், தத் பர்க்காக்யம் கிமபி பரம்தாம என்ற
 ஸாம்ப ஸ்துதி வாக்யமும், ததக்ஷரம், தத்ஸவிதுர் வரேண்யம் ப்ரக்ஞாச
 தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ - என்ற மந்த்ரோப நிஷத்துமாக - ஒன்பது பலமுள்ள
 ப்ரமாணங்கள் காயத்ரீ மந்த்ரத்திலுள்ள பர்க்க: என்ற பதம் அகராந்தம் என்பதைத்
 தெளிவுபடுத்துகின்றன. மேலும் தத் என்ற பதம் லிங்கம் மாறுதலால் சாந்தஸ

முறைப்படி, தம் வரேண்யம் தீமஹி என்ற யாக்ஞவல்க்ய வசனம், வரேண்யம் தம் உபாஸ் மஹே என்ற சாதாதபவாக்யம், தம் பர்க்காக்யம் அஹம் பஜாமி என்ற சைவ புராண வசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. தத் என்ற நபும்ஸக லிங்கத்துக்கு தகுந்தபடி தத் அக்ஷரம் தத் பரமம் தாம் தத்பரம் தத்வம் விசேஷ்ய பதம் கொடுத்து, அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரோப நிஷத், ஸாம்பஸ்துதி, கூர்ம புராணங்களில். ஆதலால் பர்க்க. என்பது அகாரந்தம்தான் ஸமஞ்ஜஸம். ஸகாரந்தமல்ல என்பது அறியத் தகுந்தது. அகாராந்த பர்க்க: பதம் பரமசிவனிடம் நிரூடமானது. காயத்ரீ பரமேச்வரனைத்தான் குறிக்கும், சூர்யனை அல்ல. சூர்ய அந்தர்யாமியான பரமசிவனை என்பதை ஆதித்ய அநுவாகமும் கூறுகிறது.

சுலோகம் 62

शब्दस्मृतिर्ह्यसुनि वा घञि वा पदान्ते

युक्तं वदत्युभयथा स्वरमाद्युदात्तम् ।

व्यत्यस्तकारकमवैमि पदं घञन्तम्

मैत्रायणश्रुतिपराहतसान्तभावम् ॥ ६२ ॥

ஸப்³த³ஸம்ருதிர் ஹ்யஸுனி வா க⁴ஞி வா பதா³ந்தே

யுத்தம் வத³த்யுப⁴யதா² ஸ்வரமா³த்³ யதா³த்தம் ।

வ்யத்யஸ்த காரகமவைமி பத³ம் க⁴ஞந்தம்

மைத்ராயண ஸ்ருதி பராஹத ஸாந்த பா⁴வம் ॥ 62 ॥

ஸ்வரம் ஆதியுதாத்தமாக பர்க்க சப்தம் காணப்படுவது, அஸுந் ப்ரத்யயம் வைத்து, ப்ரஸ்ஜ்தாதுவிலிருந்து பாபங்களை வறுத்து நாசம் செய்கிறவர் என்ற வ்யுத்பத்தியிலும், கஞ்ப்ரத்யயம் வைத்து ஷே தாதுவிலிருந்து வ்யுத்பத்தி அகாரந்தமாகச் செய்வதிலும், பொருத்தமாகவே இருக்கிறது. ஏனெனில் அஸுந்நித் எனப்படும் கஞ்ஞித் எனப்படும் இரண்டு ப்ரத்யயங்களிலும் ஆதியுதாத்தம் பாணினி வ்யாகரணத்தில் ஞ்ணித் யாதிர்நித்யம் என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிறது இந்த சுலோகம்.

பதவுரை

असुनिवा घञिवा पदान्ते = ப்ரஸ்ஜ் என்ற தாதுவின் முடிவில்,

असुनिवा क⁴ञिवा पथा³न्ते अस्नुन् प्प्रत्ययम् வைத்தாலும்,

कञ् प्प्रत्ययम् வைத்தாலும்,

शब्दस्मृति: = வ்யாகரண சாஸ்திரமாகிய ஆதியுதாத்த

ஸப்³த³ஸம்ருதி: ஸ்வரம் விதிக்கும் ஞ்ணித்யாதிர் நித்யம் என்ற பாணினி ஸூத்ரம்,

अद्युदात्तम् स्वरं	=	முதல் உயிரெழுத்து உதாத்த ஸ்வரத்தோடு
अत् ³ युता ³ த்தம் ஸ்வரம்		கூடியிருப்பதை,
उभयथा	=	இரண்டு ப்ரத்யயத்திலும்
உப ⁴ யதா ²		
युक्तं वदति	=	பொருந்தும் என்று சொல்லுகிறது
யுத்தம் வத ³ தி		மைத்ராயணச்ருதி,
पराहतसान्तभावम्	=	யோஸ்ய பர்க்காக்ய: என்றல்லவா
பராஹதஸாந்தபா ⁴ வம்		மைத்ராயணச்ருதி, ஸகாரந்தமாகில்,
பர்க்க ஆக்ய: என்று மைத்ராயணச்ருதி இருக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால்,		
மைத்ராயண சுருதியில் விலக்கப்பட்ட ஸகாராந்த பகூத்தையுடைய		
घञन्तम् पदं	=	அகாரந்தமான கஞ் ப்ரத்யயம் வைத்த,
க ⁴ ஞந்தம் பத ³ ம்		
व्यत्यस्तकारकमवैमि	=	கர்த்தா என்ற அர்த்தத்தில் கஞ் ப்ரத்யயம்
வ்யத்யஸ்த காரகமவைமி		வராது என்று வ்யாகரண சட்டமிருந்தாலும்

- சாந்தஸமாகக் கர்த்தரீ மாறி கஞ் ப்ரத்யயம் வந்திருப்பதாகத் தீர்மானிக்கிறேன். இல்லாவிடில் கீழ் சொன்ன ப்ரமாணங்கள் எப்படி கஞந்த்ரமான அகாரந்த பதத்தைக் கூறமுடியும்? ஆதலால் அந்யதானுபபத்தி ப்ரமாணத்தால், கர்த்தரி கஞ் ப்ரத்யயம் சாந்தஸம் என்பது திண்ணம்.

சுலோகம் 63

मैत्रायणश्रुतिरसौ तदिति प्रकृत्य
भर्गं भवन्तमभिधाय विचिन्तनीयम् ।

रुद्रस्य भर्गपदगोचरतां ब्रुवाणा
सान्तं प्रतिक्षिपति भर्गपदं पुरारे ॥ ६३ ॥

மைத்ராயண ஸ்ருதிரஸௌ ததி³தி ப்ரக்ருத்ய
ப⁴ர்க³ம் ப⁴வந்த மபி⁴தா⁴ய விசிந்த னீயம் ।
ருத்³ரஸ்ய ப⁴ர்க³பத³ கோ³சரதாம் ப்ருவாண
ஸாந்தம் ப்ரதிக்ஷிபதி ப⁴ர்க³பத³ம் புராரே ॥ 63 ॥

असौ मैत्रायणश्रुति = இந்த மைத்ராயணச்ருதியானது,
असௌ மைத்ராயணஸ்ருதி

तदिति	=	தத் ஸவிதுர்வரேண்யம் என்ற காயத்ரீ
ததி ³ தி		மந்த்ரத்தை,
प्रकृत्य	=	வ்யாக்யானம் செய்யத் தொடங்கி,
ப்ரக்ருத்ய		
भर्गं भवन्तं	=	அகாராந்த பர்க்கபத நிரூடார்த்தமாகிய
ப ⁴ ர்க ³ ம் ப ⁴ வந்தம்		தங்களை,
विचिन्तनीयं अभिधाय	=	விசிந்தயாமி என்ற பதத்தால்,
விசிந்தனீயம் அபி ⁴ தா ⁴ ய		

உபாஸிக்கப் படவேண்டியவராகச் சொல்லி, பர்க்கர் யார் என்ற கேள்வி ஏற்பட, ஏஷருத்ரோ பர்க்காக்யோ ப்ரம்மவாதின: என்ற அடுத்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட,

रुद्रस्य	=	ருத்ரனாகிய உமக்கு,
ருத் ³ ரஸ்ய		
भर्गपदगोचरतां	=	பர்க்க பதத்தின் அர்த்தமாக,
ப ⁴ ர்க ³ பத ³ கோ ³ சரதாம்		
ब्रुवाणा	=	சொல்லிக்கொண்டு,
ப் ³ ருவாண		
भर्गं शप्तं	=	பர்க்க பதத்தை,
ப ⁴ ர்க ³ ஸப்தம்		
सान्तं प्रतिक्षिपति	=	ஸகாரந்தமல்ல என்று விலக்குகிறது.
ஸாந்தம் ப்ரதிக்ஷிபதி		

ஸகாரந்தமாகில், மைத்ராயணஸ்ருதி பர்க்க ஆக்ய என்று இருக்க வேண்டும். தலவகார ஸ்ருதியும் ஸகரந்த பர்க்கஸ் சப்தமல்ல என்று தெளிவாகச் சொல்லு கிறது.

சுலோகம் 64

सान्तं पदं तदपि नैव ददाति वक्तुं
 यद्ब्राम्मणन्तलवकारिण आमनन्ति ।
 प्रश्नोत्तरक्रमनिरूपितपूर्वपादं
 पादं द्वितीयमपि भर्गमयं ब्रवीति ॥ ६४ ॥

ஸாந்தம் பதம் தத்பி நைவ ததாதி வக்தும்
 யத் ப்ராம்மணந் தலவகாரிண ஆமனந்தி ।
 ப்ரஸ்னோத்தர க்ரம நிருபித பூர்வபாதம்
 பாதம் த்விதீயமபி பர்கமயம் ப்ரவீதி ॥ 64 ॥

பதவுரை

तलवकारिण	=	தலவகார ப்ராம்மணத்தைச் சேர்ந்த ரிஷிகள்,
தலவகாரிண		க: ஸவிதா என்று ப்ரச்னத்தை ஆரம்பித்து,
		பர்க்க மயம் என்பது இரண்டாவது பாதம்
		எனச் சொல்வதால்,
यद्ब्राम्मणन्ति	=	எந்த ப்ராம்மணத்தைச் சொல்லுகிறார்களோ,
யத்ப்ராம்மணந்தி		
तदपि	=	அந்த ப்ராம்மணமும்,
தத்பி		
सान्तं पदं वक्तुं नैव तदपि	=	ஸகாராந்தமாகச் சொல்ல, அவகாசம்
ஸாந்தம் பதம் வக்தும்		கொடுக்கவே இல்லை.
நைவ தத்பி		
प्रश्नोत्तरक्रमनिरूपितपूर्वपादं	=	யார் ஸவிதா என்று கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு,
ப்ரஸ்னோத்தர க்ரம		ஏஷப்ரதம: பாதம் என்று முதல் பாதத்தை
நிருபித பூர்வபாதம்		நிருபித்துவிட்டு,
द्वितीयं पादमपि	=	காயத்ரீ மந்த்ரத்தின் இரண்டாவது
த்விதீயம் பாதமபி		பாதத்தையும்,

பர்க்கமயம் ப்ரவீதி பர்க்க பதம் அடங்கியது என்று விவரிக்கிறது. ஸகாராந்த மாகில் பர்க்கோ மயம் என்று தலவகார ப்ராம்மணமிருக்க வேண்டும்.

சுலோகம் 65

भर्गः प्रचोदयति यो धियमस्मदीयां
 तं धीमहीति घटना विनिमाय लिङ्गम् ।
 वाच्यस्य भर्ग भवतस्वपदाभिधानं
 भर्गाख्यमित्यपि च साम्बवचोनुरोधः ॥ 65 ॥

ப⁴ர்க³: ப்ரசோத³யதி யோ தி⁴யமஸ்மதீ³யாம்
 தம் தீ⁴மஹீதி க⁴டனா வினிமாய லிங்க³ம் ।
 வாச்யஸ்ய ப⁴ர்க³ ப⁴வதஸ்க²பதா³பி⁴தா⁴னம்
 ப⁴ர்கா³க்²ய மித்யபி ச ஸாம்ப³வசோனுரோத⁴: ॥ 65 ॥

பதவுரை

यः भर्गः	=	எந்த பர்க்கன்,
यः प ⁴ ர்க ³ :		
अमस्मदीयां धियं	=	நமது புத்தியை,
अमस्मदீ ³ யாம் தி ⁴ யம்		
प्रचोदयति	=	தூண்டுகிறாரோ,
ப்ரசோத ³ யதி		
तं धीमहि	=	அந்த பர்க்கனை த்யானம் செய்கிறோம்,
தம் தீ ⁴ மஹி		
इति	=	என்று,
இதி		
लिङ्गं विनिमाय	=	நபும்ஸக லிங்கத்தைச் சாந்த ஸமென்று
லிங்க ³ ம் வினிமாய		புல்லிங்கமாக மாற்றிக்கொண்டு,
घटना	=	க்ரியையில் விசேஷய கர்மகாரமாக
க ⁴ டனா		அன்வயப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது
		அப்படியாகில்,
भर्गः	=	ஹே பரமேச்வரா!
ப ⁴ ர்க ³ :		
वाच्यस्य	=	பர்க்க பதத்தால், நிரூட சக்தியால்
வாச்யஸ்ய		ப்ரதி பாதிக்கப்படுகிற,
भवतः	=	உங்களுக்கு,
ப ⁴ வத		
स्वपदाभिधानं	=	ருத்ரன் தான் பர்க்கன் என்ற சொந்தப்
ஸ்வபதா ³ பி ⁴ தா ⁴ னம்		பதத்தால் விளக்கப்படுவதும்,
भर्गाख्यमित्यपि	=	தத் பர்க்காக் யம் கிமபி பரமம்
ப ⁴ ர்கா ³ க் ² ய மித்யபி		தாம் என்ற,
साम्बवचोनुरोधस्य	=	ஸாம்ப ஸ்துதிவாக்யத்தின்
ஸாம்ப ³ வசோனுரோத ⁴ ஸ்ய		ஒற்றுமையும் ஏற்படுகிறது.

பா⁴ர்கோ³(அ)பி ஸன் ஸவித்ரு ஸப்³த³ ஸமன்வயேன
 ஸாவித்ரதாமபி விகா³ஹத ஏவ மந்த்ர: ।
 தத் தத் பதா³ ன்வய வஸேன மஹேஸ மந்த்ரான்
 தத்³ தே³வதானபி ஹி மந்த்ரவித: பட²ந்தி || 67 ||

பதவுரை

एषः मन्त्रः	=	தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் என்ற இந்த மந்த்ரம்,
ஏஷ: மந்த்ர: भागोऽपिसन्	=	பர்க்கன் என்ற தேவதையை ப்ரதிபாதிப்பதால், பார்க்கம் என்று சொல்ல வேண்டியதாக இருந்தாலும்,
पा ⁴ ர்கோ ³ (அ)பிஸன்		
सवितृशब्दसमन्वयेन	=	ஸவிது: என்ற பதம் வாக்யத்தில்
ஸவித்ருஸப் ³ த ³ ஸமன்வயேன		ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால்,
सावित्रतामपि विगाहत एव	=	ஸவித்ரு தேவதாகம் என்று அர்த்தம்
ஸாவித்ரதாமபி விகா ³ ஹத ஏவ		கொடுக்கும் ஸாவித்ர என்ற பதத்தால் கூறப்படும் தன்மையையும் அடைய முடியும், மஹேச ஹே பரமேச்வரா, மந்த்ரங்களின் தத்வமறிந்த ரிஷிகள்,
मन्त्रवितः	=	
மந்த்ரவித:		
तत्तत्पदान्वयवशेन	=	அந்த அந்த பதங்கள் அடங்கியிருப்பதைக்
தத் தத் பதா ³ ன்வய வஸேன		கொண்டும், மந்த்ராந் மந்த்ரங்களை,
तद्देवतानपि	=	அந்த அந்த தேவதாகம் என்ற பதத்தால்
தத் ³ தே ³ வதானபி		கூறக் கூடியவை களாக,
पठन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்.
பட ² ந்தி		

சுலோகம் 68

अप्यर्कदैवतवती मृचमामनामः
 शब्देनविश्व इति शंकर वैश्वदेवीम् ।
 पित्र्याञ्च मर्त इति पुष्यपदेन पौष्णीम्
 एतादृशानि कति नाम निदर्शनानि || 68 ||

அப்யர்க தைவதவதீம் ருசமாம நாம:

ஸப்தேன விஸ்வ இதி ஸங்கர வைஸ்வதேவீம் ।

பித்ர்யாஞ்ச மர்த இதி புஷ்யபதேன பௌஷணீம்

ஏதாத்ருஸானி கதி நாம நிதர்ஸனாணி ॥ 68 ॥

ஒரு ரிக் அனேக தேவதையின் வாச்யபதம் அடங்கியிருப்பதால், பல தேவ தாகமாக, அந்த அந்த பதங்களால் கூறப்படுவதைக் காட்டுகிறார்.

பதவுரை

अप्यर्कदैवतवतीं अपि = மந்த்ரத்தின் அர்த்தப்படி தேவதை சொல்லப்
அப்யர்கதைவதவதீம் அபி பட வேண்டும் என்ற நிருக்த விதிப்படி,

தூர்ய தேவதாகமாகக் கருதப்பட்ட போதிலும் ருசம் விச்வோ தேவஸ்ய நேதுர் மர்த்த: வருணீத ஸக்யம் என்ற ரிக் மந்த்ரத்தை, சங்கர ஏ பரமேச்வரா, விச்வ இதி சப்தேன விச்வ பதம் வந்திருப்பதால்,

वैश्वदेवीम् = வைச்வ தேவீ ரிக் என்றும்,
வைஸ்வதேவீம்
मर्त इति सप्तेन = மர்த்த என்ற பதம் அந்த மந்த்ரத்தின்
மர்த இதி ஸப்தேன நடுவில் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால்,
पित्र्यां च = பித்ரு தேவதாக ரிக் என்றும்,
பித்ர்யாம் ச
पुष्यपदेन = புஷ்யஸே என்ற பதம் வந்திருப்பதால்,
புஷ்யபதேன
पौष्णीम् = புஷ்ய தேவதாகமானது என்றும்,
பௌஷணீம்
आमनामः = நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்.
ஆமநாம:

யஜுர்வேத ப்ராம்மண வாக்யமும் இப்படிச் சொல்லுகிறது. ஸாவா ஏ ஷாரிக் ஸர்வ தேவத்யா என்று விவரண முடிவில் கூறுகிறது

एतादृशानि	=	இப் பேர்ப்பட்ட,
ஏதாத் ³ ருஸானி निदर्शनानि	=	உதாஹரணங்கள்,
निर्देशानि कति नाम	=	பல ஸம்பவிக்கக் கூடியவை
கதி நாம	=	ப்ரஸித்தமாக இருக்கின்றன.

சுலோகம் 69

एषा गतिश्श्रुतिगिरा मिति निर्णयेन
तत्तद्ग्रहार्चनविधौ मुनयस्स्मरन्ति ।
मन्त्रेण शंकर शनेश्श मुपक्रमेण
बुध्यस्वशब्दसहितेन बुधस्य पूजाम् ॥ ६९ ॥

ஏஷா க³திஸ்ஸ்ருதிகி³ரா மிதி நிர்ணயேன
தத் தத்³ க்³ரஹார்சன விதௌ⁴ முனயஸ் ஸ்மரந்தி ।
மந்த்ரேண ஸங்கர ஸனேஸ்ஸ முபக்ரமேண
புத்⁴யஸ்வ ஸப்³த³ ஸஹிதேன புத்⁴ஸ்ய பூஜாம் ॥ 69 ॥

இந்த அபிப்ராயத்தை மனதில் கொண்டு, கல்ப்ப ஸூத்ரத்தில் மந்த்ரங்கள் பத அந்வயத்தால் அந்தப் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டு வேறு அர்த்தத்தில் கூறும் படி விநியோகிக்கப்படுகின்றன.

பதவுரை

श्रुति गिरां	=	வேத வாக்யங்களுக்கு,
ஸ்ருதி கி ³ ராம் एषागतिः	=	இது தான் முறை,
ஏஷாக ³ தி: इति	=	என்று,
இதி निर्णयेन	=	தீர்மானத்தை வைத்துக் கொண்டு,
நிர்ணயேன मुनयः	=	கல்ப்ப ஸூத்ரக்காரர்கள்,
முனய:		

तत्तद्ग्रहार्चनविधौ	=	அந்தந்த நவக்ரஹங்களில் ஒரு க்ரஹத்தை
தத் தத் ³ க் ³ ரஹார்சன		ஆராதிக்கும் கர்மாவில்,
விதௌ ⁴		
शंकर	=	பரமசிவனே,
ஸங்கர		
शमुपक्रमेण मन्त्रेण	=	சம் என்று ஆரம்பிக்கும் மந்த்ரமாகிய
ஸமுபக்ரமேண மந்த்ரேண		சந்நோ தேவிரபிஷ்டயே என்பதால்,
शने पूजा	=	சனி க்ரஹத்தின் பூஜையையும்,
ஸனே பூஜாம்		புத்யஸ்வ என்ற பதம் அடங்கிய
		மந்த்ரத்தால்,
बुधस्य पूजां च	=	புத க்ரஹத்தின் ஆராதனத்தையும்,
பு ³ த ⁴ ஸ்ய பூஜாம் ச		
स्मरन्ति	=	விதிமுகமாகத் தெரியப்படுத்துகிறார்கள்.
ஸ்மரந்தி		

சுலோகம் 70

आम्नायमृग्यजुषसामविधं विचिंत्य

सारं समुद्धृतवता परमेष्ठिनापि ।

मन्त्रस्त्रिपादयमदृष्टविधान्तरेण

दृष्टश्चराचरगुरो मनुना यथोक्तम् ॥ ७० ॥

ஆம்னாயம் ருக்³ யஜுஷ ஸாம வித⁴ம் விசிந்த்ய

ஸாரம் ஸமுத்³ த்⁴ருதவதா பரமேஷ்டி²னாபி ।

மந்த்ரஸ் த்ரிபாத³ய மத்³ருஷ்ட விதா⁴ந்தரேண

த்³ருஷ்டஸ்சராசர கு³ரோ மனுனா யதோ²க்தம் ॥ 70 ॥

ஈச்வரனைத் தெரியப்படுத்தக் கூடிய வேத மந்த்ரங்கள் பல இருந்த போதிலும் காயத்ரீ மந்த்ரப்ரதிபாத்யன் பரமேச்வரன் என்ற நான்காவது லக்ஷணம் கூறியதின் காரணம் சொல்லுகிறார்.

பதவுரை

இந்த காயத்ரீ மூன்று வேதங்களின் மூன்று பாதங்களாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதால், வேதத்ரய ஸாரமான, நித்யானுஷ்டேயமான ஸர்வஜன ஸாதாரணமான, மந்த்ரம்.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

हे श्रराचरुगुरो	=	அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள்
ஹே ஸ்சராசரகு ³ ரோ		அனைத்துக்கும் ப்ரேரகனே,
रुग्यजुषसामविधं	=	ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற பிரிவுகளுள்ள,
ருக் ³ யஜுஷஸாமவித ⁴ ம்		
आम्नायं	=	வேதத்தை,
ஆம்னாயம்		
विचिंत्य	=	நன்கு பரிசோதித்து,
விசிந்த்ய		
अदृष्टविधान्तरेण	=	புதிதான வேறு முறைப்படி,
அத் ³ ருஷ்டவிதா ⁴ ந்தரேண		
सारं	=	அந்த அந்த ஸார பாகத்தை,
ஸாரம்		
समुद्धृतवता	=	எடுத்து,
ஸமுத் ³ த் ⁴ ருதவதா		
परमेष्ठिनापि	=	ப்ரம்ம தேவராலேயே,
பரமேஷ்டி ² னாபி		
त्रिपाद्	=	மூன்று பாதங்கள் உள்ள,
த்ரிபாத் ³		
अयं मन्त्रः	=	இந்த காயத்ரீ மந்த்ரம்,
அயம் மந்த்ர:		
दृष्टः	=	கண்டு பிடித்து, ஜனங்களுக்கு
த் ³ ருஷ்ட:		கேடமார்த்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

யதோக்தம் மனுனா யத்வை கிஞ்சன மனு ரவதத் தத் பேஷஜம்
என்று மனுவாக் யமனைத்தும் மருந்தாகக் கருதப்படும். ஆதி ஸ்ம்ருதி கர்த்தா
வாகிய மனுவால் சொல்லப் பட்ட விஷயம் இது.

த்ரிப்ய ஏவ து வேதேப்ய: பாதம் பாதம் அதூதுஹத் |
த தித்ய ருசோஸ்யா: ஸாவித்ர்யா: பரமேஷ்டி ப்ரஜாபதி: ||

மூன்று வேதங்களிலிருந்து, ஆதி கர்த்தாவான ப்ரம்ம தேவர், ஒவ்வொரு
பாதமாக, தேனுவிடமிருந்து ஸாரமானப் பாலை கறப்பது போல், கறந்து
முப்பாதம் கொண்ட, இந்த 24 அக்ஷரங்கள் அடங்கிய, தத் ஸவிதுர்வரேண்யம்
என்ற ரிக் மந்த்ரத்தை ஜனங்கள் கேடமத்திற்காகக் கொடுத்தார்.

வேதங்கள் மூன்றுதான். அதர்வண வேதம் ரிக் மந்த்ரங்களால் ஆகியது. மூன்று வேதத்தில் அடங்கியது. ஆதலால் மூன்று வேதங்களின் ஸாரம் தான் எடுக்கப்பட்டது. இந்த காயத்ரி மந்த்ரத்தை ஜபிக்காதவன், வேறு எந்த வைதீக கார்யத்திற்கும் தகுந்தவனல்லன் என்பது விதி. ஆதலால் மந்த்ர ஸாரமான காயத்ரீ ப்ரதிபாத்யன் வேதத்ரய ப்ரதிபாத்யன் பரமேச்வரன் தான் என்பது கைமுதிக ந்யாயத்தால் எளிதில் கிடைக்குமென்று காரணம் கொண்டே இந்த காயத்ரீ அர்த்தம் விசாரிக்கப்பட்டது. வேதத்ரய தாத்பர்ய விஷயீ பூதன் பரமேச்வரன் ஒருவனே என்பது பிண்டிதமான கருத்தாகும்.

சுலோகம் 71

गृणातु काममनलस्सकलं हविस्ते

राज्ञो बलिं हरतु भागदुथः प्रजाभ्यः ।

पात्थेन शंकर निवेदितमंबुजाक्षे

नैशं हविस्फुटमदृश्यत पादयोस्ते ॥ ७१ ॥

க்³ருண்ணாது காமமனலஸ் ஸகலம் ஹவிஸ்தே

ராஜ்ஞோ ப³லிம் ஹரது பா⁴க³து³த²: ப்ரஜாப⁴ய: ।

பார்த்தேன ஸங்கர நிவேதி³த மம்பு³ஜாக்ஷே

நைஸம் ஹவிஸ்பு²டமத்³ருஸ்யத பாத³யோஸ்தே ॥ 71 ॥

இவ்விதம் 15 சுலோகங்களால் காயத்ரீ மந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாத்யன் பரமேச்வரன் என்று நாலாவது லக்ஷணத்தை முகவுரையுடன் நன்கு நிருபித்து விட்டுப் பிறகு உத்தேசக்ரமப்படி செய்யவேண்டிய பரமசிவன் க்ரதுசேஷீ என்ற ஐந்தாவது லக்ஷணத்தை 12 சுலோகங்களால் நன்கு விளக்குகிறார்.

பதவுரை

अनल = அக்னி பகவான்,

अनल

कामं = இஷ்டப்படி,

कामम्

सकलं = எல்லா விதமான,

सकलम्

हविः = ஹவிஸ்ஸை,

हविः

हविः

गृणातु க் ³ ருண்ணாது	=	நேரில் பெற்றுக் கொள்ளட்டும் அந்த ஸோமரஸம், நெய் பால் தயிர் என்ற கவ்யம் பொரி, புரோடாசம், தான்ய ஹவிஸ் முதலிய அனைத்தும்,
ते தே भागदुथः	=	உமக்குத் தான் (சொந்தமானது),
पा ⁴ क ³ तु ³ त ² ः बलिं	=	வரி வசூலிக்கும் அதிகாரி,
प ³ लिम् प्रजाभ्यः	=	வரியை,
प्रजाप ⁴ यः हरतु ஹரது	=	ஜனங்களிடமிருந்து,
राज्ञः स्वं ராஜ்ஞ: ஸ்வம்	=	வசூலிக்கட்டும், ஆயினும் அந்த வரிப்பணம்,
	=	அரசனுக்குச் சேரவேண்டிய சொந்தப்பணம்,

வசூலித்தவனுக்குச் சொந்தமாகாது. அவன் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது. வசூலான வரிப்பணத்தை அரசனிடம் செலுத்தி, வசூலித்ததற்கு உள்ள கூலியைத்தான் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவ்விதமே அக்னி பெற்றுக் கொள்ளும் ஹவிர்பாகம னைத்தும் பரமசிவனுக்குச் சேர வேண்டியது என்று கொள்ள வேண்டியது.

शंकर ஸங்கர पा ⁴ र्थेन	=	ஸுகத்தைத் தரும் பரம் பொருளே!
पार्त ² थे ² न अंबुजाक्षः	=	அர்ஜுனனால்,
अम्पु ³ जाक्षः निवेदितं	=	தாமரைக் கண்ணனாகிய நாராயணனுக்கு (கிருஷ்ணனுக்கு),
निवेदितं நிவேதி ³ தம் नैशं हविः	=	ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட,
नैशं हविः நைஸம் ஹவி: ते தே	=	இரவில் தரப்பட்ட நைச ஹவிஸ்ஸானது,
	=	உம்முடைய,

पादयो:	=	காலடிகளில்,
पाथ ³ यो:		
स्फुटं	=	தெளிவாக, ப்ரத்யக்ஷமாக,
स्फुटम्		
अदृश्यत	=	காணப்பட்டதல்லவா?
अत् ³ सूयत		

இந்த இதிஹாஸம், ஹவிஸ் அனைத்தும் உம்மைச் சேர்ந்தது என்பதற்குச் சான்றாகும். துரோணபர்வாவில் ஹவிர் நிவேதன க்ரியைக்கு வாஸுதேவன் அதிகரணகாரகம்; பரமேச்வரன் ஸம்ப்ரதான காரகம் என்று விளக் கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மகா பாரதத்தில் கிருஷ்ணன் ஸகாயத்தால் பாண்டவர்களுக்கு ஸகல கார்யங்களும் கைக்கூடி வந்தன என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது ப்ரஸித்தம், எப்படி பரமசிவனுக்கு ஹவிஸ் அர்ப்பணம் செய்யப்படுவதாகக்கூற முடியும் என்ற சங்கைக்கு இடமில்லை. பாண்டவர்களுக்கும், அவர்களுக்கு ஸகாயமான கிருஷ்ணனுக்கும் பரமேச்வரன் அனுக்ரஹத்தால் தாம் ஸகல கார்யங்களும் பரமேச்வரன் அனுக்ரஹத்தால்தான் ஸகல கார்யங்களும் நிறைவேறின என்பது தான் மகா பாரதத்தின் உண்மையான கருத்தாகும். அப்படியே அச்வமேத பர்வாவில் பீமஸேனன் தர்மபுத்திரரைப் பார்த்துக் கூறுவது - யாகத்திற்கு எல்லா த்ரவ்யங்களையும் **பரமசிவன்** அருளால் ஸம்பாதித்துவர முடியும்; முன்பு காட்டில் வசிக்கும் போது பாசுபதாஸ்த்ரம் கொடுத்தருளினார். அவர் அனுக்ரஹத் தால்தான் நமக்கு ராஜ்யம் திரும்பக் கிடைத்தது. ஜயத்ரதவத ப்ரதிக்ஞையை அவர்தாம் நிறைவேற்றி வைத்தார் என்று பலவிதமாக சிவன் மகிமையை வர்ணிப்பது தெளிவு. அனுசாஸன் பர்வாவிலும், கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, ஈசுவரன் “நான் உன்னிடம் த்ருப்தி கொண்டுள்ளேன், வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று கொள்ளலாம்” என்று சொன்னதாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. துரோணபர்வாவில் அர்ஜுனன் தனக்கு சிவப்ரஸாதம் கிருஷ்ணன் அனுக்ரஹத்தால் கிடைத் ததாகச் சொல்லுகிறான். நன்கு பரிசீலனை செய்தால், மகாபாரதம் முழுதும், பரமேச்வரன் மகிமைதான் தாத்பர்ய விஷயமானது என்பது தெளிவாகிறது. சாந்தி பர்வாவில் பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்ரர்கள், இந்த்ராத்ரி தேவர்கள் எல்லாம் பரமேச்வரனைப் பூஜித்துத் தங்கள் கஷ்டங்களை நீக்கிக் கொண்டதாகச் சொல்ல ப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்யம் புருஷ மீசானம் என்று பரமசிவனில் ஆரம்பமாகி, சாந்தி பர்வாவில், நாராயணனுக்கு அந்தர்யாமி பரமசிவன் என்று விளக்கப் பட்டிருப் பதால் உபக்ரம, உபஸம்ஹாரமத்யே பராமர்சம் என்ற ந்யாயப்படி பாரதம் பரம சிவ ப்ரதி பாதகமாகும்.

இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்த அந்தப் பெயரைச் சொல்லி, ஸ்வாஹா காரவ ஷட்காரங்களால் ஹவிஸ்ஸைக் கொடுப்பதாகவும், யஜமானனுக்குப் பயன் தருவதாகவும், வேதங்களில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்த தேவர்கள் அனைவரும் பரமேச்வரன் விபூதியானதால், சேஷியான பரமசிவன் தான், ஹவிர்தானத்திற்கு ஸம்ப்ரதான மென்றும், அவர்தான் ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பதாகவும், பயன் அளிப்பதாகவும் தாத்பர்யம் கொள்ள வேண்டும். சரீரத்தைக் குறிக்கும் பதங்கள் சரீரத்துடன் நிற்காமல் சரீர அதிஷ்டாத்த்ரு பர்யந்தம் தெரிவிக்கும் என்பது, நான் பெருமன், நான் குட்டை, என்ற வாக்கியங்களில் பிரஸித்தம், அவ்விதமே, ஜீவாத்மா வாசகமான இந்த்ராதி பதங்கள், அவர்களைச் சரீரமாகக் கொண்ட, அந்தர்யாமியான, சேஷியான பரமசிவனைக் குறிப்பது வாக்யந்யாய ப்ரஸித்தமே. கர்ப்பிணியான தாய் கர்ப்பம் வளர்வதற்காக பிறரால் கொடுக்கப்பட்ட, மசக்கை என்று சொல்லப்படும் ப்ரியமான ஆகாரங்களைக் கொண்டு, தான் திருப்தியடைகிறாள், தன் கர்ப்பத்தில் உள்ள குழந்தைக்கும் திருப்தி உண்டுபண்ணுகிறாள். அந்த ஆகாரம் கொடுத்த வரையும் இஷ்டபலன் நிறைவேறும்படி செய்து சந்தோஷப் படுத்துகிறாள். அவ்விதமே ஹவிர்பாகம் பெற்றுக்கொள்வதால், நேரில் பெற்றுக்கொள்ளும் இந்த்ராதி தேவர்கள் திருப்தியடைந்து, அந்தர்யாமியான பரமசிவனும் திருப்தி யடைந்து ஹவிர்பாகம் கொடுக்கும் யஜமானனும் விரும்பிய பயனை அடைகிறான். அதேபோல் ஹவிர்பாகம் அனைத்தும் அந்தர்யாமியாகிய பரமசிவனுக்குத் தான் என்பது வெளியாகும். கூர்ம புராணவசனம் இக்கருத்தை விளக்குகிறது.

மகா பாரதத்திலும் சரீரமில்லாத கடவுள் தேவர்கள் சரீரத்தை சரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாரதத்தில் நியோகாத்யாயத் தில் பரமசிவன் கூறுவதாவது - அக்னி என் அந்தர்யமன சக்தியான நியோகத் தால் ஹவ்ய கவ்யங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான் பாகம் செய்கிறான். அப்படியே இந்திராதி ஸகல தேவர்களும் அவர்கள் கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அறியுங்கள் என்பது நாம நாமைவ நாம மே என்ற சுருதியில் - நாம நாம எல்லா இந்திரன் முதலிய பெயர்களும் மே ஏவ நாம - என்னுடைய பெயராகவே கொள்ள வேண்டும்; ஹரிவம்சத்திலும் இந்த சுருதியின் அர்த்தம் இவ்விதம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரிக்வேத ஸுத்ரகாரர் பகவான் ஆச்வலாயன மகரிஷி சொல்வதையும் கவனிக்க. ஸர்வாணி ஹவா ஏதஸ்ய நாம தேயானி - உலகில் எவ்வளவு பதங்கள் உச்சரிக்கப்படுகின்றனவோ அவை அனைத்தும் இந்தப் பரமசிவன் பெயர்கள் ஆனதால், அவரைத்தான் குறிக்கும். ஸர்வாஸ்ஸேனா: ஏதஸ்ய ஹவா - எல்லா அரசர்களின் ஸேனைகளும் இந்த த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்தவரின் ஸேனைகள் தான். அரசர்களும் இந்த்ராதி தேவர்களும் ருத்ராம்சம் என்பது தாத்பர்யம், ஸர்வாண்யுச்ச்ரயாணி ஏதஸ்யவா - உலகிலுள்ள உயர்ந்த பொருள்களனைத்தும் இந்த சிவபெருமான் அம்சமேயாகும். அல்லது உயரமான

மலை முதலிய இடங்களில் இவர் வசிப்பதால் அவை இவருடையவை. எல்லா சப்தங்களும் பரமசிவனைத்தான் குறிக்கும். வாயவிய ஸம்ஹிதையில் சப்த மனைத்தும் தேவி ஸ்வரூபமென்றும். அர்த்தமனைத்தும் சிவஸ்வரூப மென்றும், உமாமகேச்வரரான் வாக், அர்த்தங்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

சுலோகம் 72

सोमं त्वदर्थमनुशुश्रुम सूयमानं

आलम्भनं पशुपते नियतं पशूनाम् ।

गव्यञ्च ते गवि सदेव तद्ध्व८

चण्डेश्वरेण सह नाकसदां विवादः ॥ ७२ ॥

ஸோமம் த்வத³ர்த²மனுஸு¹சு¹ம சூயமானம்

ஆலம்ப⁴னம் பஸு¹பதே நியதம் பஸு¹னாம் ।

க³வ்யஞ்ச தே க³வி ஸதே³வ தத்³த்⁴வரேஷ³

சண்டே³ஸ்வரேண ஸஹ நாகஸதா³ம் விவாத³: ॥ 72 ॥

இவ்விதம் ப்ரதிக்ளை செய்யப்பட்ட விஷயம் ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்கும் சேஷீ பரமசிவன் என்பது விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

सूयमानं

= இடித்துப் பிழியப்படுகிற,

ஸூயமானம்

सोमं

= ஸோமரஸத்தை,

ஸோமம்

त्वदर्थं

= உம்மைச் சேர்ந்ததாக,

த்வத³ர்த²ம்

अनुशुश्रुम

= மந்த்ரங்களால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

அனுஸு¹சு¹ம

அயம் ஸோமம் கபர்தினே, க்ருதம் ந பவதே மது என்பது, பிழியப்படும் ஸோமக் கொடியைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் மந்த்ரம்,

पशुपते

= ஜீவராசிகளான பசுக்களை காக்கும்

பஸு¹பதே

கருணா மூர்த்தியே!

पशूनाम् आलम्भनं

= பசுபந்தங்களில் ஆடுகளை யூப ஸ்தம்பத்தில்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

பஸூனும் ஆலம்ப ⁴ னம் நியதம்	=	கட்டுவதும், தீர்மானமாக,
நியதம் त्वदर्थमनुशुश्रुम	=	உமக்காகத்தான் என்பதை மந்த்ரங்களாலும், பசுபதி என்ற அஸாதாரணமான உமது நாமத்தாலும் தெளிவாக அறிகிறோம்.

இமம் பசும் பசுபதே தே அத்ய பத்னாமி அக்னே ஸூக்ருதஸ்ய மத்யே |
அனுமந்யஸ்வஸ்யஜா யஜாம ஜுஷ்டம் தேவானாமிதம் அஸ்து ஹவ்யம் ||

पशुपते पशवो विरुपाः	=	பலவிதமான பசுக்கள் எல்லாம்,
பஸூபதே பஸவோ விருபா:	=	பசுபதியான ருத்ரனைச் சேர்ந்தன என்பதை மற்றொரு மந்த்ரம் சொல்லுகிறது.
गवि सत्	=	பசுவிடமிருந்து கிடைக்கும் சிறந்த
க ³ வி ஸத்	=	ஹவிஸ்ஸான,
गव्यं च	=	தயிர், பால், நெய் முதலியதும்,
க ³ வ்யம் ச	=	
ते एव अनुशुश्रुम	=	உம்முடையது தான் என்றும் அறிகிறோம்,
தே ஏவ அனுஸூஸ்ரும	=	
रौत्रं गवि	=	என்றல்லவா சுருதி?
ரௌத்ரம் க ³ வி	=	
तत्	=	ஆகையால்,
தத்	=	
अध्वरेषु	=	மூன்று விதமான ஹவிஸ் கொடுக்கப்படும்
அத் ⁴ வரேஷு	=	யாகங்களில்,
चण्डेश्वरेण सह	=	சண்டிகேச்வரரோடுகூட,
சண்டே ³ ஸ்வரேண ஸஹ	=	
नाकसदां	=	தேவர்களுக்கு,
நாகஸதா ³ ம்	=	
विवादः	=	விவாதம் ஏற்படுகிறது.
விவாத ³ :	=	

சுலோகம் 73

उत्पत्तितश्चिव गृहीतसमन्वयास्ते

सोमः पशुर्गवि च सन्ति हवींषितानि ।

देवाः पशौ हविषि भागमनुज्ञाया ते

गृणन्ति तद्वदितरेष्वपि कल्प नीयं ॥ ७३ ॥

உத்பத்திதஸ்ஸிவ க்ருஹீத ஸமன்வயாஸ்தே

ஸோம: பஸுர்க்வி ச ஸந்தி ஹவீம்ஷிதானி ।

தேவா: பஸௌ ஹவிஷி பா⁴க்மனுஜ்ஞாயா தே

க்ருண்ணந்தி தத்வதி³தரேஷ்வபி கல்ப்ப நீயம் ॥ 73 ॥

ஹவிஸ் தயாரிக்கும் ஆரம்ப காலத்திலேயே, பரமசிவன் ஸம்பந்தப்பட்டவைகள் என்பது ஸித்த விஷயமாதலால், உம்முடைய உத்தரவின் பேரில்தான் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஹவிஸ்ஸைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

பதவுரை

शिव	=	பரமேச்வரா!
शिव		
सोमः	=	ஸோமரஸம்,
सोमः		
पशु	=	ஆடு என்ற வபா ஹவிஸ்,
पशु		
कवि च सन्ति हवींषि	=	பசுவிடமிருந்து கிடைக்கும் சிறந்த பால்,
कवि च सन्ति हवींषि		
कवि च सन्ति हवींषि		தயிர், நெய், என்ற ஹவிஸ் ஸூக்கள்
कवि च सन्ति हवींषि		எல்லாம்;
उत्पत्तितः	=	தயாரிக்கும் கூணம் முதல்,
उत्पत्तितः		
ते गृहीतसमन्वयाः	=	உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவைகள்.
ते गृहीतसमन्वयाः		
ते कर्तुः	=	ஆதலால்,
अतः		
अतः		
देवाः	=	தேவர்கள்,
देवाः		
देवाः		
पशौ हविषि	=	வபா என்ற பசு ஹவிஸ் விஷயத்தில்,
पशौ हविषि		
पशौ हविषि		

ते अनुज्ञाया = உம்முடைய அனுமதியின் பேரில்,
தே அனுஜ்ஞாயா

அனுமன்யஸ்வ, தேவானாம், இதம் ஜுஷ்டமஸ்து - உத்தரவு கொடுங்கள், தேவர்கள் இதை, உம்முடைய சொந்தமான பாகத்தை ஸேவிக்கட்டும், என்று பிரார்த்திப்பதால்,

भागं गृणन्ति = தங்கள் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்
பா⁴க³ம் க்³ருண்ணந்தி

இவ்விதம் வபா என்ற பசு ஹவிஸ் ஸித்தமாக விருப்பதால்,

तत्त्वत् = அதைப்போல,

தத்வத்
इतरेष्वपि = மற்ற ஸோம ரஸம், தயிர், பால், நெய்,
இதரேஷ்வபி ஹவிஸ்ஸுகளிலும், உமது உத்தரவின்
மேல்தான், உமது பாகமாகிய அவைகளை,
இந்த்ராதி தேவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளு
கிறார்களென்று.

कल्प नीयं = கல்ப்பித்துத் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும்.
கல்ப்ப நீயம்

தத்ஸாமான்யாத் இதரேஷு ததாத்வம் என்பது ந்யாயம். பாலை சோற்றுக்கு பருக்கை பதம் என்பதும், ஸ்தாலீபுலாகந்யாயம் உலகம் அறிந்ததே. அணிமாதி அஷ்டயோக ஸித்திபெற்ற தேவர்கள் ஒரே ஸமயத்தில் செய்யப்படும், பல தேசங்களிலுள்ள பல யாகங்களுக்கும் போய் ஹவிர்பாகம் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமாதலால், சப்தம்தான் தேவதை, அர்த்தம் தேவதையல்ல என்ற கொள்கைக்கு அவசியமே யில்லை. கண்ணுக்குத் தெரியாத ஸ்வர்க்காதி விசேஷங்களைப்போல, இந்த்ராதி தேவர்களின் ஸ்வரூபம், உபாஸனாதி விதிகளில் கானப்படுவதால், அவசியம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். அவர்கள் பரம சிவன் அனுமதியால் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதே தீர்மானம்.

சுலோகம் 74

कर्मेकमेव न परं पशुबन्धनं ते
कर्तव्यमाहुरुपलभ्य तवाभ्यनुज्ञाम् ।

सर्वेषु कर्मसु भवत्प्रसवेन पुंसां

आरंभणं प्रपदमन्त्रविदो गृणन्ति ॥ ७४ ॥

கர்மைகமேவ ந பரம் பஸுபந்தனம் தே

கர்தவ்ய மாஹுருபலப்ய தவாப்யனுஜ்ஞாம் ।

ஸர்வேஷு கர்மஸு பவத் ப்ரஸவேன பும்ஸாம்

ஆரம்பணம் ப்ரபத மந்த்ர விதோ க்ருணந்தி ॥ 74 ॥

ஸர்வகர்மா ஆரம்பத்தில் ஜபிக்கப்பட வேண்டிய, ஸாம வேதத்தில் உள்ள ப்ரபத மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தைக் கவனித்தால், எல்லா கர்மாக்களும், தங்கள் அனுமதியின் பேரில்தான் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது தெளிவாகும் என்கிறார்.

பதவுரை

परं पशुबन्धन मेक मेव कर्मा	=	சிறந்த பசு பந்தனம் என்ற ஒரு
பரம் பஸுபந்தன மேக		கர்மாதான்,
மேவ கர்மா		
ते	=	உம்முடைது, ஆதலால்,
தே		
तव	=	உம்முடைய,
தவ		
अनुज्ञां	=	உத்தரவை,
அனுஜ்ஞாம்		
उपलभ्य	=	அடைந்து,
உபலப்ய		
कर्तव्यं	=	செய்யப்பட வேண்டுமென்று,
கர்தவ்யம்		
न आहुः	=	சொல்லவில்லை. ஆனால்,
ந ஆஹு:		
सर्वेषु कर्मसु	=	எல்லா கர்மாக்களிலும்,
ஸர்வேஷு கர்மஸு		
पुंसां आरंभणं	=	மனிதர்கள் ஆரம்பிப்பதை,
பும்ஸாம் ஆரம்பணம்		
भवत्प्रसवेन	=	உமது அனுமதியைப் பெற்று,
பவத் ப்ரஸவேன		
कर्तव्यं	=	செய்யப்பட வேண்டியதாக,

கர்தவ்யம்

प्रपदमन्त्रविदः

= ப்ரபத மந்த்ரத்தின் அர்த்த மறிந்தவர்கள்,

ப்ரபத³மந்த்ரவித³:

गृणन्ति

= சொல்லுகிறார்கள்.

க்³ருணந்தி

எல்லாக் கர்மாக்களின் முதலில் ஜபிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரபத மந்த்ரம் ஸாமவேதத்தில் காணப்படுகிறது. அது தப: ச தேஜ: ச என்று ஆரம்பித்து, ப்ரம்மண: புத்ராய நம: என்று முடிகிறது. அங்கு, விருபா க்ஷோஸி - தாங்கள் முக்கண்ணராக இருக்கிறீர் என்று ஆரம்பித்து, த்வாம் - ப்ரபத்யே - உம்மைச் சரணமடைகிறேன். த்வயா ப்ரஸூத:- உம்முடைய உத்தரவின்பேரில், இதம் கர்ம - இந்தக் கார்யத்தை, கரிஷ்யாமி - செய்யப் போகிறேன்; தன்மே ஸம்ருத்யதாம் - அந்தக் கார்யம் நன்கு நிறைவேறி, பயன் தரட்டும். தன்ம உபபத்யதாம் - அது எனக்கு உகந்த தாக, அனுகுணமாக ஆகட்டும். என்று வேண்டப்படுகிறது. ஆகவே, இந்த ப்ரபத மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்திலிருந்து, எல்லாக் கார்யங்களும் பரமேச்வரன் அனுமதியால் செய்யப்படுகின்றன. எல்லா ஸங்கல் ப்பங்களும் பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம் என்றும், சிவசம்போ ராக்கனாயா ப்ரவர்த்த மானஸ்ய என்றும் செய்யப்படுவது, ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவத்தில் இருந்து வருகிறது.

சுலோகம் 75

सङ्कल्पतः प्रभृति यज्ञतनुं विभज्य

देवान्प्रजापतिमुखान्प्रति दर्शयन्तः ।

सोमाहुतिं हुतवहाचिषि ह्यमानाम्

अध्वर्यवस्तव गृणन्ति गिरीश भागम् ॥ ७५ ॥

ஸங்கல்பத: ப்ரப்⁴ருதி யஜ்ஞதனும் விப⁴ஜ்ய

தே³வான் ப்ரஜாபதி முகா²ன்ப்ரதி த³ர்ஸயந்த: ।

ஸோமாஹு³திம் ஹு³தவஹாசிஷி ஹு³யமானாம்

அத்⁴வர்யவஸ்தவ க்³ருணந்தி கி³ரீஸ பா⁴க³ம் ॥ 75 ॥

ஸோமரஸம் தயாரிக்கும் ஸமயத்திலேயே பரமசிவ ஸம்பந்தமுள்ளது என்பதை அயம் ஸோம: கபர்தினே க்ருதம் ந பவதே மது, - என்ற மந்த்ரம் தெரியப்படுத்துவதுபோல, அந்த ஸோமரஸம் ஸோம காலத்திலும் ஈச்வர ஸம்பந்த முடையது என்பதை விளக்குகிறார்.

பதவுரை

सङ्कल्पतः प्रभृति	=	அக்னிஷ்டோமேன யக்ஷயே - என்று
ஸங்கல்பத: ப்ரப்ருதி		ஸங்கல்பம் செய்வது முதல்,
यज्ञतनुं	=	யாககர்மாவின் சரீரத்தை,
யஜ்ஞதனும்		
विभज्य	=	பிரித்து,
विप॑ज्य		
प्रजापतिमुखान् देवान्	=	அந்த அந்த பாகம் அந்த அந்த தேவதா
ப்ரஜாபதிமுகா ² ன் தே ³ வான்		ஸ்வரூபம் என்ற வாக்கியங்களால்,
		ப்ரஜாபதி முதலிய தேவர்களை,
प्रति दर्शयन्तः	=	நேரில் ஸாக்ஷாத்தகரித்துக் காட்டுகின்ற,
ப்ரதி த ³ ர்ஸயந்த:		
अध्व॑र्यवः	=	யஜுர் வேத மறிந்தவர்கள்,
அத் ⁴ வர்யவ:		
ह॒त॒व॒हा॒चि॒षि	=	அக்னி முகமான ஜ்வாலையில்,
ஹுதவஹாசிஷி		
हू॒य॒मा॒नाम्	=	ஹோமம் செய்யப்படுகிற,
ஹூயமா ³ னாம்		
सो॒मा॒हु॒तिं	=	ஸோமரஸம் என்ற ஹவிஸ்ஸை,
ஸோமாஹு ³ திம்		
गि॒री॒श	=	ஹேகைலாஸபதியே, வேதப்ரதிபாத்ய
கி ³ ரீஸ		புருஷனே!
त॒व॒ भा॒गं	=	உம்முடைய அம்சமாக,
தவ பா ⁴ க ³ ம்		
गृ॒णन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்.
க் ³ ருணந்தி		

ப்ரஜாபதிர் நமஸுந்தோச்சதே என்றபடி, யக்ஞத்து மந்த்ரங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ருத்ர ஆஹுத: என்ற சுருதியில் கூறப்பட்டிருப்பதால், ஹோமம் செய்யப்படும் நிலையிலுள்ள ஹவிஸ்ஸுக்கு, ஸோமரஸத்துக்கு ஈச்வரன் தாத்பர்யம் கூறப்படுவதால், ஸோமஹவிஸ், உத்பத்தி காலத்தில் போல் ஹோமகாலத்திலும் ருத்ரபாகம் தான்.

सर्वं धनं धनपतेरुपभुक्तशिष्टं
 यदेवतातिथिसमाश्रितभृत्यवर्गैः ।
 यज्ञेश यज्ञपरिशिष्टमपि त्वदीयं
 मन्धिग्रहव्यतिकरे भवता यथोक्तम् ॥ ७६ ॥

ஸர்வம் த⁴னம் த⁴னபதேருபபு⁴க்தஸிஷ்டம்

யத்³தே³வதாதிதி² ஸமாஸ்ரித ப்⁴ருத்யவர்கை³ ।

யஜ்ஞேஸ யஜ்ஞபரி ஸிஷ்டமபி த்வதீ³யம்

மந்தி⁴க்³ரஹவ்யதிகரே ப⁴வதா யதோ²க்தம் ॥ 76 ॥

யக்ஞத்திலுள்ள மூன்று விதமான ஹவிஸ்ஸுகள் ஈச்வரனுக்குச் சொந்தமானவை என்பதுபோல, யக்யஞ்களில் புஜிக்கப்பட்ட பிறகு, சிஷ்டமான பாகமும் பரமேச்வரனைச் சேர்ந்தது என்று விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

देवतातिथि समाश्रित भृत्यवर्गैः =	யஜமானன் அனுமதியின் பேரில் இந்திராதி
தே ³ வதாதிதி ² ஸமாஸ்ரித	தேவதைகள், அதிதிகள் அண்டின
ப் ⁴ ருத்யவர்கை ³ :	வேலைக்காரர்கள் இவர்களால்,
उपभुक्तशिष्टं =	அனுபவிக்கப்பட்டு மிகுதியான,
உபபு ⁴ க்தஸிஷ்டம்	
यत् सर्वं धनं =	யாதொரு எல்லாப்பணமும்,
யத் ஸர்வம் த ⁴ னம்	
यता धन पते स्वं =	எப்படிப் பணத்தின், யஜமானனுக்கே
யதா த ⁴ ன பதே ஸ்வம்	சொந்தமோ அப்படியே,
यज्ञेश =	யாகத்துக்குத் தலைவரே!
யஜ்ஞேஸ	
यज्ञ परिशिष्टमपि धनं =	யக்ஞத்தில் உமது அனுமதியின் பேரில்
யஜ்ஞ பரிஸிஷ்டமபி த ⁴ னம்	இந்திராதி தேவர்களாலும், ருத்விக்குகளாலும்
	அனுபவிக்கப்பட்டு மீதியான ஹவிஸ்
	முதலிய, பதார்த்தங்கள்,
त्वदीयं =	உம்மைச் சேர்ந்தவை உமக்கே
த்வதீ ³ யம்	சொந்தமானது என்று
मन्धिग्रहव्यतिकरे =	மந்தி என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஓர்

மந்தி⁴க்³ரஹவ்யதிகரே க்ரஹபாத்திரத்தின் விருத்தாந்த ஸமயத்தில்,
 भवता = உம்மாலேயே,
 ப⁴வதா
 यथ उक्तं = சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா?
 யத² உக்தம்

விசேஷவுரை

யஜுர் வேதத்தில் ஈச்வர வாக்யரூபமான வேதவாக்யம் காணப்படுகிறது. ஆதலால் வேதம் சொன்னால் ஈச்வரன் சொன்னார் என்றே கொள்ள வேண்டும். யத் யக்ஞவாஸ்தௌ ஹீயதே மமவை தத் யக்ஞசாலையில் அனுபவிக்கப்பட்ட பிறகு மிகுதியாக எவை இருக்கிறதோ அவையனைத்தும் என்னுடையது என்றும், அவ்விதமே, பஹ்ருச ப்ராம்மணத்தில் மம வா இதம், மமவை வாஸ்து ஹம்.

எல்லாம் என்னுடையது, அப்படியே, அனுபவித்த பிறகு யக்ஞபூமி என்ற ப்ரதேசத்தில் இருக்கிறதெல்லாம் என்னுடையதுதான் என்றும், யக்ஞசிஷ்டம் ருத்ரனைச் சேர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுவது காண்க, ஆதலால் ஆரம்பம் முதல், ஸங்கல்பம் முதல், ஹவிஸ் தயாரிக்கும் காலத்திலும், ஹோமம் செய்யும் காலத்திலும், மற்றவர்கள் அனுபவிக்கும் காலத்திலும், பிறகு மிகுந்திருக்கும் காலத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வஹவிஸ்ஸுக்கும் உண்மையான சொந்தக்காரர் ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரன். அவர் அனுமதியின் பேரில் மற்றவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்; புஜிக்கிறார்கள், அந்த ஸமயத்திலும் அவர்கள் உள்ளே அந்தர்யாமியாகப் பரமேச்வரன் வீற்றிருக்கிறார். ஆதலால் ஸர்வயக்ஞ சேஷீ பரமசிவன் என்பது சுருதிப்ரமாண ஸித்தமாகும். இதையறியாமல் மேலாக இந்த்ரராதி தேவர்கள் சொந்தக்காரர்கள் என்ற தவறுதலான அறிவால், தக்ஷன் செய்த யாகம், ஸர்வசேஷியான ஈச்வரன் இல்லாததால் அழிக்கப்பட்டு, அனைவருக்கும், யஜமானனுக்கும் தேவர்களுக்கும், ப்ருகு முதலான ரித்விக்குகளான முனிவர்களுக்கும் யாக கர்மாவிற்கும் கெடுதல் ஏற்பட்டது. கண்கூடாகத் தகராரி ல்லாமல் இன்றைக்கும் பாகவதாதி வைஷ்ணவக்ரந்தங்களிலும் வைஷ்ணவர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயமாக ப்ரஸித்தியடைந்திருக்கிறது.

வாயவீய ஸம்ஹிதையில் பரமேச்வரன் அத்வரராஜன் என்று விளக்கி முடிவில்.

நைவேச்வர பஹிஷ் க்ருதம் கர்மகுர்யாத் கதாசன என்று, பரமேச்வரனை நீக்கி ஒரு கர்மாவும், ஒரு போதும் செய்யக் கூடாதென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வருதா யக்ஞோ வருதா ஹோமோ சிவநிந்தாரதஸ்ய து - சிவத்வேஷத்து

டன் செய்யும் யக்கும், ஹோமம் வீணாவதோடு, அனர்த்தங்களையும் கொடுக்கும் என்பதும் தெளிவு, ஆதித்யபுராணத்திலும் சிவனில்லாமல் யக்கும் செய்யாதே என்று பிரம்மா தன் புத்ரனான தக்ஷணத்தடுத்ததாகவும்,

சம்போரவஞா யத்ராஸ்தே ஸ்தாதவ்யம் நைவ ஸூரிபி: என்றபடி சிவநிந்தை நடக்குமிடத்திலிருக்கக்கூடாதென்று, தக்ஷன் யஜ்ஞசாலையிலிருந்து, ப்ரம்மதேவர் வெளிச்சென்றதாகவும், ததிசி முனிவர் பிறகு தக்ஷனுக்கு சிவப்ர பாவம் உரைத்ததாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்விதமே ப்ரம்மாண்ட புராணத்திலும் உத்தரபாகத்தில் ஹயக்ரீவ அகஸ்தய ஸம்வாத ப்ரகரணத்தில் சக்ரபாணியான விஷ்ணுவிற்கும் வீரபத்ரருக்கும் நடந்த யுத்தம் முதலில் வர்ணிக்கப்பட்டு முடிவில் வீரபத்ரர் சக்ராயுதத்தை விழுங்கிவிட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது பிறகு விஷ்ணு வீரபத்ரரைப் புகழ்ந்ததாகவும், தக்ஷனுக்கு நல்ல தண்டனை ஏற்பட்டதென்று மெச்சினதாகவும், 'தேவி த்ரோஹ பாபத்துடன் ஈச்வர த்ரோஹ பாபத்தையும் பெற்றான். எனக்கே சக்ராயுதம் இழக்கும் கதியென்றால், அவனை யார் காப்பாற்றுவார், நான் பரமேச்வரனை அர்ச்சித்து, தபஸ் பலத்தால் மற்றொரு சக்ராயுதம் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்' என்று விஷ்ணு சொன்னதாகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கூர்ம புராணத்திலும், எல்லா யக்ஞஸம்பாரங்களையும் கங்கை ப்ரவாகத்தில் எறிந்தாரென்றும் பகன கண்களை அனாயாஸமாகக் கரஞ்சத்தின் நுனியால் குத்திக் குளறிப் பிடுங்கினாரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வாறே பிரம்மாண்ட புராணத்திலும் ததீச முனிவர் உபதேசத்தையும் கேளாமல் தக்ஷன் யாகம் செய்ததாகவும் தேவியின் தூண்டுதலால் வீரபத்ரர் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு யக்ஞத்தை அழித்ததாகவும், மான் உருவமெடுத்து ஓடின, யாக கர்மாவை தொடர்ந்து சென்று அழித்ததாகவும், பிறகு பிரம்ம தேவரால் துதிக்கப்பட்டு சிவனருளால், தலை வெட்டப்பட்ட விஷ்ணுவும், யாக கர்மாவும், மற்ற தேவர்களும், முனிவர்களும், மறுபடி பழைய உருவங்களை யடைந்ததாகவும்; சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு தக்ஷன் தன் தவற்றை உணர்ந்து ஈச்வரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி பிரார்த்திக்கிறான் ஆசுதோஷியின் ஈச்வரன் அவனை மன்னித்துக் கல்ப்பத்தின் முடிவில் அவனுக்கு கணத்தலைவன் பதவியையும் அனுக்ரஹித்தார்.

மகா பாரதத்திலும்:- பூமி நடுங்கினது, ஸமுத்ரம் கலங்கியது; மலைகள் பிளக்கப்பட்டன; திக்குகள் மயங்கின; உலகத்தை இருள் தூழ்ந்தது. சங்கரனைப் பார்த்துப் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்துக் கொண்டு புரோடாசத்தைப்புஜித்த பூஷாவின் பற்கள் உடைக்கப்பட்டன. (இன்றைக்கும் அப்புஷ தேவதை மாவைச் சருவாகச் செய்து கொடுத்தால் பாகம் பெற்றுப் புசிக்க முடியும், பல் இழந்ததால் அன்னம்

கூட சாப்பிட இயலாது போனான். பிறகு எல்லாரும் எல்லா பாகமும் பரமேச்வரனைச் சேர்ந்ததாக ஏற்படுத்தினதால், பிழைத்து முன் போல் அவரவர் ரூபங்களையும் பெற்றார்கள்.

ஆதலால் ஈச்வரனை நீக்கி செய்ய நினைத்த தக்ஷயஜ்ஞத்தின் கதியைப் படித்து அறிந்தவனும், ஸகலயக்ஞ ஹவுஸ்ஸும், யக்ஞபுக்த சிஷ்டமும் பரமேச்வரனுக்கே சொந்தம் என்று சுருதி ஸம்ருதி புராணங்களால், அறிந்தவனும் அந்வயவ்ய திரேக ந்யாயத்தால், ஈச்வரன் தான் யக்ஞசேஷி என்ற உண்மையை அறிவான்.

சுலோகம் 77

गव्येन सोमहविषा चरुभिः पक्वैः

साध्यान्त्रिसप्त मुनया विभजन्ति यज्ञान् ।

सर्वेषु तेष्वपि भवानविशेषतस्त्वां

राजानमध्वरविधौ वयमामनामः ॥ ७७ ॥

கவ்யேன ஸோம ஹவிஷா சருபி⁴ஸ: பக்வை:

ஸாத்⁴யாந் த்ரிஸப்த முனயா விப⁴ஜந்தி யஜ்ஞான் ।

ஸர்வேஷு தேஷ்வபி ப⁴வானவிஸேஷதஸ்த்வாம்

ராஜானமத்⁴வரவிதௌ⁴ வயமாமநாம: ॥ 77 ॥

பதவுரை

21 யாகங்களுக்கும் பரமேச்வரன் தான் சேஷி.

गव्येन = நெய், பால், தயிர்களால்,

कव्येन

साध्यान् = செய்யப்படும் ஒளபாஸனம் முதலாகிய,

सर्वेषु

ஸாத்⁴யான்

ஸ்தாலீ பாகம் ஆக்ரயனம் அஷ்டகா, பிண்டபிதிர்யன்கும், மாஸி சிராத்தம் சைத்ரீ, என்ற சூலகவம் என்ற ஈசானபலி, ஆச்வயுஜீ என்ற ஏழு பாகயக்ஞங்களையும்;

सोमहविषा साध्यान्	=	ஸேரமரஸத்தால் செய்யப்பட வேண்டிய
ஸோமஹவிஷா		அக்னிஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம்,
ஸாத் ⁴ யான்		உக்தியம், ஷோட சீ, வாஜபேயம்,
		அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம், என்ற
		ஏழுவிதமான ஸோமஸம்ஸ்தை
		யக்ஞங்களையும்,
पक्वैः	=	அக்னியில் பாகம் செய்யப்பட்ட
பக்வை:		ஹவிஸ்ஸால் செய்யப்படவேண்டிய
		ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்களையும் -

(ஆதானம் அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம் இஷ்டி, ஆக்ரேயனேஷ்டி, சாதுர் மாஸ்யம், நிரூடபசுபந்தம், ஸௌத்ராமணி) முனய:- ஸூத்ரகாரர்களான ரிஷிகள், த்ரிஸப்த தான் - மூவேழு - 21 யக்ஞங்களை, விபஜந்தி - பிரித்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். தேஷுஸர்வேஷு அபி - அவைகள் எல்லாவற்றிலுய் பவாந் - தாங்கள், ஸ்வாமி யஜமானனாக இருக்கிறீர்.

‘த்ரிஸப்த யத் குஹ்யாணி த்வே உத்’ இருபத்தோர் யாகங்களும், த்வே உத் - த்வய்யேவ - உமக்கே செய்யப்படுகின்றன என்று சுருதிகள் உத்க்கோஷிக் கின்றன.

वयं	=	நாங்கள்,
வயம்		
अविशेषतः	=	பிரித்துச் சொல்லாமல், பொதுவாக,
அவிஸேஷத:		
त्वां	=	உம்மையே,
த்வாம்		
अध्वरविधौ राजानं	=	யக்ஞங்களுக்கெல்லாம் தலைவன்
அத் ⁴ வரவிதௌ ⁴ ராஜானம்		என்று ஆமநாம: -

ஆவோ ராஜானம் அத்வரஸ்ய ருத்ரம்
காதபதிம், மேதபதிம்

என்ற சுருதிகளைக் கொண்டு பொதுவாகச் சொல்லுகிறோம்.

अग्निं प्रकाशयतु शंकर रुद्रवन्तं
 मन्त्रस्त्वमग्न इति वा तदनन्तरो वा ।
 राजन्वती क्षितिरितीव विशेषणस्य
 नालं प्रतीपमपनेतुमिमौ प्रकर्षम् ॥ ७८ ॥

அக்³னிம் ப்ரகாஸயது ஸங்கர ருத்³ரவந்தம்
 மந்த்ரஸ் த்வமக்³ன இதி வா தத்³னந்தரோ வா ।
 ராஜன்வதீ கூதிதிரிதீவ விசேஷணஸ்ய
 நாலம் ப்ரதீப மபனேதுமிமௌ ப்ரகர்ஷம் ॥ 78 ॥

அக்னயே ருத்ரவதே புரோடா சமஷ்டா கபாலம் நிர்வபேத் - என்ற யக்ருத்தில் அக்னிக்கு விசேஷணமாக ருத்ரனைக் கொடுத்திருப்பது, ருத்ரனுக்கு அபஹர்ஷத்தைக் காட்டாது என்று விளக்குகிறார்.

பதவுரை

शंकर = பரமேச்வரா!
 ஸங்கர
 त्वमग्न इति मन्त्रो वा = த்வமக்னே என்ற மந்த்ரமும்,
 த்வமக்³ன இதி மந்த்ரோ வா
 तदनन्तरो वा = அதற்கடுத்த ஆவாராஜானம் என்ற
 தத்³னந்தரோ வா மந்த்ரமும்,

யாஜ்யா புரோணுவாக்யா மந்த்ரங்களாகிய இவ்விரண்டும், ருத்ரவத் அக்னி தேவ தையுள்ள யாகத்தில் விநியோகிக்கப்பட்டிருப்பதால்,

रुद्रवन्तं अग्निं प्रकाशयतु = ருத்ரவத் அக்னி தேவதையை
 ருத்³ரவந்தம் அக்³னிம் ப்ரகாஸயது வெளிப்படுத்தட்டும் ஆயினும்,
 राजन्वती क्षितिरितीव = நல்லராஜாவையுடைய பூமி என்ற
 ராஜன்வதீ கூதிதிரிதீவ வாக்யம் போல,

அங்கு பூமி விசேஷயமாக விருந்தாலும், ராஜா விசேஷணமாகவிருந்தாலும் ராஜா தான் சிறந்தவன் என்பது வெளிப்படுவது போல,

इमौ	=	இவ்விரு மந்த்ரங்கள்,
इमेण विशेषणस्य	=	அக்னி விசேஷணமான ருத்ரனுக்கு உள்ள,
विशेषणस्य प्रकर्षम्	=	மேன்மையை,
प्रकर्षम् प्रतीपं	=	எதிரடையாக,
प्रतीपम् अपनेतुं	=	நீக்குவதற்கு விசேஷணமானதால் ருத்ரன்
अपनेतुं अपनेतुम्	=	அக்னிக்கு கீழ்ப்பட்டவன் என்று சொல்வதற்கு
नालं	=	சக்தியுள்ளவைகள் அல்ல.
नालम्		

சுலோகம் 79

या रोहिणी भवति देव तदा त्वदीया
तस्यां त्वदेकविषयौ विषमाक्ष दृष्टौ ।
मन्त्राविमौ तदिह यज्ञपतित्वमीश
स्पष्टं त्वदेकविषयं प्रतियान्ति धीराः ॥ ७९ ॥

யா ரோஹிணி பவதி தேவ ததா த்வதீயா
தஸ்யாம் த்வதேக விஷயௌ விஷமாக்ஷ த்ருஷ்டௌ ।
மந்த்ரா விமௌ ததிஹ யஜ்ஞபதித்வ மீஸ
ஸ்பஷ்டம் த்வதேகவிஷயம் ப்ரதியாந்தி தீரா: ॥ 79 ॥

ரௌத்ரீம் ரோஹிணீம் ஆலபேத என்ற யாகத்தில் இவ்விரு மந்த்ரங்
களும், யாஜ்யா புரோநுவாக்யா மந்த்ரங்களாக விநியோகிக்கப்பட்டு, இதர ஸம்பந்
தமில்லாமல் சிவனையே வெளிப்படுத்துகிறபடியால், இம் மந்த்ரங்கள் ஈச்வர
ப்ரகாசமாகத்தான கொள்ள வேண்டும்.

பதவுரை

विषमाक्ष = முக்கண்ணனே!
विषमाक्ष

या त्वदीया रोहिणी भवति	=	யாதொரு, உமக்கு மாத்திரம் ரோஹிணி
या त्वत् ³ या रோहिणी प ⁴ वति	=	யா த்வத் ³ யா ரோஹிணி ப ⁴ வதி என்ற ஹவிஸ் கொடுக்கப்படுகிறதோ,
तदा	=	அப்பொழுது,
तथा ³		
देव	=	கடவுளே,
तेश्व		
तस्यां	=	அந்த ரோஹிணி ஹவிஸ்ஸில்,
तस्य्याम्		
इमौ मन्त्रौ	=	இந்த இரண்டு மந்த்ரங்கள், த்வதேக விஷயெள
இமௌ மந்த்ரௌ		த்ருஷ்டௌ, உம்மை மட்டும் வெளிப்படுத்தும்
		மந்த்ரங்களாக காணப்படுகின்றன.
तत्	=	ஆகையால்,
तत्		
ईश	=	பரமேச்வரனே!
ऋ		
ईह	=	இங்கு,
ऋ		
धीराः	=	பெரியோர்கள் புத்திமான்கள்,
तीराः		
यज्ञपतित्वं	=	யாகத் தலைமையை,
यज्ञोपतिத்வம்		
स्पष्टं	=	தெளிவாக,
स्पर्शदम्		
त्वदेकविषयं	=	உம்மை மட்டும் சேர்ந்ததாக,
त्वदे ³ कविषयम्		
प्रतियान्ति	=	அறிகிறார்கள்.
ப்ரதியாந்தி		

ப்ருது முதலிய 16 அரசர்கள், சிவனுக்கு யாகம் செய்து ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்ததாகவும், ராமாயணத்தில் அச்வமேத யாகத்தில் ஈசனை நமஸ்கரித்ததாகவும் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

पित्रा कुमारमिव भृत्यमिवेश्वरेण
 शिष्यं गिरीश गुरुणेव गुणाधिकेन ।
 अग्निं त्वया कृतविशेषण मूचिवांसौ
 मन्त्रा विमौ गमयतः परमं प्रकर्षम् ॥ ८० ॥

பித்ரா குமாரமிவ ப்ருத்ய மிவேஸ்வரேண
 ஸிஷ்யம் கிர்ஸ குருணேவ குணாதி⁴கேன ।
 அக்னிம் த்வயா க்ருதவிஸேஷண மூசிவாம்ஸௌ
 மந்த்ரா விமௌ கமயத: பரமம் ப்ரகர்ஷம் ॥ 80 ॥

ருத்ரவதக்னி யாகத்தில் ருத்ரனை விசேஷணமாகக் கூறுவது மேன்மையையுடையதென தெரிவிக்கிறது.

பதவுரை

पित्रा कुमारमिव	=	தந்தையுடன் கூடிய பிள்ளை என்பதைப்
பித்ரா குமாரமிவ		போலவும்,
ईश्वरेण भृत्यमिव	=	யஜமானனுடன் கூடிய வேலைக்காரன்
ஈஸ்வரேண ப்ருத்யமிவ		என்பதைப் போலவும்,
गुरुणा शिष्यमिव	=	ஆசார்யருடன் கூடிய மாணாக்கன் என்பது
குருணா ஸிஷ்யமிவ		போலவும்,
गिरीश	=	வார்த்தையின் உண்மையறிந்த கடவுளே!,
கிர்ஸ		
गुणाधिकेन त्वया	=	குணம் நிரம்பிய உம்மால்,
குணாதி ⁴ கேன த்வயா		
कृतविशेषणं	=	அடைமொழி கொடுக்க ப்பட்டது,
க்ருதவிஸேஷணம்		
अग्निं	=	அக்னியை,
அக்னிம்		
मूचिवांसौ	=	சொல்லுகிற,
மூசிவாம்ஸௌ		
इमौ मन्त्रौ	=	இவ்விரண்டு மந்த்ரங்கள்,
இமௌ மந்த்ரௌ		

परमं प्रकर्षम्	=	சிறந்த மகிமையை,
பரமம் ப்ரகர்ஷம்		
गमयतः	=	அறிவிக்கின்றன.
கமயத:		

குறிக்கும் வாக்ய கத ப்ராதான்யம் வேறு; வஸ்து கத ப்ராதான்யம் வேறு என்ற ந்யாயம் இங்கு கொள்ள வேண்டும். அக்னிக்கே ருத்ரபத ப்ரயோகத்தால் தான் ஆங்காங்கு துதி காணப்படுகிறதென்றால், ருத்ரனுக்குத் தான் சொந்த மகிமை அதிகம் என்பதில் ஸந்தேகம் இல்லை.

சுலோகம் 81

ऋक्संहिता वदति मेधपतिम् भवन्तं

राजानमध्वरविधेरयमाह मन्त्रः ।

त्वत्सूक्तमन्त्रगण मण्डनमौळिरत्नम्

रूपेण च त्वदमिधानगृहीतशक्तिः ॥ ८१ ॥

ருக் ஸம்ஹிதா வத்³தி மேத⁴பதம் ப⁴வந்தம்

ராஜானமத்⁴வரவிதே⁴ரயமாஹ மந்த்ர: ।

த்வத் ஸூக்த மந்த்ர க³ண மண்ட³ன மௌளிரத்னம்

ருபேண ச த்வத்³மிதா⁴ன க்³ருஹீத ஸக்தி: ॥ 81 ॥

பதவுரை

ऋक्संहिता	=	ரிக்வேதம், காதபதம், மேதபதம்
ருக் ஸம்ஹிதா		என்ற மந்த்ரம்,
भवन्तं	=	தங்களை,
ப ⁴ வந்தம்		
मेधपतिम् वदति	=	யக்குத்திற்கு அதிபதி யென்று சொல்லுகிறது.
மேத ⁴ பதம் வத் ³ தி		அப்படியே
अयं मन्त्रं	=	ஆவோராஜானம் என்ற மந்த்ரம்,
அயம் மந்த்ரம்		
अध्वरविधेः राजानं आह	=	யாகத்தலைவனாக உம்மைச் சொல்லுகிறது,
அத் ⁴ வரவிதே ⁴ : ராஜானம் ஆஹ		
त्वत्सूक्तमन्त्रगण	=	உம்முடையதான ருத்ர ஸூக்தத்தில்

मण्डनमौर्खित्तम्	அலங்காரமான, சிரோமணியான இந்த
த்வத் ஸூக்த மந்த்ர க ³ ண	மந்த்ரம் யஜுர் வேதத்தில், இமாருத்ராயேதி
மண்ட ³ ன மௌளிரத்னம்	ஸூக்தக் கடைசியில் படிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்,
रूपेण च	= அர்த்த ஸ்வரூபத்தை யோசிப்பதாலும்,
ரூபேண ச	
त्वदमिधानगृहीतशक्तिः	= உம்மைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்துவதில்
த்வத ³ மிதா ⁴ ன க் ³ ருஹீத ஸக்தி:	ஸாமர்த்தியம் பெற்றது என்பது திண்ணம்.

அக்னி தேவதாகமாக ஸௌனகர் சொல்லியிருந்தாலும், யஜுர் வேத பாடத்தாலும், அர்த்தப்ரகாசன ஸாமர்த்தயத்தாலும், ஆவோராஜானம் என்பது ருத்ரனைத் தான் குறிக்கும் மந்த்ரமாகும் என்பது தாத்தபர்யம்.

சுலோகம் 82

त्वत्कं पुरा मरणतस्तनयित्नुकल्पात्	
आकारणं परमकारुणिक ब्रुवाणः ।	
मन्त्रोऽयमाव इति यावदुपक्रमायाः	
मूलं महेश विदितं शिवधर्मसूक्तेः ॥ ८२ ॥	
த்வத்கம் புரா மரணதஸ்தனயித்னுக்ல்பாத்	
ஆகாரணம் பரம காருணிக ப் ³ ருவாண:	
மந்த்ரோ(அ)யமாவ இதி யாவது ³ பக்ரமாயா:	
மூலம் மஹேஸ விதி ³ தம் ஸிவத ⁴ ர்ம ஸூக்தே: ॥ 82 ॥	

பதவுரை

परमकारुणिक	=	விஷமுண்டும், த்ரிபுரமெரித்தும்
பரம காருணிக		உலகம் காத்த கருணைக்கடலே!
महेश	=	பரமேச்வரனே!
மஹேஸ		
आव इति अयं मन्त्रः	=	ஆவோராஜானம் என்ற இந்த மந்த்ரம்,
ஆவ இதி அயம் மந்த்ர:		
स्तनयित्नुकल्पात्	=	இடி போன்ற,
ஸ்தனயித்னுக்ல்பாத்		
मरणतः पुरा	=	மரணம் கிழத்தனம், இந்த்ரிய சக்தி யிழத்தல்

மரணத: புரா त्वत्कमाकारणं	=	முதலிய நாசத்துக்கு முன், உம்மைக் கூப்பிடுவதை,
த்வத்கமாகாரணம் ब्रुवाणः	=	சொல்வதால்,
ப்ருவாண: यावदुपक्रमायाः	=	யாவத் என்ற சப்தத்தில் ஆரம்பிக்கப்படுகிற,
யாவதுபக்ரமாயா:		
शिवधर्मसूक्ते:	=	சிவதர்ம வசனத்துக்கு,
ஸிவதர்ம ஸூக்தே:		

யாவந் ந யாதி மரணம் யாவந் நாக்ரமதே ஜரா |
யாவந் நேந்த்ரிய வைகல்யம் தாவத் பூஜய சங்கரம் ||

என்ற வாக்யத்துக்கு மூலம் - ஆதாரபூத, வேதமந்த்ரமாக விதிதம் - அறியப்படுகிறது.

சிவதர்ம ஸூக்தத்திற்கு மூல பூதமான, ஆவோராஜானம் என்ற சுருதி, ஸ்ம்ருதிப்படி சங்கர பூஜையைத்தான் தெரிவிக்கும், அக்னியைத் தெரிவிக்க முடியாது என்பது கருத்து.

சுருதேரிவார்த்தம் ஸ்ம்ருதிரன்வ கச்சத் என்ற மகாகவி காளிதாஸர் வசனப்படியும், ஸ்ம்ருத்யாதிகரண ஜைமினிய ந்யாயப்படியும், ஆவோ ராஜானம் என்ற மந்த்ரம் சிவ தர்ம வசனத்துக்கு மூலமானதால், இரண்டும் ஏக அர்த்தமாக வேண்டும். ஆதலால் ருத்ர ப்ரதி பாதகம் தான் என்பது நிச்சயம்.

இவ்விதம் ஐந்து லக்ஷணங்களால் பரமேச்வரனுடைஅய பரத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

சுலோகம் 83

भीमोऽसि शंकर मृगो नु निदर्शनं ते
तेजोभिरुच्चलितसूर्यसहस्रकल्पैः ।
अक्रोधनस्मितमुखोऽपि निजानुभावात्
आपाततस्तनुभृतां नृपतिर्भयाय ॥ ८३ ॥

பீ⁴மோ(அ)ஸி ஸங்கர ம்ருகோ³ நு நித³ர்ஸனம் தே
தேஜோபி⁴ ருச்சலித ஸூர்யஸஹஸ்ர கல்ப்பை: ।
அக்ரோத⁴னஸ்மிதமுகோ²(அ)பி நிஜானுபா⁴வாத்
ஆபாததஸ்தனுப்⁴ருதாம் ந்ருபதிர் ப⁴யாய ॥ 83 ॥

பதவுரை

शंकर = ஸுகத்தைத் தரும் தெய்வமே!
ஸங்கர
उच्चलितसूर्यसहस्रकल्पैः = உதயமான ஆயிரம் ஸூர்யனுக்கு
உச்சலிதஸூர்யஸஹஸ்ரகல்ப்பை: ஸமானமான,
तेजोभिः = ஒளிகளால்,
தேஜோபி⁴:
भीमोऽसि = அனைவரும் பயப்படும்படி இருக்கிறீர்.
பீ⁴மோ(அ)ஸி

ஓர் ஸூர்யனே தன் ஒளியால் ஹிதம் செய்பவனாயினும் உஷ்ணத்தால் கொளுத்தி பயப்படச் செய்கிறான். ஆயிரம் ஸூர்யனுக்கு ஸமமான ஒளியுள்ள, சங்கரனாகிய தாங்கள் ஜனங்களை பயமுறுத்துவதால் பீமனல்ல; தங்களுடைய ஒளி யாரும் ஸகிக்க முடியாமல் இருப்பது பற்றி - பீமன் பயப்படக் காரணமாக இருப்பது உமது ஒளியைத் தாங்க ஜனங்களுக்குச் சக்தியில்லாதது தான், அவ்விதமே பாணினி ஸூத்ரம் பீமா தயோ அபாதனே என்று சொல்லுகிறது.

ते = உமக்கு,
தே
मृगो नु = ஸிம்மம் அல்லவா,
ம்ருகோ³ நு
निदर्शनं = திருஷ்டாந்தமாக ருத்ரத்தில் சொல்லப்
படுகிறது.
निத³ர்ஸனம் = கோபிக்கும் ஸ்வபாவமே இல்லாத,
अक्रोधनः =
அக்ரோத⁴னः
स्मित मुखोपि = புன்சிரிப்புள்ள முகத்துடன் கூடியிருந்த
ஸ்மித முகோ²பி
नृपतिः = அரசன்,
ந்ருபதி:

निजानुभावात्	=	அரசனுக்குரிய தேஜஸ்ஸின் பலத்தால்,
निजानुपा ⁴ वात्		
तनुभृतां	=	ஜனங்களுக்கு,
तनुप ⁴ रुताम्		
आपाततः	=	மேலாக, வெளிப்படையாக,
आपाततः		
भयाय भवति	=	பயத்துக்கும் காரணமாக ஆகிறனல்லவா?
प ⁴ याय प ⁴ वति		

ஸ்துஹி ச்ருதம் - என்ற ருத்ர மந்த்ரத்தின் தாதபர்யமாவது ச்ருதம் - வேதாந்தங்களின் ப்ரஸித்தமான, கர்த்த ஸதம் ஹ்ருத்ய குகையில் பள்ளத்திலிருக்கும்,

युवानं	=	அழிவில்லாமல் மாறுபாடு இல்லாமல்,
युवानम्		என்றைக்கும் யுவாவான்,
मृगं न	=	ஸிம்மம் போல,
मृग ³ म् न		
भीमं	=	தேஜோ பலத்தில் பிறர் பயப்படக் காரணமான,
प ⁴ मम्		
उग्रं	=	பிறரால் அவமதிக்கத்தகாத உபஹர்த்தும்
उग्र ³ म्		பாபங்களை அழிக்கும் ஸதாசிவனை
		ஓ மனமே,
स्तुहि	=	துதிப்பாயக.
स्तुहि		

மகா கவி காளிதாஸர் தன் சாகுந்தல நாடகத்தில் ரிஷி சிஷ்யர்கள் துஷ்யந்த ராஜன் அருகில் செல்லும் போது, தங்கள் அனுபவத்தால், மகாராஜா தேஜஸ்ஸை விளக்குவதாக வர்ணிக்கும் ச்லோகங்களில் இரண்டு இக்கருத்தை வெளிப்படுத்தும், வாசல் காவல்காரன் உத்தரவு கொடுத்து உள்ளே போகிறேன். கஞ்சுகி, அரசன் பக்கத்தில் பழுகுகிறவன் என்னை அரசன்பால் அழைத்துப் போகிறான்; ஆயினும் அரசன் இயற்கையான ஒளியால் கண் பார்வைகளைத் திருப்பி என்னை வெளியே தள்ளுவது போல், வார்த்தையால் தடுக்காமலே, தேஜோ பலத்தால் தடுப்பது போல் எனக்கு உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது என்கிறார் சாரத்வதன். மற்றொரு சிஷ்யர் சார்ங்கரவன் கூறுவது - அரசன் மதுப்பழக்க முள்ளவனல்ல. அழகில்லாமல் குரூரமான உருவம் படைத்தவனல்ல, ஆயினும் அரசன் பக்கத்தில் செல்லும் போது, ஒரு வித அச்சம் ஏற்படுகிறது; அதே அரசன்

பல தடவை பார்க்கப்பட்ட போதிலும், அவ்வப்போது ஸமுத்ர ராஜன் போல, புதுப் புது தோற்றமளிப்பது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது.

சுலோகம் 84

अभ्युद्यतं गिरिश वज्रमधीमहे त्वां
त्वद्भिष्यतः पवनभानुकृशानुशक्राः ।

मृत्युश्च तत्तदधिकारभृतस्तथान्ये
ब्रह्मत्वलक्षणमयं भयहेतुभावः ॥ ८४ ॥

அப்யுத்யதம் கி^{ரி}ஸ வஜ்ரமதீ^மஹே த்வாம்
த்வத்³ பி⁴ப்யத: பவன பா⁴னு க்ருஸானு ஸக்ரா: ।
ம்ருத்யு³ச தத்தத³தி⁴கார ப்⁴ருதஸ்ததா²ன்யே
ப்⁴ரஹ்மத்வ லக்ஷண மயம் ப⁴யஹேதுபா⁴வ: ॥ 84 ॥

பதவுரை

गिरिश	=	வேதாந்த ப்ரதி பாத்ய ப்ரம்மமே!
कि ^{ரி} श		
त्वां	=	உம்மை,
त्वாம்		
अभ्युद्यतं	=	உயரத்தூக்கப்பட்ட,
अप्युद्यतम्		
वज्रं	=	வஜ்ராயுதம் போல, (பய ஹேதுவாக)
वज्रम्		
अधीमहे	=	கடோப நிஷத்திலிருந்து அறிகிறோம்.
अधीमहे		
पवनभानुकृशानुशक्राः	=	வாயு, சூர்யன், அக்னி, இந்திரன் நால்வர்களும்
पवन पा ⁴ नु क्ருशानु		
शक्राः		
मृत्यु च	=	யமதர்ம ராஜனும்,
मृत्तु च		
मृत्तु च		
तता	=	அவ்விதமே,
तता		
तथा		
अन्ये	=	மற்ற,
अन्ये		
अन्ये		

तत्तत् अदधिकार भृतः	=	அந்த அந்த அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருக்கும்
தத்தத் அத ³ தி ⁴ கார ப் ⁴ ருத:		புருஷர்கள் அனைவர்களும்,
त्वत्	=	உம்மிடமிருந்து,
த்வத்		
भिष्यतः	=	பயப்படுகிறவர்களாக,
பி ⁴ ப்யத:		
भवन्ति	=	இருக்கிறார்கள்.
ப ⁴ வந்தி		
अयं	=	இந்த,
அயம்		
भयहेतु भावः	=	பயப்படக் காரணமாக இருப்பது,
ப ⁴ யஹேது பா ⁴ வ:		

ப்ரம்ஹத்வ லக்ஷணம் ப்ரம்மத்தின் லக்ஷணமாக வேதாந்தங்களில், தைத்ரீய முதலிய இடங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரம்மா
ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்வீதியாய தஸ்தே

இந்த இரண்டு ச்ருதிகளின் அர்த்த பர்யாலோசனையில், ப்ரம்ம சப்தமும், ருத்ர சப்தமும் ஸமானார்த்தகம் என்பது வெளியாகிறது. ஆதலால் ருத்ர சப்தவாச் யனான ஸதாசிவன் தான் ப்ரம்மம் என்பது வெளியாகிறது.

சுலோகம் 85

घोरा शिवा च भगवन्नुभयी तनुस्ते
घोरा भिषज्यति भवार्तमुपास्यमाना ।
अन्या भिषग्जनकृतां रुजमीक्षमाणा
दृष्ट्या ददाति शिवता मशिवात्मनोऽपि ॥ ८५ ॥

கோ⁴ரா ஸிவா ச ப⁴க³வன்னுப⁴யீ தனுஸ்தே
கோ⁴ரா பி⁴ஷஜ்யதி ப⁴வார்த முபாஸ்யமானா ।
அன்யா பி⁴ஷக்³ ஜனக்ருதாம் ருஜ மீக்ஷமானா
த்ருஷ்ட்யா த³தா³தி ஸிவதா மஸிவாத்மனோ(அ)பி ॥ 85 ॥

பதவுரை

भगवन्	=	பகவானே!
प॑क॑वन्		
ते	=	உமக்கு,
ते		
घोरा	=	பயங்கரமானது,
को॑रा		
शिवा च	=	சாந்தமானது என்ற,
श्रीवा स		
उभयीतनुः	=	இரண்டுவிதமான உருவங்கள் இருக்கின்றன.
உப॑யீதனு:		அவைகளுள்,
घोरा	=	பயங்கரமான உருவம்,
को॑रा		
उपास्यमाना शति	=	வாக்கால் துதிக்கப்பட்டு, உடலால் வணங்கப்
உபா॑ஸ்யமானா ஸதி		பட்டு, மனதால் த்யானம் செய்யப்பட்டதாக,
भवार्त	=	ஸம்ஸாரரோக க்ரஸ்தனை,
प॑वार्तम्		
भिषज्यति	=	வைத்யம் செய்து, ஸம்ஸாரரோகத்தை
பி॑ஷஜ்யதி		நீக்குகிறது,
अन्या	=	மற்றொருகிய சாந்த உருவம்,
अन्या		
भिषग्जनकृतां रुजं	=	வைத்யம் பண்ணுவதாகிய துதி, நமஸ்காரம்,
பி॑ஷக்ஜனக்ருதாம் ருஜம்		த்யானம், செய்விப்பதால் ஏறபடும் துக்கத்தை,
		ஈக்ஷமானா பார்த்துக் கொண்டு அதை
		ஸகிக்காமல், அந்தக் கஷ்டம் கூடக்
		கொடுக்காமல் வைத்யம் செய்யக் கருதி,
दृष्ट्या	=	அழகான தன் சந்திரசேகர மூர்த்தி
த்ரு॑ஷ்ட்யா		தர்சனத்தாலேயே,
अशिवात्मनोऽपि	=	பாபம் செய்தவனுக்கும்,
अश्रीवात्मनो(अ)पि		
शिवतां	=	மங்கள் உருவத்தை, ஈச தாதாத்மயத்தை,
श्रीवताम्		
ददाति	=	கொடுக்கிறது.
த॑தாதி		

घोरान्नमो विदधतश्शमयन्ति रुद्रैः

आर्त्ता हि घोरमुपयान्ति चिकित्सितारम् ।

प्रीणन्ति शंकर शिवां चमकानुवाकैः

होमस्य यत्तव भवन्त्युभयेऽपि मन्त्राः ॥ ८६ ॥

கோ⁴ராந்நமோ வித³த⁴தஸ்ஸமயந்தி ருத்³ரை:

ஆர்த்தா ஹி கோ⁴ரமுபயாந்தி சிகித்ஸிதாரம் ।

ப்ரீணந்தி ஸங்கர ஸிவாம் சமகானுவாகை:

ஹோமஸ்ய யத்தவ ப⁴வந்த்யுப⁴யே(அ)பி மந்த்ரா: ॥ 86 ॥

பதவுரை

यत्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
यत्		
तव होमस्य	=	உம்முடைய ருத்ர ஏகாதசினி
तव होमस्य		முதலிய ஹோமத்துக்கு,
उभयेऽपि मन्त्राः	=	இரண்டு விதமான நமகம், சமகம் என்ற
उभयेऽपि मन्त्राः		பிரிவுள்ள மந்த்ரங்கள்,
भवन्ति	=	விநியோகப் படுத்தப்படுகின்றனவோ,
प ⁴ वन्ति		
तत्	=	அந்தக் காரணத்தால்,
तत्		
रुद्रैः	=	ருத்ரமந்த்ரங்களால், நமக அநுவாகங்கள்
रुद्रैः		பதினொன்றால்,
रुद्रैः	=	நமஸ்காரத்தை,
रुद्रैः		
नमः	=	செய்கிறவர்கள்,
नमः		
विदधतः	=	பயங்கரமான உமது உருவத்தை,
विदधतः		
घोरां	=	அடங்கச்செய்கிறார்கள் (சாந்தமாகச்
घोरां		செய்கிறார்கள்)
घोरां		
शमयन्ति	=	
शमयन्ति		
शमयन्ति		

हि	=	ஏனென்றால்,
ஹி आर्त्ता	=	ரோகிகள்,
ஆர்த்தா घोरं	=	மருந்து கொடுப்பதால் பயத்தைத் தரும்,
கோ ⁴ ரம் चिकित्सितारं	=	வைத்யனை,
சிகித்ஸிதாரம் उपयान्ति	=	அடைகிறார்கள்,
உபயாந்தி शंकर	=	ஸூகத்தைத் தருகிறவரே!
ஸங்கர चमकानुवाकैः	=	சமக மந்த்ரங்களைச் சொல்லி,
சமகானுவாகை: शिवं	=	ஹோமம் செய்வதால், உமது மங்கள் உருவத்தை,
ஸிவாம் प्रीणन्ति	=	ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள்.
ப்ரீணந்தி		

தாத்பர்யம்

வைத்யன் ரோகிக்கு மருந்து கொடுத்து, பத்தியம் வைக்கும் போது பயம் அளிப்பவனாகவும், பிறகு வ்யாதி தீர்ந்ததும் புஷ்டிக்கு நல்ல லேகியங்கள், பழரசம் அளிக்கும் போது, மங்களகரமாகவும் இருப்பது போல, பரமேச்வரன் ஸம்ஸார ரோகம் நீங்க, மனோ வாக், காயங்களால், த்யாநிச்சுவம், துதிக்கவும், நமஸ்கரிக்கவும் தூண்டிவிட்டு பயமளித்து, பிறகு அம்மூன்று கர்மாவாகிய மருந்தால் ஸம்ஸார ரோகம் நீக்கி, புஷ்டியளிப்பதற்காக அம்ருதத்வத்தைக் கொடுக்கும் போது மங்கள் ஸ்வரூபியாக இருக்கிறார் என்பது தாத்பர்யம். பிரம்மா ண்டபுராணத்தில் பரமேச்வரனுக்கு கோரமான தநுக்கள் சூரியன், விஷ்ணு, அக்னி முதலியவை. சிவமான (அகோர), தநுக்கள் ஜலம், சந்திரன், ப்ரம்ம ஸ்வரூபம், முதலியவை எனக்கூறப்பட்டிருப்பதும் ஆதாரமாகும்.

சுலோகம் 87

विष्णु प्रजापति पुरंदर पूर्वकेषु
वाजा दितुल्यमितरेष्वपि दैवतेषु ।

आशंसितेषु चमकाः परिशिष्यमाणं

दातारमीश्वर भवन्तमशब्दमाहुः ॥ ८७ ॥

விஷ்ணு ப்ரஜாபதி புரந்த்ர பூர்வகேஷு

வாஜாதி³ துல்ய மிதரேஷ்வபி தை³வதேஷு ।

ஆஸம்ஸிதேஷு சமகா: பரிஸிஷ்யமாணம்

தா³தார மீஸ்வர ப⁴வந்த மஸப்³த³ மாஹு: ॥ 87 ॥

பதவுரை

विष्णु प्रजापति पुरंदर पूर्वकेषु=	விஷ்ணு ப்ரம்மா, இந்திரன் முதலிய,
விஷ்ணு ப்ரஜாபதி	
புரந்த்ர பூர்வகேஷு	
इतरेषु दैवतेष्वपि =	மற்ற தேவதைகளும்,
இதரேஷு தை ³ வதேஷ்வபி	
वाजादि तुल्यं =	அன்னம் முதலியவை போல
வாஜாதி ³ துல்யம்	வேண்டிக்கொள்ளப்படும், கர்மகாரகனாகச்
	சொல்லப்பட்டிருக்கும் பொழுது,
ईश्वरः =	பரமசிவனே!
ஈஸ்வர:	
चमकाः =	சமக மந்த்ரங்கள்,
சமகா:	
परिशिष्यमाणं =	மிச்சப்படுகிற, வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட
பரிஸிஷ்யமாண	
पரிशिष्यमान	வஸ்துக்களில் சேர்க்கப்படாத,
भवन्तं =	தங்களை,
ப ⁴ வந்தம்	
अशब्दं दाता =	கொடுப்பவர் என்ற பதமில்லாமலேயே,
அஸப் ³ த ³ ம் தா ³ தா	பரிசேஷ்யந்யாயத்தால்,
दातारं आहुः =	361 பயன்களையும், கொடுக்கிற தைவம்
தா ³ தாரம் ஆஹு:	என்ற சொல்லுகின்றன.

வேண்டப்படும் வஸ்துக்களில், அன்னம்போல, ப்ரம்மா, இந்திரன் விஷ்ணு வின் பதவிகளும் சேர்க்கப்பட்டு. எல்லாம் கொடுப்பொருள்கள்; சிவ: ச மே - என்று சமகத்தில் இல்லாததால், அவர் மற்ற எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் தாதா என்று ஏற்படுகிறது.

युक्तं नमानयितुमीश्वर सन्निधौ ते
 देवान्तराणि महतामिव मर्त्यमात्रम् ।
 अन्तर्द्धिमध्वरविधौ तदपेक्षमाणाः
 त्वत्कर्मसीम्नि परिषेचनमाचरन्ति ॥ ८८ ॥

யுக்தம் நமானயிது மீஸ்வர ஸந்நிதௌ⁴ தே
 தே³வாந்தராணி மஹதாமிவ மர்த்ய மாத்ரம் ।
 அந்தர்த்³தி⁴மத்⁴வரவிதௌ⁴ தத்³பேக்ஷமா³ணா:
 த்வத்கர்மஸீம்னி பரிஷேசன மாசரந்தி ॥ 88 ॥

பதவுரை

ईश्वर	=	ஸகல தேவதைகளுக்கும் தலைவரே!
मैश्वर		
महतां	=	பூஜிக்கத் தகுந்த பெரியோர்களுக்கு,
महताम्		
सन्निधौ	=	எதிரில்,
सन्निधौ		
मर्त्य मात्र इव	=	ஸாதாரண மனிதனைப்போல,
मर्त्य मात्र इव		
ते	=	உம்முடைய,
ते		
सन्निधौ	=	எதிரில்,
सन्निधौ		
देवान्तराणि	=	மற்ற சில்லரை தேவதைகளை,
देवान्तराणि		
मानयितं	=	பூஜிப்பது,
मानयितं		
न युक्तं	=	தகுதியற்றது என்று கருதி,
न युक्तं		
तत्	=	அந்தக் காரணத்தால்,
तत्		
अध्वरविधौ:	=	யாகம் முதலிய பூஜாகாலத்தில்,
अध्वरविधौ:		

அத்⁴வரவிதௌ⁴:

அந்தர்த்³தி⁴மபேக்ஷமாணா: = உமது மறைவை விரும்பினவர்கள்,

அந்தர்த்³தி⁴மபேக்ஷமாணா:

त्वत्कर्मसीम्नि = உம்மைப் பூஜித்த கார்யம் முடிந்ததும்

தவத்கர்மஸீம்னி

பரிஷேசனம் ருத்ரதேவன் மறைந்தருள
வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தீர்த்தத்தால்
நனைத்தலை,

आचरन्ति = செய்கிறார்கள்.

ஆசரந்தி

அப: பரிஷிஞ்சதி ருத்ரஸ்யாந்தர் ஹித்யை - என்ற சுருதி இந்த அர்த்தத்
தை விளக்குகிறது. ருத்ர பூஜைக்குப் பிறகு, அப உபஸ்ப்ருச்ய என்று தீர்த்தத்
தைத் தொட்டு நனைத்து விட்டு மற்றவர்களுக்குப் பூஜை செய்வது, அவர்
பெரியவர், அவர் ஸந்நிதியில் சிறியவர் பூஜை தகுதியற்றதால் அவரை அனுப்பி
விட்டு, அவர் மறைந்தபின் சிறியவர்களைப் பூஜை செய்யவேண்டுமென்ற
நோக்கத்துடன், அவர் மறைவிற்கு அறிகுறியாக, அப உபஸ்ப்ருச்ய செய்ய
வேண்டுமென்பது தாத்பர்யம்.

சுலோகம் 89

आत्मान्तराणि पशवः परतन्त्रभावात्

स्वातन्त्र्यतः पशुपते पतिरीश्वर त्वम् ।

आत्मानमौपनिषदाः प्रवदन्त्यनीशं

ईशं भवन्तमुभयोरुभयं स्वभावः ॥ ८९ ॥

ஆத்மாந்தராணி பஸவ: பரதந்த்ரபா⁴வாத்

ஸ்வாதந்த்ர்யத: பஸுபதே பதிரீஸ்வர த்வம் ।

ஆத்மானமௌபநிஷதா: ப்ரவத³ந்த்யனீஸம்

ஈஸம் ப⁴வந்த முப⁴யோ ருப⁴யம் ஸ்வபா⁴வ: ॥ 89 ॥

பதவுரை

आत्मान्तराणि = பரமசிவனைத்தவிர மற்ற இதர ஆத்மாக்கள்,

ஆத்மாந்தராணி

परतन्त्रभावात् = பிறருக்கு அதீனமாக இருப்பதால்,

பரதந்த்ரபா⁴வாத்

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

पशवः	=	பசுக்களாவார்கள்,
पशवः ईश्वर	=	ஹே பரமேச்வரா!
पशुपते	=	பசுக்களான ஸகல ஜீவர்களுக்கும்
पशुपते	=	தலைவரே!,
त्वं	=	நீர்,
त्वम्	=	
स्वातन्त्र्यतः	=	பராதீனமாக இல்லாததால், ஸ்வதந்த்ரமாக
स्वातन्त्र्यतः	=	இருப்பதால்,
पतिः	=	பசுபதி யாகிறீர்,
पतिः	=	

வாயவீயஸம்ஹிதை, ஆதித்ய புராணம், மகாபாரதம், லிங்கபுராணம் முதலிய வைகளில் இவ்விஷயம் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது,

औपनिषदाः	=	உபநிஷத்தெரிந்தவர்கள்,
ஒளபநிஷதா³:	=	
आत्मानं	=	ஜீவனை,
ஆத்மானம்	=	
अनीशं	=	ஸ்வாதந்த்ரயம் அற்றவனென்றும்,
அனீஸம்	=	
भवन्तं	=	தங்களை,
ப⁴வந்தம்	=	
ईशं	=	ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பவரென்றும்,
ஈஸம்	=	
प्रवदन्ति	=	சொல்லுகின்றார்கள்.
ப்ரவத³ந்தி	=	
उभयोः	=	இருவர்களுக்கும்,
உப⁴யோ:	=	
उभयं	=	அவ்விரண்டும்,
உப⁴யம்	=	
स्वभावः	=	இயற்கையாக அமைந்த குணமாகும்,
ஸ்வபா⁴வ:	=	

அதர்வசிரஸ் அதர்வசிகை, ச்வேதாச்வதரம் வாயவீய ஸம்ஹிதை முதலிய க்ரந்தங்களில் ஜீவன் இயற்கையாகவே பரதந்த்ரன், பரமேசரன் - இயற்கையாகவே ஸ்வதந்த்ரன், பசுபதி என்ற விஷயம் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது பசுபதி பாவம் வரம் பெற்றதால் ஏற்பட்டதாக சுருதியில் சொல்லப்படுவது, ஸ்துதிக்காக அர்த்த்வாதமாகும், ஸ்வார்த்தம் தாத்யர்ய விஷயமாக விவக்ஷிதமாகாது.

ஸர்வலோக மஹேச்வரம் மாம் ஞாத்வா சாந்தி மிருச்சதி என்ற கீதா வாக்யத்தில், மாம் என்பது, கிருஷ்ணனுக்கும் உபதேசம் செய்த, வக்தாவாகிய பரமசிவனைக் குறிக்குமே யல்லாது, அர்ஜுனனுக்கு உபதேசம் செய்த ப்ரவக்தாவாகிய கிருஷ்ணனைக் குறிக்காது, கிருஷ்ணனும் பசுபதி பரதந்த்ரன் ப்ரவக்தா மாம் பதார்த்தமானல், கீதை வாசிப்பவர்கள் பாடம் சொல்பவர்கள் கூட மாம் பதார்த்தமாகி அவர்களும் ஈச்வரர்களாகவும், உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவர்களாகவும் ஆகி விடுவார்களல்லவா? கூர்ம புராணத்திலும், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்திலும், பாரதம் சாந்தி பர்வாவிலும் எல்லா வித்தைகளையும் பரமசிவன் தான், வக்தா ஆகமாட்டான் என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது. உதயனா சார்யார் ந்யாய குஸுமாஞ்ஜலி என்ற தன் புஸ்தகத்தில் அஸ்மத் சப்தத்துக்கு வக்தா தான் அர்த்தம் ப்ரவக்தா அர்த்தமாகா தென்பதைத் தர்க்க சாஸ்திர முறையில் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

வ்ருஷ்ணீனாம் வாஸு தேவோஸ்மி - என்ற கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்குள் அர்ஜுனன் போல விபூதி கோஷ்டியில் சேர்த்துக் கூறப்பட்டிருப்பதால், விபூதிமான் வாஸுதேவனாக இருக்க முடியாது, ஆனதுபற்றி கீதையில் சொல்லப்பட்ட விபூதி அவ்வளவும் மஹேச்வரனைச் சேர்ந்ததால் கீதையிலுள்ள மாம் சப்தார்த்தமாகப் பரமசிவனைத்தான் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வதஸ் ஸித்தம் பதித்வம் மே யுஷ்மாகம் பசுதாபி ச என்ற புராண வசனமும், பசுபதயே நம: என்ற ச்ருதியாலும் ஈச்வரனுக்கு பசுபதித்வம் இயற்கை என்பது திண்ணம்.

சுலோகம் 90

संप्राप्त एव सति शंकर पाशुपत्ये

कस्मै वरेण्य वरणं कृपणोचितं ते ।

विध्यर्थमध्ययनचोदनयागृहीता

जल्पन्ति यत्किमपि वन्दिवदर्थवादाः ॥ ९० ॥

ஸம்ப்ராப்த ஏவ ஸதி ஸங்கர பாஸுபத்யே
 கஸ்மை வரேண்ய வரணம் க்ருபணோசிதம் தே ।
 வித்⁴யர்த்²மத்⁴யயனசோத³னயாக்³ருஹீதா
 ஜல்ப்பந்தி யத்கிமபி வந்தி³வத்³ர்த²வாதா³: ॥ 90 ॥

பதவுரை

वरेण्य	=	பிறருக்கு வரன்களை அளிப்பவரே!
वरेण्य		
शंकर	=	ஸுகத்தைக் கொடுப்பவரே!
ஸங்கர		
पाशुपत्ये	=	பசுக்களுக்குத் தலைவராயிருப்பது,
பாஸுபத்யே		
कस्मै	=	எதற்காக?,
கஸ்மை		
अध्ययनचोदनयागृहीता	=	(ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:) குல
அத்யயனசோதனயா		பரம்பராப்ராப்த சாகையை அர்த்தத்துடன்
க்ருஹீதா		முழுவதும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்
		என்ற விதியால் உட்படுத்தப்பட்ட,
अर्थवादा:	=	அர்த்தவாத பாகங்கள்.
அர்த்வாதா:		
विध्यर्त्त	=	அந்த விதியில்,
வித்யர்த்தம்		
प्रब्रुत्	=	தியை உபநீதர்களுக்கு உண்டு
ப்ரவ்ருத்		பண்ணுவதற்காக,
वन्दिवत्	=	அரசனை ஸ்துதிபாடகர்கள் துதிப்பது
வந்திவத்		போல,
यत्किमपि	=	இருக்கும் குணங்களாலோ, இல்லாத
யத்கிமபி		குணங்களாலோ,
जल्पन्ति	=	ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றன.
ஜல்ப்பந்தி		

ஆதலால் அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்த தாத்பர்யம் இல்லாததால், பசுபதித்
 வம் வரப்ராப்த என்பது உண்மையல்ல; இயற்கை என்பதுதான் உண்மை.

உத்தரமீமாம்ஸா சாஸ்திரப்படியும் விரோதமில்லாத அர்த்த வாதம்தான் பூதார்த்தவாதம், அந்த அர்த்தம் தான் க்ராஹ்யம், ஆதலால் இந்திராதி தேவர்க ளுக்கு சரீரம், ஆயுதம், வீர்யம் உண்டு என்று ஸித்தாந்தமானதால், பசுபதித்வம் வரமாக அடையப்பட்டதாகச் சொல்லும் அர்த்தவாதம் பசுபதயே நம; என்ற நித்ய ஸித்த, பசுபதித்வ, போதக, ப்ரத்யக்ஷ, சுருதிக்கு விருத்தமாதலால் பூதார்த்தவாத மாகாது, குணவாதமாகி - ஸ்துதியில்தான் தாத்தர்யமுள்ளதாகும்.

சுலோகம் 91

नानापदानवचनादपि वारणीयः

त्वत्पाशुपत्यवरणप्रतिलम्भवादः ।

लब्धुं वरीतुमथवा कथमेक एव

वारान्वहूनपि महेश्वर शक्यते ऽर्थः ॥ ९१ ॥

நானாபதா³னவசநாத³பி வாரணீய:

த்வத்பாஸா³பத்ய வரண ப்ரதிலம்ப⁴வாத³: ।

லப்³து⁴ம் வரீ³துமத²வா கத²மேக ஏவ

வாரான் ப³ஹூனபி மஹேஸ்வர ஸக்யதே (அ)ர்த²: ॥ 91 ॥

பதவுரை

त्वत्पाशुपत्यवरणप्रति

=

தாங்கள் பசுபதியாக இருக்க வேண்டும்

लम्भवादः

என்று வரம்கேட்டு, அதைப் பெற்றுக்

त्वत्पाशुपत्य वरण

கொண்டதாகச் சொல்லும் அர்த்தவாத

प्रतिलम्भवादः

வாக்யம்,

नानापदानवचनादपि

=

விஷ்ணு முதலிய மற்ற தேவதைகளால்

नानापदानवसनादपि

செய்ய முடியாத த்ரிபுரஸம்ஹாரம்,

காமதகனம், விஷபக்ஷணம், காலஸம்ஹாரம், அந்தக, ஜலந்தராசுரஸம்ஹாரம், தக்ஷயக்ஞபங்கம், பிரம்மாவை சிக்ஷித்தது, முதலிய பல அரிய வீரச் செயல்கள் புரிந்ததிலிருந்தும்,

वारणीयं

=

பரிஹாரம் சொல்லப் படவேண்டும்,

वारणीयम्

ஸ்வார்த்த தாத்தர்யகமில்லை என்று தள்ளப்பட வேண்டும்.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

அதவா	=	அப்படியில்லாவிடில்,
அத²வா महेश्वर	=	ஸ்வதஸ்ஸித்த ஈச்வரத்வமுள்ளவரே!
மஹேஸ்வர एक एव अर्थः	=	ஒரே பசுபதித்வ விஷயமானது,
ஏக ஏவ அர்த²:		
बहून् वारानपि	=	பலதடவை,
ப³ஹூன் வாரானபி वरीतुं	=	வரமாகக் கேட்பதற்கும்,
வரீதும் अथवा लब्धुं	=	அப்படியே அடைவதற்கும்,
அத²வா லப்³து²ம் कथं	=	எப்படி,
கத²ம் शक्यते	=	முடியும்?
ஸக்யதே		

த்ரிபுரஸம்ஹாரத்திலும், பிரம்மா சிரஸ்ஸைக் கிள்ளின சரித்திரத்திலும், வேட வேஷம் பூண்ட சரிதத்திலும் பல தடவை பசுபதித்வ வரம் சொல்லப்பட்டிருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஸ்வதஸ் ஸித்தம் என்பதை பலவாறாகத் துதிப்பதுதான் பொருத்தம்.

சுலோகம் 92

अङ्गैस्स्थिरेभिरिति रूपमनश्चरन्ते
भूरीणि तानि च भुजङ्गममालभारिन् ।
मन्त्रेण चान्तरिति युष्मदुपासकानां
आर्ग्वैदिका यदशनं तदमोघमाहुः ॥ ९२ ॥

அங்கை³ஸ் ஸ்தி²ரேபி³ரிதி ரூபமனஸ்வரந்தே
பூ³ரீணி தானி ச பூ³ஜங்க³மமால பா³ரின் ।
மந்த்ரேண சாந்தரிதி யுஷ்மது³பாஸகா³னாம்
ஆர்க³வைதி³கா யத³ஸனம் தத³மோக³மாஹு: ॥ 92 ॥

பதவுரை

भुजङ्गममालभारिन्	=	பாம்புமாலைகளையணிந்த கடவுளே,
पुंजङ्गममाल पा०रिन्	=	ஸ்திரேபிரங்கை: என்ற சுருதியால்,
स्थिरेभिङ्गैरिति	=	ஸ்திரேபிரங்கை ³ ரிதி
स्ति०रैपि०ङ्गैकै०रिति	=	
ते	=	உம்முடைய,
ते	=	
अनश्वरं रूपं	=	அழிவில்லாத உருவத்தையும்,
अनश्वरम् रूपम्	=	
तानि च भूरीणि इति	=	அந்த உருவங்களும் ஏராளமானவை என்றும்,
तानि च भूरीणि इति	=	
आर्वा०दि०का	=	ரிக்வேத மறிந்தவர்கள்,
आर्वा०दि०का	=	
आहुः	=	சொல்லுகிறார்கள்.
आहुः	=	

தங்கமயமான அழிவில்லாத, அழுக்கற்ற நிர்மலமான அங்கங்களால் ஈச்வரன், பல உருவங்கள் உள்ளவராகவும், பல நிறமுள்ளவராகவும், பிறரால் அவமதிக்க முடியாதவராகவும் விளங்குகிறார். என்பதாக, ஸ்திரே பிரங்கை: என்ற ரிக்வேத மந்த்ரத்தின் பொருள்.

यदशनं	=	பக்ட்ய, போஜ்ய லேஹ்ய, சோஷ்ய, என்று
यद०शनं	=	நான்கு விதமாக ப்ரஸித்தியடைந்த
यद०शनं	=	ஆஹாரம் யாதொன்று உண்டோ,
तत्	=	அதை,
तत्	=	
अन्त रिति मन्त्रेण	=	அந்தரிச்சந்தி என்ற மந்த்ரத்தால்,
अन्त रिति मन्त्रेण	=	
अन्त रिति मन्त्रेण	=	உம்மை உபாஸிக்கும் பக்தர்களுக்கு,
युष्मदुपासकानां	=	
युष्मदुपासकानां	=	ஏராளமாக வேண்டியது கிடைக்குமென்று,
अमोघमाहुः	=	
अमोघमाहुः	=	

ரிக்வேத மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புத்தி பூர்வமாக எவர்கள் ஹ்ருத யாகாசத்தில், எல்லாவற்றையும் விட சிறந்த பரம் பொருளாகிய, பரமசிவனை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் தாம் நாக்கால் நாலுவிதமான அன்னத்தை அருந்தி ஸுகமடைவார்கள் என்பது, அந்தரிச்சந்தி என்ற ரிக்வேத மந்திரத்தின் அர்த்தமாகிறது. ஹ்ருதயாந்தருபாஸனைக்குப் பிறகு, வெளியிலும் பரமசிவனை உபாஸிக்க வேண்டும், என்று சிவதர்ம ஸூக்த வசனம் இருக்கிறது, அதாவது

வரம் ப்ராண பரித்யாக: - உயிரை விடுவதும் நலம்;

அபிவாசிரஸ்: சேதனம் வரம் - தலையறுபடுவதும் நலம், பகவந்தம்

த்ரிலோசனம் - முக்கண்ணக்கடவுளை,

அநப்யர்ச்ய - பூஜை செய்யாமல்,

ந து புஞ்ஜீயாத் - ஒரு நாளும் சாப்பிடக்கூடாது, என்ற சிவதர்ம ஸூக்தி இந்த அந்தரிச்சந்தி என்ற மந்திரத்தின் மூலமாகவே ஏற்பட்டது, ஆதலால் ப்ரதிதினம் முக்கண்ண ஈச்வர பூஜை செய்த பிறகு தான் சாப்பிட வேண்டும்.

சுலோகம் 93

भावोपपन्नमनसां त्वदुपासकानां

पुंसाममोघमशनं भगवन्ब्रुवाणः ।

मन्त्रोऽयमन्तरिति नः प्रतिभातिमूलं

प्राग्भुक्तमर्चनविधेरनुवासरं ते ॥ ९३ ॥

பா⁴வோபபன்ன மனஸாம் த்வது³பாஸகானாம்

பும்ஸாமமோக⁴மஸனம் ப⁴க³வன் ப்³ருவாண: ।

மந்த்ரோ(அ)யமந்தரிதி ந: ப்ரதிபா⁴திமூலம்

ப்ராக்³ பு⁴க்தமர்சன விதே⁴ரனுவாஸரம் தே ॥ 93 ॥

பதவுரை

भगवन् = ஹே பகவானே!

प⁴क³वन्

भावोपपन्नमनसां = உள் அந்தரங்கத்துடன் கூடிய மனதையுடைய,

पा⁴वोपपन्नमनसाम्

त्वदुपासकानां = உம்மை உபாஸிக்கும்,

त्वदुपासकानाम्

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

புன்சா	=	ஜனங்களுக்கு,
பும்ஸாம்		
அமோதமசன்	=	வேண்டிய ஆகாரங்கள் ஏராளமாகக்
அமோத ⁴ மஸனம்		கிடைக்குமென்று,
பூவாண:	=	சொல்லுகின்ற,
புருவாண:		
அய் அந்தரிதி மந்ந:	=	அந்தரிச்சந்தி என்ற ரிக்வேத
அயம் அந்தரிதி மந்த்ர:		மந்த்ரத்தின் பொருள்,
அநுவாஸர்	=	தினந்தோறும்,
அநுவாஸரம்		
பாஸுக்	=	சாப்பிடுவதற்கு முன்பு,
ப்ராக் ³ பு ⁴ க்தம்		
தே	=	உம்முடைய,
அர்சனவிதே:	=	பூஜை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற
அர்சனவிதே ⁴ :		சிவதர்ம ஸூக்தி விதிக்கு,
		(வரம் ப்ராண பரித்யாக:)
மூல்	=	மூலபூத ச்ருதி என்று,
மூலம்		
ந:	=	எங்களுக்கு ப்ரதி
ந:		
ப்ரதி பாதி	=	தோன்றுகிறது.
ப்ரதி பா ⁴ தி		

ஸ்ம்ருத்யதிகரண ந்யாயப்படி, சுருதியை மூலமாகக் கொண்ட ஸ்ம்ருதியல்லவா க்ராஹ்யம். ஆதலால் சிவதர்மஸூக்தி, அந்தரிச் சந்தி சுருதி மூலமானதால் க்ராஹ்யம் என்பது தாத்பர்யம்.

சுலோகம் 94

नाथ त्वया पितृमतो मरुतस्तुवानाः
 त्वामामनन्ति भरतं नटनाभियोगात् ।
 वैशेषिके सति खलु व्यपदेशहेतौ
 साधारणेन भरणेन न कश्चिदर्थः ॥ ९४ ॥

நாத² த்வயா பித்ருமதோ மருதஸ்துவானு:
 த்வாமாமனந்தி ப⁴ரதம் நடநாபி⁴யோகா³த் ।
 வைஸேஷிகே ஸதி க²லு வ்யபதே³ஸஹேதௌ
 ஸாதா⁴ரணேன ப⁴ரணேன ந கஸ்சித³ர்த்த²: ॥ 94 ॥

பதவுரை

நாத	=	பரமேச்வரா,
நாத²		
त्वया	=	உம்மால்,
த்வயா		
पितृमतः	=	தந்தையுள்ளவர்களாக
பித்ருமத:		
मरुतः	=	தேவர்களை,
மருத:		
स्तुवानाः	=	துதிக்கிற ரிக் வேதிகள்,
ஸ்துவானு:		
नटनाभियोगात्	=	நடனத்தில் கை தேர்ந்தவர்களானதால்,
நடநாபி⁴யோகா³த்		
त्वां	=	உம்மை,
த்வாம்		
भरतं	=	பரதன் என்று,
ப⁴ரதம்		
आमनन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்,
ஆமனந்தி		

யாகங்களில் ஒன்று கூடி சேர்ந்திருப்பவர்களும், யாகத்துக்காகப் புறப்பட்டுச் செல்லும் போது பலவர்ணமுள்ள ஆயுதங்களால் ப்ரகாசிப்பவர்களும் நகைகளில் ப்ரியமுள்ளவர்களும், பரதன் பிள்ளைகளுமாகிய (நடராஜாவாகிய உமது பிள்ளைகளாகிய) தேவர்கள் இந்த யாகத்துக்கு வந்து போத்ர சமஸம் என்ற பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஸோமரஸத்தை சூரர்களான, ப்ரகாசிக்கிற தேவர்கள் அனைவரும் பானம் செய்து, திருப்தியடைய வேண்டும்மென்பது யக்ஞை: ஸம்மிசீலா: என்ற மந்த்ரத்தின் முக்யதாத்த்ரயார் த்தமாகும். நர்த்தகனைச் சொல்லும் பரத பதம் நடராஜ மூர்த்தியான உம்மைத் தானே குறிக்கும்? அக்னே மஹாம் அஸி ப்ராஹ்மண பாரத - என்று அக்னியை, பரத பதத்தால்

குறிக்கப்பட்டிருப்பதும் ஹவிர்பரணம் என்ற விசேஷமான கார்யத்தை அக்னி செய்வதால் தான்,

வैशेषिके व्यपदेशहेतौ = விசேஷமான பெயரின் காரணமிருக்கும் போது,
வைஸேஷிகே வ்யபதே³ஸ³ஹேதௌ
साधारणेन भरणेन = பொதுவான தாங்குதல் என்ற காரணத்தால்,
ஸாதா⁴ரணேன ப⁴ரணேன
न कश्चिदर्थः खलु = ஒரு பெயர் வந்திருப்பதாகச் சொல்வது
ந கஸ்சித²ர்த்த²: க²லு சரியல்லவன்றோ.

சுலோகம் 95

हिंसाप्रतीतिरभिमानपदैकदेशात्
छब्दाद भेरिति भयेन समुद्रपन्ति ।
कामान्तक त्रिपुरदक्षमखादिभंग
विख्यातविक्रमतया कथितो ऽसि वीरः ॥ ९५ ॥

ஹிம்ஸா ப்ரதீதிரபி⁴மான பதை³கதே³ஸாத்
ச²ப்தா³த³ பே⁴ரிதி ப⁴யேன ஸமுத்³வபந்தி ।
காமாந்தக த்ரிபுர த³க்ஷமகா²தி³ப⁴ங்க³
விக்²யாத விக்ரமதயா கதி²தோ (அ)ஸி வீர்: ॥ 95 ॥

பதவுரை

अभिमानपदैकदेशात् = அபிபமானபதத்தின் முன் பாகமாகிய,
अपि⁴मानपதை³कतेशात्
अभेरिति छब्दाद् = அபி என்ற சப்தத்திலிருந்து,
अपे⁴रिति सप्त³ता³त्
हिंसाप्रतीति भयेन = ஹிம்ஸா என்ற அர்த்தம் தோன்றும் என்கிற
ஹிம்ஸாப்ரதீதி ப⁴யேன பயத்தினால்,

அபிநோ வீரோ அர்வதி கூஷமேத என்ற மந்த்ரத்தில் அபி சப்தத்தை,

समुद्रपन्ति = எடுத்து விட்டு அதற்கு பதிலாக,
ஸமுத்³வபந்தி

त्वं नो वीरः = என்று, த்வம் ந: என்ற பதத்தை,
 த்வம் நோ வீர:

அபிந: என்ற பதத்துக்குப்பதிலாக சேர்த்து சொல்லும்படி, ஆவா போத்வாபத்தைக் கூறுகிறார்கள். ஆதே பித: என்ற மந்த்ரத்திலுள்ள வீர சப்தம் உமக்கே பொருந்தும் ஏனெனில்,

कामान्तक = மன்மதன், யமன்,
 कामान्तक
 त्रिपुरदक्षमखादि = த்ரிபுர அஸுரர் கள், தக்ஷ யாகம்
 त्रिपुरदक्षमखादि³
 भंग = முதலியவைனை,
 पङ्क³
 विख्यातविक्रमत्या = ப்ரஸித்தமான பராக்ரமம்
 विख्यात विक्रमत्या
 त्वं = உடையவராதலால்,
 त्वं
 त्वம்
 वीरः कथितोसि = வீரன் என்று உண்மையாகச்
 वीरः कथितोसि
 वीरः कथितोसि = சொல்லப்படுகிறீர்.

அந்தக ஜலந்தராதி ஸம்ஹாரமும் இங்கு வீர பத வ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ரகாரம் ஆரம்பிக்கும், ரத்னம், ரதம் என்ற பதங்களைக் கேட்டாலே, ராமர் பதம் ஞாபகம் வருவதால் பயமாக இருப்பதாக மாரீசன் ராவணனிடம் சொல்லுகிறான், அவ்விதம் அபி என்ற பதம் அபி மம்ஸ்த என்ற ஹிம்ஸா வாசக பதத்தின் ஆரம்ப ஏக தேசமானதால், ஹிம்ஸையை ஞாபகப் படுத்தும் என்று சுருதி ஆபத்பாந்தவரான, வீரனான உம்மைத் துதிக்கும் மந்த்ரத் தில், அபி பதத்தை எடுத்துவிட்டு, அபி நோ வீர என்பதற்கு பதிலாக த்வம் நோ வீர என்றல்லவா உச்சரிக்கும்படி ப்ராம்மணம் கூறுகிறது.

சுலோகம் 96

हिंसाभिधातृपदसन्निधिना ज्वरार्थं
 रुद्रेति नाम परिशंक्य परावयन्तः ।
 मन्त्रे यथान इति मङ्गलवाचि दृष्टम्
 देवेश रुद्रियपदं पुनरावपन्ति ॥ ९६ ॥

ஹிம்ஸாபி⁴தா⁴த்ரு பத³ஸன்னிகி⁴னா ஜ்வரார்த்த²ம்
 ருத்³ரேதி நாம பரிஸங்க்ய பராவயந்த: ।
 மந்த்ரே யதா²ன இதி மங்க³ளவாசி த்³ருஷ்டம்
 தே³வேஸ ருத்³ரிய பத³ம் புனராவபந்தி ॥ 96 ॥

பதவுரை

हिंसाभिधातृपदसन्निधिना	=	ஹிம்ஸையைக் குறிக்கும் அபி என்ற
ஹிம்ஸாபி ⁴ தா ⁴ த்ரு பத ³ ஸன்னிகி ⁴ னா		பதத்துக்குப் பக்கத்திலிருப்பதால்,
रुद्रेति नाम	=	ருத்ர என்ற பதத்தை,
ருத் ³ ரேதி நாம		
ज्वरात्	=	ஜ்வரம் என்ற அர்த்தத்தை ஒரு ஸமயம்
ஜ்வரார்த்த ² ம்		கொடுத்து விடலாமென்று,
परिशङ्क्य	=	ஸந்தேஹித்து,
பரிஸங்க்ய		
परावयन्तः	=	அப்பதத்தை நீக்கி வேறு பதம் சொல்லச்
பராவயந்த:		செய்கிறவர்களாய்,
देवेश	=	தேவதைகளுக்குத் தலைவரே!
தே ³ வேஸ		
यथान इति मन्त्रे	=	யதா நோ அதிதி: கரத் என்ற மந்த்ரத்தில்,
யதா ² ன இதி மந்த்ரே		
मङ्गलवाचि दृष्टम्	=	மங்களம் என்ற அர்த்தத்தைச் சொல்வதாக
மங்க ³ ளவாசி த் ³ ருஷ்டம்		அநுபவிக்கப்பட்ட,
रुद्रियपदं	=	ருத்ரிய என்ற பதத்தை,
ருத் ³ ரிய பத ³ ம்		
पुन	=	ருத்ரபதத்துக்குப் பதிலாக,
புன		
आवपन्ति	=	அதை எடுத்து விட்டு,
ஆவபந்தி		

ருத்ரிய பதத்தைப்போட்டு ஷே மந்த்ரத்தை உச்சரிக்க வேண்டுமென்று ப்ராம் மணம் கூறுகிறது.

தேவர்களுக்குத் தந்தையான பரமசிவனே! உமக்கு ஸுகமுண்டாக வேண்டும். எங்களுடைய சூரியன் உபாஸனையை நீக்க வேண்டாம். தாங்கள் எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்து, எங்கள் குதிரை முதலிய இஷ்டமான வஸ்துக்

களை அழிக்காமல் காக்க வேண்டும் என்பது ஆதே பத: என்ற மந்த்ரத்தின் அர்த்தமாகும். உங்கள் உத்தரவால் நாங்கள் புத்ர பெளத்ர, ப்ரபெளத்ர பரம்பரையாக ஸந்ததி வளர்ச்சியுடன் ப்ரகாசிக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டப்படுகிறது. ருத்ர சப்தத்துக்கு பதில் ருத்ரிய என்ற மங்கள வாசக பதத்தையும் அபி நோ வீர என்பதற்கு பதிலாக, த்வம் நோ வீர என்ற பதங்களையும் போட்டு, ஆதே பித: மந்த்ரத்தை உச்சரிக்கும்படி ப்ராம்மணம் கூறுகிறது.

சுலோகம் 97

शाखासु शंकर सहस्रतयीषु साम्नां

आम्नायते तव न केवलमानुभावः ।

सर्वात्मनामधिपतेरविशेषतस्ते

देवत्रतादिषु गणाः कथितानुभावाः ॥ ९७ ॥

ஸாகா²ஸ ஸங்கர ஸஹஸ்ரதயீஷு ஸாம்னாம்

ஆம்னாயதே தவ ந கேவல மானுபா⁴வ: ।

ஸர்வாத்மநாமதி⁴பதேரவிசேஷதஸ்தே

தே³வத்ரதாதி³ஷு க³ண: கதி²தானுபா⁴வா: ॥ 97 ॥

பதவுரை

शंकर	=	ஸுகத்தைத் தருபவரே!
ஸங்கர		
सहस्रतयीषु	=	ஆயிரம் பிரிவுள்ள,
ஸஹஸ்ரதயீஷு		
साम्नां शाखासु	=	ஸாம் வேதத்தின் சாகைகளில்,
ஸாம்னாம் ஸாகா ² ஸ		
तव केवलमानुभावः नाम्नायते	=	உம்முடைய மகிமை மட்டும்
தவ கேவலமானுபா ⁴ வ: நாம்னாயதே		சொல்லப்படவில்லை.
अविशेषतः सर्वात्मनां अधिपते	=	குறிப்பிட்டு சிலரைச் சொல்லாததால்,
அவிசேஷத: ஸர்வாத்மனாம்		ஸகல சராசரங்களுக்கும், தலைவரான,
अति ⁴ पते		
தே	=	உம்முடைய,
தே		

गणाः	=	ப்ரமத கணங்களும்,
क ^३ णः देवत्रतादिषु	=	தேவ வ்ரதம் முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில்,
தே ^३ வத்ரதாதி ^३ ஷு कथितानुभावाः	=	விவரிக்கப்பட்ட மகிமையை உடையவர்களாக
கதி ^२ தானுபா ^४ வா:	=	இருக்கிறார்கள்.

ஸாம வேதத்தில் உம்முடையவும், உமது கணங்களுடையவும் மகிமைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் ஸர்வாதிபதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறீர் என்பது கருத்து. மகாபாரதத்திலும், லிங்க புராணத்திலும் ருத்ர கணங்களின் மகிமை விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நந்தி கேசர் ப்ரமதகணத் தலைவர். அவர் உத்பத்தி, விவாகம் சரிதம் முதலியவை புராணங்களில் நன்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஸாம விதான ப்ராம்மணத்தில், ஈச குமாரர்களான விநாயகர், ஸுப்ரமண்யர் மகிமை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சுலோகம் 98

स्कंदं विनायकमुभावपि ते कुमारौ
सर्वैर्गुणैः पितरमेव निदर्शयन्तौ ।

सामोपगायमुपगायमृच्चां गणेषु
संप्रीणयन्ति शिव सामविधौ यतोक्तम् ॥९८॥

ஸ்கந்த^३ம் விநாயக முபா^४வபி தே குமாரௌ
ஸர்வேர்கு^३ணை: பிதரமேவ நித^३ர்ஸயந்தௌ ।
ஸாமோபகா^३ய முபகா^३யம் ருச்சாம் க^३ணேஷு
ஸம்ப்ரீணயந்தி ஸிவ ஸாமவிதௌ^४ யதோக்தம் ॥98॥

பதவுரை

शिव	=	பரமேச்வரா!
ஸிவ सर्वैर्गुणैः	=	எல்லா குணங்களாலும்,
ஸர்வேர்கு ^३ ணை: पितरमेव	=	தந்தையாகிய உம்மையே,
பிதரமேவ		

निदर्शयन्तौ	=	அனுஸரித்து விளங்குகிற,
निर्दशयन्तौ स्वन्दं	=	ஸுப்ரமண்யர்,
ஸ்கந்தம் विनायकर्	=	விநாயகர்,
विनायकर् इति	=	என்ற,
இதி उभावपि कुमारौ	=	உம்முடைய இரண்டு பிள்ளைகளையும்,
உபா ⁴ வபி குமாரௌ सामोपगायं	=	ஸாமாவை கானம் செய்து.
ஸாமோபகா ³ யம் सामोपगायं	=	திரும்பத்திரும்ப கானம் செய்து,
ஸாமோபகா ³ யம் रुचां गणेषु	=	ரிக்கின் கூட்டங்களில்,
ருசாம் க ³ ணேஷு सामविधौ यतोक्तं	=	ஸாம விதான ப்ராம்மணத்தில் சொல்லியபடி
ஸாமவிதௌ ⁴ யதோக்தம் संप्रीणयन्ति	=	ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள்.
ஸம்ப்ரீணயந்தி		

உம்மையும் உமது கணங்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவது போல், உமது குணங்களையும் மகிமைகளையும் பரிபூர்ணமாக கொண்ட புத்ரர்களான ஸ்கந்த, விநாயகர்களை ஸாமவேதிகள் ரிக்குடன் ஸாமாவைச் சேர்த்து, கானம் செய்து ஸந்தோஷ படுத்துகிறார்கள். அந்த முறை ஸாமவிதான ப்ராம்மணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது லிங்க புராணம், ராமாயணம், பாரதம் முதலியவைகளில் விநாயகர் உற்பத்தி, ஸ்கந்த உற்பத்தி கூறப்பட்டிருப்பது தெளிவு. பரமசிவன் கூட விக்னநிவாரணத்துக்கு விநாயகரை உபாஸித்து ஸகல கார்யங்களையும் செய்ய வேண்டுமென்ற விதியை அனுஸரித்து, த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்துக்குப் புறப்படுமுன், விநாயக பூஜை செய்ததாகப் புராணம் கூறுகிறது.

சுலோகம் 99

ब्रह्मादिकं सकलमन्यदपोह्य पुंसां
ध्यातव्यमेकमभिधाय शिवंकरं त्वाम् ।

वक्तव्यमन्यदनपेक्ष्य विमोक्षहेतुं

आथर्वणः परिसमाप्तिमुवाच वेदः ॥ ९९ ॥

ப்ரஹ்மாதி³கம் ஸகலமன்யத³போஹ்ய பும்ஸாம்

த்⁴யாதவ்ய மேக மபி⁴தா⁴ய ஸிவங்கரம் த்வாம் ।

வக்தவ்ய மன்யத³னபேக்ஷய விமோக்ஷஹேதும்

ஆதர்வண: பரிஸமாப்திமுவாச வேத³: ॥ 99 ॥

பதவுரை

आथर्वणः वेदः	=	அதர்வ வேதமானது,
ஆதர்வண: வேத ³ :		
अन्यत्	=	மற்ற,
அன்யத்		
ब्रह्मादिकं	=	பிரம்மா முதலிய,
ப்ரஹ்மாதி ³ கம்		
सकलं	=	எல்லா தேவ கணங்களையும்,
ஸகலம்		
अपोह्य	=	விட்டு விட்டு,
அபோஹ்ய		
पुंसां	=	ஜனங்களுக்கு,
பும்ஸாம்		
ध्यातव्यं	=	த்யானிக்கப்பட வேண்டியவராகவும்,
த் ⁴ யாதவ்யம்		
शिवं करं	=	மங்களத்தை கொடுப்பவராகவும்,
ஸிவம் கரம்		
त्वां	=	உம்மை,
த்வாம்		
एकं	=	ஒருவரையே,
ஏகம்		
वक्तव्यमन्यत्	=	சொல்லவேண்டிய மற்றெல்லாவற்றையும்,
வக்தவ்யமன்யத்		
अनपेक्ष्य	=	ஸகாயமாக எதிர்பாராமலேயே,
அனபேக்ஷய		

विमोक्षहेतुं	=	மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லிவிட்டு,
विमोक्षहेतुम्		
परिसमाप्तिं उवाच	=	இத்துடன் முடிவு என்றும் சொல்லி
परीसमाप्तिम् उवाच		யிருக்கிறது.
		(ஸமாப்தா அதர்வ சிகா என்று முடிவு)

ஈச்வர த்யானம் ஒன்றே முக்திக்குக் காரணம் வேறு த்யானம் சொல்ல வேண்டிய அவசிய மில்லையென்று முடிவடைந்துவிட்டது அதர்வவேதம். ஸ்காந்தம், காளிகாகண்டம் மற்ற புராணங்களிலும். அதர்வசிகை உபநிஷத்தின் அர்த்தம் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சுலோகம் 100

यामामनन्ति तव शंकर धर्मदारान्
 अध्वर्यवस्सहजसिद्धतया स्वसारम् ।
 आथर्वणा यदुपसृष्टतया भवन्तं
 ध्यातव्यमाहुरपहाय पितामहादीन् ॥ १०० ॥

யாமாமனந்தி தவ ஸங்கர த⁴ர்மதா³ரான்
 அத⁴வர்யவஸ் ஸஹஜ ஸித்³த³யா ஸ்வஸாரம் ।
 ஆத³ர்வணா யது³பஸ்ருஷ்டதயா ப⁴வந்தம்
 த⁴யாதவ்ய மாஹுரபஹாய பிதாமஹாதீன் ॥ 100 ॥

பதவுரை

शंकर	=	ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் கடவுளே!
शङ्कर		
तव	=	உம்முடைய,
तव		
धर्मदारान्	=	தர்மபத்தினியான பார்வதியை,
तर्मादாரान्		
अध्वर्यव	=	யஜுர்வேதிகள்,
अध्वर्यव		
सहजसिद्धतया	=	இயற்கையாக அமைந்திருப்பதால்,
सहजसिद्धतया		

யாं स्वसारं = ஸ்வஸா என்ற பதத்தால் கூறுகின்றனரோ
யாம் ஸ்வஸாரம்

- (இயற்கையாக அமைந்திருப்பதால். விட்டுப் பிரியாமல் இருப்பதால், அக்கினியும் தூடு சக்திபோல), பார்வதிதேவி, ஸ்வஸா என்று - தங்கை என்ற அர்த்தம் கொடுக்கும் பதத்தால். யஜுர்வேதத்தில் கூறப்படுகிறாள் - ஸஹஸ்வஸ்ரா அம்பிகயா - என்பது யஜுர்வேதம் ப்ரதி பூருஷம் ஏககபாலம் என்ற அநுவாகத்தில் ஹேருத்ரா! ஆகு என்ற வராகம், உமக்கு ஹவிர்பாகமான பசுவாகும்; அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது ருத்ர பாகம் தங்கையான, ஸ்வத்ஸ்ஸித்த சக்தியான, விட்டுப்பிரியாத பார்வதி தேவியுடன் இந்த வராஹம் என்ற பசுபாகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும் என்பது யஜுர்வேத மந்திரத்தின் கருத்து.

आथर्वणा = அதர்வ வேதிகள்,

ஆதர்வண

यदुपसृष्टया = அந்தப் பார்வதியுடன் கூடியிருப்பதால்,

यतु³पस्ருஷ்டया

पितामहादीनपहाय = பிரம்மா முதலியவர்களை விட்டுவிட்டு,

பிதாமஹாதீனபஹாய

भवन्तं = தங்களையே,

பவந்தம்

ध्यातव्यं = முக்திக்காக த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்று,

த்யாதவ்யம்

आहुः = சொல்லுகிறார்கள்,

ஆஹு:

தேவா யத்யக்ஞம் தந்வா¹னா: என்று வேதத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது இந்த ரகஸ்யம்.

வராக அவதாரம் பூண்ட புருஷனை யாகம் செய்ய யத்னித்த தேவர்கள் பசுவாக யூபத்தில் கட்டிப்ரோக்சித்தார்கள். அந்தப் பசுவால் ஸர்வேச்வரனை ஸாத்யர்களும் முனிவர்களும் ஆராதித்தார்கள் என்று கூறப்பட்டிருப்பது வேத ரகஸ்யம். ஆதலால் அத்வரராஜன் சிவன் என்பது ஸித்தம்.

அபித்வா தூரணோ நும: என்ற ஸாமகா²னாதாரமான ரிக், சராசரமான இந்த உலகத்துக்கு ஈசன் ஈசன சக்தியுடன் கூடியிருப்பதால் அந்வர்த்தமாகச் சொல்லப்

படுகிறான், என்று நன்கு கூறுகிறது சக்தியில்லாமல் அணுவும் அசையாதன்றே, ஆதலால், ஈசானசக்தியான உமாதேவியால், சங்கரன் மஹேசன் ஆகிறான் என்பது அபித்வா ரிக்கின் உட்கருத்தாகும்.

சுலோகம் 101

एकश्रुतोऽसि परमेश्वर सद्वितीयं

मन्त्रा यया व्यपदिशंति पुनःपुनस्त्वाम् ।

तस्याः प्रभावमतिवाङ्मनसं शिवायाः

कात्स्न्येन वक्तुमनलं कमलासनोऽपि ॥१०१॥

ஏகஸ்ஸ்ருதோ(அ)ஸி பரமேஸ்வர ஸத்³விதீயம்

மந்த்ரா யயா வ்யபதி³ஸந்தி புன:புனஸ்த்வாம் ।

தஸ்யா: ப்ரபா⁴வமதிவாங்மனஸம் ஸிவாயா:

கார்த்ஸன்யேன வக்து மனலம் கமலாஸனோ (அ)பி ॥101॥

பதவுரை

परमेश्वर

= பரமேச்வரனே!

पुनःपुनस्त्वाम्

एकश्रुतोऽसि

= நீர் ஒருவர் ஒப்பற்றவர் (அத்விதீய ப்ரம்மம்)

तस्याः प्रभावमतिवाङ्मनसं

என்பதாக சுருதியால் போற்றப்படுகிறீர்.

ஏக எவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே

ய ஏகோ ருத்ர உச்யதே -

என்றெல்லாம் சுருதிகள் உத்கோஷிக்கின்ற,

यया युक्तं

= எந்தப் பார்வதியோடு கூடியிருப்பதால்,

यया युक्तं

त्वां

= உம்மை,

त्वाम्

मन्त्रा

= மற்ற மந்த்ரங்கள்,

मन्त्रा

पुनःपुनः

= அடிக்கடி,

पुनःपुनः

सद्वितीयं वतन्ति = ஸஹ ஸ்வஸ்ராம்பிகயா அம்பிகாபதயே -
ஸத்³விதீயம் வதந்தி உமாபதயே என்றபடி,

இரண்டாவதாகிய சக்தியுடன் கூடியவராகச் சொல்லுகின்றனவோ,
तस्याः = அப்பேர்ப்பட்ட,

தஸ்யா:
शिवायाः = பராசக்தியின்,

श्रीवायाः
अतिवाङ्मनसं प्रभावं = வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத மகிமையை,

அதிவாங்மனஸம் ப்ரபா⁴வம்
कमलासनोऽपि = வேதங்களை உபதேசித்த ப்ரம்மாவும்,

कमलासने(अ)पि
कात्स्न्येन = பூராவும்,

கார்த்ஸன்யேன
वक्तुमनलं = சொல்லச் சக்தியற்றவர் நிச்சயம்.

வக்து மனலம்

வாயவீய ஸம்ஹிதையில் தேவியின் மகிமை நன்கு விளக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு கவனிக்க வேண்டும். கூர்ம புராணத்தில், பார்வதி தன் தந்தை மலையரசனான ஹிமவானுக்கு தன் விபூதியை விச்வரூபமாகச் காட்டியதாகவும், பிறகு பயமடைந்த தந்தைக்குத் தன் பழைய குழந்தை உருவத்தைக் காண்பித்து அனுகூலித்ததாகவும், வரலாறு கூறப்பட்டு உமாதேவி மகிமை விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுலோகம் 102

एकं मुखं त्रितयमीश्वर लोचनं च

चत्वारि दोषि विशदं वपुरद्भुतं ते ।

नित्यं तदेव भजतामुपकारहेतोः

नाना भवन्ति तनवस्तव दिव्यरूपाः ॥ १०२ ॥

ஏகம் முக²ம் த்ரிதய மீஸ்வர லோசனம் ச

சத்வாரி தோ³ம்ஷி விஸத³ம் வபுரத்³பு⁴தம் தே ।

நித்யம் ததே³வ ப⁴ஜதாமுபகார ஹேதோ:

நானா ப⁴வந்தி தனவஸ்தவ தி³வ்யரூபா: ॥ 102 ॥

பதவுரை

ईश्वर	=	உம் உருவத்துக்கு முகம் ஒன்று,
ऋग्वर लोचनं च त्रितयं	=	கண்கள் மூன்று,
लोचनम् च त्रितयम् ते	=	உமக்கு,
ते दोषि	=	கைகள்,
दोषि चत्वारि	=	நான்கு,
चत्वारि विशदं वपुः	=	நிர்மலமான சரீரம்;
विशदं वपुः अद्भुतं	=	ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண்ணுகிறது,
अद्भुतं तव	=	உம்முடைய,
तव नित्यं	=	நித்யமான, அழியாத, சாச்வதமான,
नित्यं तत् एव	=	அந்த உருவத்தையே,
तत् एव भजतां	=	உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு,
भजतां पञ्चतन्त्रः	=	உபகாரமாக,
पञ्चतन्त्रः दिव्यरूपाः	=	ஜரா, மரணமற்ற திவ்யரூபங்கள்.
दिव्यरूपाः नाना तनवा	=	பல சரீரங்கள்,
नाना तनवा तव	=	உமக்கு,
तव भवन्ति	=	ஏற்படுகின்றன.
भवन्ति पञ्चतन्त्रः		

ஸ்திரேபிரங்கை: புருருப உக்ர: என்று ஒரே சாச்வதமான உருவமுள்ள குணமூர்த்தி உபாஸகர்களின் ருசிப்படி பல உருவங்கள் கொண்டவராக ஆகிறார். தோன்றுகிறார் என்பது கருத்து.

சுலோகம் 103

कैरातमीश्वर पिनाकधरं वपुस्ते

कृत्तिं वसानमुमया सह धर्मदारैः ।

आराधयन्ति खलु पर्वणि सागमेधे

पुण्यै स्र्यंबक हविर्भिरनन्यभावाः ॥ १०३ ॥

கைராத மீஸ்வர பினாகத⁴ரம் வபுஸ்தே

க்ருத்திம் வஸான முமயா ஸஹ த⁴ர்மதா³ரை: ।

ஆராத⁴யந்தி க²லு பர்வணி ஸாக³மேதே⁴

புண்யை ஸ்தர்யம்ப³க ஹவிர்பி⁴ரனன்ய பா⁴வா: ॥ 103 ॥

பதவுரை

ईश्वर पिनाकधरं

= பினாகவில்லை தரித்ததும்,

महेश्वर पिनाकधरं

कृत्तिं

= யானைத் தோலை,

कृत्तिं

वसानं

= அணிந்ததுமான,

वसानं

कैरातं वपुः

= வேட சரீரத்தை,

कैरातं वपुः

ते

= உம்முடைய,

ते

धर्मदारैः

= தர்மபத்னியான,

धर्मदारैः

तर्माताराः

= உமாதேவியோடு கூட,

तर्माताराः

सागमेधे

= சாதூர்மாஸ்ய யக்ஞத்தின் மூன்றாவது

सागमेधे

साकमेधे

பர்வாவரகிய,

த்ரிதின ஸாத்யமான ஸாகமேதக்ரதுவில், (பார்வதியுடன் பரமேச்வரன் ப்ரகாசிக்
கும் யாகமாதலால் அந்த யாகம் ஸாகமேதம் என்று அன்வர்த்தமாகக் கூறப்படு
கிறது)

பர்வணி	=	பர்வகாலத்தில்,
பர்வணி		
अनन्यभावाः	=	வேறு தெய்வத்தில் மனது வைக்காமல்,
अनन्यपा ⁴ वाः		ஏகாக்ரமனதுடன்,
पुण्यै	=	புண்யத்தையளிக்கும் பரிசுத்த,
புண்யை		
त्रयंबक हविर्भि	=	த்ரயம்பகம் என்ற ஹவிஸ்ஸால்,
த்ரயம்ப ³ க ஹவிர்பி ⁴		த்ரயம்பகம் யஜாமஹே என்ற மந்த்ரத்தால்,
आराधयंति खलु	=	ஆராதிக்கிறார்கள் அல்லவா.
ஆராத ⁴ யந்தி க ² லு		
இந்த விஷயம் கல்ப்ப ஸூத்ரங்களில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.		

சுலோகம் 104

मीद्वांसमन्तविनिवेशितमीदुषीकं
अन्तर्जयन्तमजरामरविग्रहं त्वाम् ।
त्वद्वारपं दयितया सह देवसेनं
क्षेत्रस्य नाथमपि नाथ यजन्ति धन्याः ॥ १०४ ॥

மீட்⁴வாம்ஸமந்த விநிவேஸித மீடு⁴ஷீகம்
அந்தர்ஜயந்தமஜராமரவிக்³ரஹம் த்வாம் ।
த்வத்³வாரபம் த³யிதயா ஸஹ தே³வஸேனம்
க்ஷேத்ரஸ்ய நாத²மபி நாத² யஜந்தி த⁴ன்யா: ॥ 104 ॥

பதவுரை

नाथ	=	தலைவரே! ஈசானபலி என்ற கர்மாவில்,
நாத ²		
मीद्वांसं	=	இஷ்டங்களை வர்ஷிக்கிற, உலகத்தை
மீட் ⁴ வாம்ஸம்		ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக வீர்யஸேகஞ் செய்த, ஜகத்காரண வஸ்துவான,

அந்தவிநிவெசிதமீதுஷிக் அந்தவிநிவேஸரிதமீது ⁴ ஷீகம்	=	மீடுஷீ என்ற தேவியைப் பக்கத்தில் வைத்து,
அந்தர்ஜயந்தம் அஜராமரவித்ரஹ் த்வாம்	=	நடுவில் ஜயந்தன் என்ற ஸ்கந்தனை வைத்து,
அஜராமரவித்ரஹம் த்வாம் தயிதயா ஸஹ தேவஸேனம்	=	கிழத்தனம், மரணம் இல்லாத உருவம்
தயிதயா ஸஹ தேவஸேனம் தவ்வாரபம்	=	கொண்ட உம்மையும்,
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	தவ்வாரபியுடன் கூடிய ஸேனையுடன் கூடிய,
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	உமது தவ்வாரபாலகனையும்,
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	கேதத்தரபாலகனையும்,
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	பாக்யம் பெற்றவர்கள்
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	ஹவிர் பாகம் கொடுத்து ஆராதிக்கிறார்கள்.
தவ்வாரபம் தவ்வாரபம்	=	

சுலோகம் 105

பத்னியா சமம் சஹ கணீஸ்சஹ வா சுதாப்யாம்
 சாத்தீ ததா பரிஷதா விஷமேக்ஷண த்வாம் ।
 அப்யஸ்தமீதிதிநிசாமுக்ஷமர்ச்சயந்த:
 பாபம் தரந்தயபி ஜயந்தி மஹேஸ ம்ருத்யும் ॥ 105 ॥

பதவுரை

பத்னியா சமம் = பார்வதியோடுகூட,
 பத்னியா ஸமம்

गणैस्सह	=	ப்ரமதகணங்களோடுகூட,
क ³ खिणस्सह		
सुताभ्यां वा सह	=	ஸ்கந்த விநாயகர்களுடன் கூட,
ஸுதாப் ⁴ யாம் வா ஸஹ		
तथा	=	அவ்விதமே,
तथा ²		
परिषदासह	=	ஸபையோர்களோடுகூட,
பரிஷதா ³ ஸஹ		
विषमेक्षण	=	முக்கண் கடவுளே,
விஷமேக்ஷண		
त्वाम्	=	உம்மை,
த்வாம்		
अध्यष्टमीतिथिनिशामुखं	=	அஷ்ட மிதிதியின் ப்ரதோஷகாலத்தில்,
அத் ⁴ யஷ்டமீதிதி ² நிஸாமுகம்		த்ரயம்பகம் யஜாமஹே என்ற மந்த்ரத்தால்,
अर्चयन्तः	=	பூஜை செய்கிறவர்கள்,
அர்ச்சயந்த:		
पापं	=	பாபங்களை,
பாபம்		
तरन्ति	=	அழித்துத் தாண்டிச் செல்லுகிறார்கள்,
தரந்தி		
अपि	=	இன்னும்,
அபி		
महेश	=	பரமசிவனே!
மஹேஸ		
मृत्युम् जयन्ति	=	மரணத்தை ஜெயித்து, முக்தியையும்
ம்ருத்யும் ஜயந்தி		அடைகிறார்கள்.
இது போதாயனர், கல்ப்பகாரர் சொல்லிய பூஜாவிசேஷமாகும்.		

சுலோகம் 106

मन्त्रा भवन्ति विरळा विबुधान्तराणां
 सद्भाव एव शिव दर्शितशक्तयस्ते ।
 त्वन्नामरूपगुणवर्णनलब्धवर्णा
 मन्त्रा न शक्यमवगंतुमियत्तया ते ॥ १०६ ॥

மந்த்ரா ப⁴வந்தி விரளா விபு³தா⁴ந்தராணம்
 ஸத்³பா⁴வ ஏவ ஸிவ த³ர்ஸித ஸக்தயஸ்தே ।
 த்வந் நாமருப கு³ணவர்ணன லப்த⁴வர்ண
 மந்த்ரா ந ஸக்ய மவக³ந்துமியத்தயா தே ॥ 106 ॥

பதவுரை

விபு ³ தா ⁴ ந்தராணம்	=	மற்ற தேவர்களுக்கு,
மந்த்ரா	=	மந்த்ரங்கள்,
வி ³ வந்தி	=	ஸ்வல்பமாக இருக்கின்றன.
வி ³ வந்தி	=	சிவனே,
சிவ	=	அந்த மந்த்ரங்கள்,
தே	=	மற்ற தேவர்களின் ஸத் பாவத்தை மாத்ரம்,
ஸத் ³ பா ⁴ வ ஏவ	=	காண்பிக்கப்பட்ட ஸாமர்த்தியத்தை
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	உடையவைகள்,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	உம்முடைய பெயர், உருவம்,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	குணங்கள் இவைகளே,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	விவரித்துச் சொல்வதில்,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	ஸாமர்த்தியம் வாய்ந்த,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	உம்முடைய,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	மந்த்ரங்களோ,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	இவ்வளவு என்று கணக்கிட்டு,
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	அறிய முடியாதவைகளாக இருக்கின்றன.
த ³ ர்ஸிதஸக்தய:	=	

रुद्रानुवाकपठितानि परस्सहस्रं
 नामानि दिव्यमपि रूपमनेकशस्ते ।
 शक्यं गुणा गणयितुं गणना यदि स्यात्
 भौमेषु पांसुषु विना तव देव मायाम् ॥ १०७ ॥

ருத்³ரானுவாக படி²தானி பரஸ்ஸஹஸ்ரம்
 நாமானி தி³வ்யமபி ரூபமனேகஸஸ்தே ।
 ஸக்யம் கு³ணா க³ணயிதும் க³ணனா யதி³ ஸ்யாத்
 பெள⁴மேஷு பாம்ஸுஷு வினா தவ தே³வ மாயாம் ॥ 107 ॥

பதவுரை

ते	=	உம்முடைய,
தே नामानि	=	பெயர்கள்,
நாமானி रुद्रानुवाकपठितानि	=	சதருத்ரீயம் என்ற அநுவாகங்களில்
ருத் ³ ரானுவாக படி ² தானி	=	சொல்லப்பட்டிருப்பவை,
परस्सहस्रं	=	ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவையாகும்,
பரஸ்ஸஹஸ்ரம் ते	=	உம்முடைய,
தே दिव्यमपि रूपं	=	மனோஹரமான உருவமும்,
தி ³ வ்யமபி ரூபம் अनेकशः	=	ஏராளமானவை,
அனேகஸ: भौमेषु	=	பூமியிலிலுள்ள,
பெள ⁴ மேஷு पांसुषु	=	தூளிகளை,
பாம்ஸுஷு देव	=	கடவுளே!
தே ³ வ		

तव मायां विना	=	உமது தேவ மாயையைத் தவிர
तव मायाम् विना		மற்றவர்களால்,
गणना यदि स्यात्	=	எண்ண முடியுமானால்,
क ^३ ण ^३ ना यति ^३ स्यात्		
ते	=	உம்முடைய,
ते		
गुणाः	=	குணங்களும்,
कु ^३ ण ^३ ः		
गणयितुं शक्याः	=	எண்ண முடியும்.
क ^३ णयितुम् शक्याः		

புழுதிகளை எண்ண முடியாதது போல குணங்களையும் எண்ண முடியாது.

யாவந்த: பரம்ஸவோ பூமே: ஸங்க்யாதா தேவ மாயயா - என்ற சுருதியை அனுஸரித்து தேவ மாயை ஒன்றினால் தான் புழுதிகளை எண்ண முடியும். மற்றதால் முடியாது என்பது விளங்குகிறது.

இவ்விதம் வேத மந்த்ரங்களினத்தும் பரமேச்வரனை வெளிப்படுத்துவதி லேயே நோக்கமுள்ளவை என்று விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

சுலோகம் 108

वेदस्वयं भवतु वा तव वा प्रणीतिः

सर्वः प्रमाणमविहाय गृणाति लोकः ।

तत्तत्प्रवक्तृगुणदर्शिततारतम्यं

अन्यत्प्रमाणमविरोधिनि वेदवाक्ये ॥ १०८ ॥

வேத^३ஸ் ஸ்வயம் ப^४வது வா தவ வா ப்ரணீதி:

ஸர்வ: ப்ரமாண மவிஹாய க்^३ருணாதி லோக: ।

தத் தத் ப்ரவக்த்ரு கு^३ண த^३ர்ஸித தாரதம்யம்

அன்யத் ப்ரமாணமவிரோதி^४னி வேத^३வாக்யே ॥ 108 ॥

வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஜைமினி, வ்யாஸ முனிவர்களால் கூறப் பட்ட பிரகாரம் விஸ்தரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

பதவுரை

வேदः	=	வேதமானது,
வேதः स्वयं भवतु ஸ்வயம் ப ⁴ வது	=	பிறரால், ஈச்வரனால் கூட இயற்றப்படாமல்,
சாச்வதமாக, ப்ரளய காலத்திலும் அழியாப் புத்தகமாக மீமாம்ஸக மதப்படி, ஜைமினி விளக்கப்படி இருக்கட்டும், நையாயி க வைசேஷிக முனிவர் மதப்படி,		
तव प्रणीतिः	=	உம்மால் அருளப்பட்ட கிரந்தமாகவாவது,
தவ ப்ரணீதி: भवतु ப ⁴ வது	=	இருக்கட்டும்,
सर्वः लोकः	=	எல்லா ஜனங்களும்,
ஸர்வ: லோக: प्रमाणमविहाय ப்ரமாண மவிஹாய गुणाति க ³ ருணாதி	=	வேதமென்ற ப்ரமாணத்தை யனுஸரித்துத் தான்,
वेदवाक्ये अविरोधिनि सति வேத ³ வாக்யே அவிரோதி ⁴ னி ஸதி	=	துதிக்கிறார்கள்,
तत्तत्प्रवक्तु தத் தத் ப்ரவக்த்ரு गुण கு ³ ண दर्शित	=	வேத வாக்யம் சொல்லும் விஷயத்தோடு, முரண்பாடு இல்லாமல் இருந்தால்,
த ³ ர்ஸித तारतम्यं தாரதம்யம் अन्यत् அன்யத் प्रमाणं भवति ப்ரமாணம் ப ⁴ வதி	=	அந்த அந்த இயற்றிய கர்த்தாவுடைய, குணங்களால், காண்பிக்கப்பட்ட,
	=	உயர்வு, நடு, தாழ்வு என்ற வித்யாஸமுள்ளதாக,
	=	சுருதி மூலகமான மற்ற ஸ்ம்ருதி வாக்யமும்,
	=	ப்ரமாணமாகக் கருதப்படுகிறது.

மனு, யாக்ஞவல்க்யர், பராசரர், ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர் ஆச்வலாயனர், காத்யாயனர் முதலிய முனிவர்கள் செய்த க்ரந்தங்கள், ஸம்ருதியானதால், வேதார்த்தத்தைக் கூறுவதால், வேதம் அவைகளுக்கு மூலமானதால், வேதத்துக்கு அடுத்தபடியாக ஸம்ருதிகள் ப்ரமாணம், வேதத்துக்கு முரண்பாடான முனிவர் வசனம் ப்ரமாணமாகாது, இவை ஜைமினியால் நன்கு தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுலோகம் 109

वेदाः प्रमाणमिति संगिरमाण एव

दिव्यं तवागममवैति जनः प्रमाणम् ।

त्वद्ध्यानवाक्यविषयौपयिकैः पदार्थैः

आमूर्द्धमाकलितविग्रहमाच मूलात् ॥ १०९ ॥

வேதா³: ப்ரமாண மிதி ஸங்கி³ரமாண ஏவ

தி³வ்யம் தவாக³ம மவைதி ஜன: ப்ரமாணம் ।

த்வத்³ த்⁴யான வாக்ய விஷயௌபயிகை: பதா³ர்த்தை²:

ஆமூர்த்த³த⁴ மாகலித விக்³ரஹமாச மூலாத் ॥ 109 ॥

பதவுரை

वेदाः = வேதங்கள்,

வேதா³:

प्रमाणं स्वतः = ப்ரமாணமாகின்றன,

ப்ரமாணம் ஸ்வத:

इति = என்று,

இதி

संगिरमाण एव = ப்ரதிக்கை செய்கிற போதே,

ஸங்கி³ரமாண ஏவ

त्वत् = உம்முடைய,

த்வத்

ध्यान = த்யானத்தை விதிக்கும்,

த்⁴யான

वाक्य = வாக்யத்துக்கு,

வாக்ய

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

विषय	=	விஷயமாக விருப்பதை,
विश्व औपयिकैः	=	விஷய அடைகின்றதுதான,
ஒளபயிகை: पदार्थैः	=	பதி, பசு, பாசம், ஞானம், யோகம், க்ரியை,
பதார்த்தை²: आमूर्च्छ	=	சரியை என்ற ஏழு பதார்த்தங்களால், தலை முதல்,
ஆமூர்த்த³த⁴ம் आचमूलं	=	அடிவரையில்,
ஆசமூலம் आकलितविग्रहं	=	அமைந்த சரீரத்தையுடைய,
ஆகலிதவிக்³ரஹம் दिव्यं तव	=	திவ்யமான உம்முடைய,
திவ்யம் தவ आगमं	=	சிவாகம க்ரந்தங்களை,
ஆக³மம் जनः	=	ஜனங்கள்,
ஜன: प्रमाणं अवैति	=	ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள்.
ப்ரமாணம் அவைதி		

த்ரி பதார்த்தம் சதுஷ்பாதம் மஹாதந்த்ரமிதி ஸ்திதி:- சைவாகமம் என்ற மஹாதந்த்ரத்தில் பதியான பரமசிவனும், ப்ரம்மாத்ரி ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பசுக்களும், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும், மூன்று பதார்த்தங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு, சரியை, க்ரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நாலு மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ச்வேதாச்வதர உபநிஷத், ஸனத்குமார ஸம்ஹிதை, விஷ்ணு புராணம் 6 வது அம்சம், ஐந்தாவது அத்யாயத்தின் இறுதி பாகம், மகாபாரதம் ஆனுசாஸனிக பர்வம் முதலிய பல க்ரந்தங்களில், பரமசிவன் ஞானத்தைத் தவிர மற்ற ஞானம் ஞானமாகாது, ஸம்ஸார தாரகமாகாது; சிவனை யறிந்தவனுக்கு வேறு த்யானம் ருசிக்காது, என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நம: சங்கராய ச நம: சிவாய ச
நம: சிவதராய ச நம: ப்ரதரணய
சோத்தரணய ச

என்பது சதருத்ரீய மந்த்ரம், பரமசிவன் தான் ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டச் செய்பவர் என்பது தெளிவு. வேத துல்யமாக சிவாகமம் ப்ரமாணமாகக் கருதப் படுகிறது. ஏனெனில் வேதம் பூராவும் பரமசிவனை ப்ரதிபாதிப்பதுபோல், சிவாக மங்களும் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை பரமேச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

சுலோகம் 110

ध्यानं यथा भवति तद्विषयो यथा त्वं

यादृग्गुणश्च भगवन्नधिका रिर्वर्गः ।

सर्वाणि तानि भवदागमसंहिताभिः

कल्पैरिवाध्वरविधेरुपपादितानि ॥ ११० ॥

த்⁴யானம் யதா² ப⁴வதி தத்³விஷயோ யதா² த்வம்

யாத்³ருக்³கு³ணஸ்³ ப⁴க³வன்னதி⁴கா ரிவர்க³: ।

ஸர்வாணி தானி ப⁴வதா³க³ம ஸம்ஹிதாபி⁴:

கல்பைரிவாத்⁴வரவிதே⁴ருப்பாதி³தானி ॥ 110 ॥

பதவுரை

ध्यानं	=	மனதை ஒரே விஷயத்தில் ஏகாக்ரமாக
த் ⁴ யானம்		செலுத்துவது,
यथा भवति	=	எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அதுவும்,
யதா ² ப ⁴ வதி		
तद्विषयः त्वं	=	அந்த த்யானத்துக்கும் விஷயமானது,
தத் ³ விஷய: த்வம்		த்யானம் செய்யப்பட்ட வேண்டிய நீர்,
यथा	=	எந்த எந்த குணங்களோடு கூடியிருக்கிறீர்
யதா ²		என்பதும்,
अधिकारिर्वर्गः	=	த்யானம் செய்ய யோக்யதையுள்ள
அதி ⁴ காரிவர்க ³ :		ஜனங்கள்,
यादृग्गुणः च	=	எவ்விதமான குணங்களோடு கூடியிருக்க
யாத் ³ ருக் ³ கு ³ ண: ச		வேண்டுமென்பதும்,
भगवन्	=	பகவானே,
ப ⁴ க ³ வன்		
तानि सर्वाणि	=	அவையெல்லாம்,
தானி ஸர்வாணி		

भवत् आगम संहिताभिः	=	உமது ஆகமம் என்கிற, சிவாகமம் என்ற
प ⁴ वत् आ ³ म षम्हृतापि ⁴ :		ஸம்ஹிதைகளால் (வேத துல்யமானதால் வேதவாசகமான ஸம்ஹிதாபதம், ஆகமத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது)
अध्वरविधेः	=	யாகம் செய்ய வேண்டிய விதியின்,
अत् ⁴ वरवि ⁴ ते ⁴ : तन्त्राणि	=	முறைகள்,
तन्त्राणि कल्पैरिव	=	கல்பஸூத்ர க்ரந்தங்களில் போல,
कल्पैरिव उपपादितानि	=	ரிஷி, சந்தஸ் தேவதா, விந்யோகம்,
उपपादि ³ तानि		ப்ராம்மணம், இவ்வைந்துகள் உள்பட நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சுலோகம் 111

अध्वानमध्वपतिमध्वनि तारतम्यं

श्रेष्ठाध्वपारगमनं च फलं ब्रवीति ।

मन्त्रोऽध्वनामिति महेश्वर गृह्यकारः

पित्रा कुमारमुपनीय वदन्हि वाक्यं ॥ १११ ॥

அத்⁴வானமத்⁴வபதிமத்⁴வனி தாரதம்யம்

ஸ்ரேஷ்டாத்²வ பாரக³மனம் ச ப²லம் ப்ரவீதி ।

மந்த்ரோ(அ)த்⁴வநாமிதி மஹேஸ்வர க்³ருஹ்யகார:

பித்ரா குமார முபனீய வத்³ன்ஹி வாக்யம் ॥ 111 ॥

பதவுரை

महेश्वर	=	பரமசிவனே!
महेश्वर गृह्यकारः	=	ஆப ஸ்தம் பாதி க்ருஹ்ய ஸூத்ரம்
क् ³ रुह्यकारः पित्रा	=	எழுதிய முனிவர், தகப்பனைக் கொண்டு,
पितरा		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

कुमारं	=	பையனுக்கு,
कुमारम्		
उपनीय	=	உபநயனம் என்ற ஸம்ஸ்காரத்தைச்
உபனீய		செய்து வைத்து,
वाक्यं	=	வாக்யரூபமாக உள்ள,
வாக்யம்		
यत्	=	எந்த மந்த்ரத்தை,
யத்		
आह	=	சொல்லச் சொல்லுகிறாரோ,
ஆஹ		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
अध्वनामिति मन्त्रः	=	அத்வ நாம் அத்வபதே
அத் ⁴ வநாமிதி மந்த்ர:		
श्रेष्ठस्यात्वनः पारमशीय	=	என்ற மந்த்ரமானது,
ஸ்ரேஷ்ட ² ஸ்யாத்வன: பாரமஸீய		
अध्वानं	=	வர்ணம் பதம், தந்த்ரம். கலா, தத்வம்,
அத் ⁴ வானம்		புவனம் என்ற ஆறு வழிகளையும்,
अध्वपतिं	=	ஹை ஆறு அத்வாக்களின் தலைவனையும்,
அத் ⁴ வபதிம்		
अध्वनि तारतम्यं	=	ஹை ஆறு அத்வாக்களில் ஒன்றுக்கொன்று
அத் ⁴ வனி தாரதம்யம்		உள்ள பரஸ்பர வித்யாஸத்தையும்,
श्रेष्ठाध्वपारगमनं	=	சிறந்த அத்வாவின் அக்கரை அடைவதாகிய,
ஸ்ரேஷ்டா ² த் ⁴ வ பாரக ³ மனம்		
फलं च	=	பரம பிரயோசனத்தையும்,
ப ² லம் ச		
ब्रवीति	=	சொல்லுகிறது.
ப் ³ ரவீதி		

ஆறு மார்க்கங்களில் சிறந்த அத்வாவாகிய வர்ணாத்வாவின் ஸாரபூதமான ஓங்காரம் என்ற ப்ரணவத்தின் தாத்தர்ய விஷயமாகிய மஹேச்வரனை அடையும்படி செய்யவேண்டுமென்பது அம்மந்திரத்தின் முக்ய ப்ரார்த்தனையாகும். உபநயனம் செய்து, வேதம் கற்று, அர்த்தம் அறிந்து, க்ரியை செய்து, பரமதாத்தர்ய விஷயமான, மஹேச்வரனை ஓங்கார ப்ரதிபாத்யனை அடைவது

தான் முக்கிய பலன். இது ஆரம்பத்தில், பூனூல் போடும்போது, வேண்டிக் கொள்வது கவனிக்கத்தகுந்தது.

சுலோகம் 112

कल्पाः प्रमाणमृषिभिर्यदि नः प्रणीताः

किं न प्रमाणमृषिणा महता महर्षे ।

शक्यं न वक्तुमपरिग्रहदूषितानि

तन्त्रान्तराणि भवता शिव कर्तुमन्ति ॥ ११२ ॥

கல்ப்பா: ப்ரமாணம் ருஷிபி⁴ர்யதி³ ந: ப்ரணீதா:

கிம் ந ப்ரமாணம் ருஷி³ண மஹதா மஹர்ஷே ।

ஸக்யம் ந வக்து மபரி³க்ரஹ தூ³ஷிதா நி

தந்த்ராந்தராணி ப⁴வதா ஸிவ கர்த்ருமந்தி ॥ 112 ॥

பதவுரை

रिषिभिः	=	ஆபஸ்தம்ப ஆச்வலாயன, காத்யாயன
रिषिपि ⁴ :		ஸௌனக, போதாயன முனிவர்களால்,
प्रणीताः	=	இயற்றப்பட்ட,
ப்ரணீதா:		
कल्पाः	=	கல்பபக்ரந்தங்கள்,
கல்ப்பா:		
नः	=	நமக்கு,
ந:		
प्रमाणं यति	=	ப்ரமாணமானவைகள், நிச்சயம்.
ப்ரமாணம் யதி		
महर्षे	=	பெரியரிஷியான, வேதமுழுவதும் கண்டறிந்து
மஹர்ஷே		உபாஸிக்கப்பட்ட கடவுளே!
महता र्षिणा	=	பெரிய ரிஷியாக உம்மால்,
மஹதா ரிஷி ³ ண		
प्रणीतं	=	இயற்றப்பட்ட, ஆகமம், காமிகாதிகள்,
ப்ரணீதம்		
किं न प्रमाणं	=	ப்ரமாணங்கள் ஆகாதா என்ன -
கிம் ந ப்ரமாணம்		நிச்சயம் எல்லாம் ப்ரமாணம் தான்.

शिव	=	பரமசிவனே! ஆதலால்,
शिव		
भवता	=	மகர்ஷியான உம்மால்,
प ⁴ वता		
कर्तृमन्ति	=	இயற்றப்பட்டவைகளாகக் கருதப்படும்
कर्तृमन्ति		காமிகாதி,
तन्त्रान्तराणि	=	வேறு பல தந்த்ரங்கள்,
तन्त्रान्तराणि		
अपरिग्रहदूषितानि	=	பின்பு வந்தவர்களால் ஏற்றுக்
अपरिग्रहदूषितानि		கொள்ளப்படாததால், குற்றமுள்ளவைகளாக,
वक्तुं	=	சொல்வதற்கு,
वक्तुं		
न शक्यं	=	முடியாது,
न शक्यं		
न शक्यम्		

சில த்வேஷிகள் அங்கீகரிக்காத காரணத்தால், மகரிஷியான உம்மால் ப்ரோக்த காமி காதி சைவ ஆகமங்கள் ப்ரமாணமாகாது என்று சொல்லக்கூடாது.

சுலோகம் 113

आचक्षते यमृषिमार्षविदस्तपोभिः

एकैकमन्त्रदृशमीश्वर वेदराशेः ।

द्रष्टारमस्य निखिलेन निजानुभावात्

अन्यानुषीनति महर्षिमतो विदुस्त्वाम् ॥ ११३ ॥

ஆச்சுதே யம் ருஷி மார்ஷவித³ஸ் தபோபி⁴:

ஏகைக மந்த்ரத்³ருஸ மீஸ்வர வேத³ராஸே: ।

த்³ரஷ்டார மஸ்ய நிகி²லேன நிஜானுபா⁴வாத்

அன்யாந் ருஷீன தி மஹர்ஷி மதோ விது³ஸ்த்வாம் ॥ 113 ॥

பதவுரை

आर्षविदः = வேதமறிந்தவர்கள்,

ஆர்ஷவித³:

यत्	=	எந்த காரணத்தால்,
यत् तपोभिः	=	பல தவ பலத்தால்,
तपोभिः एकैकमन्त्रवितं	=	ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தைக் கண்டுபிடித்த வரை,
ஏகைகமந்த்ரவிதம் रिषिमाचक्षते	=	ரிஷி என்று சொல்லுகிறார்கள்.
ரிஷிமாசக்ஷதே अतः	=	அந்தக் காரணத்தால்,
அதः ईश्वर	=	பரமசிவனே!
ஈஸ்வர अस्य	=	இந்த,
அஸ்ய वेदराशेः	=	வேதக் கூட்டத்தை,
வேதராஸே: निखिलेन	=	பூராவும்,
நிகிலேன निजानुभावात्	=	செயற்கையில்லாத, இயற்கையான,
நிஜானுபாவாத் द्रष्टारं	=	தன் சொந்த சக்தி விசேஷத்தினால்,
த்ரஷ்டாரம் त्वां	=	கண்டு பிடித்து, வெளிப்படுத்திய,
த்வாம் अन्यान्	=	உம்மை,
அன்யான் रिषीन्	=	மற்ற,
ரிஷீன் अति	=	ரிஷிகளை,
அதி महर्षिं	=	தாண்டி, மேலாகயிருக்கிற,
மஹர்ஷிம் विदुः	=	மகரிஷியாக,
விது: विदुः	=	அறிகிறார்கள்.

விச்வாதிகோ ருத்ரோ மகர்ஷி: என்ற வேதம் உலகத்திலுள்ள பல ரிஷிக ளுக்கு மேல்பட்டவர். ருத்ர பகவான் மகர்ஷி எனப்படுகிறார், அஸாதாரணமாக என்று கூறுகிறார். ஈச்வர பதம் போல, மகரிஷி பதம் பரமசிவனுக்கே முக்கிய மாகப் பொருத்தமான பதம் ஆகுமென்பது கருத்து.

சுலோகம் 114

उक्तं प्रधान पुरुषेश्वरमेव सांख्यै:

आख्याय पाशपशुपत्यभिधानभेदात् ।

ज्ञेयं त्वदागमविदशिशव सङ्गिरन्तां

एतावता किमिति नस्तदुपेक्षणीयम् ॥ ११४ ॥

உக்தம் ப்ரதா⁴ன புருஷேஸ்வரமேவ ஸாங்க்²யை:

ஆக்²யாய பாஸபஸுபத்யபி⁴தா⁴ன பே⁴தா³த் ।

ஞேயம் த்வதா³க்³ம வித³ஸ்ஸரிவ ஸங்கி³ரந்தாம்

ஏதாவதா கிமிதி நஸ்த து³பேக்ஷணீயம் ॥ 114 ॥

பதவுரை

ஸாங்க்ய மதத்தில் சொல்லப்படும் தத்வங்கள் தான் பாசபத மதத்திலும் கூறப்படுகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது.

सांख्यै:	=	கபிலர் , பஞ்சசிகாசார்யார், ஆதிரி, ஈச்வர
ஸாங்க் ² யை:		க்ருஷ்ணர், பதஞ்சலி முதலிய ஸாங்க்ய
		சாஸ்திர ப்ரவர்த்தகா சார்யார்களால்,
उक्तं	=	சொல்லப்பட்ட,
உக்தம்		

ப்ரதான புருஷேச் வரமேவ ப்ரக்ருதி பாசம் அதனால் கட்டப்பட்ட புருஷன் ஜீவன் அவ்விரண்டுக்கும் தலைவன் ஈச்வரன், என்ற மூன்று தத்வங்களையே, பாசம், பசு, பதி என்ற பதங்களின் மாறுதலால், அர்த்த மாறுதல் கொஞ்சம்கூட இல்லாமல்,

शिव	=	பரமேச்வரா!
ஸ்ரிவ		
ज्ञेयं	=	அறியப்பட வேண்டிய, தத்வத்ரயம் என்ற
ஞேயம்		மூன்று தத்வங்களை,

त्वदागमविदः	=	உமது சிவாகமம் அறிந்தவர்கள்,
त्वता ³ क ³ मविता ³ : आख्याय	=	சொல்லி விவரித்து,
आक ² यय सङ्गिरन्तां	=	பிரதிக்கை செய்யட்டும்.
ஸங்கி ³ ரந்தாம் एतावता	=	இந்தப் பதவேற்றுமையால் மாத்திரம்,
ஏதாவதா तत्	=	அந்த ப்ரதான புருஷ ஈசதத்வத்ரயம்,
தத் नः	=	நம்மால்,
ந: किमित्युपेक्षणीयं	=	எங்ஙனம் அனாதரவு செய்ய முடியும்?
கிமித்யுபேக்ஷணீயம்		

ஸாங்க்யமதக் கொள்கைதான் பூராவும் பெயர் வேற்றுமையால், பாசுபத மதத்தில் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் கபில மதம் தேவஹூதிக்கு, அன்னைக்குப் புத்ரனால் உபதேசிக்கப்பட்டது எப்படி ஸகல ஜன க்ராஹ்யமோ, அவ்விதமே பாசுபத மதம், ஸகலஜனங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய உண்மையாகும்.

சுலோகம் 115

प्रत्यक्षवेदविहितं प्रथितं पुराणैः

बोधायनेन मुनिना बहुशः प्रणीतम् ।

सर्वार्थदर्शनपरैरपि गृह्यकारैः

यज्ञोपवीतमिव विस्मृत मर्चनं ते ॥ ११५ ॥

ப்ரத்யக்ஷவேத³ விஹிதம் ப்ரதி²தம் புராணை:

போ³தா⁴யனேன முனி³னா ப³ஹுஸ: ப்ரணீதம் ।

ஸர்வார்த² த³ர்ஸன பரைரபி க்³ருஹ்யகாரை:

யஜ்ஞோப வீதமிவ விஸ்மருத மர்ச்சனம் தே ॥ 115 ॥

ப்ரதிதினம் ஈச்வர பூஜை போஜனத்துக்கு முன் செய்யப்பட வேண்டுமென் பது நித்திய கர்மாவாக வேதங்களிலும், அதன் தாத்பர்யத்தை விளக்கும் புராணங் களிலும், சிவ தர்ம ஸூக்திகளிலும், ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், தினப்படி செய்யவேண்டிய கார்யங்களை விதிக்கும் க்ருஹ்ய க்ரந்தங்

களில், ஸந்த்யாவந்தனம், ஒளபாஸனம் போல, சொல்லப்படவில்லையே என்ற சங்கைக்கு இடமில்லை. போதாயன மகரிஷியால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், மற்ற க்ருஹ்யகாரர்களுக்கும் சிவார்ச்சனம் பரமஸம்மதம் என்று விளக்கப்படுகிறது.

பதவுரை

प्रत्यक्षवेदविहितं	=	தமுஷ்டுஹி, ஆவோ ராஜானம், அந்தரிச்சந்தி
ப்ரத்யக்ஷவேத ³ விஹிதம்		முதலிய, ரிக்குகளாகிய, ப்ரத்யக்ஷ வேதங்களால் விதிக்கப்பட்டதும்,
पुराणैः प्रथितं	=	புராணங்களால் விஸ்தரிக்கப்பட்டதும்,
புராணை: ப்ரதி ² தம்		
बोधायनेन मुनिना	=	போதாயன மகரிஷியால்,
போ ³ தா ⁴ யனேன முனி ⁵ ன		
बहुशः	=	மகாபிஷேகம், சூலகவம், ஈசார்ச்சனை
ப ³ ஹு ⁴ ஸ:		என்று பல விதமாக,
प्रणीतम्	=	விரித்து விவரிக்கப்பட்டிருக்கும்,
ப்ரணீதம்		
ते	=	உம்முடைய,
தே		
अर्चनं	=	நித்திய பூஜையானது,
அர்ச்சனம்		
सर्वार्थ दर्शनपरैः अपि	=	எல்லா நித்திய கர்மாக்களையும் தெரிவிக்கும்
ஸர்வார்த ² த ³ ர்ஸனபரை: அபி		நோக்கமுள்ளவர்களாயினும்,
गृह्यकारैः	=	மற்ற க்ருஹ்ய ஸூத்ரம், வீட்டில் செய்ய
க் ³ ருஹ்யகாரை:		வேண்டிய நித்ய கர்மாக்களைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தம் எழுதினவர்களால்,
यज्ञोपवीतमिव	=	உபநயனத்தில் பூணூல் தரிப்பது போல,
யஜ்ஞோப வீதமிவ		

விஸ்மருதம் மறக்கப்பட்டது. ஆயினும், ஆசீர்வாதங்கள் செய்த பிறகு ஸமிதா தானத்துக்கு முன்பு யஜ்ஞோப வீதம் தரிக்கும் காலம் என்று சிவஸ்வாமி அபிப்ராயத்தை, மற்றவர்களால் சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டாலும், அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அனுஷ்டிக்கப் படுவதுபோல, சிவார்ச்சனமும் ஸர்வஸம்மதமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதால், அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.

वेदोपब्रम्भक पुराणवचःप्रपञ्चैः

आघोष्यते विषमनेत्र समर्चनन्ते ।

तन्त्रैरलं तदुपबृह्मकवेदमूलैः

वर्त्याहतं न हि मुखानिलसव्यपेक्षम् ॥ ११६ ॥

வேதோ³பப்³ரம்மக புராணவச: ப்ரபஞ்சை:

ஆகோ⁴ஷ்யதே விஷமநேத்ர ஸமர்ச்சனந்தே ।

தந்த்ரைரலம் தது³பப்³ருஜ²கவேத³மூலை:

வாத்யாஹதம் ந ஹி முகா²னிலஸவ்யபேக்ஷம் ॥ 116 ॥

பதவுரை

विषमनेत्र	=	முக்கண்ணனே!
विषमनेत्र ते समर्चनं	=	உமது பூஜையானது,
தே ஸமர்ச்சனம் वेद	=	வேதங்களாலும்,
வேத ³ उपब्रम्भक	=	அதன் அர்த்தத்தை விளக்கும்,
உபப் ³ ரம்மக पुराणवचः	=	புராண வாக்யங்கள்,
புராணவச: प्रपञ्चैः	=	மற்றவைகளாலும்,
ப்ரபஞ்சை: आघोष्यते	=	உத்கோஷம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால்,
ஆகோ ⁴ ஷ்யதே तदुपबृह्मकवेदमूलैः	=	அந்த சிவார்ச்சனையை வெளிப் படுத்தும்
தது ³ பப் ³ ருஜ ² கவேத ³ மூலை:	=	வேதத்தை மூலப்ரமாணமாகக் கொண்டு அதனால் வேதமூலகத்தால், ப்ரமாணமென்று கருதப்படும் ஸ்ம்ருதி க்ரந்தங்களான,
तन्त्रैः	=	தந்த்ரங்களால், (சிவார்ச்சனை சொல்லப்
தந்த்ரை:	=	படாமல் இருந்தாலும்)

நாலம்	=	பாதகமில்லை. அவைகளுக்கு மூலாதாரமான
நாலம்		வேதங்கள் சொல்லிவிட்டதால் ஈசார்ச்சனம்
வாத்யாஹம்	=	நிர்விவாதமான நித்ய கர்மா,
வாத்யாஹம்		புயல் காற்றால் அடிக்கப்பட்ட வஸ்து,
முகானிலஸவ்யபேக்ஷம்	=	வாயால் ஊதித்தள்ள வேண்டியதாக,
முகா ² னிலஸவ்யபேக்ஷம்		
ந ஹி பவதி	=	ஆகாதல்லவா?
ந ஹி ப ⁴ வதி		

சுலோகம் 117

வேதார்த்நிர்ணயவிதௌ ஹி புராணமட்யு
 நிர்ணீதவேதவிஷயா ஸ்மृतயோ பவந்தி ।
 ஆதஸ்ருதேரீவ புராணகிரஸ்சகாஸே
 நாலே ப்ரகாஸயிதும் ஆத்மபலாவ லேபம் ॥ 117 ॥

வேதா³ர்த² நிர்ணய விதௌ⁴ ஹி புராண மங்க³ம்
 நிர்ணீத வேத³விஷயா ஸ்ம்ருதயோ ப⁴வந்தி ।
 ஆதஸ்ருதேரீவ புராண கி³ரஸ் ஸகாஸே
 நாலே ப்ரகாஸயிதும் ஆத்மபலாவ லேபம் ॥ 117 ॥

பதவுரை

வேதார்த்நிர்ணயவிதௌ	=	வேதங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களை
வேதா ³ ர்த ² நிர்ணய		அறிந்து சொல்ல புராணம்,
விதௌ ⁴		
அட்யு	=	புராணங்கள் ஸாதனமாக இருக்கின்றன.
அங்க ³ ம்		
ஸ்மृतய:	=	யாக்குவல்க்யர், மனு முதலிய
ஸ்ம்ருதய:		ரிஷிக்ரந்தங்களாகிய ஸ்ம்ருதிகள்,
நிர்ணீதவேதவிஷயா பவந்தி	=	புராணங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்ட,
நிர்ணீத வேத ³ விஷயா		வேதார்த்தத்தை, மூலமாகக் கொண்டு,
ப ⁴ வந்தி		வேத புராணங்களுக்குப் பிறகு
		செய்யப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன.

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

आतः	=	ஆதலால், அந்த ஸ்ம்ருதிகள்,
ஆதः श्रुतेरिव	=	வேதங்களுக்கு முந்நிலையில்போல,
ஸ்ருதேரிவ पुराणगिरस्सकाशे	=	புராண வசனங்களின் முன்னிலையிலும்,
புராண கிரஸ் ஸகாஸே आत्मबलाव लेपम्	=	தன் பலத்தின் கர்வத்தை,
ஆத்மபலாவ லேபம் प्रकाशयितुं	=	வெளிபடுத்துவதற்கு,
ப்ரகாஸயிதும் नालं	=	சக்தியற்றவைகள்.
நாலம்		

சுருதிக்கு விரோதமான ஸ்மிருதி எப்படி ப்ரமாண மாகதோ, அப்படியே, சுருதியர்த்தத்தை அறிய உபகாரகமான புராண வசனங்களுக்கு விருத்தமான ஸ்ம்ருதிகளும் ப்ரமாணமாகாது.

புராணங்களிலோ, சிவார்ச்சனை பலவாறாகக் கூறப்பட்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாயவீய ஸம்ஹிதை. லிங்கபுராணம், ப்ரம்மாண்ட புராணம், வாமனம், மார்க்கண்டேயம், சிவதர்மம், ஸ்காந்தம், ப்ரம்ம கைவர்தம், சைவ ஏகாதச ருத்ர ஸம்ஹிதை, கூர்ம புராணம் முதலிய க்ரந்தங்களில் விஷ்ணு ப்ரம்மாதி தேவர்களால், தங்கள் பதவி, சிவ பூஜையின் மகிமையால் கிடைத்ததாகவும்,

த்யேய: பூஜ்ய: ச வந்த்ய: ச ஞேயோ லிங்கே மஹேச்வர:-

என்று முடிவான ஸித்தாந்தம் லிங்கத்தில் ஸந்நிஹிதான மகாதேவன் ஒருவன் தான் துதிக்கவும், நமஸ்கரிக்கவும் அறியவும் தகுந்தவன் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அக்னௌ திஷ்டதி விப்ராணம் - கர்மடர்களுக்கு அக்னியில் ஹோமம் செய்வதால் மகாதேவன் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஹ்ருதி லிங்கே ச யோகினும் - த்யானம் செய்பவர்களுக்கு, பூஜிப்பவர்களுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருந்து லிங்கத்தில் ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டு, ஷோடசோபசார பூஜை செய்த பிறகு லிங்கத்திலிருந்து, அதே ஹ்ருதய கமலத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்யப்படுகிறார் - ஆதலால்தான், ப்ரதிதினம் சிவார்ச்சனையில் ஆரம்பத்தில்

ஹ்ருத் பத்மகர்ணிகா மத்யாத் உமயாஸஹ சங்கர |
ஆகச்ச த்வம் மகாபாக! ஸர்வை ராவரணஸ் ஸஹ ||

என்ற மந்த்ரரூபமான சுலோகமும், முடிவில்,

ஹ்ருத்பத்ம கர்ணிகா மத்யம் உமயா ஸஹ சங்கர |
ப்ரவிச த்வம் மஹாபாக ஸர்வை ராவரணஸ் ஸஹ ||

என்ற மந்த்ரரூபமான சுலோகமும் உச்சரிக்கப்படுவது, ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமாக இருக்கிறது.

ப்ரதிமாஸ்வல்பப் புத்தீனாம் - மந்த புத்திகள் ப்ரதிமைகளில் சிவபடம் முதலியவைகளில் பூஜிக்க வேண்டும். அவர்கள் ப்ரதிமோபாஸகர்கள் வித்யுல் லோகம் வரையில் தான் உபாஸனா பலத்தால் போகிறார்கள். அங்கிருந்து அமானவ புருஷன் இந்திர ப்ரஹஸ்பதி, ப்ரஜாபதி உலகங்கள் வழியாக அவர் களை ப்ரம்மலோகம் அழைத்துச் செல்லுகிறதில்லை யென்பதும் வ்யாஸ மீமாம்ஸ சாஸ்திர ஸித்தாந்தம் காணப்படுகிறது.

ஸர்வத்ர ஸமதர்சினாம் - ஸமதர்சி எனப்படும் ஞானிகளுக்கு ஜீவன் முக்தாவஸ்தையில், கீதை இரண்டாம் அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்திதி பிரஞ்ஞ லக்ஷணப்படி 12 வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட பக்தலக்ஷணப் படியும், 14 வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட குணதீத லக்ஷணப்படியும், எந்த வஸ்துவும் மகேச்வரனாகத் தோன்றும் என பிரித்து சிவ கீதையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 32 வித்யைகள், உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டவைகளில், தஹரோ பாஸனை எப்படிச் சிறந்ததோ, அப்படிப் பலவித சிவார்ச்சனைகளுள், லிங்கார்ச்சனை, ஹ்ருதய கமலத்திலுள்ள சிவார்ச்சனையானதால் சிறந்தது, ஏகலிங்கார்ச்சனம் ப்ரபக்தி மார்க்கமானதால், மிகச் சிறந்தது என்பது தாத்பர்யம்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா, பாபநாசம் தாலுக்கா, அய்யம்பேட்டைக்கு அடுத்த, வெட்டாறு மிலட்டூர் ஸமீபமான அகரமாங்குடியில் அவதரித்த ஸாம்பஹீ மணிய சிவனார் சரித்திரம் ஏகலிங்கார்ச்சனை மகிமையை நன்கு விளக்கும்.*

[* ஸாம்பஹீ மணிய சிவனார் சரித்திர புத்தகம் மதுரை மேலகோபுர வீதி வி.எஸ். ஸாமினாதன் புத்தக வ்யாபாரிகளிடம் கிடைக்கும்.
சென்னையிலும் 3/27, பிராட்வே என்ற விலாஸத்தில் அவர்கள் கிளை ஆபீஸ் இருக்கிறது.]

மூலசுருதேரனுபலம்பராஹதாயா:

தூதிவ யா ந பவதி ஸ்வரஸாத் ப்ரமாணம் ।

புரத்யக்ஷவேதவிஹிதம் யஜனம் த்வதி³யம்

தஸ்யா ஸ்மருதேரபி கிமிச்சதி த்ருஷ்டிபாதம் ॥ 118 ॥

மூலஸ்ருதே ரனுபலம்ப⁴ பராஹதாயா:

தூ³திவ யா ந ப⁴வதி ஸ்வரஸாத் ப்ரமாணம் ।

ப்ரத்யக்ஷ வேத³ விஹிதம் யஜனம் த்வதி³யம்

தஸ்யா ஸ்மருதேரபி கிமிச்ச²தி த்³ருஷ்டி பாதம் ॥ 118 ॥

பதவுரை

அனுபலம்பராஹதாயா:	=	காணப்படாததால், இல்லையென்று, யோக்யானு
அனுபலம்ப ⁴ பராஹதாயா:		பலப்தி ப்ரமாணத்தால் அறியப்பட்ட,
மூலசுருதே	=	சில மூலச்ருதி ஸம்பந்தமான,
மூலஸ்ருதே		
யா	=	எந்த ஸ்மருதியானது, நாயிகை இல்லை
யா		என்பது தீர்மானமாகியிருக்கும் போது,
		அவளைச் சேர்த்து வைக்கும்,
தூதிவ	=	தாதிபோல,
தூ ³ திவ		
ஸ்வரஸாத்	=	தா ³ காவே,
ஸ்வரஸாத்		
ப்ரமாணம்	=	ப்ரமாணமாக,
ப்ரமாணம்		
ந பவதி	=	ஆகாதே,
ந ப ⁴ வதி		
தஸ்யா	=	அப்பேர்ப்பட்ட,
தஸ்யா		
ஸ்மருதேரபி த்ருஷ்டிபாதம்	=	பரதந்த்ர ப்ரமாணத் தையுடைய,
ஸ்மருதேரபி த் ³ ருஷ்டிபாதம்		ஸ்வரஸ ப்ரமாணமாகாத ஸ்மருதியின்
		அனுக்ரகத்தையும்,

प्रत्यक्षवेदविहितं	=	ஸ்வரஸ ப்ரமாணமாகிய, காணப்படும்
ப்ரத்யக்ஷ வேத ³ விஹிதம்		வேதவாக்யத்தால் விதிக்கப்பட்ட,
त्वदीयं	=	தங்களுடையதான,
த்வதீயம்		
यजनं	=	பூஜை, அர்ச்சனை முதலிய ஞானோதிகள்,
யஜனம்		
इच्छति किं	=	விரும்புமா என்ன?
இச்சதி கிம்		

ஸ்வத ப்ரமாணமான வேதம் பரதப்ரமாண ஸ்ம்ருதியை எப்படி அபேக்ஷிக்கும்? வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட சிவார்ச்சன கர்மாவிற்கு ஸ்ம்ருதி விதி தேவை யில்லை யென்பது தாத்தபர்யம்.

சுலோகம் 119

पौर्वाणिकानुपदिशन् नियमान्यदेतत्
अभ्यर्चनं मनुरवोचत देवतायाः ।
तत्किं पुनस्तव महत्यसि देवता त्वं
मृग्ये च काचशकले न मणेरुपेक्षा ॥ ११९ ॥

பௌர்வாணிகானுபதி³ஸன் நியமான்யதே³தத்
அப்⁴யர்ச்சனம் மனூரவோசத தே³வதாயா: ।
தத்கிம் புனஸ்தவ மஹத்யஸி தே³வதா த்வம்
ம்ருக்³யே ச காச ஸகலே ந மணேருபேக்ஷா ॥ 119 ॥

பதவுரை

पौर्वाणिकान्	=	முன் பகலில் செய்யவேண்டிய,
பௌர்வாணிகான்		
नियमान्	=	அவசியமான கர்மாக்களை,
நியமான்		
उपदिशन्	=	தெரிவிக்கிற,
உபதி ³ ஸன்		
मनुः	=	மனுவானவர்,
மனு:		

यत्	=	எந்த,
यत्		
देवतायाः अभ्यर्चनं	=	தேவதாபூஜை தினந்தோறும் 12 மணிக்குள்
தேவதாயா: அப்யர்ச்சனம்		செய்யப்பட வேண்டுமென்று,
अवोचत	=	சொன்னாரோ,
अवोचत		
एतत्	=	இந்த தேவதார்ச்சன கார்யம்,
ஏதத்		
तव	=	தேவதா விசேஷமான உம்மைச் சேர்ந்தது
தவ		என்பது,
किं पुनः	=	கேட்பானேன்.
கிம் புன:		

அர்த்தஸித்தம் ஸாமான்யமாக தேவதார்ச்சன விதி, தேவதா விசேஷ மாகிய உம்மை, எப்படிச் சேராமலிருக்க முடியும்? மேலும் உம்மைத்தான் மனுவிதி குறிக்கும், ஏனெனில்

त्वं	=	நீர்,
त्वं		
महति	=	பெரிய பூஜனீய,
மஹதி		
देवता	=	தேவதா கரக் விசேஷமாக, மகாதேவனாக,
தேவதா		
असि	=	இருக்கிறீர்.
அஸி		
काचशकले	=	காக்காய்ப்பொன்,
காச ஸகலே		
मृग्ये शति	=	தேடப்படும் நிலையில் இருக்கும் போது,
ம்ருக்யே ஸதி		
मणोरुपेक्षा	=	ரத்னத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் இருப்பது,
மணேருபேக்ஷா		
न	=	பொருந்தாதன்றோ.
ந		

ஸாமான்யமாக ஏதாவது ஒரு தேவதையை தினம் பூஜிக்க வேண்டும் என்று விதித்த மனு, மகா தேவனாகிய, மணிதூல்யனாகிய உம்மைக் கருத வில்லை என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆதலால், ஸ்ம்ருதிகளுக்குள் முதல் தரமான மனுஸ்ம்ருதியில், மகாதேவார்ச்சனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுலோகம் 120

पत्न्या समं सह वृषेण वृषेन्द्रकेतो

युष्मद्भलीनुपदिशन् त्रिदशावकाशे ।

अभ्यर्चनं भवनकल्पन पूर्वकं ते

बोधायनः कथितवान् अवयुत्य गृह्ये ॥ १२० ॥

பத்னியா ஸமம் ஸஹ வ்ருஷேண வ்ருஷேந்த்ரகேதோ

யுஷ்மத்³ ப⁴லீனுபதி³ஸன் ஸ்த்ரித³ஸாவ காஸே ।

அப⁴யர்ச்சனம் ப⁴வன கல்ப்பன பூர்வகம் தே

போ³தா⁴யன: கதி²தவான் அவயுத்ய க்³ருஹ்யே ॥ 120 ॥

ஈச்வரன் தான் மகரிஷி என்பது போல மகாதேவன் எனப்பட முடியும் என்கிறார்.

பதவுரை

वृषेन्द्रकेतो

= சிறந்த தர்ம தேவதையான, வ்ருஷபத்தை

वृषेण

வாகனமாகவும், கொடியாகவும், கொண்ட பரமேச்வரா!

पत्न्या समं

= மனைவியான உமையுடன்,

पत्न्या

वृषेण

= தர்மரூபமான வ்ருஷபத்துடனும்,

वृषेण

त्रिदशावकाशे

= தேவர்களைப் பூஜிக்கும் மத்திய காலத்தில்,

त्रिदशावकाशे

युष्मद्भलीन्

= ஈச்வரன், ஈச்வரி, வ்ருஷபம் ஜயந்தன்

युष्मद्भलीन्

उपदिशन्

முதலிய உங்கள் பலிகளைப் போடும்படி,

उपदिशन्

= தூலகவம், ஈசான ஸ்தாலி பாகம் முதலிய

उपदिशन्

கர்மாக்கள் மூலம் செய்யப்பட வேண்டியதாக உபதேசிக்கிற,

बोधायनः	=	போதாயன க்ருஹ்ய கார மகரிஷி,
போதாயன:		
भवन कल्पन पूर्वकं	=	ஆவாகனம் செய்து ஆஸனம் போடுவது
பவன கல்ப்பன பூர்வகம்		முதலாக,
ते	=	உம்முடைய,
தே		
अभ्यर्चनं	=	பூஜா விதியை
அப்யர்ச்சனம்		
अवयुत्य	=	தனியாகப் பிரித்து,
அவயுத்ய		
गृह्ये	=	க்ருஹ்ய க்ரந்தத்தில்,
க்ருஹ்யே		
कथितवान्	=	சொல்லி யிருக்கிறார்.
கதிதவான்		

சுலோகம் 121

भावान्तराणि परिहाय महत्सु नित्यं
 विज्ञानयोगविभवेषु महीयसे यत् ।
 देवो महानभिहितोऽसि ततः कपर्दिन्
 नाम त्वदीयमिदमाङ्गिरसा निराहुः ॥ १२१ ॥

பா⁴வாந்த ராணி பரிஹாய மஹத்ஸு நித்யம்
 விஜ்ஞானயோக³ விப⁴வேஷு மஹீயஸே யத் ।
 தே³வோ மஹானபி⁴ஹிதோ(அ)ஸி தத: கபர்தி³ன்
 நாம த்வதீ³ய மித³மாங்கி³ரஸா நிராஹு: ॥ 121 ॥

பதவுரை

भावान्तराणि	=	அவித்யையால் கல்ப்பிக்கப்பட்ட கானல்
பா ⁴ வாந்த ராணி		ஜலத்துக்கு ஸமானமான உலகப்பொருள்களை
परिहाय	=	நீக்கிவிட்டு,
பரிஹாய		
महत्सु	=	சிறந்த,
மஹத்ஸு		

विज्ञान	=	ஆத்மஞானமாகிய,
विज्ञान योग	=	உபாயத்தின்,
योक ³ विभवेषु	=	இயற்கையான மகிமைகளில்,
विप ⁴ வேஷ यत्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
यत् नित्तिय	=	என்றைக்கும், அநாதியாக, சாச்வதமாக,
नित्तिय महीयसे	=	அகண்டஞான மூர்த்தியாக விளங்குகிறீரோ,
मह्यीयसे तत्	=	அந்தக் காரணத்தால்,
तत् कपर्दिन्	=	கபர்தம் என்ற சிவந்த ஜடாபாரம்
कपर्दिन् कपर्ति ³ ன்	=	உடைய கடவுளே!
महान् देवः	=	மகாதேவனென்று,
महान् தே ³ வः अभिहितोसि	=	சொல்லப்படுகிறீர்.
अभिहितोसि अपि ⁴ ஹிதோஸி	=	இந்த,
इत् इतம்	=	உம்முடைய அஸாதாரணமான,
त्वदीयं त्वதீ ³ யம்	=	மகாதேவனென்ற பெயரை,
नाम नाङ्गिरसा	=	அதர்வவேத மறிந்தவர்கள்,
आङ्गिरसा ஆங்கி ³ ரஸா	=	நிர்வசனம் செய்து விளக்கிக் கூறுகிறார்கள்.
निराहुः निरாஹு:	=	

அத கஸ்மாத் உச்யதே மகாதேவ: - ஏன், மகாதேவன் என்று சொல்லப் படுகிறார்? ய: ஸர்வாந் பாவாந் பரித்யஜ்ய, அநித்தியமான உலகவிஷயங் களைவிட்டு, அவைகளுக்கப்பால் எவர், ஆத்மஞானம் யோகைச்வரயே - ஆத்ம அறிவாகிய மிகுந்த ப்ரகாசத்தில் மஹதி - அகண்டத்தில், மஹீயதே ப்ரகாசிக்கி

றாரோ, தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தால் மகாதேவ : உச்யதே அவர் மகாதேவ
னென்று கூறப்படுகிறார் - என்கின்றது அதர்வசிரஸ்.

விபவேஷு என்ற சுலோகத்திலுள்ள பகுவசனம் ப்ரஸம்சைக்காகச்
சொல்லப்பட்டது, மஹத்ஸுதிவ்யதீதி - மகாதேவ: என்று விக்ரஹம் அதர்வசிர
ஸ்ஸால் காட்டப்பட்டதாகக்கருத்து, ஆதலால், ஆன்மஹத: ஸமானாதிகரண
ஜாதீயயோ:- என்ற பாணினி ஸூத்ரப்படி, ஆத்வம்வர அவகாசமில்லாவிடினும்,
சாந்தஸம், ஆர்ஷத்வாத் ஸாது எனக்கொள்ள வேண்டும். மஹதி மஹீயஸே
என்ற அதர்வ சிரஸ்படி வையதிகரணயமாகத்தான் ஏழாவது விபக்தி தத்பருஷ
ஸமாஸம் செய்யப்பட வேண்டும்.

மகரம்ச்சாஸௌ தேவ: ச மஹாதேவ: என்ற விக்ரஹம் அர்த்தபுஷ்டியில்
லாததால், அதர்வசிரஸ் அந்நு குணமாதலால், தள்ளப்பட்ட வேண்டும். உலகத்
தில் நாம் ப்ரயோகம் செய்வது ரூடபதமான பிறகு சுருத்யநு கரணமானதால்
ஸாதுவாக முடியும்.

சுலோகம் 122

द्वेधा तवार्चन विधिस्तरुणोन्दु मौले

कामाय कश्चिदपरो दुरितक्षयाय ।

अप्यग्निहोत्रमुभयं वयमामनामः

स्वर्गाय यद्भवति यत्दुरितं क्षिणोति ॥ १२२ ॥

த³வேதா⁴ தவார்ச்சன விதி⁴ஸ்தருணேந்து³ மௌலே

காமாய கஸ்சித³பரோ து³ரிதக்ஷயாய ।

அப்யக்³னி ஹோத்ரமுப⁴யம் வயமாமநாம:

ஸ்வர்க்³கா³ய யத்³ப⁴வதி யத்து³ரிதம் கூறினோதி ॥ 122 ॥

பதவுரை

तरुणोन्दुमौले

= இளம் சந்திரனைத் தலை ஆபரணமாக

तदुण्णोन्दुमௌலே

அணிந்த சந்திர சேகர் மூர்த்தியே!

तव

= உம்முடைய,

तव

अर्चनाविधिः

= பூஜைசெய்யும் முறையானது,

अर्ச்சनोविதி⁴:

द्वेधा	=	இரண்டு விதமானது,
त ³ வேதா ⁴ कश्चित्	=	ஒருவிதம்,
कम्सित् कामाय	=	இஷ்டத்தையடைவதற்காக காம்யார்ச்சனம்
कामाय	=	எனப்படும்.
अपरः	=	மற்றொருவித பூஜை,
अपरः दुरितक्षयाय	=	பாபங்களைப் போக்கி புனர்ஜன்மமில்லாமல்,
तु ³ ரிதக்ஷயாய	=	முக்தியைக் கொடுப்பதற்காக (நித்யார்ச்சனம் எனப்படும்)
स्वर्गाय यद्भवति	=	ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பதற்காக விதிக்கப்
स्वर्क ³ கா ³ ய யத் ³ ப ⁴ வதி	=	பட்டிருப்பதாலும்,
यत्दुरितं क्षिणोति	=	பாவத்தையழிப்பதற்காகச் சித்தசுத்தியின்
यत्तु ³ ரிதம் க்ஷிணேதி	=	பொருட்டு, விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்,
अग्निहोत्रमभि	=	அக்னிஹோத்ரம் ஜ்யோதிஷ்டோமம்
अक् ³ னிஹோத்ரமபி ⁴	=	முதலிய கர்மாக்களையும்,
उभयं	=	காம்யம் நித்யம் என்று இரண்டு
உப ⁴ யம்	=	விதமுள்ளதாக,
वयमामनामः	=	நாங்கள் வேதப்ரமாணத்தைக் கொண்டு
वयमामनामः	=	ஸம்யோக ப்ருதக்த் வந்யாயத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறோம்.

அவைபோல, சிவ பூஜையும் காம்யம், நித்யம் ஆக இரு வகைப்படும். போக, மோக்ஷம் இரண்டிற்கும் காரணமாகும் என்பது தாத்தபர்யம்.

சுலோகம் 123

यद्ब्राह्मणस्त्वमसि नाकवतां निकाये
तुभ्यं निवेदितमभोज्यमिति स्मरन्ति ।
उच्छिष्टमीश्वर विशिष्टमपि द्विजानां
भूमौ निखेयमथत्रांभसि मज्जनीयम् ॥ १२३ ॥

யத்³ ப்³ராஹ்மணஸ் த்வமஸி நாகவதாம் நிகாயே
 துப்⁴யம் நிவேதி³த மபோ⁴ஜ்யமிதி ஸ்மரந்தி ।
 உச்சி²ஷ்ட மீஸ்வர விஸிஷ்டமபி த்³விஜானாம்
 பூ⁴மௌ நிகே²யமத²த்ராம்ப⁴ஸி மஜ்ஜனீயம் ॥ 123 ॥

முன்னுரை

முன்பு ருத்ர பாகத்தைக் கொடுத்த பிறகு அப உபஸ்பர்சனம் செய்வது மஹேசன் ஸந்நிதியில் ஸமமாக மற்ற தெய்வங்களை பூஜிப்பது கூடாது என்ற நோக்கத்தைத் தெரிவிப்பதாகக் கூறப்பட்டது. அதுபோல ருத்ர நைவேத்யத்தை சாப்பிடக்கூடாது என்ற முறை யாது காரணம் பற்றி என்று கேட்டால், அது இகழ்ந்தது என்று தாத்பர்யமல்ல. சிராத்தத்தில் ப்ராம்மண சேஷத்தை எவ்விதம் நாய், நரிகள் முகரக் கூடாது என்பது அதன் உயர்வைக் காட்டுகிறதோ, ஜலத்திலே போடுவது, அல்லது பூமியில் புதைப்பது ஸம்ப்ரதாயமோ, அதுபோல சிவ ஸம்ஸ்காரம், சிவ தீக்ஷையில்லாத ஸாமான்ய ஜனங்கள், சிறந்த சிவ நைவேத்யத்தைப் புஜிக்கக் கூடாது. சண்டேச்வரர் சிவபக்தர், விசிஷ்டர், விசிஷ்ட சிவ நைவேத்யத்தைப் புஜிக்கத் தகுந்தவர்; அவர் உத்தரவின் பேரில் பிறர் புஜிக்கலாம் என்ற உட்கருத்து விளக்கப்படுகிறது.

नाकवतां	=	ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கும் தேவர்களுடைய,
நாகவதாம்		
निकाये	=	கூட்டத்தில்,
நிகாயே		
त्वं	=	நீர்,
த்வம்		
यत्	=	எந்தக்காரணத்தால்,
யத்		
ब्राह्मणः	=	ப்ராம்மண ஜாதியாக இருக்கிறீரோ,
ப் ³ ராஹ்மண:		(தேவர்களுக்குள்ளும் நாலு ஜாதி உண்டு)
तुभ्यं	=	உமக்கு,
துப் ⁴ யம்		
निवेदितं	=	நிவேதனம் செய்யப்பட்டதை, ப்ரஸாதத்தை,
நிவேதி ³ தம்		சிவ ஸம்ஸ்காரம் இல்லாதவர்களால்,
अभोज्यं	=	சாப்பிடப்படக்கூடாது,
அபோ ⁴ ஜ்யம்		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

इति	=	என்று,
इति स्मरन्ति	=	சொல்லுகிறார்கள்,
ஸ்மரந்தி ईश्वर	=	பரமசிவனே!
ஈஸ்வர द्विजानां	=	ப்ராம்மணர்களுடைய (சிராத்தாதி
த் ³ விஜானாம் उच्छिष्टं	=	விசேஷ காலங்களில்) மீதியானது,
உச்சிஷ்டம் विशिष्टमपि	=	சிறந்ததாயினும்,
விசிஷ்டமபி भूमौ	=	பள்ளத்தில்,
பூ ⁴ மௌ निखेयं	=	புதைக்கப்பட வேண்டும்,
நிகேயம் अतवा	=	அல்லது,
அதவா अभसि	=	ஜலத்தில்,
அம்ப ⁴ ஸி मज्जनीयं	=	மூழ்கடித்துக் கரைக்கப்பட வேண்டும்,
மஜ்ஜனீயம்		என்பது தான் கல்ப்பஸூத்ரத்தின் விதி காணப்படுகிறது.

பிள்ளைக்கோ, சிஷ்யனுக்கோ, ப்ராம்மண உச்சிஷ்டமான விசிஷ்டபதார்த் தத்தைக் கொடுக்கலாம் என்பது கல்ப்ப வசனம் அதுபோல, சிவநைவேத்யம் சிவனுக்குப் புத்ர துல்யனான சண்டேச்வரருக்கு உரித்து.

பிறர், சிவஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர்கள், அவர் அனுமதிபெற்று புஜிக்கலாம். மற்றவர்கள் புஜிக்கலாகாது என்பது உண்மையான கருத்து. ஆதலால்தான் ஜாபால உபநிஷத்தில், ருத்ரன் சாப்பிட்ட ஆகரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும் ருத்ரன் குடித்த பானத்தைக் குடிக்க வேண்டும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விதிகள் காணப் படுகின்றன.

त्वं ब्राह्मणस्त्वदुपधावनमेव कार्यम्
 तद्ब्रह्मणैस्त्वदितरे न भवन्त्युपास्याः ।
 न ब्राह्मणानवरवर्णनिषेवणेन
 संभावयेम यदि नः प्रपदं प्रमाणम् ॥ १२४ ॥

த்வம் ப்ராஹ்மணஸ் த்வது³பதா⁴வனமேவ கார்யம்
 தத்³ப்ராஹ்மணைஸ் த்வதி³தரே ந ப⁴வந்த்யு பாஸ்யா: ।
 ந ப்ராஹ்மணானவரவரண நிஷேவணேன
 ஸம்பா⁴வயேம யதி³ ந: ப்ரபத³ம் ப்ரமாணம் ॥ 124 ॥

பதவுரை

ப்ராம்மணர்கள் தேவர்களுள் பிராம்மணராகிய பரமேச்வரனைத்தான்
 உபாஸிக்க வேண்டும். தேவர்களுள் கூதிரியான விஷ்ணுவை கூதிரியனல்
 லவோ உபாஸிக்க வேண்டும் என்று, யுக்தி ந்யாயம் கூறப்படுகிறது.

त्वं	=	நீர்,
த்வம்		
ब्राह्मणः	=	தேவர்களுள் பிராம்மணராக இருக்கிறீர்,
ப்ராஹ்மண:		
तत्	=	ஆதலால்,
தத		
ब्रह्मणैः	=	மனிதர்களில் பிராம்மணரால்,
ப்ராஹ்மணை:		
त्वदुपधावनमेव कार्यं	=	உமது உபாஸனை தான் செய்யப்படவேண்டும்,
த்வது ³ பதா ⁴ வனமேவ கார்யம்		
त्वत् इतरे	=	உம்மைத் தவிர மற்ற தைவங்கள்,
த்வத் இதரே		
उपास्याः	=	உபாஸிக்கத் தகுந்தவர்களாக,
உபாஸ்யா:		
न भवन्ति	=	ஆகமாட்டார்கள்,
ந ப ⁴ வந்தி		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

नः	=	நமக்கு,
नः प्रपदं	=	ஸாமவேதத்திலுள்ள.
ப்ரபத ³ ம்		

த்வம் தேவேஷுப்ராம்மணோஸி, அஹம் மனுஷ்யேஷு ப்ராம்மணோ வை ப்ராம்மணம் உபதாவதி உபத்வா தாவாமி, என்று ஆரம்பிக்கும் மந்திரம் (ப்ரபதம் என்று பெயர் பெற்றது),

प्रमाणं	=	ஸந்தேகம் வருமிடத்தில் ஸந்தேகத்தை
ப்ரமாணம்		தீக்கித் தீர்மானத்தைத் தெரிவிக்கும்
यति	=	மந்திரமாக,
யதி		இருப்பதால்,
अवरवर्णनिषेवणेन	=	தனக்குத் தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த
அவரவர்ணநிஷேவணேன		விஷ்ணு ப்ரம்மா, இந்திரன் முதலியவர்களை
		ஆராதிப்பதால்,
ब्राह्मणान्	=	ப்ராம்மணர்களென்று,
ப் ³ ராஹ்மணன்		

ந ஸம்பாவயேம நினைக்க மாட்டோம். மற்ற கூடித்திரிய, வைச்ய, சூத்ர ஜாதியினர் என்றுதான் ஆராதனா கர்மாவைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டும், முன் சொன்னபடி ரூதம் ஸத்யம் என்ற மந்த்ரத்தில் விருபாக்ஷணாகிய முக்கண்ணன் தான் பரப்ரம்மம் என்பது நிர்ணயிக்கப் பட்டிருப்பதால், அந்த பரப்ரம்மத்தை உபாஸிப்பதால் ப்ராம்மணர்களாக வேண்டியவர்கள் முக்கண்ணனைத்தான் உபாஸிப்பார்கள். இல்லாவிடில் ப்ராம்மணர்களாகக் கருதப்பட மாட்டார்கள். கூத்திரியர்களாக, அர்தார்ஜனபர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மகோப நிஷத்தில் - ஈசானமந்த்ரத்தில், ப்ரம்மாதிபதி: என்ற பதம், நிஷாதஸ்தபத் யதிகரணந்யாயப்படி ப்ராம்மணராகவும், அவர்களுக்கு அதிபதியாகவும் இருப்பவர் பரமேச்வரந்தான். பரமசிவன் தேவர்களுக்குள் ப்ராம்மணர். ப்ராம்மணர்களுக்கு உபாஸ்யர் என்பது யஜுர் வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பராசரபுராணம் ப்ரபத மந்த்ரத்தை விளக்கிக் கூறிவிட்டு முடிவில்.

மஹாப்ராம்மண மீசானம் உபதாவேந் ந சேதரம் என்று பரமசிவனை மகாப்ராம்மணராகச் சொல்லி, பிறரை பூஜிக்காதே என்றும் விலக்குதல் தெரிவிக்கிறது.

யோ வை ஸ்வாம் தேவதாம் அதியஜதே ப்ரஸ்வாயை தேவதாயை ப்ரஸ்யவதே ந பராம் ப்ராப்னோதி பாபீயான் பவதி - தன் தேவதையை விட்டுவிட்டு பிற தேவதையை உபாஸிப்பவனுக்குத் தன்னுடைய, பிறருடைய இரண்டு தேவதா ப்ரஸாதமுமில்லாமல் பாபம் ஏற்படும் என்று யஜுர் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்மாத் ஸோம ராஜனோ ப்ராம்மணா: என்பது உமாஸகித பரமேச்வரன் அல்லது சந்திரனைத் தரித்த சந்தர் சேகரர் தான் ப்ராம்மணர்களுக்கு தெய்வம். ஸாம வேதோ ப்ராம்மணானாம் ப்ரஸூதி: என்பதும் ருத்ர தேவதாக ஸாம வேதத்திலிருந்து பிறந்த ப்ராம்மணர்களுக்குப் பரமேச்வரன் சொந்த தெய்வம்.

சில ப்ராம்மணர்கள் தங்கள் முன்னோர்கள் உபாஸித்து வந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் ஸரியல்ல. ஹிரண்ய கசிபு ஈச்வர பக்தன், பிள்ளை, ப்ரஹ்லாதன் விஷ்ணுபக்தன்: தசரதன் விஷ்ணு பக்தன்; ஸ்ரீராமர் சிவ பக்தர், என்றெல்லாம் புராணங்களில் படிக்கிறோம். ஆதலால் தந்தை உபாஸித்த தெய்வத்தைத்தான் பிள்ளை உபாஸிக்க வேண்டுமென்று விதிக்கப்படவில்லை, ஆதலால் அவரவர் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த தெய்வத்தைத் தான் உபாஸிக்க வேண்டும் என்பது தான் வாஸனானுகுணமான விதியாகும், ராமஸேதுவ்ருத்தாந்தத்தால் ராமர் சிவபக்தரென்பதும், தஸ்மாத் வ்யாஸாத்பரோ நான்ய: சிவ பக்தோ ஜகத்த்ரயே - என்ற வசனத்தால் வ்யாஸர் சிவபக்தர் என்பதும், நகிருஷ்ணத் அதிக: தஸ்மாதஸ்தி மாஹேஸ்வராக்ரணீ: - என்ற வசனத்தால் கீதாசார்யன் மகாசிவபக்தன் என்பதும், ந அர்ஜுனேன ஸம - சம்போ: பக்த்யா பூதோ பவிஷ்யதி என்ற வசனத்தால் நரனாகிய அர்ஜுனன் சிவபக்தியும் அவிவாதமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

சுலோகம் 125

उत्कर्षतः परिहरन्त्यपकर्षतो वा

का वासना भवति कस्य कृते न विद्मः ।

यदीक्षितस्य पतितस्य च तुल्यरूपं

प्रत्यादिशन्ति मुनयः कमनीयमन्नम् ॥ १२५ ॥

உத்கர்ஷத: பரிஹரந்த் யபகர்ஷதோ வா

கா வாஸனா பவதி கஸ்ய க்ருதே ந வித்ம: ।

யத் தீக்ஷிதஸ்ய பதிதஸ்ய ச துல்யரூபம்

ப்ரத்யா திஸந்தி முனய: கமனீய மன்னம் ॥ 125 ॥

பதவுரை

சிவ ஸம்ஸ்கார மற்றவர்கள் சிவப்ரஸாதத்தை புசிக்கக் கூடாது என்பதற்கு வேதங்கள் தான் ப்ரமாணம், யுக்திகேட்பது ஸரியல்ல என்று மூன்று சுலோகங்களால் 125, 126,127, விளக்குகிறார்.

उत्कर्षतः	=	உயர்ந்ததால் (சிவப்ரஸாதத்தை),
உத்கர்ஷதः परिहरन्ति	=	நீக்குகிறார்கள்,
பரிஹரந்தி अपकर्षतो वा	=	தாழ்ந்ததாலேயே,
அபகர்ஷதோ வா का वासना भवति	=	என்ன காரணம்,
கா வாஸனா பவதி कस्य कृते	=	என்ன பயனுக்காக என்பது,
கஸ்ய க்ருதே न विद्मः	=	நமக்குப் புலப்படாது, வேதம் விதிக்கிறது,
ந வித்ம:		

விலக்குகிறது என்பது தான் தெரியும். விதி விலக்குகளுக்குக் காரணமோ, ப்ரயோஜனம்மோ கேட்பதும் கூடாத கார்யம். காரணம், ப்ரயோஜனம் தெரியும் விஷயத்தில் வேதத்திற்கு வ்யாபாரம் கிடையாது.

मुनयः	=	ஹாரீதர் முதலிய ரிஷிகள்,
முனயः दिक्षितस्य	=	ஸோமயாக தீக்ஷை செய்து கொண்டிருக்கும்,
தீக்ஷிதஸ்ய पतितस्य	=	ஆகிதாக்க்னியான ச்ரோத்ரியருடையவும் மகா பாதகம் செய்த பாபியினுடையவும்,
பதிதஸ்ய कमनीयं	=	ஆசைப்படுகிற,
கமனீயம் अन्नं	=	ஆகாரத்தை,
அன்னம் तुल्यरूपं	=	ஸமான ரூபமாக வைத்து,
துல்யரூபம்		

यत्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
यत्		
प्रत्यादिशन्ति	=	இரண்டு அன்னத்தையும் சாப்பிடக்கூடாது
प्रत्यया ती३०००००		என்று விலக்குகிறார்கள்? அதில் காரணம்
		பயன் சொல்ல முடியாது.

சுலோகம் 126

चण्डालचण्डिलचितानलशौण्डिकानां

गोब्राह्मणज्वलनदीक्षितयोषितां च ।

स्पर्शः कया भवति वासनया निषिद्धः

स्पृष्टेषु वा शिव कया विहिता विशुद्धिः ॥ १२६ ॥

சண்டா³ல சண்டி³ல சிதானல ஸௌண்டி³கானாம்

கோ³ப்³ராஹ்மணஜ்வலந தீ³க்ஷிதயோஷிதாம் ச ।

ஸ்பர்ஸ: கயா ப⁴வதி வாஸனயா நிஷித்³த⁴:

ஸ்ப்ருஷ்டேஷு வா ஸிவ கயா விஹிதா விஸுத்³தி⁴: ॥ 126 ॥

பதவுரை

चण्डाल	=	சண்டாளன், பள்ளன், பறையன்,
சண்டா ³ ல		
चण्डिल	=	அம்பட்டன்,
சண்டி ³ ல		
चितानल	=	மயான அக்கினி,
சிதானல		
शौण्डिकानां	=	கள்ளுக்கடைக்காரன் இவர்களுடையவும்,
ஸௌண்டி ³ கானாம்		
गो	=	பசு,
கோ ³		
ब्राह्मण	=	ப்ராமமணர்கள்,
ப் ³ ராஹ்மண		
ज्वलन	=	ஒளபாஸன அக்கினி,
ஜ்வலந		

दीक्षित	=	தீக்ஷா நியமத்திலிருப்பவர்,
तीक्ष्णचित्त योषितां	=	ஸ்தீர் கள் இவர்களுடையவும், (அகாரணமான)
योषिताम् स्पर्शः	=	தொடுவது,
स्पर्शः कया वासनया	=	என்ன காரணத்தைக்கொண்டு,
कया वासनया निषिद्धः	=	விலக்கப்பட்டதாக,
निषिद्धः निविशति ⁴ भवति	=	இருக்கிறது,
पविशति शिव	=	ஹே பரமேச்வரா,
शिव स्पृष्टेषु वा	=	அப்படித் தொட்டுவிட்டால்,
स्पृष्टेषु वा स्पर्शेणैव वा विशुद्धिः	=	ப்ராயச்சித்தமானது,
विशुद्धिः विष्णु ⁴ कया वासनया	=	என்ன காரணத்தைக் கொண்டு,
कया वासनया विहिता	=	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது,
विहिता विहिता		

வேதத்தின் விதி விலக்கு விஷயத்தில் காரணம் சொல்லமுடியாது, வேதம் சொல்லுகிறது என்றுதான் பதில் கூற முடியும்.

சுலோகம் 127

वर्ज्यान्माहुरपि दीक्षितसग्निकल्पं
 भोज्यानमेवकृतराजपरिक्रयं तम् ।
 शंक्खास्थि पावनमपावनमस्थि त्रूणां
 इत्थं स्थिते वचनमत्र परायणन्ः ॥ १२७ ॥

வர்ஜ்யான்னமாஹுரபி தீக்ஷிதஸக்னிகல்பம்
 போ⁴ஜ்யானமேவ க்ருதராஜ பரிக்ரயம் தம் ।
 ஸங்க்கா²ஸ்தி² பாவனமபாவந மஸ்தி² ந்ருணம்
 இத்த²ம் ஸ்தி²தே வசனமத்ர பராயணன்ன: || 127 ||

பதவுரை

अनिकल्पं	=	அக்னிக்கு ஸமமான தேஜஸ் உள்ளவ
அக் ³ னிகல்பம்		ராயிருந்த போதிலும்,
दीक्षितं	=	தீக்ஷிதரை,
தீக்ஷிதம்		
वर्ज्यान्निमाहुः	=	சாப்பிடத்தகாத அன்னமுடையவராகச்
வர்ஜ்யான்னமாஹு:		சொல்லுகிறார்கள்,
तमेव	=	அந்த தீக்ஷிதரையே,
தமேவ		
कृतराजपरिक्रयं	=	ஸோமலதையென்ற ராஜாவை விலக்கு
க்ருதராஜ பரிக்ரயம்		வாங்கி ஸிம்ஹாஸனமாகிய ஆஸந்தியில்.
		ஸம்ராட் ஆஸந்தியில் வைத்தபிறகு,
भोज्यान्निमाहुः	=	சாப்பிட தகுந்த அன்னத்தை உடையவராகச்
போ ⁴ ஜ்யான்னமாஹு:		சொல்லுகிறார்கள்.
शंक्खास्थि	=	சங்கத்தின் எலும்பு,
ஸங்க்கா ² ஸ்தி ²		
पावनं	=	சுத்தமானது பூஜைக்கு உபயோகப்படுத்த
பாவனம்		படுகிறது,
ऋणां	=	மனிதர்களுடைய,
ந்ருணம்		
अस्थि	=	எலும்போ,
அஸ்தி ²		
अपावनं	=	அசுத்தம், தொடக் கூடாது, தொட்டால்
அபாவனம்		ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.
इत्थं स्थिते	=	இவ்விதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும்போது,
இத்த ² ம் ஸ்தி ² தே		
अत्र	=	இது போன்ற விஷயத்தில்,
அத்ர		

नः	=	நமக்கு,
नः वचनं	=	வேதமாதாவின் வாக்யந்தான்,
वचनं परायणं	=	ப்ரமாணம் - சிறந்த காரணம்,
परायणं परायणम्	=	யுக்தி சொல்ல முடியாது.

சுலோகம் 128

अब्राम्मणैः क्षुदपघातकमस्तु भोज्यं
यदेवतान्तर निवेदितमुक्तमन्नम्
तत्ब्राम्मणैरपि किमीश्वर वैश्वदेवे
हायौ बलिर्बलिमतामशितेन तेन ॥ १२८ ॥

அப்³ராம்மணை: கூ³த³பகா⁴தகமஸ்து போ⁴ஜ்யம்
யத்³ தே³வதாந்தர நிவேதி³தமுக்கத் மன்னம்
தத்³ராம்மணைரபி கிமீஸ்வர வைஸ்வதே³வே
ஹார்யோ ப³லிர்³ப³லிமதாமஸிதேன தேன ॥ 128 ॥

பதவுரை

देवतान्तर निवेदितमुक्तं	=	மற்றதேவதைகளுக்கு நிவேதனம்
यदेवतान्तर निवेदितमुक्तम्	=	செய்யப்பட்டு மிகுதியான,
यतन्नं	=	யாதொரு அன்னமுண்டோ,
यतन्नम् तत्	=	அது,
तत् अब्राम्मणैः	=	பிராம்மணர்களைத்தவிர மற்றவர்களால்,
अब्राम्मणैः क्षुदपघातकं	=	பசியைப்போக்கிக்கொள்வதற்காக,
क्षुदपघातकं भोज्यमस्तु	=	சாப்பிடத்தகுந்ததாக இருக்கட்டும்.
भोज्यमस्तु पो ⁴ ज्यमस्तु		

ईश्वर	=	பரமேச்வரனே!
ऋग्वर तेनाशितेन	=	அந்த நிவேதனம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தால்,
तेनाशितेन ब्राम्मणैरपि	=	ப்ராம்மணர்களாலும்,
पुत्रांममिणरपि वैश्वदेवे	=	வைச்வ தேவமென்னும் கார்யத்தில்,
वैश्वदेवे बलिमतां	=	பலி (ஹவிஸ்) செலுத்தவேண்டிய
बलिमतां बलिः	=	அக்கினி முதலிய தேவர்களுக்கு,
बलिः पुलिः	=	ஹவிஸ்ஸானது.
पुलिः हार्यः	=	போடத்தகுந்தது,
हार्यः होर्ह्यः	=	என்ன?
होर्ह्यः किं	=	
किं किम्	=	

அந்த நிவேதனம் செய்த அன்னத்தினால், வைச்வதேவ பலிஹரணம் செய்ய
லாமா - செய்யக்கூடாதல்லவா?

சுலோகம் 129

देवान्तरैरशित मुक्त मनङ्गशासिन्
अश्रन्ति चेदनशितेन बलिम् हरन्तः ।
आच्यैकदेशविहितो बलिरन्यथासन्
नालं फलाय विपरीतफलाय तेषाम् ॥ १२९ ॥

தேவாந்தரை ரசித முக்த மனங்க³ஸாஸின்
அஸ்னந்தி சேத³னஸிதேன ப³லிம் ஹரந்த: ।
ஆச்யைக தே³ஸ விஹிதோ ப³லிரன்யதா²ஸன்
நாலம் ப²லாய விபரீத ப²லாய தேஷாம் ॥ 129 ॥

பதவுரை

अनङ्गशासिन्	=	மன்மதனைக்கொளுத்தி தண்டனை செய்த
अनङ्कशासिन्	=	கடவுளே,
अनशितेन	=	தைவத்துக்கு நிவேதனம் செய்யப்படாத
अनशितेन	=	அன்னத்தால் பலிஹரணத்தை வைச்வதேவ
देवान्तरैः	=	கர்மாவில், செய்கிறவர்கள்,
தேவாந்தரை:	=	விஷ்ணு முதலிய மற்ற தேவர்களால்,
अशित मुक्तं	=	நிவேதனம் செய்யப்பட்டு மீதியான
अशित मुक्तं	=	அன்னத்தை,
अश्रन्ति चेत्	=	சாப்பிடுவர்களேயானால்,
अश्रन्ति चेत्	=	
आच्यैक देश विहितः	=	சாப்பிடும் ஆஹாரத்தின் ஒருபாகத்தில்
ஆச்சயைக தேச விஹித:	=	செய்யப்படவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்ட,
बलिः	=	வைச்வதேவ பலிஹரணமானது,
பலி:	=	
अन्यथा	=	வேறுவிதமாகச் செய்யப்பட்டதாக,
अन्यथा	=	
सन्	=	இருந்துகொண்டு,
ஸன்	=	
तेषां	=	அவர்களுக்கு,
தேஷாம்	=	
फलाय नालं	=	பயனைக்கொடுக்க வல்லமையற்றதாகிவிடும்.
பலாய நாலம்	=	
विपरीतफलाय	=	விபரீதமான பலத்தையும் கொடுக்கும்.
விபரீத பலாய	=	

சைவ புராணம், சுருதிகள், ஸ்காந்தம், கடச்சுருதி, இவைகள், பிராம்மணர்கள் சிவநிவேதனம் செய்யப்படாததை, புஜிக்கலாகாது என்று தெளிவான விலக்குதல் காணப்படுகிறது.

ब्रह्माणं ईश्वर पुरा हतवानसीति
 भिक्षाटनं विमृशतः प्रतिभानमात्रम् ।
 यत्पञ्चमे शिरसि पुष्पसमं निकृत्ते
 जीवन्तमेनं अमितायुषमाहुराप्ताः ॥ १३० ॥

ப்³ரஹ்ம்மாணம் ஈஸ்வர புரா ஹதவானஸீதி
 பி⁴க்ஷாடனம் விம்ருஸத: ப்ரதிபா⁴னமாத்ரம் ।
 யத்பஞ்சமே ஸிரஸி புஷ்பஸமம் நிக்ருத்தே
 ஜீவந்தமேனம் அமிதாயுஷமாஹுராப்தா: ॥ 130 ॥

பதவுரை

ईश्वर	=	பரமசிவனே!
ஈஸ்வர		
पुरा	=	முன்பு,
புரா		
ब्रह्माणं	=	பிரம்ம தேவனை,
ப் ³ ரஹ்ம்மாணம்		
हतवानसि	=	கொன்றவராக இருக்கிறீர்,
ஹதவானஸி		
इति	=	என்பது,
இதி		
भिक्षाटनं	=	பிசைவாங்கும் உமது சரித்திரத்தை,
பி ⁴ க்ஷாடனம்		
विमृशतः	=	ஆராய்ச்சி செய்தவனுடைய,
விம்ருஸத:		
प्रतिभानमात्रं	=	ஆபாஸமான ஸித்தாந்தம்,
ப்ரதிபா ⁴ ன மாத்ரம்		
यत्	=	எந்தக் காரணத்தால்,
யத்		
पञ्चमे शिरसि	=	பிரம்மாவின் ஐந்தாவது தலை,
பஞ்சமே ஸிரஸி		

पुष्पसमं	=	பூவைக்கிள்ளுவதுபோல, கொஞ்சமும் சிரமம்
पुष्पसमम्		உண்டாக்காமல்,
निकृत्तेशति	=	கிள்ளப்பட்டி ருப்பதால்,
निकृत्तेशति		
जीवन्तं	=	உயிருடன் இருப்பதாகவும்,
जीवन्तम्		
अमितायुषं	=	பொய் சொன்ன தோஷத்திற்குத் தந்தையால்
अमितायुषम्		தண்டனை செய்யப்படு விட்டபடியால்,

உயிர்கோகாமல், 5வது தலைமாத்திரம் கிள்ளப்பட்டு, பாபம் நீங்கி, பரார்த்தத்வய ஜீவியாக இருப்பவராக,

एनं	=	இந்த ப்ரம்மதேவரை,
ஏனம்		
आप्ताः	=	பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.
ஆப்தா:		

பிரம்மாவின் உயிர் நீங்கியிருந்தாலல்லவோ, ப்ரம்மஹத்தி தோஷம் ஸம்பவிக்கும். அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பிஷாடனம் செய்யப்படுகிறது என்று விமர்சகர்கள் சொன்னால் பொருந்தும் தண்டித்துப் பாவத்தைப்போக்கி ஆயுளைப் பூரணமாக பிரம்மாவிற்கு அளித்திருக்கும் பரமசிவனுக்கு, பிரம்ம ஹத்தி தோஷம் எப்படி ஏற்படும். அதற்கு எங்ஙனம் ப்ராயச்சித்தமாகும்? ஆதலால் அரசன் திருடனை அபராதம் போட்டு தண்டிப்பது போல, ஈச்வரன் தனயனுக்குச் செய்த அனுகூலஹலீலயாகும்.

சுலோகம் 131

आनाभिजानु वसितं वसनं न शाणं
पाणौ कपालशकलं न विलोकितं ते ।
नालंबते शवशिरस्तव केतुयष्टौ
भैक्षं न साप्तभवनं सकलं तदास्ताम् ॥ १३१ ॥

ஆநாபி⁴ஜானு வஸிதம் வஸனம் ந ஸாணம்
பாணௌ கபால ஸகலம் ந விலோகிதம் தே ।
நாலம்ப³தே ஸவஸிரஸ்தவ கேதுயஷ்டௌ
பை⁴க்ஷம் ந ஸாப்தப⁴வனம் ஸகலம் ததா³ஸ்தாம் ॥ 131 ॥

பதவுரை

பிரம்மஹத்தி ப்ராயச்சித்தமாகில், எல்லா லக்ஷணங்களும் பிக்ஷாடன மூர்த்தியிடம் காணப்படவில்லை.

आनाभिजानु	=	தொப்புளில் ஆரம்பித்து முழங் கால்
ஆநாபி ⁴ ஜானு		வரையிலும்,
शाणं वसनं	=	சணல் மயமான வஸ்திரம்,
ஸாணம் வஸனம்		
न वसितं	=	உடுத்திக் கொள்ளப்படவில்லை.
ந வஸிதம்		
ते	=	உம்முடைய,
தே		
पाणौ	=	கையில்,
பாணௌ		
कपालशकलं	=	மண்டையோட்டுத் துண்டு,
கபால ஸகலம்		
न विलोकितं	=	பார்க்கப்படவில்லை,
ந விலோகிதம்		
तव	=	உம்முடைய,
தவ		
केतुयष्टौ	=	கொடிக்கம்பில்,
கேதுயஷ்டௌ		
शवशिरः	=	கொன்ற பிணத்தின் தலை,
ஸவஸிர:		
नालंबते	=	தொங்கப்படவில்லை,
நாலம்ப ³ தே		
साप्तभवनं भैक्षं	=	ஏழுவிட்டில் வாங்க வேண்டிய
ஸாப்தப ⁴ வனம் பை ⁴ க்ஷம்		பிக்ஷத்ரவ்யத்தின் கூட்டமும்,
शकलं	=	ப்ராயச்சித்தத்தில் சொல்லப்படும்
ஸகலம்		இவையெல்லாம், லக்ஷணங்கள்,
न	=	பிக்ஷாடன மூர்த்தியான உம்மிடம்
ந		காணப்படவில்லை,

आस्तां तत् = இவையனைத்தும், வேதவிதி நிறேதங்களுக்கு
ஆஸ்தாம் தத் உட்பட்ட உலகத்து ஜனங்களுக்கு இருக்கட்டும்.

வேதோபதேசகனுக்கு கர்மாவிற்கு உட்படாத லோகாதீதனுக்கு, ஈசனுக்கு எப்படிப் பொருந்தும்? அவருக்கு, அனுக்ரஹ மூர்த்திக்கு ப்ரத்யவாயமும் கிடையாது. ப்ராயச்சித்தமும் கிடையாது. ஆதலால் தான், தக்ஷிணமூர்த்தி நடராஜா மூர்த்திகள் போல, பிக்ஷாடன மூர்த்தியும், ஆனந்தமாகக், கண்குளிர தர்சிக்கப்படுவதும், ஜனங்கள் அனுக்ரஹம் பெற்று, தீர்க்காயுளாக இருப்பதும், நடராஜா ஆனந்தமூர்த்தி; ஞானோபதேசம் செய்யும் தக்ஷிணமூர்த்தி பிக்ஷாடன மூர்த்தி ஸத்தாமூர்த்தி, ஸத் சித் ஆனந்த பரப்ரம்மரூபம்: பரமேச்வரன்.

சுலோகம் 132

यत्कालभैरवकृतं पतनीयमेनः

किं तेन ते भवति भैक्षमथापि वृत्तिः ।

तन्मध्यपातिनि वधे विबुधान्तरस्य

निर्वेदमाचरसि किन्नु भवानजस्रम् ॥ १३२ ॥

யத் காலபை⁴ரவக்ருதம் பதனீய மேன:

கிம் தேன தே ப⁴வதி பை⁴க்ஷமதா²பி வருத்தி: ।

தன் மத்⁴ய பாதினி வதே⁴ விபு³தா⁴ந்தரஸ்ய

நிர்வேத³மாசரஸி கின்னு ப⁴வானஜஸ்ரம் ॥ 132 ॥

பதவுரை

अतापि = பிறர் சொல்வதை அங்கீகரித்தாலும்,

अतापि

कालभैरवकृतं = உமது அம்சமாகிய காலபைரவரால்

कालभैरवकृतं

यत् = செய்யப்பட்ட,

यत्

पतनीयमेनः = யாதொரு,

पतनीयमेनः

पतनीय मेनः = மகாபாதகமாகும் பிரம்மவத தோஷமுண்டோ,

तेन

तेन = அதனால்,

तेन

ते	=	உமக்கு,
தே भैक्षं वृत्तिः	=	பிசைவாங்கும் பயன்,
பை ⁴ க்ஷம் வருத்தி: भवति किं	=	வருமா என்ன?
ப ⁴ வதி கிம்		

கால பைரவர் செய்த பிரம்மஹத்திக்கு, பிசைவ வாங்கும் தண்டனை அவருக்கு இல்லாமல், உமக்கா? இது என்ன?

तन्मध्यपातिनि	=	அந்த ப்ரம்ம ஹத்தியடங்கிய,
தன் மத் ⁴ ய பாதினி विबुधान्तरस्य	=	ப்ரம்மா, விஷ்ணு, யமன், இந்திராதி
விபு ⁴ தா ⁴ ந்தரஸ்ய अजस्रं	=	மற்ற தேவதைகளின் ஸம்ஹாரத்தில், ப்ரதி கல்ப்பம், பல தடவைகள்
அஜஸ்ரம் भवान्	=	செய்யப்படும்போது, தாங்கள்,
ப ⁴ வான் निर्वेदमाचरसि किं	=	வெறுப்பை, துக்கத்தைக்
நிர்வேத ⁴ மாசரஸி கிம்		கைக்கொள்ளுகிறீர்களா என்ன?

ஸம்ஹார மூர்த்தியான தாங்கள் ப்ரதி கல்ப்ப முடிவிலும், ஸகல தேவ தைகளையும் ஸம்ஹரிப்பது ஸ்வதர்மமே யல்லவா? அதுவும் வதரூபமல்ல, உப ஸம்ஹார ரூபம். அனுக்ரஹத்திற்காக, திரோதான துல்யமல்லவா? சுருதியும் ஹரிம்ஹரந்தம் அனுயந்தி தேவா: என்பது, நரஸிம்ம மூர்த்தியை ஸம்ஹரித்த வராகவும், வருஷபம் மநீனாம் - நல்ல புத்தியை வர்ஷித்து அனுக்ர ஹிக்கிற வராகவும், விச்வஸ்யேசானம் - ஸகல ஜகத்துக்கும் தலைவன் மஹேசன் என்றும், ஸம்ஹாரமூர்த்தியை அனுக்ரஹ மூர்த்தியாகவல்லவா விளக்கிக் கூறுகிறது. புராணங்களும் ஹரன் என்ற நாம நிர்வசனத்துக்கக, இச்சுருதி அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றன.

यत्पाशुपत्यमवृणोदमरांत रेभ्यो

भिक्षां भवानकृतयत्परमेश्वरोऽपि ।

चोद्यं तदेतदुभयं परिहर्तुकामो

मन्ये बृहस्पतिरपि प्रतिपत्तिशून्यः ॥ १३३ ॥

யத்பாஸுபத்யமவ்ருணோ த³மராந்த ரேப்⁴யோ

பி⁴க்ஷாம் ப⁴வான்⁴க்ருத யத் பரமேஸ்வரோ(அ)பி ।

சோத்³யம் ததே³தது³ப⁴யம் பரிஹர்துகாமோ

மன்யே ப்³ருஹஸ்பதிரபி ப்ரதிபத்தி ஸூன்ய: ॥ 133 ॥

பதவுரை

भवान्	=	தாங்கள்,
प ⁴ वान्		
परमेश्वरोपि	=	ப்ரம ஐச்வர்ய ஸம்பன்னராகவிருந்தும்,
परमेश्वरோபி		
अमरांतरेभ्यः	=	மற்ற சில்லரை தேவதைகளிடமிருந்து,
अमराந்தरேப் ⁴ यः		
पाशुपत्यं	=	பசுக்களுக்குத் தலைவர் என்ற பதவியை,
पाशुपत्यம்		
अवृणोत्	=	வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டிர்,
अव்ருணோத்		
इति यत्	=	என்று யாதொரு கட்டுக்கதை சொல்லப்படு
இதி யத்		கிறதோ,
भिक्षां अकृत इतियत्	=	பிசைஷவாங்கினிர் என்றும் யாதொரு
பி ⁴ க்ஷாம் அக்ருத இதியத்		அபத்தச் சொல்லுண்டோ,
तदेत् उपयं	=	இந்த இரண்டு கேள்விகளை,
ததே ³ த் உபயம்		
परिहर्तुकामः	=	பிரஹஸ்பதியும் கூட,
பரிஹர்துகாம:		
प्रतिपत्तिशून्यः	=	லீலை என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு
ப்ரதிபத்தி ஸூன்ய:		ஸரியான ஸமாதானம் சொல்ல
		அறிவில்லாதவ ரென்றே,

मन्ये = நினைக்கிறேன்.

மனயே

விசேஷ உரை

“த்ரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில், எனக்கு பாசுபதி த்வம் இயற்கையாக அமைந்தது, இதை இப்போது, பண்பந்த முறையில் காண்பிக்கிறேன்.” என்று தேவர்களைப் பார்த்துப் பரமசிவன் சொல்வதாகப் புராணங்கள் விளங்கக் கூறுகின்றன, அப்படியே சிவரகஸ்யக்ரந்தத்தில், பார்வதிக்குப் பரமசிவன் தன் பிசுஷாடனத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்: - “நான் கொடுத்த மகிமையால் மயங்கின தேவர்களுக்கு, நல்ல புத்தி விளக்க என்னை யறியாத அவர்கள் கர்வத்தையும் அக்ஞானத்தையும் நீக்க, ரத்த பிசுஷ வாங்கும் போலிச்செயல் செய்கிறேன், அதனால் கர்வம் நீங்கி ஞானவான்களாகட்டும்.” என்று சொல்வதாக ப்ரமாண வசனங்கள் இருக்கின்றன.

சுலோகம் 134

ब्रह्मासि विष्णुरसि सर्वमसीति यत्वाम्
आस्तामुपासनविधिम् कथयन्ति मूढाः ।

तद्देवतान्तरनिकर्षनिगूहनाय

मोहाय वा भवतु जल्पितमल्पबुद्धेः ॥ १३४ ॥

ப்ரஹ்மாஸி விஷ்ணுரஸி ஸர்வமஸீதி யத்வாம்

ஆஸ்தாமுபாஸனவிதி⁴ம் கத²யந்தி மூடா⁴: ।

தத்³தே³வதாந்தர நிகர்ஷ னிக்ஷ³ஹராய

மோஹாய வா ப⁴வது ஜல்பிதமல்பபு³த்³தே⁴: ॥ 134 ॥

ஹரிஹர அபேத ப்ரதிபாதக புராண வசனங்களின் உட்கருத்து சொல்லப் படுகிறது.

பதவுரை

त्वां = உம்மனிக்குறித்து,

த்வாம்

ब्रह्मासि

= பிரம்மாவாக விருக்கிறீர்,

ப்ரஹ்மாஸி

विष्णुरसि

= விஷ்ணுவாக இருக்கிறீர்,

விஷ்ணுரஸி

सर्वमसीति	=	எல்லாமாக இருக்கிறீர்,
ஸர்வமஸீதி		
इति	=	என்று,
இதி		
उपासनविधिं	=	உபாஸிக்கும்படி விதியை,
உபாஸனவிதி ⁴ ம்		
मूढाः कथयन्ति	=	மூடர்கள் சொல்வது,
மூடா ⁴ : கத ² யந்தி		
आस्तां	=	இருக்கட்டும்,
ஆஸ்தாம்		
तत्	=	அது,
தத்		
देवतान्तरनिकर्ष	=	மற்ற தேவர்களின் தாழ்மையை,
தே ³ வதாந்தரநிகர்ஷ		
निगूहनाय	=	மறைப்பதற்காக,
நிகூ ³ ஹனாய		
अल्पबुद्धेः	=	மந்தமதிகளின்,
அல்பபு ³ த் ³ தே ⁴ :		
मोहाय वा	=	மயக்கத் துக்காகவாவது,
மோஹாய வா		
जल्पितं भवतु	=	உளரலாகவிருக்கட்டும்.
ஜல்பிதம் ப ⁴ வது		

சுலோகம் 135

अद्वैतमागमशिरोभिरुपासनायां

उक्तं तवेति परमार्थतया न वाच्यम् ।

भेदस्फुटो गरुडमान्त्रिकयोरळीकं

तादात्म्यभावनमथापि विषं प्रमाष्टि ॥ १३५ ॥

அத்³வைத மாக³மஸிரோபி⁴ ருபாஸனாயாம்

உக்தம் தவேதி பரமார்த²தயா ந வாச்யம் ।

பே⁴த³ஸ்பு²டோ² க³ருட³மாந்த்ரிகயோரளீகம்

தாதா³த்மய பா⁴வன மதா²பி விஷம் ப்ரமாஷ்டி² ॥ 135 ॥

பதவுரை

அद्वैतं	=	அத்வைதமானது,
அத் ³ வைதம் आगमशिरोभि	=	வேதாந்தங்களால்,
ஆக ³ மஸிரோபி ⁴ उपासनायां तव	=	உம்முடைய உபாஸனைக்கு அங்கமாக,
உபாஸனாயாம் தவ उक्तं इति	=	சொல்லப்பட்டது என்பதால்,
உக்தம் இதி परमार्थतया न वाच्यं	=	அத்வைதம் தான் சேஷி, முக்திஸாதனம்,
பரமார்த்தயா ந வாச்யம் गरुडमान्त्रिकयोः	=	ப்ராதானமென்று சொல்லக் கூடாது. கருடனுக்கும், விஷத்துக்கு மந்த்ரிக்கும்
க ³ ருட ³ மாந்த்ரிகயோ: भेदस्फुटः	=	மந்த்ரவாதிக்கும், வேற்றுமை ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது,
பே ⁴ த ³ ஸ்பு ² ட ² : अथापि	=	ஆனாலும்,
அதா ² பி अळीकं	=	பொய்யான,
அளீகம் तादात्म्यभावनं	=	இருவரும் ஒன்று என்று கருட தாதாத்
தாதா ³ தம்யபா ⁴ வனம் विषं	=	மயமாக த்யானம் செய்தால், பாம்பு கடித்த விஷத்தை,
விஷம் प्रमाञ्छि	=	போக்குகிறது.
ப்ரமாஷ்டி ²		

ஆதலால் பரமாத்மாவாகிய - பரமேச்வரனுக்கும், ஜீவாத்மாகிய ஜீவனுக்கும், பேதம் உண்மை, தாதாத்மயமாக த்யானம் செய்து உபாஸனையால் முக்தி பெற வேண்டும்.

கர்ம காண்டத்தில், கர்மானுஷ்டத்தால் மனது சுத்தப்படுவதால், கர்ம காண்டம், ஞான காண்டம் இரண்டும் பரமேச்வரன் உபாஸனைக்கு சேஷமானது என்பது ஹரதத்தாசார்யார் ஸித்தாந்தமாகும். அத்வைத ப்ரதிபாதனம் உபாஸனைக்காகத்தான்; உண்மையல்ல, மஹோபநிஷத்தில் உபக்ரம உபஸம்ஹாராதி

தாத்தபர்ய நிர்ணயக ப்ரமாணங்களால் சேஷியான பரமசிவனுபாஸனை தீர்மானிக் கப்பட்டிருப்பதால், இதர உபநிஷத்துக்கள் மஹோபநிஷத்தையனுஸரித்து மாற்ற ப்படுவது யுக்தமாகும் என்று ஹரதத்தசிவாசார்யார் சொல்லுகிறார். பக்திரஸா யனம் முதலிய க்ரந்தங்களியற்றிய, அத்வைதாசார்யரான மதுஸூதன ஸரஸ் வதீ முதலியவர்கள் அபிப்ராயமும் இதற்குச் சான்றும் அனுகுணமுமாகும். ஞானம் சேஷி என்ற சங்கரபகவத்பாதாள் அபிப்ராயத்திலும் உபாஸிக்கப் பட்ட பரமசிவன் அருளால்தான் ஞானம் உதயமாகும். ஸர்வ வித்யானும் ஈசானர் அவர் என்பது எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதே ஆதலால் விரோதம் அணுவளவும் கிடையாது.

லோகம் 136

यद्ब्रह्मपञ्चमशिरोलवनापदानं

यद्ब्रह्मणा च हरिणा च विमार्गणं ते ।

यद्वा तयोर्जनयितारमधीमहे त्वां

तत्सर्वमीश्वर विमूढधियामसह्यम् ॥ १३६ ॥

யத்³ ப்ரஹ்ம பஞ்சம ஸிரோலவனா பதா³னம்

யத்³ ப்ரஹ்மணா ச ஹரிணா ச விமார்க்³ணம் தே ।

யத்³வா தயோர் ஜனயிதார மதீ⁴மஹே த்வாம்

தத்ஸர்வ மீஸ்வர விமூட⁴தி⁴யாமஸஹ்யம் ॥ 136 ॥

பதவுரை

ब्रह्मपञ्चमशिरः

= ப்ரம்மாவின் 5வது தலையை,

पञ्चमपञ्चमशिरः

लवन

= கிள்ளிய,

लवन

अपदानं यत्

= விருத்தாந்தம், யாதொன்று உண்டோ,

अपदानं यत्

ब्रह्मणा

= பிரம்ம தேவராலும்,

पञ्चमपञ्चम

हरिणा

= நாராயணனாலும்,

हृदि

ते

= உம்முடைய, (முடி, அடி, காண்பதற்காக)

ते

विमार्गं यत्	=	தேடச்சென்ற விருத்தாந்தம் யாதொன்று
विमांरकणं यत्	=	உண்டோ,
तयो	=	அவ்விரு ப்ரம்ம விஷ்ணு தேவர்களுக்கு,
तयो	=	(வலது பாகத்திலிருந்து ப்ரம்மா உண்டானார்,
जनयितारं	=	இடது பாகத்திலிருந்து விஷ்ணு உண்டானார்
जनयितारं	=	என்றதால்) தந்தையாக இருப்பதாக,
त्वां	=	உம்மை,
त्वाम्	=	
यद्वा अधीमहे	=	வேதங்களிலிருந்து அறிகிறோம் என்பது
यत्वा अतीमहो	=	யாதென்று உண்டோ,
ईश्वर	=	ஹே பரமேச்வரா!
ஈஸ்வர	=	
तत्सर्वं	=	அவையெல்லாம்,
தத்ஸர்வம்	=	
विमूढधियां	=	மூட ஜனங்களால்,
विमूढधियां	=	
विमूढधियां	=	
असह्यं	=	பொறுக்கமுடியாமல் இருக்கிறது.
असह्यं	=	
असह्यं	=	

சுலோகம் 137

सोमे लतात्मनि महेश्वर गौण विरुत्या
 विष्णोरवादि जनकत्वमृचा कयापि ।
 त्वय्येव तद्भवितुमर्हति मुख्यवृत्त्या
 नेन्द्रे न पङ्कजभवे नितरां मुरारौ ॥ १३७ ॥

ஸோமே லதாத்மனி மஹேஸ்வர கௌண விருத்யா
 விஷ்ணோரவாதி³ ஜனகத்வம் ருசா கயாபி ।
 த்வய்யேவ தத்³ ப⁴விது மர்ஹதி முக்²ய வ்ருத்யா
 நேந்த்³ரே ந பங்கஜப⁴வே நிதராம் முராரௌ ॥ 137 ॥

பதவுரை

महेश्वर लतात्मनि = கொடியிருவம் கொண்ட ஸோமலதையில்,
 महेश्वर लतात्मनि

विष्णो जनकत्वं	=	விஷ்ணுவின் தந்தையாக இருத்தல்,
विष्णो ஜனகத்வம்		
कयापि रुचा	=	ஓர் ரிக் மந்திரத்தால்,
கயாபி ருசா		
गौण विरुत्या	=	ஸ்துதிக்காக, கௌணமாக பையன்
கௌண விருத்யா		சிங்கம் என்ற ப்ரயோகம்போல,
अवादि	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
அவாதி ³		
तत्	=	அந்த விஷ்ணுவின் தந்தையாக இருப்பது,
தத்		
मुख्यवृत्त्या	=	உண்மையாக சுருதி, ஸ்ம்ருதி
முக்ய வருத்யா		புராணப்ரமாணங்களை அனுஸரித்து,
त्वय्येव	=	உம்மிடத்திலேயே,
த்வய்யேவ		
भवितुमर्हति	=	இருப்பது தகுந்தது,
ப ⁴ விதுமர்ஹதி		
इन्द्रे	=	இந்திரனிடம் பொருந்தாது,
இந்த் ³ ரே		
पङ्कजभवे	=	ப்ரம்மாவிடம் பொருந்தாது,
பங்கஜப ⁴ வே		
मुरारौ च	=	விஷ்ணுவினிடம்,
முராரௌ ச		
नितरां न	=	அடியோடு பொருந்தாது.
நிதராம் ந		

சுலோகம் 138

अन्योन्यतो यदि भवेदहमीश्वरस्स्यां
 त्वं चाहमीश्वर किमत्र नियामकं नः ।
 को वा विपर्यसितुमर्हति वस्तुशक्तिम्
 तत्तत्स्वभावनियतां भवदाज्ञयापि ॥ १३८ ॥

அன்யோன்யதோ யதி³ ப⁴வேத³ஹமீஸ்வரஸ்ஸ்யாம்
 த்வம் சாஹ மீஸ்வர கிமத்ர நியாமகம் ந: ।
 கோ வா விபர்யஸிதுமர்ஹதி வஸ்து ஸக்திம்
 தத் தத் ஸ்வபா⁴வநியதாம் ப⁴வதா³ஜ்ஞயாபி ॥ 138 ॥

ஹரி ஹரர் இருவர்களுக்கும் உற்பத்தியுண்டு.

நாராயணத் ருத்ரோ ஜாயதே என்றும், நாராயணனிடமிருந்து சிவன் பிறந்ததாக சுருதி கூறுகிறது என்பதற்கு பதில் கூறப்படுகிறது.

பதவுரை

अन्य	=	ஹரி ஹரர்களில் ஒருவர்,
अन्य		
अन्यतः	=	மற்றவரிடமிருந்து,
अन्यतः		
यदि भवेत्	=	ஹரனிடமிருந்து ஹரி, ஹரியிடமிருந்து
यतिः प॒வேत्		ஹரன் உண்டானதாக இருந்தால்,
अहं ईश्वर स्यात्	=	நான் கடவுளாக இருக்கலாம்,
अहम् ऋ॒ष॒व॒र॒ स्या॒त्		
त्वं च अहं	=	நீங்களும் ஜீவனாக இருக்கலாம்,
त्वं च अहं		
त॒व॒ம் च॒ अ॒ह॒म्		
ईश्वर	=	கடவுளே!
ईश्वर		
ऋ॒ष॒व॒र॒		
नः	=	நமக்கு,
नः		
नः		
किं अत्र नियामकं	=	என்ன விதி கமகமான காரணம் சொல்ல
கிம் அத்ர நியாமகம்		முடியும்?

ஆதலால் பரமேச்வரன் உத்பத்தியை அங்கீகரிப்பது வ்யவஸ்தைக்கு விரோதமாதலால், அவருக்கு உத்பத்தி கிடையாது, அவரிடமிருந்து தான் மற்ற தேவதைகள் விஷ்ணு உள்பட உண்டானார்கள், விஷ்ணுவின் பிதா பரமசிவன் என்பது தான் சுருதி தாத்பர்யமாகும் நாராயணனிடமிருந்து காலாக்னிருத்ரன் என்ற ஸம்ஹார மூர்த்திக்கு, தமோகுண ப்ரதானனுக்கு உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கிறது. குண தீதன, துரீயனாகிய பரப்ரம்ம லக்ஷணம் வாய்ந்த பரமேச்வரனுக்கு உத்பத்தி கிடையாது. ஜகத் காரணனல்லவா அப்பரம்பொருள்? ருத்ர: என்று ஜ்வரத்துக்கும் பெயரானதால், வாஸுதேவன் கோபத்தால் ஜ்வரம் உண்டாயிற்று என்று அந்த சுருதியின் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும்.

भवदाज्ञयापि = உம்முடைய உத்தரவால்கூட,

प॒व॒ता॒ज्ञ॒या॒पि

तत्तत्स्वभावनियतां	=	அந்த அந்த இயற்கையாக அமைந்த,
तत् तत् स्तवपावृन्धितम्		
वस्तु शक्तिम्	=	வஸ்து ஸாமர்த்தியத்தை,
वस्तु शक्तिम्		
विपर्यसितुं	=	மாற்றுவதற்கு,
विपर्यसितुं		
कोवाहति	=	யாரால் முடியும்?
कोवाहति		
கோவார்ஹதி		

பரமசிவனுக்கு அனைத்தையும் உண்டுபண்ணும் வல்லமை, வஸ்து ஸ்வ பாவ நியதமானதை, யாரால் அபலபிக்க முடியும் என்பது கருத்து.

சுலோகம் 139

एकं तवाप्यसुकरं ततुधाह रामो
जातेन भाव्य ममरान्तरवत् त्वयापि ।
अभ्यर्थितोऽपि हि महेश महर्षिदरैः
अन्तर्हितस्त्वमसि गर्हितगर्भवासः ॥ १३९ ॥

ஏகம் தவாப்யஸுகரம் ததுதாஹ ராமோ
ஜாதேன பாவ்ய மமராந்தரவத் த்வயாபி ।
அப்யர்திதோ(அ)பி ஹி மஹேஸ மஹர்ஷிதாஸரே:
அந்தர்ஹிதஸ் த்வமஸி கர்ஹித கர்பவாஸ: ॥ 139 ॥

பதவுரை

महेश	=	பரமசிவனே!
महेश		
तवापि	=	உமக்கும்,
तवापि		
एकं	=	ஒரு கார்யம்,
एकं		
असुकरं	=	செய்ய முடியாது,
असुकरं		
அஸுகரம்		

तत्	=	அதை,
तत्		
उधाहरामः	=	விளக்கிக்கூறுகிறோம், எல்லாராலும்
உதா ⁴ ஹராம:		பிறக்ககுடியும், பிறப்பது என்பது,
त्वयापि	=	உம்மாலும் செய்ய முடியாத கார்யம், உம்மால்
த்வயாபி		கர்ப்ப வாஸம் செய்ய முடியாது திண்ணம்,
अमरान्तरवत्	=	ப்ரம்மா, விஷ்ணுவைப்போல,
அமராந்தரவத்		
जातेन भाव्यं	=	தனக்குச் குழந்தையாகப் பிறக்கவேண்டு
ஜாதேன பா ⁴ வ்யம்		மென்று,
महर्षिदरैः	=	அத்ரிமுனிவர் பத்னியான அநுஸூயை
மஹர்ஷிதா ³ ரை:		தேவியால்,
अभ्यर्थितोऽपि	=	வரம் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும்,
அப் ⁴ யர்தி ² தோ(அ)பி		
त्वं	=	நீர்,
த்வம்		
गर्हितगर्भवासः	=	கர்ப்பவாஸம் நித்திக்கப்பட்டதால்,
க ³ ர்ஹித க ³ ர்ப ⁴ வாஸ:		
अन्तर्हित	=	மறைவாக, வேறுவிதமாக,
அந்தர்ஹித		கர்ப்பவாஸம் இல்லாமல்,
असि	=	பிள்ளையாக அநுஸூயைக்கு ஆனீர்.
அஸி		

அநுஸூயைக்கு சிவன் உருவமான புத்ரன் துர்வாஸர், அநுஸூயையின் கையிலிருந்து, புஷ்பாஞ்ஜலியிலிருந்து, மறைவாக இருந்தவர்போல ஆவிர்ப்ப வித்தார். ப்ரம்மா, விஷ்ணு இருவர்கள் தாம் சுக்ல, ச்ரோணிதமாகப் பிறந்தவர்கள், (ஸோமனாகவும், தத்தாத்ரேயராகவும்) கர்ப்பவாஸம் மிகவும் கஷ்டமானது என்பதைப் பெயரில் காட்டி, புஷ்பாஞ்ஜலியில் மறைந்து, அநுஸூயா தேவியின் கையிலிருந்து துர்வாஸ முனிவராக, சிவன் ப்ராதுர்ப்பவித்தார் என்ற விஷயம் ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது, ஆதலால் விஷ்ணு, ப்ரம்மா முதலிய அனைவரும் பசுக்கள், பரமேஸ்வரன் ஒருவர் நாம் பிறக்காதவர், பசுபதி.

கர்ப்பவாஸோ ஹி துர்வாஸ: ஸர்வா வானேஷ் விதீவ யத் |
துர்வாஸா நாம புத்ரோ பூத் தஸ்யா: புஷ்பாஞ்ஜலே: சிசு: ||

என்பது முடிவான ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையின் உண்மை வசனம், விஷ்ணு வால் சொல்லப்பட்டது.

சுலோகம் 140

इच्छावतीर्णं मुरशासनगर्भवासः

स्याच्चेदुदाहरणमेष विमर्शनीयः ।

गर्भे वसामि परिवेष्टय जरायुणाऽहम्

मासान्वहूनिमि महेश्वर कस्य कामः ॥ १४० ॥

இச்சா²வதீர்ண முரஸாஸநக³ர்ப⁴வாஸ:

ஸ்யாச்சேது³தா³ஹரணமேஷ விமர்ஸனீய: ।

க³ர்ப்பே⁴ வஸாமி பரிவேஷ்டய ஜராயுணா(அ)ஹம்

மாஸான்ப³ஹூனிதி மஹேஸ்வர கஸ்ய காம: ॥ 140 ॥

பதவுரை

इच्छावतीर्णं

= தன்னிஷ்டத்தின் பேரில், லோக

இச்சா²வதீர்ண

கேஷமார்த்தமாக அவதாரம் செய்த,

मुरशासन

= முராகரணக் கொன்ற நாராயணனுடைய

முரஸாஸந

गर्भवासः

= கர்ப்பவாஸமானது,

क³र்ப⁴वाः

उदाहरणं स्यात् चेत्

= உதாரணமாகத் கொடுக்கப்படுமானால்,

உதா³ஹரணம் ஸ்யாத் சேத்

एषः

= இந்த கர்ப்பவாஸம்,

ஏஷ:

विमर्शनीयः

= யோஜித்து முடிவு செய்யப்பட வேண்டிய

விமர்ஸனீய:

விஷயம், இஷ்டப்படிக்கு, ஒருவனும் கர்ப்பத்

தில் வசிக்கமாட்டான் என்பது தாத்தபர்யம்,

महेश्वर

= மஹேஸ்வர,

மஹேஸ்வர

अहं

= நான்,

அஹம்

बहून् मासान्	=	பல மாதங்கள் இடை விடாமல்,
प३ஹூன் மாஸான்		
जरायुणा	=	கர்ப்பப்பையால்,
जरायुणो		
परिवेष्टय	=	சூற்றப்பட்டு,
பரிவேஷ்டய		
गर्भे वसामि	=	கர்ப்பத்தில் வசிக்கிறேன்,
கர்ப்பே ⁴ வஸாமி		
इति	=	என்ற,
இதி		
कामः	=	விருப்பம்,
காம:		
कस्य	=	யாருக்குத்தான் ஏற்படும்?
கஸ்ய		

ஒருவனும் கர்ப்பத்தில் வஸிக்க விரும்ப மாட்டான். ஆதலால், கர்மாதீனமாகக் கர்ப்ப வாஸத்தில் தள்ளப்பட்டாலன்றி: ஒருவன் தானாக இஷ்டப்பட்டு கர்ப்ப வாஸம் செய்தான் என்பது அர்த்தமற்ற வசனமாகும்.

சுலோகம் 141

इच्छापि नूनमनुयाति पुरा कृतानि
कर्माणि शंकर शुभाशुभलक्षणानि ।
इच्छावतारवचनानि तु भारतादौ
नारायणस्य गुणवादमुदाहरन्ति ॥ १४१ ॥

இச்சா²பி நூன மனுயாதி புரா க்ருதானி
கர்மாணி ஸங்கர ஸாபா⁴ஸாப⁴லக்ஷணானி ।
இச்சா²வதார வசனானி து பா⁴ரதாதௌ³
நாராயணஸ்ய கு³ணவாத³ முதா³ஹரந்தி ॥ 141 ॥

இஷ்டப்படி அவதரித்தலை அங்கீகரித்தாலும் இந்த விருப்பம் கர்மாதீனமாகத்தான் ஏற்படும். ஆகவே விஷ்ணுவின் அவதாரங்களும் கர்மாதீனம் தான்.

பதவுரை

शंकर इच्छापि	=	விருப்பமும்,
शङ्कर इच्छा ² पि		
पुरा कृतानि	=	முன் செய்யப்பட்ட,
पुरा कृतानि		
परा कृतानि		
शुभाशुभलक्षणानि	=	புண்ணியம், பாவம், என்று பிரஸித்தியடைந்த,
शुभा ⁴ शुभ ⁴ लक्षण ² ानि		
कर्माणि	=	கர்மாக்களை,
कर्माणि		
नूनं	=	நிச்சயமாக,
नूनं		
अनुयाति	=	பின்பற்றிய உண்டாகும்.
अनुयाति		
भारतादौ	=	பாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களில்,
भारतादौ		
पा ⁴ रतातेषा ³		
इच्छावतारवचनानि	=	ப்ரம்மாண்டபுராணத்திலும் உத்தர ராமாயணத்
इच्छा ² वतार ³ वचन ² ानि		
இச்சா ² வதார ³ வசன ² ானி		திலும், ப்ருகுபத்னியைக் கொன்ற சாபத்தால்
		மத்ஸ்ய கூர்மாத்ரி 10 ஜன்மாக்கள் விஷ்ணு
		விற்கு, அவர் ஜனியமாகக் கர்ம நிமித்தமாக
		ஏற்பட்டதாகவும், கிருஷ்ணனுடைய சொந்த
		வாக்கியத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும்
		போது ஸம்பவாமி யுகேயுகே - என்று
		உலகத்தை காக்க இஷ்டப்படி அவதாரம்
		செய்ததாகக்கூறும் வாக்கியங்கள்,
नारायणस्य	=	நாராயணனுக்கு,
नारायणस्य		
गुणवादमुदाहरन्ति	=	விரோதம் உண்டாவதால்,
गुणवादमुदाहरन्ति		
குணவாத ³ முதா ³ ஹரந்தி		

புகழ்ந்து சொன்ன வாக்கியங்கள் என்பதாக மீமாம்ஸகர்கள், ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பூதார்த்தவாதம், விரோதமில்லாத ஸம்யத்தில் தான் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

विधातारं कश्चिद्धजति भजते कञ्चन हरिम्
 सुरानन्यानन्ये जगति सफलास्सर्वविधयः ।
 तथापि त्वद्धक्तेः शिव शिव यदा चर्मवदिति
 श्रुतो मन्त्रो देवान्तरभजनदैन्यं न सहते ॥ १४२ ॥

விதா⁴தாரம் கம்சித்³ ப⁴ஜதி ப⁴ஜதே கஞ்சன ஹரிம்
 ஸுரானன்யானன்யே ஜக³தி ஸப²லாஸ்ஸர்வ வித⁴ய: ।
 ததா²பி த்வத்³ப⁴க்தேஸ்ஸிவஸிவ யதா³ சர்மவதி³தி
 ஸ்ருதோ மந்த்ரோ தே³வாந்தர ப⁴ஜன தை³ன்யம் ந ஸஹதே ॥ 142 ॥

பதவுரை

कश्चित्	=	ஒருவன்,
कम्सित्		
विधातारं	=	பிரம்மதேவனை,
विता ⁴ तारम्		
भजति	=	ஸேவிக்கிறான்,
प ⁴ जति		
कञ्चन	=	மற்றொருவன்,
कञ्चन		
हरि	=	நாராயணனை,
ஹரிம்		
भजते	=	ஸேவிக்கிறான்,
प ⁴ जते		
अन्ये	=	மற்றவர்கள்,
अन्ये		
अन्यान् सुरान्	=	மற்றதேவர்களை,
अन्यान् सुरान्		
भजन्ते	=	ஸேவிக்கிறார்கள்,
प ⁴ जन्ते		
जगति	=	உலகில்,
जगति		
जक ³ ति		

सर्व विधयः = எல்லா ஸேவைகளும் பலன் தருகின்றன.

ஸர்வ வித⁴ய:

तथापि

= அப்படியிருந்தபோதிலும்,

ததா²பி

यदा चर्मवत् इति श्रुतो मन्त्रः =

யதா³ சர்மவத் இதி ஸ்ருதோ மந்த்ர:

யதாசர்மவதாகாசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி மானவா: |

ததா சிவமவிஞ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி ||

என்ற ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட மந்த்ரமானது,

त्वत् भक्ते

= உன் பக்தன் விஷயத்தில்,

த்வத் ப⁴க்தே

शिव शिव देवान्तर भजनदैन्यं =

பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தெய்வங்களை

ஸிவ ஸிவ தே³வாந்தர

ஸேவிப்பதால் ஏற்படும் தீனபாவத்தை,

ப⁴ஜனதை³ன்யம்

न सहते

= பொறுக்கவில்லை.

ந ஸஹதே

ஆகாயத்தைத் தோலைச் சுற்றிக்கட்டுவதுபோல், மனிதன் கட்டமுடிந்தால், சிவனையறியாமல் மற்றதேவ வழிப்பாட்டால், துக்கக்கடலைத் தாண்டி, இன்பநிலையை அடைவது, ஸாத்தியமாகும். என்று தீர்மானமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால், மற்ற பயன்களை அடைந்தாலும், ப்ரம்மவிஷ்ணு பஜனத்தால் முக்தியடைய முடியாது. சிவபஜனம் ஒன்றுதான் அதற்கு உபாயம். அப்படியிருக்க முக்தியை விரும்புகிறவன் மற்ற தெய்வங்களை பூஜிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

சுலோகம் 143

शशे शृङ्गं पुष्पं नभसि मृगतृष्णासु सलिलं

प्रसूतिर्वन्ध्यायामनवधिमदायुस्तनुभृताम् ।

विमुक्तिर्वा देवान्तरभजनलभ्या पशुपते

न शक्यं नस्शंभावयितुमपि सर्व विमृशताम् ॥ १४३ ॥

ஸஸே ஸ்ருங்க்ம் புஷ்பம் நப⁴ஸி ம்ருக³த்ருஷ்ணஸு ஸலிலம்
 ப்ரஸூதிர் வந்த்யாயாமனவதி⁴மதா³யுஸ் தனு ப்⁴ருதாம் ।
 விமுக்திர்வா தே³வாந்தர ப⁴ஜனலப்⁴யா பஸுபதே
 ந ஸக்யம் நஸ்ஸம்பா⁴வயிதுமபி ஸர்வ விம்ருஸதாம் ॥ 143 ॥

பதவுரை

शशे शृङ्गं	=	முயல் கொம்பைப்போல,
ஸஸே ஸ்ருங்க்ம்		
नभसि पुष्पं	=	ஆகாயத்தில் புஷ்பம்போல்,
நப ⁴ ஸி புஷ்பம்		
मृगतृणासु सलिलं	=	கானலில் ஜலத்தைப்போல,
ம்ருக ³ த்ருஷ்ணஸு		
ஸலிலம்		
वन्ध्यायां प्रसूतिर्वा	=	மலடிக்கு மகனைப்போல,
வந்த்யாயாம் ப்ரஸூதிர்வா		
तनुभृतां	=	சரீரமெடுத்தவர்களுக்கு,
தனுப் ⁴ ருதாம்		
अनवधिमदायुर्वा	=	முடிவில்லாத, அளவற்ற ஆயுளையும் போல,
அனவதி ⁴ மதா ³ யுர்வா		
पशुपते	=	பாசபத்த பசுக்களை விடுவிப்பவரே,
பஸுபதே		
देवान्तरभजनलभ्या	=	மற்றதேவதைகளை ஸேவித்து அடையக்
தே ³ வாந்தர ப ⁴ ஜனலப் ⁴ யா		கூடிய, ஸ்ம்ருதி, புராணம், நியாயங்கள்
		எல்லாவற்றையும் யோசித்துப்பார்க்கும்,
न	=	எங்களுக்கு,
ந		
शंभावयितुमपि न शक्यं	=	ஸம்பானால் பதமாகக்கூடக் காணப்பட
ஸம்பா ⁴ வயிதுமபி ந ஸக்யம்		வில்லை.

न भिन्ना नौरन्यानलमुदनिधे रुद्रमयितुं
 शिला नैवेनेतुं प्रभवति शिलामन्तकरिपो ।
 जनित्वा मृत्वा वा जगति परिवर्त्ती सुरगणः
 कथं मे संसारभ्रमणभयभाजस्तु शरणम् ॥ १४४ ॥

ந பி⁴ன்னா நௌரன்யானலமுத³நிதே⁴ ருத்³க³மயிதும்
 ஸிலா நைவேன்னேதும் ப்ரப⁴வதி ஸிலாமந்தகரிபோ ।
 ஜனித்வா ம்ருத்வா வா ஜக³தி பரிவர்த்தீ ஸுரக³ண:
 கத³ம் மே ஸம்ஸார ப்⁴ரமண ப⁴ய பா⁴ஜஸ்து ஸரணம் ॥ 144 ॥

பதவுரை

भिन्ना	=	பின்னமான உடைந்துபோன ஓட்டைவிழுந்த,
पि ⁴ न्ना		
नौ:	=	ஒரு தோணியானது,
नैः		
नैः		
अन्यान्	=	மற்ற ஓர் உடைந்த கப்பலை,
अन्यान्		
उदनिधे	=	ஓட்டைவிழுந்த கப்பலை,
उदनिधे	=	ஸமுத்ரத்திலிருந்து,
उत् ³ निधे ⁴		
उद्गमयितुं	=	அக்கரைசேர்ப்பதற்கு,
उद्गमयितुं		
उत् ³ क ³ मयितुम्		
नालं	=	சக்தியற்றது,
नालं		
नालम्		
अन्तकरिपो	=	யமனைக் காலால் உதைத்தழித்த கடவுளே ,
अन्तकरिपो		
अन्तकरीपो		
शिला	=	கல்,
शिला		
शिला	=	கல்லை,
शिला		
शिलाम्		
उन्नेतुं	=	உயரத்தூக்க,
उन्नेतुं		
उन्नेतும்		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

नैव प्रभवति	=	சக்தியற்றதுதான்,
நைவ ப்ரப ⁴ வதி		
जगति	=	உலகில்,
ஜக ³ தி		
जनित्वा	=	பிறந்து,
ஜனித்வா		
मृत्वा वा	=	இறந்தும்,
ம்ருத்வா வா		
परिवर्त्ति	=	சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்,
பரிவர்த்தீ		
सुरगणः	=	தேவக்கூட்டம்,
ஸூரக ³ ண:		
संसार भ्रमण भयभाज	=	உலகில் பிறந்து இறந்து, பிறந்து இறந்து
ஸம்ஸார ப் ⁴ ரமண ப ⁴ யபா ⁴ ஜ	=	- சுழன்று தவிக்கும் அவஸ்தையிலிருக்கிற,
मे	=	எனக்கு - எப்படி,
மே		
शरणं	=	காக்கமுடியும்,
ஸரணம்		

சரணமாக இருக்கமுடியும் முடியவே முடியாது, மார்க்கண்டேய மகரிஷி - யம பயம் நீங்க யாரைச் சரணமடைந்தார்? யார் அனுக்ஹரகத்தால் சிரஞ்சீவியாக ஆனார்? காலகாலனல்லவா யமபயத்தைப் போக்க முடியும். மற்ற எந்த தெய்வமும் காலனுக்கு உட்பட்டதே.

சுலோகம் 145

देवतान्तरपुनः पुनर्भवं पश्यतः पशुपते भयं मम ।

क्रीडतोऽपि तव जन्म मास्मभूत् दीयतामयमपश्चिमो वरः ॥ १४५ ॥

தே³வதாந்தர புன: புனர்ப⁴வம் பஸ்யத: பஸுபதே ப⁴யம் மம ।

க்ரீட்³தோ(அ)பி தவ ஜன்ம மாஸ்மபூ⁴த் தீ³யதாமயமபஸ்சிமோ வர: ॥ 145 ॥

பதவுரை

देवतान्तरपुनः पुनर्भवं தேவதாந்தர புன: புனர்பவம் पश्यतः பஸ்யத: मे மே पशुपते பஸுபதே भयं பயம் तव தவ क्रीडतोऽपि க்ரீடதோ(அ)பி जन्म मास्मभूत् ஜன்ம மாஸ்மபூத் क्रीडतोऽपि க்ரீடதோ(அ)பி जन्म मास्मभूत् ஜன்ம மாஸ்மபூத் अयं அயம் अपश्चिमो वा அபஸ்சிமோ வா दीयतां தீயதாம்	=	மற்றதெய்வங்கள் அடிக்கடி பிறப்பதை (பிறந்து இறப்பதை) பார்க்கிற, எனக்கு, பசுக்களின் பாசத்தை நீக்கியருளும் பதியே, பயம் உண்டாகிறது, உமக்கு, விளையாட்டிற்காகக்கூட, லீலாமாத்ரமாகவும், கூட, பிறவி ஏற்படவேண்டாம் (த்வயி - உம்மிடத்தில், அலக்ஷ்ய மாக, விளையாட்டாக, பக்தி செலுத்துகிறவனுக்குக்கூட) மறுபடி பிறவி ஏற்பட வேண்டாம், இந்த, முதல் தரமான ஒரு வரத்தை மட்டும். எனக்குத் தங்களால் அனுக்ரஹிக்கப் பட வேண்டும்.
--	---	--

சுலோகம் 146

वासनापरिगृहीत देवता वर्णनौपयिकसर्ववाङ्मयम् ।
धिग्धिगीश्वर जडाशयं जनम् तावकैरहमसानि सङ्गतः ॥ १४६ ॥

வாஸனா பரிக்ருஹீத தேவதா வர்ணனௌபயிக ஸர்வ வாங்மயம் ।
தி⁴க்³தி⁴க்³ஸ்வர ஜடா³ஸயம் ஜனம் தாவகை ரஹமஸானி ஸங்க³த: || 146 ||

பதவுரை

வாஸனா	=	பழைய ஜென்மவாஸனையால்,
வாஸனா परिगृहीत	=	ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட,
பரிக்ருஹீத देवता	=	தைவத்தை,
தேவதா वर्णन	=	வர்ணிப்பதில்,
வர்ணன औपयिक	=	உபயோகப்படுகின்ற,
ஒளபயிக सर्ववाङ्मयं	=	எல்லாவார்த்தைகளையுடைய,
ஸர்வவாங்மயம் जडाशयं जनम्	=	மூடபுத்தியுள்ள மனிதனை, ஈச்வர,
ஜடா ³ ஸயம் ஜனம் धिग्धिग्	=	நிந்திக்க வேண்டும், நிந்திக்க வேண்டும்,
தி ⁴ க் ³ தி ⁴ க் ³ अहं	=	நான்,
அஹம் तावकै	=	உமது பக்தியில் ஈடுபட்ட ஜனங்களுடன்,
தாவகை सङ्गतः	=	சேர்ந்தவனாக,
ஸங்க ³ த: असानि	=	இருக்க வேண்டும்.
அஸானி		

பிற தைவங்களை வழிபடும் மனிதர்களுடன் எனக்கு ஸ்னேகம், சேர்க்கை வேண்டாம்.

पांसुकेळिरपि यस्य शैशवे शैवपाशुपतपादपांसुभिः ।

स्तोत्रकर्मणि न तस्य मे गुणः तदुणोऽयमुपपद्यते त्वयि ॥ १४७ ॥

பாம்ஸுகேளிரபி யஸ்ய ஸைஸவே ஸைவபாஸுபதபாத்³பாம்ஸுபி⁴: ।

ஸ்தோத்ரகர்மணி ந தஸ்ய மே கு³ண: தத்³கு³ணோ(அ)யமுபபத்³யதே த்வயி

॥ 147 ॥

பதவுரை

यस्य	=	யாதொரு எனக்கு,
यस्य		
शैशवे	=	இளம்பருவத்தில்,
ஸைஸவே		
पांसुकेळिरपि	=	மண்ணில் விளையாடுவது கூட,
பாம்ஸுகேளிரபி		
शैवपाशुपतपादपांसुभिः	=	சிவபக்தர்கள், பசுபதி பக்தர்கள் பாததூளிக
ஸைவபாஸுபதபாத் ³ பாம்ஸுபி ⁴ :		ளாலேயே, நேர்ந்ததோ,
तस्य मे	=	அப்பேர்ப்பட்ட எனக்கு,
தஸ்ய மே		
स्तोत्रकर्मणि	=	உம்மைத்துதிக்கும் கார்யத்தில்,
ஸ்தோத்ரகர்மணி		
न गुणं	=	என்ன சக்தியிருக்கிறது,
ந கு ³ ணம்		
अयं	=	இந்த,
அயம்		
तदुणः	=	துதிக்கும் சக்தி,
தத் ³ கு ³ ண:		
त्वयि एव उपपद्यते	=	உம்மைச் சேர்ந்தது என்பது தான்
த்வயி ஏவ உபபத் ³ யதே		யுக்தமானதாகும்.

स्तोत्रीयमर्थमुपपादितवानहं ते

भक्तेति भक्तजनवत्सल भाषमाणः ।

आविर्बभूविथ शिखी शुचिनाम्बरेण

यज्ञोपवीतमुपवीय धृतत्रिपुण्ड्रः ॥ १४८ ॥

ஸ்தோத்ரீயமர்த²முபபாதி³தவானஹம் தே

ப⁴க்தேதி ப⁴க்தஜனவத்ஸல பா⁴ஷமாண: ।

ஆவிர்ப்பூ⁴வித² ஸிகீ² ஸூசினும்ப³ரேண

யஜ்ஞோபவீதமுபவீய த்⁴ருதத்ரிபுண்ட்³ர: ॥ 148 ॥

இந்த 147 சுலோகங்களடங்கிய சுருதிஸூக்திமாலா ஸ்துதியைச் செய்த பலனைத் தன் அனுபவத்தை யொட்டி விளக்குகிறார்.

பதவுரை

अहं	=	நான்,
अहम्		
ते	=	உம்முடைய,
ते		
दे		
स्तोत्रीयं	=	ஸ்துதிக்குத் தகுந்த,
ஸ்தோத்ரீயம்		
अर्थ	=	சுருதி அர்த்தத்தை,
अर्था		
अर्था		
उपपादितवान्	=	வெளிப்படுத்தினேன்.
உபபாதி ³ தவான்		
हे भक्तजनवत्सल	=	பக்தனிடத்தில் குழந்தையன்பு வைத்துக்கா
ஹே ப ⁴ க்தஜனவத்ஸல		க்கும் குடுமிவைத்தவரும்,
शुचिनाम्बरेण उभलक्षित	=	வெண்மையான ஆடை தரித்தவரும்,
ஸூசினும்ப ³ ரேண உப ⁴ லக்ஷித		
यज्ञोपवीतमुपवीय	=	வெண்ணிறமான பூணூலையணிந்தவரும்,
யஜ்ஞோபவீதமுபவீய		
धृतत्रिपुण्ड्रः	=	தர்யக் த்ரிபுண்ட்ரமாக,வெண்பஸ்மத்தால்நெற்
த் ⁴ ருதத்ரிபுண்ட் ³ ர:		றியில் அடையாளம் இட்டுக்கொண்டவராயும்,

அஃ	=	நான்,
அஹம்		
प्रबुद्धः	=	விழித்துக் கொண்டு விட்டேன்,
प्रपुत्र्यः		
युक्तियं	=	யோகத்தில் செலுத்திய மனதையுடையவர்
युक्तियम्		களுக்கு,
स्वप्नः	=	ஸ்வப்னமும்,
स्वप्नः		
समाधिरिति	=	ஸமாதி நிலையென்பதும்,
समाधिः		
अभिन्नः	=	வேறுபடாதது, ஒன்றுதான்,
अपिः		

ஆதலால் ஸமாதியில் அடைந்தது எவ்விதம் பொய்யாகாதோ, உண்மையோ, அவ்விதம் ஸ்வப்னத்தில் கிடைத்ததும், அக்காரவடிசில் பாயஸம் சாப்பிட்டதும், உண்மையாகவே, யோகஸமயத்தில் எனக்கு நேர்ந்தது என்பது பொருள்.

சுலோகம் 150

स्तोत्रमेतदवधाय गृह्णतां अर्थमस्य निखिलेन जानताम् ।

ग्राह्यमन्यदपि नावशिष्यते ज्ञेयमन्यदपि वा न किञ्चन ॥ १५० ॥

ஸ்தோத்ரமேதத்வதாய க்ருஹணதாம்

அர்த்தமஸ்ய நிகிலேன ஜானதாம் ।

க்ராஹ்யமன்யதபி நாவஸிஷ்யதே

ஜ்ஞேயமன்யதபி வா ந கிஞ்சன ॥ 150 ॥

பதவுரை

अवधाय	=	மனதைக் கடவுளிடத்தில் செலுத்தி,
अवधाय		
एतत् स्तोत्रं	=	இந்த சுருதி ஸூக்தி மாலை என்றும்
ஏதத் ஸ்தோத்ரம்		ஸ்தோத்ரத்தை,
गृह्णतां	=	படிப்பவர்களுக்கும்,
க்ருஹணதாம்		

अस्यार्थ	=	இதன் அர்த்தத்தை,
अस्यार्थம் निखिलेन	=	பூராவும்,
நிகிலேன जानतां	=	அறிகிறவர்களுக்கும்,
ஜானதாம் अन्यत् ग्राह्यं अपि	=	வேறு கிரஹித்துக் கொள்ள வேண்டிய
அன்யத் க்ரஹ்யம் அபி नावशिष्यते	=	விஷயம், மிகுதியாக இருக்கவில்லை,
நாவஸிஷ்யதே ज्ञेयं	=	அறியவேண்டிய,
ஜ்ஞேயம் अन्यत् किञ्चन अपि वा	=	வேறு ஏதாவது ஒன்றும்,
அன்யத் கிஞ்சன அபி வா न	=	இல்லை,
ந		

எல்லாம் இந்த துதியில் இதன் அர்த்தமாகப் பரமசிவனிடம் அடங்கியிருப்பதால், வேறு தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யென்பது.

ஏகவிஞ்ஞானேன ஸர்வவிஞ்ஞானப்ரதிக்ஞாநுபமாக சுருதியில் சொல்லப் பட்டதுபோல், இங்கும் சொல்லப்பட்டது.

சுலோகம் 151

पञ्चाशदुत्तरशता श्रुतिसूक्तिमाला

भोगावली भुजगराजमनोहरा ते ।

वेदेषु भक्तिमपरागमवैदिकेषु

तन्त्रेषु भक्तिमतुलां त्वयि च प्रसूते ॥ १५१ ॥

பஞ்சா ஸதுத்தரஸதா ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

போகாவளி புஜகராஜ மனோஹரா தே ।

வேதேஷு பக்தி மபராகம வைதிகேஷு

தந்த்ரேஷு பக்தி மதுலாம் த்வயி ச ப்ரஸுதே ॥ 151 ॥

உமாஸஹாயம் வந்தேஹம்
ஓங்கார வேத்யம் வருஷவாஹம்
நம: பார்வதி பதயே - ஹர ஹர மகாதேவ
சைவஸ்தாபக ஸ்ரீ ஹரதத்த ஆசார்ய வர்யாய - நமோ நம:

கை. பாலஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகள்.

மாங்கள ச்லோகம்

कल्पान्ते शमित त्रिविक्रम महा कङ्काळ बद्ध स्फुरत्
 छेषस्यूत नृसिंह पाणि नखरप्रोतादि कोलामिषः ।
 विश्वैकार्णव शंविहार मुदितौ यो मत्स्य कूर्मा बुभौ
 कर्षन् धीवरतां गतो अस्यतु सतां मोहं महाभैरवः ॥

கல்ப்பாந்தே ஸமித த்ரிவிக்ரம மஹா கங்காள பத்³த⁴ ஸ்புரத்
 சே²ஷஸ்யூத ந்ருஸிம்ஹ பாணி நக²ரப்ரோதாதி³ கோலாமிஷ: ।
 விஸ்வைகார்ணவ ஸம்விஹார முதி³தௌ யோ மத்ஸ்ய கூர்மா வுபௌ⁴
 கர்ஷன் தீ⁴வரதாம் க³தோ அஸ்யது ஸதாம் மோஹம் மஹாபை⁴ரவ:॥

பதவுரை

कल्पान्ते	=	கல்ப்பத்தின் முடிவில்,
कल्पान्ते		
शमित	=	அடக்கி உயிரில்லாமல் செய்யப்பட்ட,
शमित		
शमि		
त्रिविक्रम	=	த்ரிவிக்ரம் அவதாரம் எடுத்த விஷ்ணுவின்,
त्रिविक्रम		
त्रिविक्रम		
महाकङ्काळ	=	பெரிய எலும்பான தூண்டிலில்,
महाकङ्काळ		
महाराकङ्काळ		
पद्ध	=	கட்டப்பட்ட,
पद्ध		
पद्ध ⁴		
स्फुरत्	=	ப்ரகாசமாகத் தொங்கவிடப்பட்ட,
स्फुरत्		
स्फुरत्		
छेष	=	ஆதிசேஷன் என்ற பாம்பாகிய கயிற்றில்,
छेष		
छेष		
स्यूत	=	கோக்கப்பட்ட ந்ருஸிம்ம மூர்த்தியினுடைய,
स्यूत		
स्यूत		
पाणि	=	கையின்,
पाणि		
पाणि		
नखर	=	நகங்களாகிய முட்களில்,
नखर		
नखर		
नखर		

ஸ்ருதி ஸூக்தி மாலா

प्रोत	=	குத்திவைக்கப்பட்ட,
प्रोत आदिकोल	=	விஷ்ணுவின் அவதாரமான ஆதிவராஹத்தின்,
ஆதி ³ கோல अमिषः	=	மாம்சத்தைக்கொண்டு,
अमिषः विश्वैकार्णव	=	உலகம் முழுவதும் ஸமுத்ரமாகவிருக்கும்
विश्वैकार्णव यः	=	அந்த ஸமயம் அகண்ட ஸாகரத்தில், எவர்,
यः शंविहार	=	நன்கு விளையாடிக்கொண்டு,
शंविहार मुदितौ	=	பேரானந்தம் கொண்டவராய்,
मुदितौ முதி ³ தௌ मत्स्य कूर्मा वुभौ	=	மீன் - (விஷ்ணுவின் மத்ஸ்யாவதாரம்),
मत्स्य कूर्मा वुभौ मत्स्य कूर्मा वुभौ	=	கூர்ம (கூர்மாவதாரம்) இரண்டையும்,
कर्षन्	=	தூண்டிலில் இழுத்துக் கொண்டு,
कर्षन् धीवरतां गतः	=	மீன், ஆமை பிடிக்கும் செம்படவனாக
धीवरतां गतः தீ ⁴ வரதாம் க ³ த:	=	இருக்கும் தன்மையை அடைந்தாரோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வேச்வரனான,
तृ ⁴ वरतां गतः महाभैरवः	=	மகாபைரவர்,
महाभैरवः महोपा ⁴ रवः सतां	=	ஸாதுக்களுக்கு,
सतां ஸதாம் मोहं	=	மாயை என்ற அஞ்ஞானத்தை,
मोहं मोहम् अस्यत्	=	நிச்சேஷமாக, முற்றிலும் - அழிக்கட்டும்.
अस्यत् अस्यत्		

விளக்கம்

ஒவ்வொரு கல்பத்தின் முடிவிலும் பரமேச்வரன் விஷ்ணு ப்ரம்மாதிகளையும், ஸகல ஜீவராசிகளையும் ஒடுக்குகிறார் என்பது வேதோக்தம். இந்த சுலோகத்தில் ஒருமிக அழகான கற்பனை யமைந்திருக்கிறது. விஷ்ணுவின் அவதாரங்களில் பத்து மிக ப்ரஸித்தம். முதல் ஐந்து அவதாரங்களில் அவதரித்த

கார்யம் முடிந்த பிறகு விஷ்ணுவானவர் தன் நிலை மறந்து கர்வம் கொண்டு, உலகத்தைப் பீடிக்கிறார். (ஜனார்த்தனன் என்ற பதத்திற்கு உலகத்தைப் பீடிக்கிறவன் என்றும் அர்த்தம் உண்டு). அதனால் ஈச்வரன் அந்த அந்த அவதாரங்களைப் பிரத்யேகமாகத் தண்டித்து ஒடுக்கிறார்.

(1) மகாவிஷ்ணு மத்ஸ்யாவதாரமெடுத்து வேதங்களை மீட்டு வந்தார்; பிறகு தன் நிலை மறந்து ஸமுத்ரத்தில் அட்டகாஸம் பண்ணினார். ஈச்வரன் மீனுடைய கண்களைப் பிடுங்கி ஒடுக்கினார்.

(2) அமிர்தமதன காலத்தில் கூர்மாவதாரமெடுத்து மத்தாக உபயோகிக் கப்பட்ட மந்தரமலையைத் தாங்கினார், பிறகு தன் நிலைமறந்து நீரிலும், பூமியிலும் அட்டகாஸம் செய்தார். ஆமைக்கு முதுகு ஓட்டில் பலம். ஈச்வரன் ஆமையின் ஓட்டைப் பிடுங்கி ஒடுக்கினார். ஓட்டை ஆபரணமாகவும் பூண்டார்.

(3) வராக அவதாரம் எடுத்து, பூமியை மறைத்து வைத்த ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று பூமியை மீட்டுவந்தார் (மூக்கில் உள்ள கொம்பால் தாங்கி வந்தார்). பிறகு பூமியில் அட்டஹாஸம் செய்த போது, ஈச்வரன் மிக்க பலம் கொண்ட அந்தக் கொம்பைப் பிடுங்கி அதையும் ஆபரணமாக கொண்டார்.

(4) ந்ருஸிம்ம அவதாரம் எடுத்து, ஹிரண்ய கசிபுவின் ரத்தத்தைக் குடித்த வெறியால், தேவர்களையும் மனிதர்களையும் பீடிக்கத் தொடங்கின போது, ஈச்வரன் சரபாவதாரம் எடுத்து ந்ருஸிம்மத்தைக் கிழித்து தோலைத் தாமே போர்த்திக் கொண்டார்.

(5) த்ரிவிக்ர அவதாரமெடுத்து, உலகில் அட்டஹாஸம் செய்த பொது, ஈச்வரன் பலம் கொண்ட முதுகு எலும்பைப் (கங்காளம்) பிடுங்கி அதையும் ஆபரணமாகக் கொண்டார்.

பரமேச்வரனுடைய 64 மூர்த்தங்களில்

(1) மத்ஸ்ய ஸம்ஹார மூர்த்தி	- 60 வது மூர்த்தம்
(2) கூர்ம ஸம்ஹார மூர்த்தி	- 59 வது மூர்த்தம்
(3) வாரஹ ஸம்ஹார மூர்த்தி	- 61 வது மூர்த்தம்
(4) ஸிம்மக்ன மூர்த்தி	- 30 வது மூர்த்தம்
(5) கங்காள மூர்த்தி	- 27 வது மூர்த்தம்

இந்த மூர்த்தங்களின் முழுவிவரங்களையும் சிவபராக்ரமம் என்ற புத்தகத்தில் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

ஆதாரம்

இந்த ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஆதாரம் சரபோப நிஷத் வாக்யம்
(தேவாரம் வேதஸாரம் - பக்கம் 177)

யோ மத்ஸ்யகூர்மவராஹ ஸம்ஹான் விஷ்ணும் க்ரம்ந்தம் வாமனம்
ஆதி தேவ: | விவிக்லவம் பீட்யமானம் ஜகாந பஸ்மீ சகார மன்மதம் யமம் ச
| தஸ்மை ருத்ராய நமோஸ்து ||

இதன் பொருள்

எந்த ஆதிதேவரான (முழுமுதற்கடவுளான) பரமேச்வரர், உலகத்தினரைத்
துன்புறுத்தி அதிக்ரமித்து நின்ற விஷ்ணுவின், மத்ஸ்ய, கூர்ம, வராஹ,
ந்ருஸிம்ஹ, (வாமன) த்ரிவிக்ரம அவதாரங்களையும் யமனையும் வதைத்து,
மன்மதனையும் சாம்பராக்கினாரோ, அந்தப் பரமேச்வரருக்கு நமஸ்காரம்.

ஆகவே இந்த சுலோகத்தில் பரமேச்வரன் விஷ்ணுவின் ஐந்து அவதார
ங்களை ஸம்ஹாரம் செய்து ஒடுக்கினார் என்பது தான் முக்கிய விஷயம்.

ஒரு மகா (ஜல) ப்ரளயத்தில், மகாபரவர செம்படவனாக - மீன்பிடித்து
விளையாடுவதாக இந்த சுலோகத்தால் போற்றப்படுகிறார்.

அவர் கையில் மீன்பிடிக்கும் தூண்டில், த்ரிவிக்ரமத்தின் முதுகெலும்பு,
அதில் கட்டப்பட்ட கயிறு - ஆதிசேஷன், கயிற்றின் முடிவில் முள்களாக, ந்ருஸி
ம்ஹத்தின் நகங்கள்; முட்களில் சொருகின மாம்சமாக வராஹத்தின் மாம்சம்;
பிடிப்பது - மீன், கூர்மம் ஆக இரண்டு ஜல ஜந்துக்கள்.

விசேஷ தாத்பர்யங்கள்

சுருதி ஸூக்திமாலை என்ற இந்த சிவபரத்வக்ரந்தத்துக்கு மங்கள
சுலோகமாக இந்த சுலோகத்தை எடுத்துக் கொண்டது - மிகவும் பொருத்தம்.
சரித்திரச் சுருக்கத்தில் சொன்ன பிரகாரம், ஸ்ரீஹரதத்தர், மகா விஷ்ணுபரம்
என்று சொன்ன தம் பிதா, அவர் சிஷ்யர்களுடன் (வைஷ்ணவர்களுடன்) வாதம்
செய்து, விஷ்ணு பரதெய்வமல்ல, பரமேச்வரனே பரதெய்வமென்று ஸ்தாபிக்கி
றார். மகாவிஷ்ணு அவர் அவதாரங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட இந்த விஷயங்களையும்
கல்பங்கள் தோறும் விஷ்ணுவும் (மற்று பிரம்மாதிகளும்) பரமேச்வரனால்

ஒடுக்கப்படுகிறார் என்ற விஷயங்களையும் ஆரம்பிக்கும் போதே, இந்த மங்கள சுலோகத்தில் குறித்து ஈச்வரனை வணங்குவது,

விஷ்ணு பரதெய்வமல்ல; அவரை யொடுக்கும் பரமேச்வரன் தான் பர தெய்வம் என்று ஸ்தாபித்தவாறு ஆயிற்று. இவ்வாறு விஷ்ணு ப்ரம்மாதிகள் கல்பங்கள் தோறும் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்குப் பின்னும் சில குறிப்புகள்:-

திருஞானஸம்பந்தர் 1-2

முற்றலாமை யிள நாகமோடேன முளைக் கொம்பவை பூண்டு
கோளறு பதிகம் 2. என்போடு கொம்பொடாமையிவை மார்பிலங்க.

மாணிக்கவாசகர் திருச்சாழல்:

நங்காய் ஈதென்ன தவம் நரம்போடெலும் பணிந்து
கங்காளம் தோள்மேல் காதலித்தான் காணேடி
கங்காளம் ஆமாகேள் காலாந்தரத்திருவர்
தம் காலம் செல்லத் தரித்தினன் காண் சாழலோ.
(இருவர் - பிரமம் விஷ்ணுக்கள்)

ஸ்ரீமத் அப்பைய்ய தீக்ஷிதர் - பிரம்ம தர்க்கஸ்தவம் (40)

கல்ப்பாந்தர த்ருஹிண கோடி கரோடிமாலா
பஸ்மாங்க ராக கமடாங்க வராஹ ச்ருங்கை: |
ஆகல்ப்ப ஏவ தவமங்கள விக்ரஹஸ்ய
ஸர்வோத்தரம் தவ பலம் கிமு ந வ்யனக்தி ||

இதன் பொருள்

கல்ப்பாந்தரத்தில் முடிகின்ற கோடிக்கணக்கான ப்ரம்மாக்களின் கபாலங்களும், பஸ்மாவும், கூர்மத்தின் அங்கமும் (ஓடும்) வராஹத்தின் கொம்புகளும் மங்கள விக்ரஹமான உமக்கு ஆபரணங்கள். இந்த விஷயமே உமது ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமான பலத்தை விளக்கவில்லையா?

மங்கள சுலோகத்தில் பின்னும் சில அர்த்த விசேஷங்கள்

மோஹம் - மாயை என்ற அக்ஞானத்தை, அஸ்யது - நிச்சேஷமாக, முற்றிலும் அழிக்கட்டும், உண்மை, அஞ்ஞானத்தையும் அவஞ்ஞானத்தையும்

போக்கி, மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவஞானத்தை யருள் செய்து, நித்யமான ஆனந்த வெள்ளத்தில் திளைக்கும் படி அனுகூலஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் படுகிறது.

மோஹம் - மாயை - அஞ்ஞானம், பரமேச்வரர்தான்.

மாயையை அடக்கியாள்பவர்:- மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யான், மாயின து மஹேச்வரம் - (ச்வேதாச்வதர - உபநிஷத்) அவருடைய மாயை விஷ்ணு ப்ரம்மாதிகளையும் மயக்கிவிடும்.

வேதங்களை வகுத்தவரும், பத்து சைவ புராணங்களை யெழுதியவரு மான வ்யாஸரே, பரமேச்வரன் அடக்கியாளும் மாயையின் வசப்பட்டு, ஒரு ஸமயம் காசி விச்வேசர் ஸந்நிதியில் தன்னிரு கைகளையும் உயரத்தூக்கி, கோவிந்தனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த தெய்வம் வேறில்லை என்று சொல்ல வாயெடுத்த போது, நந்திகேசருடைய ஹுங்காரத்தில் வ்யாஸருடைய கைகளும் நாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. இந்த வரலாறு கந்தபுராணத்தில் இருக்கிறது.

நந்திகேசர் துதி

ஐயிறு புராணநூல் அமலர்க் கோதியும்
செய்ய பன் மறைகளும் தெரிந்தும், மாயையால்
மெய்யறு துள் புகல் வ்யாதன் நீட்டிய
கையடு நந்திதன் கழல்கள் போற்றுவாம்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத் பாதாளம் இந்த விஷயத்தை ஒரு சுலோகத்தில் அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்கள் (தசச்லோகி - காமகோடி கோசாஸ்தானம் வெளியீடு சுலோகம் 4) இதேசுலோகம் ஹரதத்தர் பாடியதாக - பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் சொல்லியிருப்பதால், (முதல் பாகம்) இங்கே மறுபடி எழுதவில்லை.

வேதவ்யாஸரே - மயங்கினாரென்றால், இந்த காலத்தில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் விஷ்ணுவிற்குப் பரத்வம் கொடுப்பதும், விஷ்ணுவும் பரமேச்வரனும் ஒன்று என்று சொல்வதும் ஆச்சர்யமில்லை!

ஆகவே இந்த மாயையை, அஞ்ஞானத்தை, மயக்கத்தைப் பரமேச்வரன் தான் தீர்த்தருள வேண்டும்.

ஆதி ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாள் சிவானந்தகஹரியில் (8-வது சுலோகம்) சொல்வதையும் கவனிக்க.

யதா புத்தி சுத்தௌ ரஜதமிதி காசாச்மணி மணி:
ஜலே பைஷ்டே கூதீரம் பவதி ம்ருகத்ருஷ்ணஸு ஸலிலம் |
ததா தேவப்ராந்த்யா பவதன்யம் பஜதி ஜட ஜன:
மகாதேவ! ஈசம் த்வாம் மனஸி ச ந மத்வா பசுபதே ||

“ஜனங்கள் கிளிஞ்சலை வெள்ளி யென்று நினைத்தும் கண்ணாடி உடை சல்களை - ரத்னங்கள் என்றும் மாவுகரைத்த நீரைப் பால் என்றும் கானலில் நீர் என்றும் மயங்குகிறார்கள் எல்லாம் மாயை - அது ப்ரமை அஞ்ஞானம். அது போல் தான், ஹே மகாதேவ, பசுபதியே, நீர்தாம் முழுமுதற் கடவுள், பரதெய்வ மென்று அறியாமல், மூட ஜனங்கள் உமக்கு அன்யமான விஷ்ணு, ப்ரம்மா முதலிய வர்களை, ஈச்வரனென்று மயங்கி வழிபடுகிறார்கள்.” என்று ஆதி சங்கர மூட ஜனங்களில் மயக்கத்தைக் கண்டு, ஏங்குகிறார்.

ஆதலால், இந்த முதல் மங்கள சுலோகத்தில் விஷ்ணு பரமேச்வரனால் ஒடுக்கப்பட்ட விவரங்களைக் குறிப்பிட்டு, விஷ்ணுபர தெய்வம் என்றும் பரமேச்வரனும் விஷ்ணுவும் ஒன்று என்றும் மயங்கும் மூட ஜனங்களின் அஞ்ஞானத்தை - மகாபைரவர் தாம் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று வேண்டப்படுகிறது.

திருஞானஸம்பந்தர் தம் மூன்றாம் வயதில் பரமேச்வரியால் ஞானப்பால் அருளப் பெற்று சிவஞானத்தையும், ஸர்வக்ஞத்வத்தையும் அடைந்தார்.

சேக்கிழார்

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்
உவமையிலா கலை ஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞானம்
தவமுதல்வர் ஸம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்

ஸ்ரீ ஹரதத்தரும் தம் ஐந்தாம் வயதில் ஸாக்ஷாத் தக்ஷிணமூர்த்தியால் ஸர்வக்ஞத்வம் அனுக்ரஹிக்கப் பெற்று, மெய்ஞானமாகிய சிவஞானத்தை யடைந்தார்.

ஆக, இந்த மங்கள சுலோகத்தில் பரமேச்வனுடைய வேறு பல குண விசேஷங்களையும் அனுக்ரஹ லீலைகளையும், வீரச் செயல்களையும் பற்றி சொல்லாமல்,

விஷ்ணுவை ஓடுக்கின வரலாறுகளைச் சொல்வதால், விஷ்ணு பரதெய்வ மல்ல வென்றும் அவரை ஓடுக்கின பரமேச்வரனே பரதெய்வமென்றும் ஸ்தாபித் தவாறு ஆயிற்று, அஞ்ஞானத்தைப் போக்கியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப தால், விஷ்ணுபரம் என்ற அஞ்ஞானத்தைத் தீர்த்து, சிவஞானம் அளிப்பவர் அந்தப் பரமேச்வரன் தான் என்பது தெளிவாயிற்று.

சுபம்.

உ

॥ ஓம் நம: சிவாய ॥
॥ ஓம் நமோ பகவதே ஹரதத்தாய ॥

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பூஜாகல்பம்
புண்யகோடி ஸோமஸுந்தரக் குருக்கள்
அவர்கள் இயற்றியது. (நாகர எழுத்து)

ஒவ்வொரு வருஷமும் தை மீ சுக்ல பஞ்சமியன்று (வினாயக சதுர்த்தி பூஜை போல்) ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பூஜை செய்வது சிவ பக்தர்களின் கடமையாகும்.

ஆதி சங்கர பகவத் பாதாள் அருளிய சிவானந்த லஹரியைத் தழுவி

சிவபக்தி

எழுதியவர்:

திவையாறு அண்ணாஸ்வாமி சிரௌதிகள்

(1) அங்கோலம் (2) மா கச்ச (3) ஸஹஸ்ரம் வர்த்தந்தே (4) ஹம்ஸ: பத்மவனம்
(5) ஜனன ம்ருதி யுதானம் (6) யதா புத்தி: சுக்தௌ (7) மனஸ்தே பாதாப்ஜே (8)
ஸா ரஸனா (9) ஸாருப்யம் (10) பாணத்வம் (11) மார்க்கா வர்த்தித (12) நரத்வம்
தேவத்வம்

12 ச்லோகங்களுக்கு வியாக்யானமும். அவைகளில் அமைந்துள்ள சைவ ஸித்தாந்தக் கருத்துக்களின் விளக்கமும் கொண்டது. வெறும் பதவுரையாக இல்லாமல் விசேஷ தாத்பர்யங்களுடன் கூடியது. வேத தேவார ஆதாரங்களும் சில இடங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசார்ய பக்தர்களும் சிவ பக்தர்களும் அவசியம் படித்துணர்ந்து சிவ பக்தியில் ஈடுபட்டு ஜன்ம ஸாபல்யமடைய வேண்டும்.

ஸம்ஸ்கிருதம் பழக்கமில்லாதவர்களும் தமிழ் விரிவுரையைப் படித்தே விஷயங்களை நன்றாக அறிந்து அனுபவிக்கலாம்.

6 படங்கள் கொண்டது - விலை ரூ. 2. 5 புத்தகங்களுக்கு ரூ. 10 அனுப்பினால் - ரிஜிஸ்டர்டு தபாலில் அனுப்பப்படும்.

தி. வி. அண்ணாஸ்வாமி சிரௌதி

பணியாளர், ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பக்தஜன ஸபை, சென்னை - 17.